STEPHEN KING

A MOBIL

FORDÍTOTTA Bihari György

EURÓPA KÖNYVKIADÓ BUDAPEST, 2006

A FORDÍTÁS AZ ALÁBBI KIADÁS ALAPJÁN KÉSZÜLT:
STEPHEN KING: CELL
SCRIBNER
© 2006 BY STEPHEN KING
PUBLISHED BY AGREEMENT WITH THE AUTHOR AND
THE AUTHOR'S AGENTS, RALPH M. VICINANZA, LTD.
HUNGARIAN TRANSLATION © BIHARI GYÖRGY, 2006

A szerzőtől az Európa Könyvkiadónál megjelent:
Atlantisz gyermekei
Az I-II.
Álomcsapda
Állattemető
Bilincsben
Borzalmak városa
Carrie
Christine
Cujo
Csontkollekció
Dolores
Éjszakai műszak
A Fekete Ház *(Peter Straubbal)*
Halálos árnyék
A halálsoron
Hasznos Holmik
A holtsáv
Az írásról
A két Rose
Minden haláli
A Napkutya
Nem jön szememre álom
A ragyogás
A remény rabjai
Rémautó
Rémálmok és lidércek
A rémkoppantók
Rémület a sivatagban
A Setét Torony I.
A harcos
A Setét Torony II.
A hármak elhívatása
A Setét Torony III.
Puszta földek
A Setét Torony IV.
Varázsló és üveg
A Setét Torony V.
Callai Farkasok
A Setét Torony VI.
Susannah Dala
A Talizmán *(Peter Straubbal)*
Titkos ablak, titkos kert
Töm Gordon, segíts!
Tortúra
Tóparti kísértetek
A tűzgyújtó
Végítélet I-II.
Richard Bachman néven:
A menekülő ember
A rendcsinálók
Sorvadj el!

Richard Mathesonnak és George Romerónak

Az *id* nem tűri a kielégülés halogatását. Mindig érzi a kielégítetlenség sürgetését.
SIGMUND FREUD

Az emberi agresszió ösztönös. Az emberek nem fejlesztettek ki semmiféle szertartásos agressziógátló mechanizmust a faj túlélésének biztosítására. Ezért az ember roppant veszélyes állatnak számít.
KONRAD LORENZ

Most hallasz?
VERIZON

A civilizáció a szokott véres ösvényen csúszott le a második középkorba, de a folyamat sebességét még a legborúlátóbb jövőkutatók sem láthatták előre. Mintha a civilizáció alig várta volna ezt az alászállást. Október elsején Isten a mennyországában tartózkodott, a tőzsde 10.140-en állt, a legtöbb repülőgép betartotta a menetrendet (kivéve azokat, amelyek Chicagóban értek földet, vagy onnan indultak, de ez várható is volt). Két héttel később az égbolt ismét a madaraké lett, a tőzsde pedig emlék volt. Mindenszentekre New Yorktól Moszkváig az összes nagyváros bűze az üres egekig ért, és a régi világ ugyancsak emlék volt.

A LÜKTETÉS

1

A Lüktetés néven ismertté lett esemény október elsején, keleti parti idő szerint délután három óra három perckor kezdődött. Ez persze téves elnevezés, de a tudósok, akik erre rámutathattak volna, tíz órával az esemény után vagy halottak, vagy őrültek voltak. Egyébként is nem a név volt a fontos, hanem a hatás.

Azon a napon három órakor egy, a történelem szempontjából nem túlzottan fontos fiatalember lépegetett – mondhatni *szökellt* – kelet felé a bostoni Boylston Streeten. Clayton Riddellnek hívták. Arckifejezésének vitathatatlan elégedettsége illett ruganyos lépteihez. Bal kezében művészeknek való rajzmappát lóbált, azt a fajtát, amelyet össze lehet csukni, s be lehet zárni, hogy utazáskor is használható legyen. Jobbjának ujjaival egy barna műanyag bevásárlószatyor fülét markolta, melyre az **apró kincsek** feliratot nyomták, arra az esetre, ha netán valaki el akarná olvasni.

A lengő szatyorban apró, kerek tárgy rejtőzött. Ha ajándékot sejtünk benne, akkor nem tévedünk. Ha a találgatásban tovább menve arra következtetünk, hogy az ifjú Clayton Riddell valamilyen apró (vagy nem is olyan apró) győzelmet kíván megünnepelni egy **apró kinccsel,** ismét igazunk lenne. A szatyorban lapuló tárgy egy meglehetősen drága levélnehezék volt, amelynek a közepében a gyermekláncfű szürke bolyhai gomolyogtak. A Copley Square Hotelben vásárolta, visszafelé menet a sokkal szerényebb Atlantic Avenue Innbe, ahol megszállt. Megrémítette a papírnehezék aljára ragasztott kilencvendolláros árcédula, de annál is jobban a felismerés, hogy megengedhet magának egy ilyesfajta tárgyat.

Mondhatni fizikai bátorságra volt szüksége, hogy odaadja az eladónak a hitelkártyáját. Nem hitte, hogy akkor is lett volna hozzá bátorsága, ha magának vásárolja ezt a levélnehezéket; akkor bizonyára motyog valamit arról, hogy meggondolta magát, és elszelel a boltból. De hát Sharonnak vette. Ő szereti az ilyesmiket, és még mindig szereti Claytont – *szurkolok neked, bébi,* mondta tegnap, amikor Clayton elindult Bostonba, ami igazán megható, ha azt vesszük, hányszor alávágtak egymásnak tavaly. Most viszont azt szerette volna, ha az asszony hatódik meg, ha ez egyáltalán lehetséges még. A papírnehezék apróság **(apró kincs),** de Sharonnak biztosan tetszeni fog a finom szürke pára az üveg mélyén, mert olyan, mint egy zsebre tehető ködgomoly.

2

Clay felfigyelt egy fagylaltosfurgon csilingelésére. A Négy Évszak Szálloda bejáratával szemben parkolt (amely még a Copley Square-nél is úribb), közvetlenül a Boston Common park mellett, amely az utcának ezen a szakaszán két-három sarok hosszan szegélyezte a Boylston Streetet. A kocsi oldalára a MISTER SOFTEE szavakat mázolták szivárványszínű betűkkel, alattuk két fagylalttölcsér keringőzött. Láb mellé tett táskával három srác állt az ablaknál, várták a fagyit. Mögöttük nadrágkosztümös nő, aki pudlit tartott pórázon, őt két csípőfarmeres csitri követte, iPoddal és fülhallgatóval, amelyet a nyakukba csúsztattak, hogy sutyoroghassanak – komolyan, vihogás nélkül.

Clay beállt mögéjük, amitől a kis csoport rövid sorrá nőtt. Ha elhidegült feleségének ajándékot vásárolt, hazafelé menet beugrik a Comix Supreme-be, és megveszi fiának a *Pókember* legújabb számát, akkor már magát is megvendégelheti. Alig várta, hogy elmesélhesse Sharonnak a legújabb híreket, de hát amúgy sem beszélhet vele, amíg az

asszony haza nem ér háromnegyed négy tájban. Arra gondolt, hogy a szállodában és környékén csapja agyon az időt, amíg nem beszélhet a feleségével; leginkább a kis szobában járkál föl-alá, és közben lezárt mappáját nézegeti. Addig is elfogadható időtöltésnek tűnt egy Mister Softee.

A kocsiban tartózkodó pofa kiszolgálta az ablaknál álló három gyereket: két Dilly rudat és egy monstruózus csokoládé-vanília csavart krémfagyi tornyot a középső pénzeszsáknak, aki a cechet állta. Miközben a kölyök előkotorta divatosan buggyos farmerja zsebéből a gyűrött dollárokat, a nadrágkosztümös-pudlis nő a válltáskájába nyúlt, elővette a mobilját – a nadrágkosztümös nők éppúgy nem mozdulnak ki a mobiljuk, mint az AmEx kártyájuk nélkül –, és szétnyitotta. Mögötte a parkban kutya vakkantott, és valaki ordított. Clay nem találta különösebben boldog ordításnak, de mikor hátranézett, nem látott mást, csupán néhány járókelőt és egy szaladó kutyát szájában frizbivel (nem kéne ezeket pórázon tartani itt?), továbbá pár hektár napsütötte zöldet és hívogató árnyékot. Pont megfelelő helynek tűnt egy olyan ember számára, akinek éppen most fizették ki az első képregényét – *és* a folytatást is, mindkettőért döbbenetes összeget! –, hogy leüljön és elnyaljon egy tölcsér csokifagylaltot.

Mire visszafordította a fejét, a három buggyos kissrác elment, és a nadrágkosztümös nő rendelt tejszínhabos-gyümölcsös fagylaltot. A mögötte álló két csitri egyikének mentazöld telefon függött a derekán, a nő pedig éppen ekkor nyomta a füléhez a sajátját. Clay, mint mindig, amikor ezzel a viselkedéssel találkozott, gondolkodásának valamelyik szintjén megjegyezte, hogy olyasmit lát, ami valaha hihetetlen ripőkségnek számított – igen, még akkor is, ha egy vadidegennel kötünk üzletet –, mostanra pedig elfogadott mindennapi viselkedés.

Tedd bele a Sötét Vándor-*ba, drágám!,* mondta Sharon. Feleségének az a változata, aki Clayton elméjében élt, gyakran beszélt hozzá, és ő hallgatott a szavára. Ugyanez volt a helyzet a való világ Sharonjával, a válás ellenére is. Bár mobilon nem beszéltek. Claynek nem volt mobilja.

A mentazöld készülék a Crazy Frog dallamát játszotta, amelyet Johnny is szeret – nem „Axel F" a neve? Clay nem emlékezett, talán kizárta az agyából. A lány kikapta a derekán lógó tartóból a készüléket, és beleszólt: – Beth? – Hallgatott, elmosolyodott, és azt mondta társának: – Beth az. – A másik lány is odahajolt, mindketten figyeltek; majdnem teljesen egyforma, tüskés manófazonra nyírott hajukat (Clay már-már olyannak látta őket, mint a vasárnap délelőtti rajzfilmek alakjait, mondjuk a Powerpuff Lányokat*) délutáni szellő borzolta.

[* Magyarországon Pindúr Pandúrok címmel vetítik a sorozatot.]

– Maddy? – szólt bele a telefonjába a nadrágkosztümös nő megközelítőleg ugyanebben a pillanatban. Pudlija tűnődve üldögélt a gazdi lába mellett a póráz végén (a póráz vörös volt, és valami csillogó porral szórták be), és a Boylston Street forgalmát figyelte. Az út másik oldalán a Négy Évszak előtt egy barna egyenruhás portás – úgy látszik, ezek mindig barnába vagy kékbe öltöznek – integetett, valószínűleg taxit hívott. Arra döcögött egy turistákkal teli Kacsahajó városnéző busz, magas volt, valahogy nem illett a szárazföldre, a sofőr valamilyen történelmi eseményről bömbölt a hangszóróba. A mentazöld mobilt hallgató lányok összenéztek és elmosolyodtak valamin, amit hallottak, de még mindig nem vihogtak.

– Maddy! Hallasz? *Hal…*

A nadrágkosztümös nő fölemelte a pórázos kezét, és egyik hosszú körmű ujját bedugta szabad fülébe. Clay megrándult, féltette az asszony dobhártyáját.

Már rajzolt is képzeletben: a kutyát a póráz végén, a nadrágkosztümöt, a divatosan kurta hajat… és egy apró vércseppet, amely a fülbe dugott ujj mellett fut lefelé. A Kacsahajó éppen kifelé tart a képből, a portás ott van a háttérben, az ilyesmik valószínűséget kölcsönöznek a vázlatnak. Így van, az ember tudja az ilyesmit.

– Maddy, mindjárt megszakad a vonal! Csak azt akartam mondani, hogy a hajamat

megcsináltattam abban az új… a *hajam… AZ ÉN…*

Mister Softee kihajolt, és nyújtotta a fagylaltos serleget. Fehér Alpokként tornyosult, csokoládé- és eperöntet csurgott az oldalán. A fagylaltos borostás képének közönye arra mutatott, hogy látott már ilyet, Clay szerint többször is. A parkban sikoltott valaki. Clay ismét hátranézett, és azt mondta magának, hogy örömsikolyt hallott. Délután háromkor, egy napsütéses délutánon a bostoni Common parkban nagy a valószínűsége egy örömsikolynak. Világos?

A nő mondott valami érthetetlent Maddynak, azután csuklójának gyakorlott mozdulatával összecsukta a telefont. Visszaejtette a táskájába, majd csak állt, mintha megfeledkezett volna róla, hogy mit akart csinálni, vagy hogy ki is ő egyáltalán.

– Négy ötven lesz – mondta a fagylaltos, változatlan türelemmel nyújtva a fagylaltos sörbetet. Claynek volt ideje arra gondolni, hogy milyen piszok *drága* minden ebben a városban. Talán a nadrágkosztümös nő is így gondolta – legalábbis Clay először erre gyanakodott –, mert egy pillanatig továbbra sem csinált semmit, csak úgy bámulta a serleget, a fagylalthegyet és a síkos öntetet, mintha sosem látott volna ilyet.

Újabb kiáltás hallatszott a Common felől, ez alkalommal nem emberi hang, hanem valami a megdöbbent vakkantás és a fájdalomüvöltés között. Clay megfordult, hogy lássa, mi történt, és felfedezte a frizbis kutyát. Jókora barna kutya, talán labrador, nem nagyon ismerte a kutyákat, ha rajzolnia kellett, elővett egy könyvet, abból másolt. Öltönyös férfi állt négykézláb az állat mellett, átkarolta, és úgy rémlett – *bizonyosan nem azt látom, amit látni vélek,* gondolta Clay –, az állat egyik fülét rágcsálja. A kutya ismét felüvöltött, és menekülni akart. Az öltönyös férfi erős kézzel tartotta, és igen, a kutya füle volt a szájában, és Clay szeme láttára tépte le az eb fejéről! Ekkor az állat olyan, csaknem emberi sikolyt hallatott, amitől a közeli tavacskában úszkáló számos kacsa hápogva emelkedett a levegőbe.

– *Raszt!* – kiáltotta valaki Clay mögött. *Raszt*-nak hangzott. Lehet, hogy *oszt* volt, *vagy faszt,* de későbbi tapasztalatainak fényében hajlamos volt *raszt*-ra gondolni: nem volt ez szó, csupán az agresszió tagolatlan üvöltése.

Éppen időben fordult vissza a fagylaltoskocsihoz, hogy lássa, amint Nadrágkosztümös Nő bevágódik az ablakon, hogy elkapja Mister Fagylaltost. Sikerült megragadnia a férfi fehér köpenyének laza mellrészét, ám a fagylaltos egyetlen, meglepetten hátráló lépése elég volt, hogy el is engedje. Magas cipősarka felemelkedett a járdáról, Clay hallotta a szövet súrlódását és a gombok csendülését, ahogy az asszony kosztümkabátja előre, majd hátrafelé végigdörzsölte a pultként szolgáló, keskeny ablakpárkányt. A fagylalt eltűnt. Clay elkenődött jégkrémet és gyümölcsös öntetet látott Nadrágkosztümös Nő bal csuklóján és alkarján, miközben a nő kattogó cipősarkokon, meghajlított térddel dülöngélve hátrált a járdán. A zárkózott, jól nevelt, nyilvánosságnak szánt arcot – amit Clay utcai közönynek látott – görcsös vicsorgás váltotta fel, amelytől réssé húzódott a szeme, és kilátszott a fogsora. Felső ajka teljesen kifordult, feltárva a rózsaszín bársonybélést, amely olyan titkos, mint egy vulva. A pudli kirohant az úttestre, maga után húzva a hurokban végződő pórázt. Fekete limuzin robogott arra, és elütötte a kutyát, még mielőtt az úttest közepéig ért volna. Az egyik pillanatban bodros szőrcsomó volt; a következőben szétfolyt belek.

Szegény jószág, valószínűleg már föl is vakkantott a kutyamennyországban, mielőtt rájött, hogy meghalt, gondolta Clay. Orvosi értelemben valahogy felfogta, hogy sokkos állapotban van, de ez mit sem változtatott döbbenetén. Csak állt ott, egyik kezében a mappával, a másikban a barna reklámszatyorral, leesett állal.

Odébb – hangja után ítélve a Newbury Street sarkán – valami felrobbant.

A két lány pontosan egyformára nyírt frizurát viselt az iPod fülhallgatója fölött, csak a mentazöld telefon tulajdonosa szőke volt, barátnője barna; Világos Manó és Sötét Manó. Világos Manó földhöz vágta a telefonját, amely széttört, ő pedig megmarkolta Nadrágkosztümös Nő derekát. Clay feltételezte (már amennyire abban a pillanatban képes

volt bármit feltételezni), hogy vissza akarja tartani Nadrágkosztümös Nőt, nehogy az újra megtámadja a fagylaltost, vagy az úttestre rontson a kutyája után. Valahol még tapsolt is a lánynak, amiért helyén van az esze. Barátnője, Sötét Manó hátrált, apró, fehér kezét összekulcsolta a két melle között, a szeme kerekre tágult.

Clay elejtette a holmiját, és előrelépett, hogy segítsen Világos Manónak. Az utca túloldalán – ezt csupán perifériális látásával érzékelte – egy autó kacsázni kezdett, a Négy Évszak előtt felrohant a járdára, a portás alig bírt félreugrani. A szálloda előcsarnokában sikoltoztak. Mielőtt Clay segíthetett volna Világos Manónak, az egy kígyó fürgeségével előrecsapta csinos arcocskáját, kivicsorította kétségtelenül erős, ifjú fogait, s belemélyesztette őket Nadrágkosztümös Nő nyakába. Foga nyomán spriccelni kezdett a vér. A manócskalány beledugta az arcát, valósággal fürdött is benne, talán ivott is belőle (ebben Clay szinte biztos volt), azután úgy rázta Nadrágkosztümös Nőt, mint egy rongybabát. Az asszony magasabb és legalább húsz kilóval súlyosabb volt nála, de a lány úgy rázta, hogy a nő feje ide-oda csapódott, és még több vér spriccelt belőle. Ugyanebben a pillanatban a lány a kék októberi égnek fordította véres arcát és felüvöltött, ami határozottan diadalittasnak hangzott. *Ez megőrült,* gondolta Clay. *Komplett őrült.*

– *Ki vagy te?* – kiáltotta Sötét Manó. – *Mi ez?* Barátnője hangjára Világos Manó odakapta a fejét.

Kurta hajának tüskéiről vér csöpögött a homlokába. A szeme fehér lámpaként villogott vérfoltos üregében.

Sötét Manó nagy szemekkel bámulta Clayt. – Ki vagy te? – hajtogatta… azután: – Ki vagyok *én?*

Világos Manó eldobta Nadrágkosztümös Nőt, aki a járdára zuhant, átharapott verőeréből még mindig spriccelt a vér, azután a csitrire vetette magát, akivel alig néhány pillanattal korábban együtt csipogtak a telefonba.

Clay nem gondolkodott. Ha gondolkodik, Sötét Manó torkát ugyanúgy elharapják, mint a nadrágkosztümös nőét. Egyszerűen lenyúlt a jobb kezével, megmarkolta az **apró kincsek** szatyrát, és lecsapott Világos Manó tarkójára, éppen akkor, amikor az kinyújtott karral, karommá görbült ujjakkal rávetette magát korábbi barátnőjére. Ha elvéti…

Nem vétette el, vagy még a legyintés is elég volt a lánynak. A zacskóban levő üveg papírnehezék Világos Manó tarkóját találta el tompa puffanással. Világos Manó a kezére esett, az egyik véres volt, a másik még mindig tiszta, azután barátnője lába elé dőlt a járdára, mint egy zsák.

– Mi a *fene?* – kiáltott Mister Fagylaltos. A hangja valószínűtlenül magas volt. Talán a döbbenettől siklott át tenorba.

– Nem tudom – felelte Clay. A szíve vadul vert. – Segítsen gyorsan. Ez a másik itt elvérzik.

A hátuk mögül, a Newbury Street felől a karambol eltéveszthetetlen kongása és csörömpölés hallatszott. Sikolyok követték, a sikolyokat újabb robbanás. Hangosabb volt, súlyosabb, pörölyként törte össze a délutánt. A fagylaltoskocsi mögött újabb autó kacsázott keresztül a Boylston Street három sávján, be a Négy Évszak előterébe, útközben elcsapott néhány gyalogost, majd belevágódott az előző kocsi hátuljába, amelynek az orra beszorult a forgóajtóba. A második ütközés beljebb kalapálta az első autót az ajtóba, amelynek szárnyai elgörbültek. Clay nem láthatta, hogy csapdába esett-e benne valaki – gőzfelhők gomolyogtak az első autó sérült hűtőjéből –, de a homályból hallatszó kínordítás csúnya dolgokat sejtetett. Nagyon csúnyákat.

Mister Fagyaltos, aki nem láthatta ezt az oldalt, kihajolt az ablakon, és Clayre meredt. – Mi folyik itt?

– Nem tudom. Két karambol. Sérültek. Nem érdekes. Segítsen, öregem! – Letérdelt Nadrágkosztümös Nő, a vértócsa és Világos Manó összetört rózsaszín mobiljának

maradványai mellé. Nadrágkosztümös Nő vonaglása eléggé ellanyhult.

– Füst száll a Newbury fölött – jegyezte meg Mister Fagylaltos, aki még mindig nem lépett ki a furgon viszonylagos biztonságából. – Valami felrobbant ott. De valami komoly. Talán terroristák.

Alighogy ezt az utolsó szót kimondta, Clay máris tudta, hogy igaza van. – Segítsen!

– *KI VAGYOK ÉN?* – visította váratlanul Sötét Manó.

Clay teljesen megfeledkezett róla. Éppen időben nézett föl, hogy lássa, amint a lány a tenyerével a homlokára csap, azután háromszor sebesen megfordul maga körül, de ehhez majdnem lábujjhegyre kellett állnia teniszcipőjében. A látvány egy verset juttatott eszébe, amelyet az egyetemen, irodalomórán hallott – *Szőj köré kört háromszor.* Talán Coleridge? A lány megtántorodott, azután végigrohant a járdán, egyenesen neki egy lámpaoszlopnak. Meg sem próbálta kikerülni, még a kezét sem emelte föl. Arcával ütközött az oszlopnak, visszatántorodott, azután ismét nekiment.

– *Hagyd abba!* – ordított Clay. Felpattant és futni kezdett Sötét Manó felé, megcsúszott Nadrágkosztümös Nő vérében. Kis híján elesett, de rohant tovább, megbotlott Világos Manóban, és ismét kis híján felbukott.

Sötét Manó ránézett. Törött orrából vér patakzott. Függőleges zúzódás püffedezett a homlokán, úgy dagadt, mint viharfelhő egy nyári délutánon. Az egyik szeme elferdült az üregben. Kinyitotta a száját, feltárva egy valószínűleg költséges fogszabályozás romjait, és ránevetett Clayre, aki sosem felejtette el ezt a látványt.

Azután sikoltozva elrohant a járdán.

Clay mögött felbőgött egy motor. Harangjáték csendült, a Sesame Street dallamát játszotta. Megfordult és látta, hogy Mister Fagylaltos furgonja sebesen elhúz, épp akkor, amikor a szemközti szálloda fölső emeletén az üvegszilánkok ragyogó záporává tört szét egy ablak. Egy test lódult ki az októberi napba. A járdára zuhant, ahol többé-kevésbé szétrobbant. Újabb sikolyok hallatszottak az előcsarnokból. A borzalom sikolyai; a fájdalom sikolyai.

– *Ne!* – üvöltötte Clay, és Mister Fagylaltos után rohant. – *Ne, jöjjön vissza és segítsen! Szükségem van a segítségére, maga szemétláda!*

Mister Fagylaltos nem válaszolt, talán nem is hallotta a fölerősített harangjáték miatt. Clay még a szövegre is emlékezett azokból a napokból, amikor semmi oka sem volt azt hinni, hogy a házassága nem tart örökké. Akkortájt Johnny naphosszat a Sesame Streetet nézte. Ült kis kék székében, a bögréjét markolva. Valami napfényes idő, sose lesz eső.

Öltönyös férfi futott ki a parkból, összefüggéstelenül, teli tüdőből ordítva, lobogó zakóban. Clay fölismerte kutyaszőr szakálláról. A férfi kirontott a Boylston Streetre. Átrohant a túloldalra, közben ordított és hadonászott. Eltűnt a Négy Évszak előterének védőteteje alatt, nem látszott, de még nagyobb kalamajkát okozhatott, mert odabent újult erővel csapott fel az üvöltés.

Clay nem üldözte tovább Mister Fagylaltost. Megállt, fél lábbal a járdán, másikkal a csatornarácson, és figyelte, ahogy a csilingelő furgon a Boylston Street középső sávjába kanyarodik. Már éppen visszafordult volna az eszméletlen lány és a haldokló asszony felé, amikor újabb Kacsahajó bukkant föl, ez alkalommal nem lomhán döcögve, hanem teljes gázzal csalinkázva az úttesten. Néhány utas előre-hátra zötyögött, és üvöltött – *könyörgött* – a sofőrnek, hogy álljon meg. Mások csak kapaszkodtak az otromba jószág nyitott oldalán körbefutó fémrudakba, miközben a jármű a forgalommal szemben végigrobogott a Boylston Streeten.

Egy pulóveres férfi megragadta hátulról a vezetőt. Clay újabb tagolatlan kiáltást hallott a Kacsahajó primitív erősítőjéből, miközben a vezető egy erélyes vállmozdulattal hátralökte a férfit. Ez alkalommal nem *„Raszt!”* volt, inkább valami torokhangú szó, olyasmi, hogy *„Gluh!”*. Ekkor a Kacsahajó vezetője észrevette Mister Fagylaltos jóval kisebb járművét, és irányát megváltoztatva célba vette.

— *Jaj, istenem, ne!* – kiáltotta egy nő, aki a turistabusz elejében ült, és amikor a Kacsa utolérte a csilingelő jégkrémesfurgont, amely hatodakkora sem volt, Clay tisztán látta emlékei között azt a győzelmi parádét, amelyet abban az évben nézett a tévében, amikor a Red Sox nyerte a bajnokságot. A csapat egy ugyanilyen buszban ült, és integetett az őrjöngő sokaságnak, miközben hullott a hideg, őszi permet.

– *Az istenért, ne!* – sikoltott ismét az asszony. Clay mellett egy férfi csaknem derűsen azt mondta: – Úrjézus!

A Kacsahajó oldalba találta a fagylaltosfurgont, és felborította, mint egy gyerekjátékot. A kocsi az oldalára dőlt, miközben a hangszórókból még mindig áradt a Sesame Street dallama, és a jármű a súrlódástól szikrákat szórva siklott a Common felé. Két bámészkodó asszony iszkolni kezdett az útjából, de éppen hogy csak sikerült elkerülniük. Mister Fagylaltos furgonja felszökkent a járdára, ugrott egyet, azután nekicsapódott a park öntöttvas korlátjának. A zene kettőt csuklott, majd elhallgatott.

A Kacsahajó megőrült vezetője eközben teljesen elveszítette az uralmát járműve fölött. Rettegve sikoltozó rakományával bekanyarodott a Boylston Streeten, felugrott a járdára, és vagy ötvenméternyire onnan, ahol Mister Fagylaltos kocsija utolsót csilingelt, belerohant a Városi Fények bútorbolt kirakatának alacsony, tégla támfalába. A kirakat üvege iszonyú, dallamtalan csörömpöléssel tört össze. A Kacsahajó széles fara (rózsaszín betűkkel a *Kikötői Úrnő* szavakat írták rá) úgy másfél méter magasságba emelkedett. A forgatónyomaték azt követelte, hogy a hatalmas, lomha jármű cigánykerekeket hányjon; a tömeg viszont ezt nem tette lehetővé. A Kacsa visszazökkent a járdára, az orra megállt a szétszórt díványok és drága szalonszékek között, de csak azután, hogy legalább tucatnyi ember repült ki a buszból és tűnt el a szem elől.

A Városi Fényekben kolompolni kezdett a riasztó.

– Úrjézus! – ismételte a szelíd hang Clay jobbján. Arra fordult, és egy alacsony embert pillantott meg, akinek gyérülő, sötét haja, vékony bajusza és aranykeretes szemüvege volt. – Mi folyik itt?

– Nem tudom – felelte Clay. Nehéz volt beszélni. Nagyon. Úgy érezte, egyenként lökdösi ki magából a szavakat. Feltehetőleg a megrázkódtatás az oka. Az utca másik oldalán emberek futottak, némelyek a Négy Évszakból jöttek, mások az összetört buszból. Clay szeme előtt ütközött össze a Kacsahajó egyik menekültje a Négy Évszak másik menekültjével, és mindketten elterültek a járdán. Nem lehet, hogy ő őrült meg, és elmegyógyintézetben hallucinál? Talán az augustai Borókás Dombon, két thorazininjekció között. – A fagylaltos azt mondta, terroristák.

– Egyetlen embert sem látok, akinél fegyver lenne – felelte a bajuszos, kurta ember. – De olyat se, akinek a hátára bombát szíjaztak volna.

Clay sem látott ilyesmit, azt viszont igen, hogy az **apró kincsek** feliratú bevásárlószatyor és a rajzmappája a járdán hever, és azt is, hogy Nadrágkosztümös Nő elharapott torkából ömlő vér – *istenem,* gondolta Clay, *ennyi vér* – mindjárt eléri a mappát. Abban van csaknem tucatnyi rajza, amelyek a *Sötét Vándor*-hoz készültek. Az agya ezekbe a grafikákba kapaszkodott. Sietve elindult visszafelé, a kurta ember ott loholt mellette. Amikor a szállodában megszólalt a második tolvajriasztó (mindenesetre *valamilyen* riasztó), s hozzáadta rekedt üvöltését a Városi Fények kolompolásához, a kis ember ugrott egyet.

– A szálloda – mondta Clay.

– Tudom, csak… ó, istenem. – Nadrágkosztümös Nőre nézett, aki abban a varázsfolyadékban hevert, amelyik minden sípját és szelepét működtette – mikor is? Négy perce? Vagy csak kettő?

– Halott – mondta Clay. – Legalábbis nagy valószínűséggel az. Ez a lány… – mutatott Világos Manóra. – Ő csinálta. A fogaival.

– Viccel.

– Bár viccelnék.

Valahol ismét robbant valami a Boylston Streeten. A két férfi összerázkódott. Clay rájött, hogy most már füstszagot is érez. Fölkapta az **apró kincsek** szatyrát meg a mappát, mindkettőt elmenekítette a terjedő vértócsa útjából. – Ezek az enyémek – mondta, és nem értette, miért tartja szükségesnek a magyarázkodást.

A kis ember, aki tweedzakót viselt – egész elegánsát, gondolta Clay –, még mindig borzadva bámulta az összerogyott asszonyt, aki csak egy fagylaltot akart enni, de előbb a kutyáját, majd az életét veszítette el. Mögöttük nevetve és éljenezve három fiatalember száguldott a járdán. Ketten ellenzővel visszafelé fordított Red Sox baseballsapkát viselt. Egyikük kartondobozt szorított a melléhez, amelynek az oldalára a kék **panasonic** szót stencilezték. Ez a fiatalember jobb tornacipőjével belelépett Nadrágkosztümös Nő szétfolyó vérébe, és ahogy tovarohant társaival, halványuló véres csapat hagyott maga után, amely a Common keleti vége és az azon túl elterülő Chinatown felé mutatott.

3

Clay fél térdre ereszkedett, és azzal a kezével, amelyikkel nem a mappát szorította (még jobban félt az elvesztésétől azóta, hogy látta a **panasonic** feliratú kartondobozzal inaló suhancot), megfogta Világos Manó csuklóját. Azonnal megtalálta a pulzust. Lassú volt, de erőteljes és szabályos. Nagyon megkönnyebbült. Nem számít, mit tett, akkor is csak gyerek. Nem akart arra gondolni, hogy kis híján agyonverte a felesége papírnehezékével.

– Vigyázzon, vigyázzon! – kiáltotta a bajuszos kis ember éneklő hangon. Claynek nem volt ideje vigyázni. Szerencsére a kiáltás is eltúlzott volt. A jármű – afféle méretes OPEC-barát luxusterepjáró – a térdelő Claytől legalább húszméternyire kanyarodott le a Boylstonról a parkba. Átszakította a kovácsoltvas kerítést, majd lökhárítóig vízben megállt a kacsaúsztatóban.

Nyílt az ajtó, és egy fiatalember zuhant ki rajta, aki hülyeségeket üvöltött az égre. Térdre esett, két kézzel merített a vízből, és megitta (Clay a hosszú évekre gondolt, melyek során a kacsák vígan szarnak a vízbe), azután feltápászkodott, és keresztülgázolt a tavacskán. Eltűnt egy facsoportban, tovább bőgve értelmetlen szentbeszédét.

– Segítenünk kell ezen a lányon – mondta a bajuszos férfinak. – Öntudatlan, de távolról sem halott.

– Amit tennünk kell, az az, hogy eltűnünk az utcáról, mielőtt telibe kapnak minket – mondta a bajuszos, és mintha csak az igazát akarná bizonyítani, nem messze az összetört Kacsahajótól egy taxi ütközött egy hosszú limuzinnal. A limuzin ment szabálytalanul, de a taxi járt rosszabbul; a taxisofőr a járdán térdelő Clay szeme láttára keresztülrepült a hirtelen üveg nélkül maradt szélvédőn, az úttesten ért földet, és véres karját szorítva ordított.

A bajuszosnak természetesen igaza volt. Az a kevés értelem, amit Clay össze tudott szedni – alig talált utat a döbbenet paplana alá, amely eltompította gondolkodását –, azt súgta, hogy a lehető legbölcsebb, ha elpályáznak a Boylston Streetről, és elbújnak. Ha ez terrorakció, akkor olyan, amilyet még senki sem látott, amilyenről senki nem olvasott. Ő – ők – annyit tehetnek, hogy eltűnnek, és lapulnak, amíg a helyzet tisztázódik. Ehhez valószínűleg keresniük kell egy televíziót. De nem akarta otthagyni az öntudatlan lányt a nyílt utcán, amely hirtelen őrültekházává változott. Eredendően szelíd – és bizonyosan civilizált – szívének minden ösztöne harsányan tiltakozott ez ellen.

– Menjen! – mondta a bajuszos kis embernek. Nagyon nem szívesen beszélt így. Semmit nem tudott erről az emberről, de legalább nem üvöltözött tagolatlanul, és nem hadonászott az ég felé. És nem akart az ő torkának ugrani vicsorogva. – Menjen be valahova. Én… – Nem tudta, mivel fejezze be.

– Maga mit? – kérdezte a bajuszos férfi, azután behúzta a nyakát és megrándult, mert valami felrobbant. A szálloda mögül hallatszott a moraj. Füst szállt föl, fekete foltot hagyva a kék égen, mielőtt elég magasra emelkedett ahhoz, hogy a szél elsodorja.

– Hívok egy rendőrt! – mondta váratlan ihlettel Clay. – Neki volt egy mobilja. – Hüvelykujjával Nadrágkosztümös Nőre bökött, aki holtan hevert vérének tócsájában. – Azt használta mielőtt… tudja, mielőtt a szar…

Elhallgatott, és lejátszotta magában, mi történt, mielőtt szar került a palacsintába. A szeme a halott asszonyról az öntudatlan lányra kúszott, majd onnan az ájult csitri mentazöld mobiljának romjaira.

Szirénák kezdtek vartyogni két különböző fekvésben. Clay úgy vélte, az egyik rendőrautó, a másik tűzoltóautó. Aki itt lakik, talán meg tudja különböztetni őket, de ő nem itt lakott, hanem a maine-i Kent Pondban, és tiszta szívéből kívánta, hogy bár ott lehetne most.

Közvetlenül azelőtt, hogy szar került a palacsintába, Nadrágkosztümös Nő éppen felhívta Maddy barátnőjét, hogy elmondja, milyen frizurát csináltatott, míg Világos Manót felhívta valamelyik barátnője. Sötét Manó is belehallgatott. Ezután mindhárman megőrültek.

Nem gondolod…

Mögöttük, keleti irányból az addigi legnagyobb robbanás hallatszott: olyan volt, mint az iszonyat ágyúszava. Clay talpra ugrott. Riadtan néztek egymásra a tweedzakós kis emberrel, majd a Chinatown, Boston északi fertálya felé fordultak. Nem láthatták, mi robbant, de sokkal vastagabb és sötétebb füstoszlop emelkedett a házak fölé.

Miközben ezt bámulták, egy bostoni rendőrautó és egy létrás tűzoltóautó bukkant föl az utca túloldalán a Négy Évszak előtt. Clay éppen időben pillantott oda, hogy lássa, amint egy újabb ember veti le magát a szálloda felső emeletéről. Őt ketten követték a tetőről, és ez a kettő mintha egymással ordított volna zuhanás közben!

– *Jézus Mária és Szent József, NEM!* – sikoltotta egy asszony elcsukló hangon. – *Ó, NE, ELÉG, ne többet!*

Az öngyilkos trió első tagja a rendőrautó hátuljára érkezett, teleszórva a csomagtartót hajjal és vérrel, betörve a hátsó ablakot. A másik kettő a tűzoltóautót találta el, a rikító sárgába öltözött tűzoltók valószínűtlen madarakként repültek szét.

– *NE!* – sivította az asszony. – *Ne többet! ELÉG! Édes ISTENEM, ELÉG!*

De már jött is egy nő az ötödik vagy a hatodik emeletről, pörögve, mint egy tébolyodott artista. El-trafált egy rendőrt, aki pont akkor nézett föl, és ugyanúgy megölte, mint magát.

Észak felől ismét egy olyan öblös, földrengető robbanás hallatszott, mintha az ördög durrogtatna puskával a pokolban, és Clay újból a kis emberre pillantott, aki aggodalmasan nézett vissza rá. Még több füst emelkedett az ég felé, és noha friss szél fujt, a kékség alig látszott.

– Megint repülőket használnak – mondta a kis ember. – Megint repülőket használnak a mocskos szemétládák.

Mintha csak a véleményét akarnák alátámasztani, három óriási dörrenés gördült végig a városon északkeleti irányból.

– De hát… ott a Logan repülőtér! – Clay ismét alig bírt szólni, de gondolkodni még ennél is nehezebb volt. Csak valami sületlen vicc csörömpölt az agyában: *És azt ismered, hogy a* (itt ki-ki megjelölheti kedvenc népcsoportját) *terroristák úgy akarják térdre kényszeríteni Amerikát, hogy felrobbantják a repülőteret?*

– És? – kérdezte a kis ember már-már zsémbesen.

– De akkor miért nem a Hancock vagy a Prudence-palota?

A kis ember válla megroskadt. – Nem tudom. Csak azt tudom, hogy le akarok lépni innen.

Fél tucat fiatal robogott el mellettük, mintha ennek az álláspontnak a helyességét akarnák igazolni. Boston a fiatalok városa, jegyezte meg Clay – sok itt az egyetem. Ezek hatan, három férfi, három nő, üres kézzel futottak, és egyáltalán nem nevettek. Futás közben az egyik

fiatalember előhúzta a mobilját, és a füléhez nyomta.

Clay átnézett a túloldalra és látta, hogy egy második fekete-fehér rendőrautó kanyarodik az első mögé. Mégsem kellett használnia Nadrágkosztümös Nő mobilját (ami jó, mert nem szívesen tette volna). Egyszerűen átmegy az úttesten, és beszél velük… bár nem tudja, keresztül mer-e menni most a Boylston Streeten. De még ha megtenné is, vajon átjönnének-e *ide,* megnézni egy öntudatlan lányt, amikor Isten tudja, hány sebesülés lehet *odaát?* A tűzoltók nekiláttak, hogy visszahúzzák a kocsira a kosaras létrát; úgy látszik, máshova vezényelték őket. Nagy valószínűséggel a Logan repülőtérre, vagy…

– Jézusom, ezt figyelje! – mondta a bajuszos kis ember halk, feszült hangon. Nyugat felé nézett a Boylstonon, vissza a belváros irányába, arra, amerről Clay érkezett, mikor még az volt a legnagyobb gondja, hogy telefonon elérje Sharont. Még azt is tudta, hogyan kezdte volna a beszélgetést: *Jó hírem van, drágám! Nem számít, mi történik közöttünk, a gyereknek mindig telik cipőre.* A fejében derűsen, viccesen hangzott – mint a régi napokban.

Pedig nem volt ebben semmi vicces. Ötven körüli ember közeledett feléjük – nem futott, csak ment, hosszú, kacsázó léptekkel. Öltönynadrágot, továbbá egy ing és nyakkendő maradványait viselte. A nadrág szürke volt. Lehetetlen lett volna megmondani, hogy az ing és a nyakkendő milyen színű, mert mindkettő rongyokban, vérfoltosan lógott. Jobb kezében henteskésnek tűnő szúrószerszámot tartott, amelynek legalább negyvencentis pengéje volt. Clay mintha már látta volna ezt a pengét egy Soul Kitchen nevű bolt kirakatában, amikor a Copley Square Hotelben lezajlott találkozó után erre indult. A kirakatban kések sora (SVÉD ACÉL!, hirdette előttük a gravírozott táblácska) ragyogott a rejtett pontlámpák ravasz fényében, ám a penge jó – vagy inkább rossz – munkát végezhetett a szabadulása óta, mert homályos volt a vértől.

Az ingcafatokat viselő, lúdtalpasan kacsázó ember rövid ívben csapkodott föl-le a pengével. Csak egyszer törte meg ezt a mintát, amikor magába vágta a kést. Friss vérpatak buggyant ki a rongyos ing legfrissebb szakadásán. Nyakkendőjének roncsai lobogtak. Ahogy csökkent a távolság, üvöltözni kezdett, mint valami tahó igehirdető, aki az isteni ihletésre idegen nyelveken kezd beszélni.

– *Ejela!* – közölte. – *Iiia-ejela-a babbala naz! A-bab-bala* miért? *A-bannalu* szemérmes? *Kazzala! Kazzala-CAN! Fie! GYÁVA-fie!* – A pengét a jobb csípője mellé engedte, azután a háta mögé. A túlfejlett vizuális érzékkel megáldott Clay azonnal látta a készülődő, ívelt döfést. Azt a kibelező döfést, amely biztosan bekövetkezik, miközben a késes ember lúdtalpas lépteivel folytatja a semmibe vezető, őrültekházába illő menetelést az októberi délutánban.

– *Vigyázzon!* – rikoltotta a bajszos emberke, de *ő* nem vigyázott, a bajuszos kis ember; a bajuszos kis ember, az első *épeszű* személy, akivel Clay Riddell az őrület kezdete óta beszélt – aki megszólította őt, és ez az adott körülmények között bizonyos bátorságot feltételez –, dermedten állt a helyén, és a szeme az aranykeretes lencsék mögött nagyobb volt, mint valaha. Vajon a dilinyós is kinézte magának, mert a két férfi közül a bajuszos kisebb látszott könnyebb prédának? Ha így van, akkor Mr. Nyelveket Beszélő *tökéletesen* csajbókos, és Clay hirtelen éppen olyan dühös lett, mint amennyire félt, éppúgy begurult, mintha egy iskola drótkerítésén átnézve azt látná, hogy valami erőszakos kölyök éppen eltángálni készül egy fiatalabb, gyengébb gyereket.

– *VIGYÁZZON!* – A bajuszos kis ember csaknem jajongott, mégsem mozdult, miközben a halála közeledett, a halál, amely egy Soul Kitchen nevű boltból szabadult ki, ahol kétségtelenül elfogadják a Diner's Club- és a Visa-kártyákat, továbbá a csekket is, ha van hozzá bankkártyája.

Clay nem gondolkodott. Fülénél megmarkolva egyszerűen ismét fölkapta a mappáját, majd a közeledő penge és tweedzakós ismerőse közé nyomta. A penge üres *puff* hangot adva lecsapott, a hegye tíz centire állt meg a kis ember hasától. A kis ember végre magához tért:

oldalra, a Common irányába szökkent, és teli torokból segítségért kiáltott.

A szakadt inges, nyakkendős férfi – kezdett pofásodni, a nyaka is vastagodott, mintha a kiadós ételek és a kiadós testgyakorlás egyensúlya úgy két éve felborult volna – hirtelen abbahagyta értelmetlen szónoklatát. Arcán bambaság ült, amely nem fejlődött meglepetéssé, pláne döbbenetté.

Clay fel volt háborodva. Az a penge átdöfte a *Sötét Vándor* összes képét (számára mindig képek voltak, sohasem illusztrációk vagy rajzok), az a *puff hang* akár annak a késnek a pengéje is lehetett volna, amely áthatol szívének egy titkos kamráján. Ez ostobaság, hiszen mindenről készített másolatot, beleértve a négyszínű oldalakat, de ettől még ugyanúgy érzett. Az őrült pengéje átdöfte Varázsló Johnt (aki a nevét természetesen a fia után kapta), Mágus Flaket, Frankot és a Posse Fiúkat, Álmos Gene-t, Mérges Sallyt, Lily Astoletet, a Kék Boszorkányt és természetesen magát Ray Damont is, a Sötét Vándort, az ő fantasztikus teremtményeit, akik képzeletének barlangjában éldegélve arra készültek, hogy kiszabadítsák őt a maine-i vidéki iskolák tucatjaiban végzett lélekölő robotból, amely miatt havonta sok ezer mérföldet utazott, gyakorlatilag a kocsijában lakott.

Megesküdött volna, hogy felnyögtek, amikor a háborodott alak svéd pengéje átfúrta őket, miközben az igazak álmát aludták.

Dühében mit sem törődött a pengével (legalábbis pillanatnyilag), a mappát pajzsként használva hátralökte a szakadt inges férfit, és közben még dühösebb lett, mert a késpenge körül a nyílás V alakot öltött.

– *Blet!* – huhogott a tébolyult, és igyekezett visszahúzni a pengét. Az azonban beszorult. – *Blet ky-yam, du-ram kazzala a-babbala!*

– Majd én meg a-babbalázom a *te* a-kazzaládat, te pöcs! – ordította Clay, bal lábát a tébolyodott hátráló lába mögé támasztva. Később majd eszébe jut, hogy a test tudja, miként kell verekedni, ha szükség van rá. Olyan titok ez, amelyet a test megőriz magának más titkokkal együtt, például hogy miként fusson, ugorjon át egy patakot, dugjon egyet vagy – föltehetően – hogy haljon meg, ha nincs választása. Rendkívüli körülmények között egyszerűen átveszi a parancsnokságot, és teszi, amit tennie kell, miközben az agy félreáll, mivel képtelen másra, mint hogy fütyöréssszen, a lábával dobogjon, és az eget nézze. Vagy azon elmélkedik, milyen hangja lehet a késnek, amikor keresztülszalad azon a mappán, amit az ember a feleségétől kapott a huszonnyolcadik születésnapjára.

Az ámokfutó pont úgy esett el Clay lábában, ahogy Clay bölcs teste tervezte, és hanyatt zuhant a járdán. Clay zihálva állt fölötte, úgy markolva a mappát a két kezével, mint egy harcban elgörbült pajzsot. A henteskés kiállt belőle, az egyik oldalon a nyél, a másikon a penge.

A háborodott próbált feltápászkodni. Clay új barátja előreszaladt, és egész keményen a nyakába rúgott. A kis fickó hangosan sírt, a könnyek leperegtek az arcán, elhomályosítva szemüvegének lencséit. A háborodott elfeküdt a járdán, a nyelve kilógott. Fuldokló hangokat hallatott – Clayt a korábbi hablatyolásra emlékeztették.

– Meg akart ölni minket! – hüppögte a kis ember. – Meg akart *ölni* minket!

– Igen, igen – helyeselt Clay. Tudatában volt annak, hogy pontosan így helyeselt akkor is, amikor Johnnyt *még* Johnny-Gee-nek hívták, és odajött hozzájuk a bekötőúton, felhorzsolt sípcsontjával vagy könyökével, és azt jajgatta, *VÉRZEK!*

Az ember a járdán, aki igencsak vérzett, felkönyökölt, mert ismét föl akart kelni. Ez alkalommal Clay intézkedett: kirúgta alóla a könyökét, amitől a férfi visszakerült járdára. Ez a rugdosódás legjobb esetben is csak afféle szükségmegoldásnak tűnt, és annak is elég piszkos volt. Clay megragadta a kés nyelét – összerándult a pengén alvadó vér síkos tapintásától, mintha hideg szalonnazsírba markolt volna –, és meghúzta. Egy kicsit engedett a penge, azután vagy elakadt, vagy az ő keze csúszott meg. Képzeletében hallotta, hogy teremtményei keservesen zúgolódnak a mappa sötétjében, és ettől ő is keserves hangokat adott. Nem tehetett

róla. Mint ahogy arról sem, hogy folyton azon kellett rágódnia: mit kezdjen a késsel, ha egyszer kihúzta? Szúrja le vele az eszelőst? A pillanat hevében megtette volna, de most már valószínűleg nem.

– Mi a baj? – kérdezte a kis ember reszketegen, és Clayt még keserves hangulatában is megindította az ember hangjában csendülő aggodalma. – Elkapta magát? Néhány másodpercig eltakarta, így nem láthattam. Elkapta? Megvágta magát?

– Nem – felelte Clay. – Jól va…

Újabb óriási robbanás hallatszott észak felől. Ez úgyszólván biztosan a Logan repülőtér lehetett a bostoni kikötő túloldalán. Mindketten behúzták a nyakukat, és összerándultak.

A háborodott kihasználta az alkalmat. Felült, és már tápászkodott volna, amikor a tweedzakós kis ember egy ügyetlen, ám hatékony oldalrúgással eltalálta a nyakkendő roncsait, amitől az őrült hanyatt esett. Elbődült, és elkapta a kis ember lábát. Talán lerántotta volna egy csontot roppantó ölelésbe, ha Clay nem ragadja meg új ismerőse vállát, és nem húzza vissza.

– *Lehúzta a cipőmet!* – kiáltotta a kis ember. Mögötte két újabb autó rohant egymásnak. Volt megint sikoltozás, riasztók visítása. Autóriasztók, tűzriasz-tók, harsányan kolompoló tolvajriasztók. A távolban szirénák üvöltöttek. – *A mocsok lehúzta a ci…*

Hirtelen ott termett egy rendőr, az út másik oldaláról, gondolta Clay, és amikor egyik kék térdére ereszkedett a hablatyoló eszelős mellett, Clay valami szeretethez nagyon hasonlót érzett iránta. Hogy volt ideje átjönni! Hogy egyáltalán észrevette őket!

– Legyen óvatos vele – mondta idegesen a kis ember. – Ez itt…

– Tudom, hogy micsoda – felelte a rendőr, és Clay látta, hogy a kezében van az automata pisztolya. Fogalma sem volt róla, hogy azután rántotta-e elő, amikor letérdelt, vagy egész idő alatt a kezében tartotta.

A rendőr az őrültre nézett. Közelebb hajolt. Szinte *felajánlotta* magát neki. – Hé, haver, hát mi van? – mormogta. – Úgy értem, mi a hézag?

Az őrült rávetette magát, megragadta a rendőr torkát. Abban a pillanatban a rendőr a pisztolya csövét az őrült halántékához szorította, és meghúzta a ravaszt. A túlsó halántékon vérgejzir fakadt a szürkülő hajtincsek közül, a háborodott hanyatt zuhant a járdán, két karját melodramatikus mozdulattal szétlökte: *Nézd, mama, meghaltam!*

Clay a bajuszos kis emberre pillantott, az pedig őrá. Ezután a rendőrre néztek, aki elrakta fegyverét, és egyenruhája zsebéből elővett egy bőrtárcát. Clay örömmel látta, hogy közben kicsit reszket a keze. Most félt a rendőrtől, de még jobban félt volna, ha annak a keze nem reszket. Ami most történt, nem egyedi eset volt. A pisztolylövés valamit tett Clay hallásával, megtisztított valamilyen áramkört, vagy micsoda. Most már más lövéseket is hallott: elszigetelt dörrenések központozták a nap növekvő kakofóniáját.

A rendőr a vékony bőrtárcából elővett egy kártyát – Clay névjegynek nézte –, azután visszatette a tárcát a mellzsebébe. Bal kezének két ujja közé fogta a lapot, jobbját visszaengedte szolgálati fegyverének agyára. Fényesre pucolt cipőjének közelében tócsába gyűlt a tébolyodott szétrobbant fejéből folyó vér. A közelben Nadrágkosztümös Nő vérének tócsája már sötétebb árnyalatú volt, kezdett megalvadni.

– A neve, uram? – kérdezte Clayt.

– Clayton Riddell.

– Megmondaná nekem, ki az elnök?

Clay megmondta.

– Megmondaná a mai dátumot, uram?

– Október elseje van. Tudja, hogy mi…

A rendőr a bajuszos kis emberre nézett. – A neve? – Thomas McCourt, Salem Street 140, Malden. Én…

– Megmondaná, hogy ki indult az elnökkel szemben a legutóbbi választásokon?

Tom McCourt válaszolt.

– Ki Brad Pitt felesége?

McCourt az égnek emelte a kezét. – Honnan tudhatnám *én* azt? Valami filmsztár, gondolom.

– Rendben. – A rendőr odaadta Claynek az ujjai közé szorított kártyát. – Ulrich Ashland vagyok. Ez itt a névjegyem. Lehet, hogy behívják önöket, tanúskodniuk kell az ügyben, ami itt történt. Segítségre volt szükségük, én segítettem, megtámadtak, védekeztem.

– Meg akarta ölni – mondta Clay.

– Igen, uram, amennyit csak lehet, megszabadítunk a nyomorúságától, olyan gyorsan, ahogy képesek vagyunk rá – helyeselt Ashland rendőr. – És ha bármilyen bíróság vagy vizsgálóbizottság előtt azt mondja, hogy *ezt* mondtam, le fogom tagadni. Mégis, meg kell tennünk. Ezek mindenfelé előkunkorognak. Csak néhányan követnek el öngyilkosságot. A többiek közül sokan támadnak. – Habozott, azután hozzátette:

– Amennyire meg tudjuk állapítani, *az összes többi* támad. – Mintha ezt akarná alátámasztani, újabb pisztolylövés hallatszott a túloldalból. Ezt gyors egymásutánban három dörrenés követette a Négy Évszak árnyékos előteréből, amelyből törött üveg, törött testek, törött járművek és kiömlött vér katyvasza lett.

– Olyan, mint az a kibaszott *Élőhalottak éjszakája.* – Ulrich Ashland rendőr, még mindig a pisztolya agyát fogva, visszaindult a Boylston Street túloldalára. – Csak ezek nem halottak. Feltéve, ha mi hozzá nem segítjük őket, hogy azok legyenek.

– Rick! – sürgette egy másik rendőr a túloldalból. – Rick, a Loganra rendeltek minket! Minden egységet! Gyere!

Ashland rendőr a forgalmat figyelte, de nem volt forgalom. A roncsokat leszámítva a Boylston Street pillanatnyilag kihalt volt. Ám a közelből újabb dörrenések és karambolok robaja hallatszott. A füstszag erősödött. A rendőr elindult a túloldalra, félúton megállt, visszafordult. – Menjenek be valahova – mondta. – Fedezékbe. Egyszer szerencséjük volt. Nem lehetnek mindig mázlisták.

– Biztos úr! – szólalt meg Clay. – Ugye, a maguk emberei nem mobilt használnak?

Ashland visszanézett rá a Boylston Street közepéről – ami Clay véleménye szerint nem volt valami biztonságos hely. Az elszabadult Kacsahajóra gondolt. – Nem, uram, az autóinkban rádió van. És ez. – Megütögette a derekán, az öve másik felén lógó kézi adóvevőt. Claynek, aki amióta kétágú volt, rajongott a képregényekért, egy pillanatra beugrott a Denevérember csodálatos öve.

– Ne használják – mondta. – Figyelmeztesse a többieket. *Ne használjak a mobiltelefonokat!*

– Ezt miért mondja?

– Mert *ők* használták. – A halott asszonyra és az eszméletlen lányra mutatott. – Mielőtt megőrültek volna. És bármibe lefogadom, hogy ez a késes pofa…

– *Rick!* – kiáltotta ismét a túloldali rendőr. – *Siess már, baszki!*

– Bújjanak el! – ismételte meg Ashland rendőr, és átügetett a Négy Évszak felőli oldalra. Clay bánta, hogy nem ismételhette meg a mobilokra vonatkozó figyelmeztetését, de mindent összevéve örült, hogy a rendőr kikerült a veszélyből. Nem mintha hitt volna benne, hogy ez Bostonban lehetséges, legalábbis ezen a délutánon.

4

– Mit csinál? – kérdezte Tom McCourtot. – Ne nyúljon hozzá, lehet, hogy – mit tudom én – fertőző.

– Nem fogok hozzányúlni – felelte Tom –, de szükségem van a cipőmre.

A cipő a háborodott széttárt ujjú bal kezének közelében hevert, így legalább nem érte a

kimeneti nyílásból fecskendező vér. Tom finnyás mozdulattal beakasztotta az ujját a cipő végébe, és magához húzta. Azután leült a Boylston Street járdaszegélyére – pontosan ott, ahol korábban a fagylaltoskocsi parkolt, ami Clay szerint egy örökkévalósággal ezelőtt történt –, és belecsúsztatta a lábát. – Elszakadt a fűző – mondta. – Ez az átkozott dilikokárda elszakította a fűzőt! – Ismét elsírta magát.

– Csináljon vele valamit! – javasolta Clay. Nekiveselkedett, hogy kihúzza a henteskést a mappából. Irtózatos erővel szúrták bele. Föl-le kellett mozgatnia, hogy kiszabadíthassa. Kelletlenül, sorozatos rántások után jött csak ki, és olyan csúf karistoló hangot hallatott, hogy Clay megborzongott. Továbbra is azon rágódott, ki kapta a legtöbbet odabent. Ez hülyeség volt, sokk utáni gondolat, mégsem bírt szabadulni tőle. – Nem tudja megkötni lejjebb?

– De, talán…

Clay már régen hallotta egy gépi moszkitó döngicsélését, amely közeledő zúgassa erősödött. A járdaszélen ülő Tom szintén felpillantott. Clay megfordult. A rendőrautók kis karavánja elkanyarodott a Négy Évszak elől. Az összetört Kacsahajó előtt álltak, a lámpáik villogtak. A rendőrök kihajoltak a kocsik ablakán, amikor egy magángép – közepes méretű, talán Cessna, az úgynevezett Kettős Bonanza, Clay nem nagyon ismerte a repülőgépeket – lassan elszállt a bostoni kikötő és a Common közé eső épületek fölött. Magassága gyorsan csökkent. A park fölött részegen megbillent, az alul levő szárnya csaknem érintette az őszi napfényben ragyogó egyik fa lombját, majd elindult a Charles Street kanyonjában, mintha a pilóta úgy döntött volna, hogy ott száll le. Alig hatméternyire a földtől balra döntötte a gépet, és a szárny azon az oldalon nekicsapódott egy szürke homokkőből épült ház, talán egy bank homlokzatának a Charles és a Beacon Street sarkán. Ha volt is értelme annak, hogy a gép lassan mozgott, úgyszólván siklott, ebben a pillanatban semmivé vált. Mikor a szárny elakadt, a gép megpördült, mint egy similabda, ha megfeszül a gumiszál, belevágódott a bank melletti vöröstéglás épületbe, majd eltűnt a narancsvörös tűz szirmai között. A lökéshullám végigfutott a parkon. A kacsák szárnyra keltek, mielőtt odaért.

Clay lepillantott és észrevette, hogy a henteskés még mindig ott van a kezében. Miközben Tom McCourttal a repülőgép balesetét bámulták, kihúzta a mappából. Először az egyik, majd a másik oldalát törölte bele az inge elejébe vigyázva, nehogy megvágja magát (most az *ő* keze reszketett). Azután – nagyon óvatosan – az övébe tűzte, lenyomva egészen a markolatig. Közben az egyik korai képregénykísérlete jutott az eszébe… egy darab az ifjúságából.

– Kicsinyem, Joxer, a Kalóz a szolgálatára áll – mormolta.

– Tessék? – kérdezte Tom. Clay mellett állt, és a gyehennát bámulta, amelyet a repülőgép gyújtott a bostoni park túlsó végén. Csak a farka állt ki a tűzből. Clay el tudta olvasni a rendszámát: LN6409B. Fölötte valami sportegyesület jelvénye látszott.

Azután ez is eltűnt.

Ekkor érezte meg, ahogy az első hőhullámok gyengéden lökdösik az arcát.

– Semmi – mondta a tweedöltönyös kis embernek. – Pattanjunk meg.

– He?

– Tűnjünk innen.

– Ó. Rendben.

Clay elindult a Common déli szélén, abba az irányba, amerre három órakor – tizennyolc perccel és egy örökkévalósággal korábban – tartott. Tom McCourt sietett, hogy lépést tudjon tartani vele. Valóban *nagyon* kurta kis ember volt. – Mondja – kérdezte –, gyakran beszél értelmetlenségeket?

– Persze – mondta Clay. – Csak kérdezze meg a feleségemet.

– Hova megyünk? – kérdezte Tom. – Én a metróhoz indultam. – Egy zöldre festett kioszkra mutatott, amely egy háztömbnyire állt. Kisebb tömeg nyüzsgött körülötte. – De most már nem vagyok biztos benne, hogy a földalatti jó ötlet.

– Én sem – helyeselt Clay. – Van egy szobám az Atlantic Avenue Inn nevű szállodában, alig ötsaroknyira.

Tom fölragyogott. – Azt hiszem, ismerem. Illetve a Loudent, amelyik az Atlantic mellett van.

– Jól van. Menjünk oda. Megnézhetjük a tévét. Én pedig felhívom a feleségem.

– A szobatelefonon.

– A szobatelefonon. Egyáltalán *nincs* mobilom.

– Nekem van, de otthon hagytam. Eltört. Rafe – a macskám – leverte a polcról. Épp ma akartam egyet venni, de… ide figyeljen, Mr. Riddell…

– Clay.

– Akkor Clay. Biztos vagy benne, hogy a szobatelefon biztonságos?

Clay megállt. Ez eddig eszébe sem jutott. De ha a kábelekkel baj van, akkor *mi* működhet? Már éppen meg akarta mondani Tomnak, amikor váratlanul verekedés tört ki a metróállomásnál. A pánikkal teli ordítás, sikolyok, vad karattyolás – most már fölismerte az őrület jelét. Szétrebbent a kis csoport, amely a szürke homokkő házikó és a lefelé tartó lépcsők körül hemzsegett. Néhányan kirohantak az úttestre, ketten egymás karjaiba futottak, mivel menet közben folyton hátrabandzsítottak. Sokan – a többség – berontott a parkba, szétspriccelt a legkülönbözőbb irányokba, ami elszomorította Clayt. Valahogy jobban tetszett neki az a kettő, akik átkarolták egymást.

Két férfi és két nő maradt a metróállomásnál. Clay meglehetősen biztosra vette, hogy ők jöttek ki az állomásról, és ők zavarták szét a többieket. Tom és Clay fél háztömbnyire állt, és figyelték, hogyan harcol egymással ez a megmaradt négy ember. A küzdelem hisztérikus, gyilkos gonoszsággal zajlott, ahogy azt már korábban is látta, de felismerhető minta nélkül. Nem hárman küzdöttek egy ellen, vagy ketten kettő ellen, és bizonyosan nem a fiúk a lányok ellen; sőt a „lányok” egyike asszony volt, aki a hatvanas évei középén járt, zömök alakja, szolid frizurája számos nyugdíjazás előtt álló tanítónőt juttatott Clay eszébe.

Lábbal, öklöllel, foggal-körömmel harcoltak, morogtak, ordítottak, kerülgették annak a féltucatnyi embernek a testét, akiket már leütöttek, talán meg is öltek. Az egyik férfi megbotlott egy kinyújtott lábban, és térdre rogyott. A fiatalabb nő ráesett. A férfi fölkapott valamit a lépcsőfeljáró mellett a padlóról – Clay egyáltalán nem lepődött meg, amikor látta, hogy mobiltelefon –, és belevágott a nő arcába. A mobil széttört, feltépte a nő arcát. Vér fröccsent az asszony könnyű blézerére, mégis, a kiáltásában több volt a harag, mint a fájdalom. Megragadta a térdelő férfi fülét, mintha kétfülű korsó lenne, beletérdelt az ölébe, aztán hátrarántotta a metró lépcsőjének sötétjébe. Együtt tűntek el szem elől, egymást átkarolva és rángatózva, mint a tüzelő macskák.

– Gyerünk! – dörmögte Tom, és suta gyengédséggel megrángatta Clay ingét. – Gyerünk! Át az út másik oldalára. Gyerünk.

Clay hagyta magát átvezetni a Boylston Streeten. Vagy nagyon figyelte, hogy Tom McCourt merre megy, vagy szerencsés volt, mert baj nélkül átértek.

Ismét megálltak a Colonial könyvesbolt előtt (a legjobb régiek, a legjobb újak), és figyelték, ahogy a metróállomási csata valószínűtlen győztese elindult a parkban az égő repülőgéphez, miközben rövidre nyírt szigorú, szürke hajáról vér csöpögött a gallérjára. Clay fikarcnyit sem lepődött meg azon, hogy az utolsó talpon maradt harcos az a hölgy, aki könyvtárosnak vagy latintanárnőnek tűnt, egy-két évre a nyugdíjhoz adott aranyórától. Volt része az effajta hölgyek óráiból. Azok, akik elérték ezt a kort, közel álltak az elpusztíthatatlansághoz.

Kinyitotta a száját, hogy valami effélét mondjon Tomnak – olyat, ami gondolatban

meglehetősen viccesnek tűnt –, de csak reszketeg károgás jött ki a torkán.

– Semmi baj – mondta Tom. – Engedd el magad.

Így tehát megállt a kirakat előtt, amely annyira tele volt régi könyvekkel, hogy elborították még a középre állított, a mobil koránál sokkal régebbről származó, vénséges Royal írógépet is, és elengedte magát. Elsiratta Nadrágkosztümös Nőt, Világos Manót, Sötét Manót, elsiratta magát is, mert Boston nem volt az otthona, és az otthona még sosem tűnt ilyen távolinak.

6

A Commonon túl a Boylston Street összeszűkült, és olyannyira tele volt autókkal – akadt karambolos, meg olyan is, amelyet egyszerűen otthagytak –, hogy nem kellett többé aggódniuk kamikaze limuzinok vagy kóbor Kacsahajók miatt. Ez azért jó. Körülöttük a város döngött és robajlott, mintha újévet ünnepelnének a pokolban. A közelben is ricsajoztak – főképpen autóriasztók, tolvajriasztók –, de maga az utca pillanatnyilag kísértetiesen kihalt volt. *Bújjanak el,* mondta Ulrich Ashland rendőr. *Egyszer szerencséjük volt. Nem lehetnek mindig mázlisták.*

Ám nekik, kétsaroknyira a Colonial könyvesbolttól és még mindig egysaroknyira Clay nem egészen bolhafészek szállodájától, *megint* szerencséjük volt. Közvetlenül előttük újabb bolond, ezúttal huszonöt körüli, erőgépen fejlesztett izompacsirta fiatalember rontott ki egy mellékutcából, neki az úttestnek. Átugrotta két autó összeakaszkodott lökhárítóját, és közben szüntelenül ömlött belőle az értelmetlen habogás lávája. Gyilkos kőrútjához egy-egy autó antennáját tartotta mindkét kezében, és fürgén döfködte velük a levegőt, mintha tőrök lennének. Pucér volt, nem számítva cipőjét, amely a ragyogó vörös csíkokból ítélve vadiúj Nike-nak tűnt. Hímvesszője lengett, mint egy sietős állóóra ingája. Elérte a túlsó járdát, és nyugat felé fordult, vissza a Common irányába. Feneke fantasztikus ütemben feszült meg és ernyedt el.

Tom McCourt megmarkolta Clay karját, amíg a legutóbbi holdkóros el nem tűnt, azután lassan lazított szorításán. – Ha meglátott volna – szólalt meg.

– Igen, de nem látott – felelte Clay. Váratlanul érthetetlen boldogság fogta el. Tudta, hogy el fog múlni ez az érzés, de ebben a pillanatban nagyon élvezte.

– Sajnálom azt, *akit* meglát – mondta Tom.

– Én azt, *aki* meglátja – felelte Clay. – Gyerünk.

7

Az Atlantic Avenue Inn ajtaja zárva volt.

Clay egy pillanatra úgy meglepődött, hogy csak állt. Igyekezett elforgatni a kilincset, és érezte, ahogy csúszik az ujjai alatt, igyekezett felfogni a gondolatot: zárva. Szállodájának az ajtaja zárva van előtte.

Tom odalépett mellé, homlokát az üvegnek szorította, hogy elállja a fény útját, és bekukucskált. Északról – bizonyosan a Logan felől – újabb borzalmas robbanás hallatszott, és ez alkalommal csak Clay rándult össze. Úgy vélte, hogy Tom McCourt észre sem vette. Túlságosan lekötötte az, amit látott.

– Halott fekszik a padlón – közölte végül. – Egyenruhát visel, de túl öregnek tűnik ahhoz, hogy londiner legyen.

– Nem akarom, hogy vigyék a kibaszott bőröndömet – morgott Clay. – Csak annyit akarok, hogy fölmehessek a szobámba.

Tom különös horkantó hangot hallatott. Clay azt hitte, a kis ember ismét sírva fakad,

azután rájött, hogy elfojtott nevetést hallott.

Az üvegajtó egyik táblájára azt írták **ATLANTIC AVENUE INN,** a másikra egy égbekiáltó hazugságot – **BOSTON LEGJOBB SZÁLLODÁJA.** Tom a tenyerével rácsapott a bal oldali üveglapra, a **BOSTON LEGJOBB SZÁLLODÁJA** és egy sor bankkártyát ábrázoló, öntapadós címke közé.

Most már Clay is benézett. Az előcsarnok nem volt nagy. A bal oldalán volt a portáspult. Jobbra két lift. A padlót drinápolyi vörös szőnyeg borította. Ezen hasalt az egyenruhás öregfiú, fél lába egy díványon, a fenekén pedig egy Currier & Ives vitorlás nyomata hevert.

Clay jókedve szempillantás alatt tovaszállt, és amikor Tom tenyér helyett ököllel kezdte verni az ajtót, rátette a kezét a kis emberére. – Ne erőlködj – mondta. – Nem fognak beengedni, még akkor sem, ha élnek és eszüknél vannak. – Elgondolkodva bólintott. – *Különösen akkor,* ha eszüknél vannak.

Tom csodálkozva nézett rá.

– Nem érted, ugye?

– He? Mit?

– A dolgok megváltoztak. Nem tarthatnak kívül minket. – Lelökte Clay kezét a magáéról, de ahelyett, hogy verni kezdte volna az ajtót, az üveghez szorította a homlokát, és kiáltott. Clay úgy találta, hogy termetéhez képest sztentori a hangja. – *Hé! Hé, odabent!*

Szünet. Az előcsarnokban semmi nem változott. Az öreg londiner továbbra is holtan hevert a földön, a képpel a fenekén.

– *Hé, ha van bent valaki, jobban teszi, ha kinyitja az ajtót! Az ember, akivel itt állok, szállóvendége ennek a hotelnek, én pedig az ő vendége vagyok! Nyissák ki, különben fölszedek egy kockakövet, és betöröm az üveget. Hallják?*

– *Kockakövet?* – Clay elnevette magát. – *Kockakövet* mondtál? Hát ez jó vicc. – Egyre féktelenebbül hahotázott. Azután mozgást érzékelt balról. Körülnézett, és egy tizenéves lányt pillantott meg, aki valamivel arrébb a járdán ácsorgott. Őket nézte kék szemével, a katasztrófák túlélőinek tekintetével. Fehér ruhájának elején nagy vérfolt éktelenkedett, mint egy szakállka. Ennél is több vér alvadozott az orra alatt, az ajkán és az állán. Véres orrát leszámítva nem tűnt sebesültnek, és egyáltalán nem látszott őrültnek, csak sokkosnak. Mint akit csaknem halálos sokk ért.

– Jól vagy? – kérdezte Clay. Egyet lépett felé, mire a lány hátrált egy lépést. Tekintve a körülményeket, a férfi nem hibáztathatta érte. Megállt, de a kezét fölemelte, mint egy közlekedési rendőr: *Maradj, ahol vagy!*

Tom körülnézett, azután ismét verni kezdte az ajtót, ez alkalommal olyan erősen, hogy az üveg megcsörrent az ódon fakeretben, a tükörképe reszketett. – *Utolsó alkalom, azután bemegyünk!*

Clay odafordult és nyitotta a száját, hogy szart sem tudnak belevágni az üvegbe, ám ekkor egy kopasz fej emelkedett ki lassan a portáspult mögül. Mintha egy periszkópot láttak volna. Clay fölismerte ezt a fejet, még mielőtt az arcát látta volna; ez a portás vette föl az adatait tegnap, ő érvényesítette az engedélyét a saroknyira levő parkolóhelyre, ugyanez a portás mondta meg neki ma reggel, melyik irányban keresse a Copley Square Hotelt.

Egy pillanatig még ott maradt a pult mögött. Clay fölemelte a szobakulcsát, amelyről zöld műanyag lap *lógott Atlantic Avenue Inn* felirattal. Fölemelte a mappáját is, abban a reményben, hogy a portás talán megismeri.

Talán megismerte. De valószínűbb, hogy úgy döntött, nincs választása. Mindesetre felnyitotta az átjárólapot a pult végén, gyorsan keresztülment a helyiségen az ajtóig, kikerülve a tetemet. Clay Riddell úgy vélte, élete első vonakodó futásának tanúja volt. Amikor a portás az ajtó túloldalához érkezett, Clayről Tomra nézett, azután ismét Clayre. Noha nem úgy tűnt, hogy különösebben fölbátorítaná, amit lát, egyik zsebéből elővett egy kulcskarikát, végigpörgette, talált egy megfelelőt, bedugta az ajtószárny zárnyílásába. Amikor Clay a

kilincsért nyúlt, a kopasz portás éppúgy emelte föl a kezét, mint az előbb Clay a mögötte ácsorgó véres lánynak. A portás talált egy második kulcsot, egy másik nyílásba illesztette, és kinyitotta az ajtót.

– Jöjjön be – mondta Claynek. – Gyorsan. – Meglátta a lányt, aki kicsivel távolabb ácsorgott, és őket bámulta. – Ő ne jöjjön.

– Ja, igen, ő! – helyeselt Clay. – Gyere, drágám! – De a lány nem jött, és amikor Clay egyet lépett felé, megpördült és lobogó szoknyával elfutott.

8

– Meghalhat odakint – mondta Clay.

– Ez nem az én gondom – felelte a portás. – Bejön, Mr. Riddle, vagy sem? – Bostoni kiejtéssel beszélt, nem abban a délies-melós modorban, amellyel Clay a leggyakrabban találkozott Maine-ben, mert ott úgy tűnik, hogy minden harmadik ember massachusettsi bevándorló, hanem azzal a fontoskodó szeretnék-britnek-hangzani manírral.

– A nevem Riddell. – Mindenképpen bemegy, ez a fickó aligha tudja kívül tartani, most, hogy az ajtó nyitva van, de egy pillanatig még ácsorgott, és a lány után nézett.

– Gyerünk – mondta halkan Tom. – Nincs mit tenni.

Igaza volt. Nincs mit tenni. Pontosan ez benne a pokoli. Követte Tomot, a portás pedig ismét kétszeresen bezárta mögöttük az Atlantic Avenue Inn kétszárnyú ajtaját, mintha így kívül tarthatta volna az utcák zűrzavarát.

9

– Franklinnak hívták – szólt a portás, miközben elvezette őket az arcra borult egyenruhás mellett.

Túl korosnak látszik ahhoz, hogy londiner legyen, mondta Tom, amikor benézett az üvegen, és Clay szerint igazat beszélt. A halott alacsony ember volt, sűrű fehér hajú. Balszerencséjére a fej, amelyen vélhetőleg még mindig nőnek a tincsek (olvasta valahol, hogy a hajhoz és a körömhöz lassan érnek el a hírek), borzalmas ferde szögben hajolt félre, mint egy akasztotté. – Harmincöt évet töltött el az Innben, amit természetesen közölt minden vendéggel. Zömükkel kétszer is.

A feszes kiejtés valósággal reszelte Clay elnyűtt idegeit. Arra gondolt, hogy ha ez a portás egy fing lenne, akkor az a fajta, amely olyan hangon robban elő, mint amikor egy asztmás gyerek fújja meg a papírtrombitát.

– Kilépett a liftből egy ember – mondta a portás, és visszament a pult mögé. Láthatólag otthon érezte magát mögötte. A fölötte levő lámpák megvilágították az arcát, és Clay látta, hogy nagyon sápadt. – Az egyik őrült. Franklin, balszerencséjére, éppen ott állt az ajtó előtt…

– Kétlem, hogy eszébe jutott volna, hogy legalább azt az átkozott képet levegye a fenekéről – szólt Clay. Lehajolt, fölvette a Currier & Ives-nyomatot, és a díványra tette. Ugyanakkor lesöpörte a halott lábát a párnáról. Olyan koppanással zuhant le, amelyet Clay nagyon jól ismert. Számos képregényben jelölte a KLUMP betűsorral.

– A liftből kilépő ember egyetlen ütéssel elintézte – folytatta a portás. – A csapástól szegény Franklin a falnak tántorodott. Azt hiszem, kitörte a nyakát. Mindenesetre a becsapódás miatt esett le a kép.

Az ő agyában mindennek megvolt a maga logikája.

– Mi van azzal, aki megütötte? – kérdezte Tom. – A dilinyóssal? Hova ment?

– Ki – felelte a portás. – Akkor éreztem úgy, hogy az ajtó bezárása egészen okos ötlet.

Miután kiment. – Félelem és egyfajta pletykás mohóság keverékével nézett rájuk, amit Clay különösen ocsmánynak talált. – *Mi történt* odakint? Mekkora a baj?

– Azt hiszem, meglehetősen jó elképzelései lehetnek róla – felelte. – Nem azért zárta be az ajtót?

– Igen, de…

– A tévében mit mondanak? – kérdezte Tom.

– Semmit. A kábeltévé – az órájára pillantott – már fél órája nem működik.

– Mi a helyzet a rádióval?

A portás sértődött, *maga-viccel* pillantást vetett rá. Clay arra gondolt, hogy ennek a pasinak kéne írnia egy könyvet *Hogyan utáltathatjuk meg magunkat rövid idő alatt?* címmel. – Rádió, ilyen helyen? Maga viccel.

Kintről a félelem éles sikolya hallatszott. A vérfoltos fehér ruhájú lány ismét felbukkant az ajtó előtt, verni kezdte a tenyerével, és közben mindegyre hátranézett. Clay sietve indult felé.

– Ne, megint bezárta, nem emlékszel? – kiáltott rá Tom.

Clay megfeledkezett róla. A portáshoz fordult. – Nyissa ki!

– Nem! – felelte a portás, és két karját határozottan összefonta keshedt mellén, hogy mutassa, mennyire ellenzi az ilyesfajta ötleteket. Kint a fehér ruhás lány ismét hátranézett, majd keményebben verte az ajtót. Véres arca megfeszült a rettegéstől.

Clay kihúzta a kést az övéből. Már-már megfeledkezett róla, és csodálkozva állapította meg, milyen gyorsan, milyen természetesen tért vissza az ötlet. – Nyisd ki, te szemét! – mondta a portásnak. – Különben átvágom a torkodat!

10

– Nincs idő! – kiáltotta Tom. Felragadta az előcsarnok díványa mellett sorjázó, magas hátú, műbarokk székek egyikét, és előreszegezett széklábbal rontott az ajtónak.

Látva, hogyan közeledik, a lány hátrébb szökkent, két kezét védekezőn az arca elé kapta. Ugyanebben a pillanatban üldözője megjelent az ajtó előtt. Hatalmas termetű, olyan építőmunkás-forma ember volt, a pocakja kidudorodott sárga trikója alól, hátán zsíros, őszülő lófarok himbálózott.

A széklábak becsapódtak a dupla ajtó üvegébe, a bal oldali lábak áttörtek az **ATLANTIC AVENUE INN,** a jobb oldaliak a **BOSTON LEGJOBB SZÁLLODÁJA** feliraton. A jobb lábak éppen akkor vágódtak bele az építőmunkás fazon sárga trikós, húsos bal vállába, amikor megragadta a lány nyakát. A szék ülőkéje azzal a ponttal ütközött, ahol a jól bezárt két ajtószárny találkozott, ezért Tom McCourt szédelegve hátratántorodott.

Az építőmunkás fazon felordított azzal a nyelveket-beszélünk hablatyolással. A kiserkedő vér lecsurgott szeplős bal bicepszén. A lánynak sikerült kiszabadítania magát, de összeakadtak a lábai, és elesett. Félig a járdán, félig a mellette levő csatornanyíláson feküdt, sikoltva fájdalmában és félelmében.

Clay ott állt az egyik üvegszilánkos ajtókeretben, noha nem emlékezett rá, hogy keresztülvágott volna a helyiségen, és csak homályosan derengett, miképpen lökte félre az útjában álló egyik széket. – Hé, pöcsös! – kiáltotta, és némi bátorságra kapott attól, hogy a nagydarab őrült gagyogása egy pillanatra félbeszakadt, a férfi megdermedt. – Igen, te! – ordította. – Hozzád beszélek! – Aztán kimondta az egyetlen dolgot, ami éppen az eszébe jutott. – Megdugtam az anyádat, azt a lepcses szájú tarisznyát!

A sárga trikós melák bolond ordított valamit, ami kísértetiesen úgy hangzott, mint a Nadrágkosztümös Nő sikoltása, mielőtt találkozott végzetével – pont, mint a *Raszt!* –, azután az épület felé fordult, amely hirtelen fogakat növesztett és ordítva támadt rá. Akármit látott is, az biztosan nem lehetett a téglalap alakú keretből, az egykori üveg helyén kihajló, komor,

izzadt arcú, késes férfi, mert Claynek egyáltalán nem kellett támadnia. A sárga trikós ember *nekiugrott* a henteskés pengéjének. A svéd acél simán belecsúszott az álla alatti, napégette bőrlebenybe, és vörös vízesést fakasztott. Meglepő forrósággal zúdult rá Clay kezére – majdnem olyan tüzes volt, mint a frissen kitöltött kávé –, alig bírta megállni, hogy félre ne rántsa a kést. Ehelyett addig tolta előre, míg érezte, hogy elakad. A penge megállt, majd úgy döntött, nincs komoly akadály. Átvágott egy porcogót, azután kibújt a tagbaszakadt férfi tarkóján. Az előredőlt – Clay fél kézzel nem tudta megtartani, teljességgel lehetetlen volt, a pofa legalább százharminc kilót nyomott, talán száznegyvenötöt is –, egy pillanatig az ajtónak támaszkodott, mint részeg a lámpaoszlopnak, barna szeme kidülledt, nikotintól megsárgult nyelvének hegye kilógott a szája szélén, torka fröcskölt. Azután megroggyant a térde, és előreesett. Clay, aki a kés nyelét markolta, csodálkozott, milyen könnyen jött ki a penge. Sokkal könnyebben, mint mikor a bőrből és megerősített rostlemezből készült mappából húzta ki.

Ahogy az őrült összeesett, ismét meglátta a lányt, aki fél térdével a járdára támaszkodott, a másikkal a csatornára, és arcába lógó haja mögül sikoltozott.

– Drágám – kérte –, ne csináld! – De a lány nem hagyta abba.

Alice Maxwellnek hívták. Ennyit el tudott mondani. És azt is, hogy az anyjával jött be Bostonba a vonattal – mint mondta, Boxfordból – bevásárolni, mert szerdánként rendszerint ez volt a programjuk, mivel a gimnáziumban, ahova járt, ilyenkor van „rövid nap”. Elmesélte, hogy kiszálltak a Déli pályaudvaron, és taxit fogtak. Azt mondta, a taxisofőr kék turbánt viselt. Azt mesélte, ez a kék turbán az utolsó, amire vissza tud emlékezni, utána már csak arra, amikor a kopasz portás kinyitja az Atlantic Avenue Inn betört ajtaját, hogy bejöhessen.

Clay gyanította, hogy emlékszik másra is. Gyanúját arra alapozta, hogy a lány összerezzent, amikor Tom McCourt megkérdezte, volt-e neki vagy az anyjának mobilja. Azt állította, nem emlékszik, de Clay biztosra vette, hogy egyiküknek, vagy mindkettejüknek, volt telefonja. Úgy látszik, manapság mindenkinek van. Ő volt a kivétel, aki a szabályt erősítette. Meg aztán ott van Tom, aki annak köszönhette az életét, hogy a macskája az övét lelökte a konyhapultról.

A szálloda előcsarnokában beszélgettek Alice-szal (a beszélgetés nagyrészt abból állt, hogy Clay kérdéseket tett föl, a lány pedig némán ült, és összekarcolt térdét bámulva időnként megrázta a fejét). Clay és Tom a recepciós pult mögé vitte Franklin tetemét, nem törődve a kopasz portás hangos és sajátos tiltakozásával, miszerint ott „csak láb alatt lesz”. A portás, aki egyszerűen Mr. Ricardi néven mutatkozott be, visszavonult az irodájába. Clay csak annyi időre ment be, amíg megbizonyosodott róla, hogy igazat beszélt, a tévében nincs adás, azután magára hagyta. Sharon Riddell azt mondta volna, hogy Mr. Ricardi a sátra mélyén borong.

Azért nem hagyta ki az alkalmat, hogy még egy nyilat lőjön utána. – Most már nyitva állunk a világ előtt – mondta keserűen. – Remélem, büszke arra, amit tett.

– Mr. Ricardi – mondta Clay annyi türelemmel, amennyi telt tőle. – Még nincs egy órája, hogy láttam egy repülőgép-balesetet a bostoni Common túlsó végében. Úgy hallatszott, hogy a Loganon további gépek – nagy utasszállítók – zuhantak le. Talán öngyilkos módon rohantak rá a terminálokra. Az egész belvárosból robbanások hallatszanak. Mondhatnám úgy is, hogy ma délután egész Boston nyitva áll a világ előtt.

Mintha ezt akarná aláhúzni, súlyos dobbanás hallatszott valahonnan föntről. Mr. Ricardi nem nézett oda. Csak intett Claynek, hogy távozhat. Akár volt látnivaló a tévében, akár nem, a portás az irodája asztalánál ült, és szigorúan nézte a falat.

12

Clay és Tom az ajtóhoz tolták a két hamis barokk széket. Magas támlájuk egész jól

kitöltötte a tört keretet, amelyben valaha üveg volt. Clay tudta, hogy az utca felől elzárni a szállodát nagyon mérsékelt biztonságot jelent, már ha egyáltalán, viszont szerinte az utca *látványának* kizárása jó ötlet, és ebben Tom egyetértett vele. Amint a helyükön voltak a széktámlák, leeresztette a napvédő zsalukat a szálloda nagy ablakában. Ez jelentős mértékben elsötétítette a helyiséget, és halvány börtönrácssávokat húzott a vörös szőnyegen.

Miután ezt elintézte, és túlestek Alice Maxwell kurtára fogott történetén, Clay odament a pult mögötti telefonhoz. Az órájára pillantott. Délután 4.22, tökéletesen logikus idő, bár persze az idő normális értelmezése megszűnt. Úgy érezte, órákkal ezelőtt látta, hogy egy ember megharapja a kutyát a parkban. Ugyanakkor mintha egyáltalán nem létezett volna az idő. De az idő létezik, és léteznek emberek is, akik mérik, és Sharon mostanra biztosan hazaérkezett Kent Pondban abba a házba, amelyre Clay még mindig az otthonaként gondolt. Beszélnie kell vele. Meg kell bizonyosodnia róla, hogy jól van-e, el kell mondania, hogy neki sem esett baja, de ezek lényegtelen dolgok. Az a lényeg, hogy Johnnynak nincs-e baja, ez fontos, bár van valami, ami ennél is fontosabb. Életbevágó.

Neki nincs mobilja, és Sharonnak sincs, ez úgyszólván bizonyos. Szert tehetett rá áprilisi válásuk óta, de még mindig egy városban éltek, szinte naponta találkoztak, Clay úgy véltej tudna róla, ha Sharon mobilt vásárol, ha másért nem, azért, mert megadta volna a számát, nem igaz? De igaz. Viszont…

Viszont Johnnynak volt egy mobilja. A kis Johnny-Gee-nek, aki nem kicsi többé, egy tizenkét éves már nem olyan kicsi, és ezt kért a legutóbbi születésnapjára. Egy vörös mobilt, amelyik a kedvenc tévéműsorának a zenéjével jelezte, ha hívta valaki. Természetesen tilos volt bekapcsolnia, vagy akár csak elővennie a hátizsákból, amikor az iskolában tartózkodott, de mostanra vége a tanításnak. Ugyanakkor Clay és Sharon részben éppen a válásuk miatt valósággal bátorították, hogy használja. Bármikor történhet baleset, vagy megeshet kisebb malőr, például késik a busz. Clay abban reménykedett, amit Sharon mondott, vagyis hogy amikor benéz Johnny szobájába, a mobil a legtöbb esetben elfeledetten hever az ágy melletti ablakpárkányon, nincs rajta a töltő, éppen annyira működik, mint egy darab kutyaszar.

Johnny vörös telefonja ennek ellenére úgy ketyegett a fejében, akár egy bomba.

Megérintette a szálloda pultján levő vezetékes telefont, azután visszahúzta a kezét. Kint valami más robbant föl, de ez alkalommal távolról jött a hang. Mintha tüzérségi gránátot hallott volna messze a vonalak mögül.

Ne mondj ilyesmit!, gondolta. *Ne is feltételezd, hogy vannak vonalak!*

Átnézett az előcsarnok túloldalára, és látta, hogy Tom a díványon ülő Alice mellett guggol. Megnyugtatóan suttogott, megérintette a lány tornacipőjét, felnézett az arcába. Ez jó. *Ez az ember* jó. Egyre jobban örült, hogy beleszaladt Tom McCourtba… vagy hogy Tom McCourt szaladt őbelé.

A vonalas telefonokkal valószínűleg minden rendben van. Kérdés, hogy a valószínűség elegendő-e. Van felesége, akinek bizonyos felelősséggel tartozik, és van fia, akivel szemben ez a felelősség nem csupán bizonyos mértékű. Elég elgondolni, hogy Johnny veszélyben van. Valahányszor eszébe jutott a fiú, Clay elméjében megmoccant a pánikpatkány, készen rá, hogy kitörjön vékony kalitkájából, és nekilásson bárminek, ami éles kis fogai elé kerül. Ha meggyőződhet róla, hogy Johnnynak és Sharonnak nincsen baja, akkor a ketrecben tarthatja a patkányt, és megtervezheti, mit tegyen. De ha valami ostobaságot csinál, akkor nem segíthet senkin. Akár még ronthat is az itteniek helyzetén. Ezen gondolkodott egy keveset, azután kiáltott a portásnak.

Miután nem kapott választ, megint kiáltott. Miután a portás ismét csak nem válaszolt, Clay azzal folytatta: – Tudom, hogy hall, Mr. Ricardi! Ha arra kényszerít, hogy bemenjek, azzal felbosszant. Talán annyira feldühödök, hogy fontolóra veszem, nem kéne-e magát kitennem az utcára.

– Azt nem teheti – felelte Mr. Ricardi savanyú, hivatalos hangon. – Maga a szálloda

vendége.

Clay fontolgatta, hogy megismétli, amit Tom mondott, amikor még kint voltak – *a dolgok megváltoztak.* Am valami hallgatásra bírta.

– Mit akar? – szólalt meg végül Mr. Ricardi még savanyúbb hangon. Fejük fölött még hangosabban döndült valami, mintha egy súlyos bútort ejtettek volna le. Talán szekrényt. Ez alkalommal még a lány is fölnézett. Clay fojtott kiáltást vélt hallani – talán fájdalomüvöltést –, de nem követte újabb. Mi van az emeleten? Étterem nem lehet, emlékezett rá, hogy figyelmeztették (éppen Mr. Ricardi, amikor Clay bejelentkezett), miszerint a szállodának nincs étterme, viszont rögtön a szomszédban található a Metropolitan Kávéház. *Konferenciatermek,* gondolta. *Többé-kevésbé biztos vagyok benne, hogy mindenféle indián nevű konferenciaterem van odafönt.*

– *Mit akar?* – ismételte Mr. Ricardi. A hangja még zsémbesebb volt, ha ez egyáltalán lehetséges.

– Amikor ez elkezdődött, megpróbált fölhívni valakit?

– *Természetesen!* – felelte Mr. Ricardi. Odament az ajtóhoz, amely elválasztotta az irodát és a recepciós pult mögötti részt, ahol a levelek rekeszei, a biztonsági kamerák képernyői, és a számítógépek interfészei sorakoztak. Onnan nézett sértődötten Clayre. – Megszólalt a tűzriadó – leállítottam, Doris azt mondta, egy papírkosár gyulladt ki a másodikon –, és hívtam a tűzoltóságot, hogy ne izgassák magukat. A vonal foglalt volt! *Foglalt,* el tudja képzelni?

– Nagyon felizgathatta magát – jegyezte meg Tom.

Mr. Ricardi most először mintha megengesztelődött volna. – Hívtam a rendőrséget, amikor odakint elkezdődött a dolgok… tudják… felbomlása.

– Igen – mondta Clay. A dolgok felbomlása, csakugyan, így is lehet nevezni. – Na és fölvették?

– Egy ember azt mondta, hogy ne foglaljam le a vonalat, azután letette – válaszolta Mr. Ricardi. A sértődöttség visszakúszott a hangjába. – Amikor ismét telefonáltam – azután, hogy az őrült kijött a liftből, és megölte Franklint –, egy nő vette föl. Azt mondta… – Mr. Ricardi hangja reszketni kezdett, és Clay észrevette az első könnyeket, amelyek keskeny sávban futottak le az orr két oldalán – azt mondta…

– Mit? – kérdezte Tom, enyhe együttérzéssel. – Mit mondott, Mr. Ricardi?

– Azt mondta, ha Franklin halott, és az ember, aki meggyilkolta, elfutott, akkor nincs több gondom. Ő tanácsolta, hogy zárkózzam be. Azt is mondta, hogy küldjem föl a szálloda liftjeit, azután kapcsoljam ki őket, amit meg is tettem.

Clay és Tom összenézett, és szavak nélkül is ugyanazt gondolták: *jó ötlet.* Clay előtt hirtelen kirajzolódott egy színes kép, bogarakról, amelyek csapdába estek a zárt ablak közében: dühösen döngicsélnek, de képtelenek kijutni. A képnek volt valami köze a fentről hallatszó döngésekhez. Futólag eltöprengett, hogy mennyi időbe telik, amíg a döngető vagy a döngetők megtalálják a lépcsőházat.

– Ezután *ő* is letette. Ekkor felhívtam a feleségemet Miltonban.

– És tudott vele beszélni? – noszogatta Clay, aki éppen ebben a kérdésben szeretett volna tisztán látni.

– Nagyon rémült volt. Azt kérte, hogy menjek haza. Ugyanazt a tanácsot adtam neki, amit én kaptam, vagyis hogy maradjon odabenn, és zárja be az ablakokat. Ezt a tanácsot a rendőrségtől kaptam. Elmondtam neki. Zárkózzon be, és maradjon nyugton. *Könyörgött,* hogy menjek haza. Azt mondta, puskalövéseket hallott az utcáról, és valami fölrobbant. Azt mondta, látott egy meztelen férfit, aki keresztülfutott a Benzyckék kertjén. Ők a szomszédaink.

– Igen – mondta szelíden Tom. A hangja inkább vigasztaló volt. Clay semmit se szólt. Kicsit szégyellte magát, amiért ilyen dühös volt Mr. Ricardira, de hát Tom is mérges volt.

– Azt mondta, hogy a meztelen férfi talán – *talán,* csak annyit mondott, *talán* – egy

meztelen gyermek… mmm … testét cipelte magával. De az is lehet, hogy baba volt. Ismét könyörgött, hogy hagyjam itt a szállodát, és menjek haza.

Clay megtudta, amire szüksége volt. A vonalas telefonok biztonságosak. Mr. Ricardi sokkos állapotban van, de nem bolondult meg. A telefonért nyúlt. Mr. Ricardi megfogta a kezét, mielőtt fölvehette volna a kagylót. Mr. Ricardi ujjai hosszúak, sápadtak és nagyon hidegek voltak. Mr. Ricardi még nem végzett. Mr. Ricardi felpörgött.

– Rohadéknak nevezett, és letette. Tudom, hogy haragszik rám, és természetesen azt is megértem, miért. De hát a rendőrség mondta, hogy zárjak be mindent, és maradjak itt. A rendőrség javasolta, hogy maradjak távol az utcától. A rendőrség. A *hatóságok.*

Clay bólintott. – Hát persze. A hatóságok.

– A metróval jöttek? – kérdezte Mr. Ricardi. – Én mindig azt használom. Alig két sarok ide. Nagyon kényelmes.

– Ma délután nem az – jegyezte meg Tom. – Az után, amit láttunk, lefogadom, hogy nem menne le.

Mr. Ricardi gyászos mohósággal bámult Clayre. – Maga látta?

Clay megint bólintott. – Jobb, ha itt marad – mondta. Tudta, hogy haza akar menni, látni akarja a fiát. Természetesen Sharont is, de elsősorban a fiát. Azt is tudta, nem hagyja, hogy bármi megállítsa, csak ha végképp nincs más lehetőség. Koloncként nehezedett az elméjére, beárnyékolta a látását is. – Jobb, ha távol marad. – Azután fölemelte a kagylót, és benyomta a 9-es számot, vagyis városi vonalat kért. Nem tudta, kap-e, de ebben tévedett. Először az 1-es számot ütötte be, aztán a 207-et, majd Maine körzetszáma következett, végül a 692, Kent Pond és a környező városkák együttes száma. Az utolsó négy számból is leütött hármat – már-már elérte a házat, amelyet otthonának tartott –, mikor megállította a jellegzetes, háromhangú jelzés. Magnóra vett női hang következett. – Sajnáljuk. Minden vonal foglalt. Kérjük, próbálkozzon később.

Ezután tárcsahang következett, ahogy valamilyen automatizált vonal elszakította Maine államtól… ha ugyan az előbbi robothang onnan érkezett. Clay vállmagasságból ejtette le a kagylót, mintha nagyon megnőtt volna a súlya. Majd visszatette a helyére.

13

Tom azt mondta, őrült, ha elindul. Rámutatott, hogy egyrészt az Atlantic Avenue Innben legalább részben biztonságban vannak, különösen mivel a lift le van zárva, és az előcsarnok ajtaját is elzárták. Ezt úgy csinálták, hogy a poggyásztárolóból előcipelt bőröndöket és ládákat fölhalmozták a liftek mögötti rövid folyosó végén levő ajtónál. Még ha valaki rendkívüli erővel megtaszítja is az ajtót a túloldalról, akkor is csupán a szemközti falnak tolja a poggyászhalmot, amivel legfeljebb tizenöt centis nyílást sikerül létrehoznia. Ahhoz nem elég, hogy keresztülnyomakodjon rajta.

Másrészt úgy rémlett, hogy kicsiny menedékükön túl, a városban egyre nő a káosz. Egymást harsogták túl a riasztók, a kiáltások, a sikolyok, a túráztatott motorok, néha füstszag riasztotta őket, noha a friss szellő távol tartotta tőlük a legrosszabbat. *Eddig,* gondolta Clay, de nem mondta ki hangosan, legalábbis még nem – nem akarta még jobban megrémíteni a lányt. A robbanások mintha sohasem egyesével robajlottak volna, inkább csoportosan. Az egyik olyan közel dördült el, hogy mindnyájan lebuktak, mert biztosra vették, hogy betörik a homlokzati üveg. Nem történt meg, ám ezután bevonultak Mr. Ricardi szentélyébe.

Tom harmadik érve az volt, hogy most, negyed hatkor őrültség még csak *gondolni* is az Inn viszonylagos biztonságának elhagyására. A nappal hamarosan véget ér. Azzal érvelt, hogy őrültség lenne sötétben távozni Bostonból.

– Csak kukkants ki! – mondta, és Mr. Ricardi kis ablakára mutatott, amely az Essex

Streetre nézett. Az Essex tele volt elhagyott autókkal. Legalább egy holttest is hevert kint, egy fiatal nőé, aki farmert és Red Sox szvettert viselt. Arccal lefelé hevert a járdán, kinyújtotta a karját, mintha úszással próbálkozott volna, amikor meghalt. VARITEK, hirdette a szvettere. – Gondolod, hogy autóval távozol? Mert ha igen, jobb, ha kivered a fejedből.

– Igaza van – mondta Mr. Ricardi. Az íróasztalánál ült, karját ismét összefonta keshedt mellén. Szobornak hatott a homályban. – A kocsija a Tamworth Street-i parkolóban van. Kétlem, hogy akár a kulcsait is meg tudná szerezni.

Clay már régen lemondott az autójáról. Kinyitotta a száját, hogy megmondja, eszében sem volt az autózás (legalábbis kezdetben), amikor újabb döndülés hallatszott a fejük fölül, ez alkalommal olyan erős, hogy a mennyezet is beleremegett. Összetört üveg halk, de félreismerhetetlen csörömpölése kísérte. Alice Maxwell, aki az íróasztal túloldalán ült, Mr. Ricardival átellenben, idegesen fölnézett, azután mintha önmagába bújt volna.

– Mi van fönt? – kérdezte Tom.

– Az Irokéz Terem, pont a fejünk fölött – felelte Mr. Ricardi. – A három konferenciaterem közül a legnagyobb, ott tartjuk az összes kelléket – székeket, asztalokat, audiovizuális berendezést. – Egy pillanatra elhallgatott. – Noha nincs éttermünk, szoktunk büfét, koktélpartit szervezni, ha a vendégeinknek efféle igényük van. Ez az utolsó puffanás…

Nem fejezte be. Claynek nem is volt rá szüksége. Az utolsó robaj az üvegneművel megrakott tálalókocsi felfordítását jelentette az Irokéz Teremben, ahol számos más kocsit és asztalt döntött föl az ott tomboló őrült. Körbezümmögi az emeletet, mint egy ablaktáblák között fogságba esett bogár, valami, ami képtelen megtalálni a kivezető utat, valami, ami csak fut és koppan, fut és koppan.

Alice megtörte kis híján félórás hallgatását. Ismeretségük óta ez volt az első alkalom, hogy nógatás nélkül beszélt.– Említett valakit, akit Dorisnak hívnak.

– Doris Gutierrez – bólintott Mr. Ricardi. – Az üzletvezető. Kiváló munkaerő. Talán a legjobb emberem. A másodikon volt, amikor utoljára beszéltem vele.

– Esetleg…? – Alice nem mondta ki. Csak egy mozdulatot tett, amelyet Clay ugyanúgy ismert, mint mikor valaki az ujját az ajkára téve jelzi, hogy csöndet kér. Alice a jobb kezét az arca mellé tartotta, a hüvelykujját a füléhez közelítette, a kisujja a szája elé került.

– Nem – felelte Mr. Ricardi kimérten. – Az alkalmazottaknak a szekrényükben kell hagyniuk a mobilt, amikor dolgoznak. Aki ezt a szabályt megszegi, megrovásban részesül. Ha még egyszer előfordul, akkor elveszíti az állását. Ezt mindig megmondom nekik, amikor fölveszem őket. – Félig-meddig felvonta egyik keshedt vállát. – Az igazgatóság politikája, nem az enyém.

– Lemehetett az elsőre, hogy megnézze, mi okozza a hangokat? – kérdezte Alice.

– Lehet – felelte Mr. Ricardi. – Nem tudhatom. Csak azt tudom, hogy nem hallottam róla azóta, amióta jelentette a papírkosár kigyulladását, és nem válaszolt a hívásaimra sem. Kétszer hívtam.

Clay nem akarta hangosan kimondani. *Látjátok, itt sincs biztonság,* így Alice-ra és Tomra nézve, a szemével próbálta jelezni, mi a véleménye.

Most Tom szólalt meg: – Hány ember lehet még odafönt?

– Nem áll módomban megtudni.

– Akkor találgasson.

– Nem túl sok. Ami az üzletvezető beosztottjait illeti, valószínűleg csak ő maga van jelen. A nappali turnus háromkor távozik, az éjszakai pedig nem jön hat előtt. – Mr. Ricardi összeszorította ajkát. – Takarékossági gesztus. *Intézkedésnek* nem lehet nevezni, mert nem működik. Ami a vendégeket illeti… Latolgatott.

– A délután laza időszak, nagyon laza. A tegnap esti vendégek természetesen kijelentkeztek – az Atlantic Innben délig szokás kijelentkezni –, az éjszakaiak pedig normális délutánokon négy körül jelentkeznek be. A mai határozottan nem normális. A vendégek

rendszerint néhány napig maradnak, amíg üzleti ügyeik megkövetelik. Feltételezem, *ön* is így van ezzel, Mr. Riddle.

Clay biccentett, nem bajlódott azzal, hogy Ricardit kijavítsa.

– Délutánonként az üzletemberek rendszerint azzal foglalkoznak, ami Bostonba hozta őket. Így hát láthatják, szinte csak magunkban vagyunk.

Mintha vitatkozni akarna vele, újabb döndülés következett, ismét üveg csörömpölt, és halk, állati morgás hallatszott. Valamennyien fölnéztek.

– Ide figyelj, Clay – szólalt meg Tom. – Ha ez a pofa odafönt megtalálja a lépcsőt… Nem tudom, vajon ezek az emberek képesek-e gondolkodni, de...

– Abból ítélve, ami az utcán történik – felelte Clay –, lehet, hogy még az ember elnevezés is túlzás. Van egy olyan érzésem, hogy ez a fönti fickó sokkal inkább két ablaktábla közé szorult bogár. Egy így csapdába esett bogár megmenekülhet, ha talál egy rést, és ez a fönti pofa is megtalálhatja a lépcsőt, de ha így történik, akkor, azt hiszem, az puszta véletlen lesz.

– És amikor leér, az előcsarnokba vezető ajtót bezárva találja, tehát a vészkijáraton kimegy a szomszédos utcácskába – mondta élénken Mr. Ricardi. – Meg fogjuk hallani a riasztást – ha lenyomják a kilincset, megszólal egy csengő –, és mi tudni fogjuk, hogy elment. Egy bolonddal kevesebb miatt kell aggódnunk.

Valahol délen valami nagy dolog robbant föl, mindnyájan összerázkódtak. Clay úgy vélte, most már tudja, milyen lehetett az élet Bejrutban az 1980-as években.

– Igyekszem ésszerűen érvelni – mondta türelmesen.

– Nem hinném – felelte Tom. – Mindenképpen elmész, mert aggódsz a feleségedért és a fiadért. Azért igyekszel minket is rábeszélni, mert társaságra van szükséged.

Clay bosszúsan fújt. – Persze hogy társaságra van szükségem, de nem ezért igyekszem rábeszélni titeket az indulásra. Erősebb lett a füstszag, de mikor hallottatok utoljára szirénát?

Senki nem válaszolt.

– Én sem – folytatta. – Nem hinném, hogy a dolgok jobbra fordulnának Bostonban, legalábbis egy darabig biztosan nem. Inkább romlik a helyzet. Ha *tényleg* a mobilok okozzák…

– Üzenetet próbált hagyni a papának – szólalt meg Alice. Hadart, mint aki biztosan ki akar mondani minden szót, mielőtt elszáll az emlék. – Csak meg akarta kérdezni, hogy elment-e a vegytisztítóba, mert szüksége volt a sárga kötött ruhájára, mivel el akart menni a bizottsági gyűlésre, nekem pedig az extra egyenruhám kellett, mivel szombaton idegenben játszik a csapatunk. Mindez a taxiban történt. Azután karamboloztunk! *Fojtogatta a férfit, ütötte, leesett a turbánja, vér volt a fél arcán, és akkor karamboloztunk!*

Körülhordozta tekintetét a három figyelő arcon, azután a tenyerébe temette az arcát, és zokogni kezdett. Tom megmozdult, hogy vigasztalja, de addigra, Clay meglepetésére, Mr. Ricardi megkerülte az asztalt, és egyik sovány karjával átölelte a lányt, mielőtt Tom megtehette volna. – Nahát, nahát! – mondta. – Biztos vagyok benne, ifjú hölgy, hogy mindez félreértés volt.

A lány felnézett rá, a szeme tágra nyílt, vadul ragyogott. – *Félreértés?* – A ruhájára száradt vérre mutatott. – Ez itt úgy fest, mint valami *félreértés?* Az alsóban tanult önvédelmi karatefogásokat alkalmaztam. A saját anyám ellen! Azt hiszem, betörtem az orrát… *biztos vagyok benne…* – Hevesen rázta fejét, a haja csak úgy röpködött. – Mégis, ha nem tudtam volna hátranyúlni, hogy kinyissam az ajtót…

– Megölt volna – jelentette ki kereken Clay.

– Megölt volna – helyeselt suttogva. – Nem is tudta, ki vagyok. A saját anyám. – Clayről Tomra nézett. – A mobil volt az oka – suttogta. – Tényleg a mobil.

– Vajon hány ilyen rohadék lehet Bostonban? – kérdezte Clay. – Mennyire hatoltak be a piacra?

– Tekintve az egyetemisták nagy számát, azt mondanám, hogy rengeteg – felelte Mr. Ricardi. Visszatért az asztal mögötti székhez, és most valamivel elevenebbnek tűnt. Lehet, hogy a lány vigasztalása tette, vagy az üzleti jellegű téma. – Noha természetesen sokkal több mobil van, mint ahány fiatal. Egy-két hónapja olvastam egy cikket az *Inc.*-ben, e szerint Kínában több mobilt használnak, mint ahányan Amerikában laknak. El tudják ezt képzelni?

Clay nem akarta elképzelni.

– Jól van – bólintott kelletlenül Tom. – Értem, hova akar kilyukadni ezzel. Valaki – egy terrorista különítmény – valahogy belepiszkált az átviteli jelekbe. Ha hívást kezdeményezel, vagy téged hívnak, akkor kapsz valamiféle… mit is?… azt hiszem, valamilyen tudat alatti üzenetet… ami megőrjít. Úgy hangzik, mint egy sci-fi, de azt hiszem, tizenöt-húsz éve a mobiltelefon, a mai formájában, ahogy most létezik, ugyancsak valamilyen fantasztikus készüléknek tűnt a legtöbb ember szemében.

– Úgyszólván biztos vagyok benne, hogy ilyesmiről van szó – mondta Clay. – Ahhoz, hogy becsavarodj, az is elég, ha belehallgatsz egy hívásba. – Sötét Manóra gondolt. – De a legocsmányabb az egészben az, hogy az emberek, amikor látják, hogy körülöttük megkavarodnak a dolgok…

– Az első ösztönös mozdulatukkal a mobiljuk után nyúlnak, és igyekeznek megtudni, mi történik – fejezte be a mondatot Tom.

– Igen – helyeselt Clay. – Láttam embereket, akik így tettek.

Tom komoran pillantott rá. – Én is.

– Nem tudom, mi köze ennek ahhoz, hogy el akarják hagyni a szálloda biztonságát, különösen most, hogy lassan besötétedik – szólalt meg Mr. Ricardi.

Mintha neki akart volna válaszolni az újabb robbanás. Ezt féltucatnyi követte, lassan távolodva délnyugat felé, mint valami óriás halkuló lépései. Föntről újabb puffanás és fojtott, dühös ordítás hallatszott.

– Nem hinném, hogy a bolondoknak több eszük lenne a város elhagyásához, mint ennek a fönti gyagyásnak a lépcső megtalálásához – jegyezte meg Clay.

Egy pillanatig mintha megbotránkozást látott volna Tom arcán, azután rájött, hogy nem az, hanem ámulat. És szárba szökkenő remény. – Krisztusom! – mondta, és szó szerint pofon csapta magát. – Nem mennek el! Erre nem is gondoltam!

– Van még valami más is – szólalt meg Alice. Az ajkába harapott, lenézett a kezére, amelyet szüntelenül tördelt. Kényszerítette magát, hogy Clayre pillantson. – Lehet, hogy sötétedés után valójában biztonságosabb az utazás.

– Miért, Alice?

– Ha nem látnak – ha valami mögé elbújhat, ha elrejtőzhet az ember –, szinte azonnal megfeledkeznek rólad.

– Miből gondolod, drágám? – kérdezte Tom.

– Mert elbújtam az ember elől, aki üldözött – felelte a lány halkan. – A sárga pólós pofa elől. Mielőtt titeket megláttalak volna. Egy sikátorban bújtam el. A szemeteskonténer mögött. Megrémültem, mert azt gondoltam, nem tudok elmenekülni, ha utánam jön, de nem jutott jobb az eszembe. Láttam, amint állt a sikátor bejáratánál, körülnézett, járkált *körbe-körbe,* és először azt hittem, csak játszik velem. Mert látnia kellett, hogy bemegyek a sikátorba, alig néhány lépéssel előztem meg… pár méterre voltam… szinte olyan közel, hogy megragadhatott volna… – Reszketni kezdett. – De egyszer csak ott voltam, és olyan lett, mint… nem is tudom…

– Ha nem lát, nem is tud rólad – mondta Tom. – De ha olyan közel volt, miért nem futottál tovább?

– Mert nem tudtam – felelte Alice. – Egyszerűen nem tudtam futni. A lábam olyan volt, mintha gumiból lenne, éreztem, hogy belülről is reszketek. De kiderült, hogy nem is kell futnom. Még néhányszor körbejárt, motyogott valami értelmetlenséget, azután egyszerűen elment. Alig tudtam elhinni. Arra gondoltam, hogy csak be akar csapni… ugyanakkor tudtam, hogy túl őrült az ilyesmihez. – Clayre pillantott, azután ismét a kezét nézte. – A gond az volt, hogy ismét beleszaladtam. Már első alkalommal veletek kellett volna maradnom. Néha ugyancsak ostoba tudok lenni.

– Ugyancsak bá… – szólalt meg Clay, ám ekkor kelet felől felhangzott az eddigi legnagyobb robbanás, fülsiketítő BUMMM! Mind lebuktak, és a fülükhöz kaptak. Hallották, hogy betörik a bejárat melletti kirakat.

– Istenem! – szólt Mr. Ricardi. Tágra nyílt szemével, kopasz fejével Warbucks Papára, a Kis Árva Annie patrónusára emlékeztette Clayt. – Ez az új Shell-kút lehetett, amelyet Kneelandban építettek. Ezt használja minden taxis és a Kacsahajók is. Éppen abban az irányban van.

Claynek fogalma sem volt róla, hogy Ricardinak igaza van-e, nem érezte az égő benzin szagát (legalábbis még nem), de vizuálisan képzett szeme szinte látta a város egy háromszög alakú darabját, amely most úgy ég a sűrűsödő sötétben, akár egy propánfáklya.

– Le tud égni egy modern város? – kérdezte Tom. – Amelyet főleg betonból, vasból és üvegből építettek? Képes leégni úgy, mirit Chicago, miután Mrs. O'Leary tehene felrúgta a petrólámpát?

– Ez a petrólámpadolog nem más, mint városi legenda – világosította fel Alice. A tarkóját masszírozta, mintha erős fejfájása lenne. – Mrs. Myers mondta történelemórán.

– Biztosan le tud égni – mondta Tom. – Csak nézd meg, mi lett a WTC-vel, miután eltalálták azok a repülőgépek.

– A repülőgépek tele voltak üzemanyaggal – jegyezte meg Mr. Ricardi csípősen.

Mintha a kopasz portás idézte volna meg, kezdték érezni az égő benzin szagát. Besodródott az előcsarnok törött kirakatüvegén, beosont az iroda ajtaján, mint valami gonosz varázslat.

– Azt hiszem, igaza volt a Shell-kutat illetően – jegyezte meg Tom.

Mr. Ricardi az irodát az előcsarnoktól elválasztó ajtóhoz ment, kinyitotta, majd kitárta. Az előcsarnok, amennyire Clay látta, kihaltnak, homályosnak és valahogy érdektelennek tűnt. Mr. Ricardi zajosan szimatolt, azután becsukta, majd bezárta az ajtót. – Máris kevésbé érződik.

– Csak szeretné – felelte Clay. – Vagy pedig az orra szokott hozzá.

– Azt hiszem, igaza lehet – mondta Tom. – Erős nyugati szél fúj, vagyis a levegő az óceán felé mozog – és ha az, amit hallottunk, az új benzinkút volt a Kneeland és a Washington sarkán, a New England-i.

– Bizony az volt – szólt közbe Mr. Ricardi, arcán komor elégtétellel. – Ó, hogy tiltakoztak! A fortélyos pénz *ezt is* megoldotta, ezt elhihetik ne…

Tom nem hagyta, hogy befejezze. – …akkor a kórház mostanra lángokban áll… természetesen mindenkivel együtt, aki benne tartózkodott…

– *Nem!* – mondta Alice, és a szájához kapta a kezét.

– Azt hiszem, igen. És utána a Wang Központ következik. A szél elülhet, ha jön a sötétség, de ha nem, akkor este tízre a Mass Pike-tól keletre Boston egy szelet sült sajtra fog emlékeztetni.

– De mi *nyugatra* vagyunk onnan – mutatott rá Mr. Ricardi.

– Akkor tűrhető biztonságban lehetünk – mondta Clay. – Legalábbis a *tűztől.* – Odament Mr. Ricardi kis ablakához, lábujjhegyre állt, és végignézett az Sussex Streeten.

– Mit látsz? – kérdezte Alice. – Vannak kint em-erek?

– Nem… igen. Egy ember. Az utca túloldalán.

– Bolond? – kérdezte a lány.

– Ezt nem tudom megmondani. – Igazából meg tudta volna. Abból, ahogy futott, és ahogy hátrafelé nézegetett. Egyszer, közvetlenül azelőtt, hogy elérte volna az Essex és a Lincoln Street sarkát, csaknem belerohant a zöldséges előtti gyümölcsstandba. És noha Clay nem hallotta, mit mond, látta, hogy mozog a szája. – Elment.

– Senki más? – kérdezte Tom.

– Pillanatnyilag senki, csak füstöt látok. – Elhallgatott. – Meg kormot és hamut. Nem tudom, mennyit. Örvénylik a szélben.

– Jó, meggyőztél – mondta Tom. – Mindig nehezen tanultam, de tanultam. A város le fog égni, és senki sem marad, csak a bolondok.

– Úgy vélem, ez a helyzet – helyeselt Clay. És úgy vélte, nem csupán Bostonban, de pillanatnyilag nem tudott nagyobb léptékben gondolkodni. Idővel szélesítheti a látókörét, de addig nem, amíg nem tudja, hogy biztonságban van-e Johnny. Bár az is lehet, hogy neki mindig magas lesz az átfogó kép. Végtére is apró képek alkotásával kereste a kenyerét. Am mindennek ellenére, az önző fickónak, aki csigaházban lakott az elme felszíne alatt, elég ideje volt, hogy küldjön neki egy világos gondolatot. Kék és villogó sötétarany színekben érkezett. Miért éppen ma történt? Közvetlenül azután, hogy végre volt egy sikeres dobásod?

– Fiúk, veletek mehetek, ha elindultok? – kérdezte Alice.

– Hát persze! – felelte Clay. A portásra pillantott. – Maga is, Mr. Ricardi.

– Én maradok a helyemen – mondta Mr. Ricardi. Fensőségesen beszélt, de mielőtt elfordult volna, a tekintete betegnek látszott.

– Nem hinném, hogy bajba kerül az igazgatóság előtt, ha az adott körülmények között bezár, és távozik – mondta Tom azon a gyengéd hangon, amelyet Clay kezdett megkedvelni.

– Maradok a helyemen – ismételte a portás. – Mr. Donnelly, a nappali ügyeletes igazgató elment a délutáni bevétellel a bankba, és engem hagyott itt ügyeletesként. Ha visszajön, akkor talán…

– Kérem, Mr. Ricardi! – mondta Alice. – Nem jó dolog itt maradni.

Ám Mr. Ricardi, aki ismét összefonta a karját kes-hedt mellén, csak a fejét rázta.

15

Eltolták az egyik hamis barokk széket, és Mr. Ricardi kinyitotta az ajtót. Clay kinézett. Senki sem mozgott semmilyen irányban, de nehéz volt bizonyosat mondani, mert a levegő megtelt finom, sötét pernyével. Úgy táncolt a széltől, mint a fekete hó.

– Gyerünk – mondta. Kezdetnek csak a szomszédba indultak, a Metropolitan Cafébа.

– Visszamegyek, bezárom az ajtót, és visszateszem a széket a helyére – mondta Mr. Ricardi. – De figyelek. Ha bajba kerülnek – ha, mondjuk, még több ilyen… *ember*... rejtőzik a Metropolitanben, és menekülniük kell, csak emlékezzenek a jelszóra: „Mr. Ricardi, Mr. Ricardi, szükségünk van magára!”, akkor én tudni fogom, hogy nyugodtan kinyithatom az ajtót. Megértették?

– Igen – felelte Clay. Megszorította Mr. Ricardi keskeny vállát. A portás összerezzent, azután kihúzta magát (noha nem tűnt különösebben boldognak, amiért ilyen melegen búcsúztak tőle). – Maga rendes ember. Nem így gondoltam, de tévedtem.

– Remélem, így van – mondta mereven a kopasz ember. – Csak ne feledjék…

– Nem feledjük – mondta Tom. – Talán tíz perc múlva ott is leszünk. Ha bármi baj lenne, *maga* kiáltson utánunk.

– Rendben. – Am Clay szerint nem volt rendben. Nem tudta, miért gondolja így, semmi értelme azt gondolni, hogy egy bajba került ember nem fog kiáltani, *mégis* így gondolta.

Megszólalt Alice: – *Kérem,* gondolja meg, Mr. Ricardi! Boston nem biztonságos, ezt most már magának is tudnia kell.

Mr. Ricardi csak elfordította a tekintetét. Clay nem minden csodálat nélkül arra gondolt: *„így néz ki egy ember, amikor eldönti, hogy a halálos veszély vállalása is jobb, mint a változás.”*

– Gyerünk – mondta. – Csináljunk néhány szendvicset, amíg még van villany, és látunk.

– Néhány üveg víz sem árthat – tette hozzá Tom.

16

A villany éppen akkor ment ki, amikor az utolsó szendvicseket csomagolták a Metropolitan Café takaros, fehér csempés konyhájában. Clay addigra háromszor próbált telefonálni Maine-be: egyszer régi házába, egyszer a Kent Pond-i általános iskolába, ahol Sharon tanított, és egyszer a Joshua Chamberlain Gimnáziumba, ahova Johnny járt. Egyszer sem jutott túl a 207-es maine-i kódszámon.

Amikor a fények kialudtak a Metropolitanben, Alice felsikoltott, mert úgy tűnt, teljes sötétségben maradtak. Azután kigyulladtak a vészlámpák. Alice-t ez sem vidította fel valami nagyon. Egyik kezével Tomba kapaszkodott. A másik keze azzal a kenyérvágó késsel csapkodott, amellyel a szendvicshez való kenyeret vágta. A szeme nagyra tágult, és valahogy élettelen lett.

– Alice, tedd le azt a kést! – mondta Clay, kicsit nyersebben, mint ahogy akarta. – Mielőtt megvágsz valakit.

– Vagy magadat – mondta Tom szelíd, vigasztaló hangján. Szemüvege megvillant a vészlámpák fényében.

A lány letette a kést, hogy azonnal föl is kapja. – Ez kell nekem – mondta. – Magammal akarom vinni. Neked is van egy, Clay. Én is akarok egyet.

– Jól van – felelte a férfi –, de nincs öved. Csinálunk neked egyet terítőből. De addig légy óvatos.

A szendvicsek felében sült hús és sajt volt, a másik felében sonka meg sajt. Alice becsomagolta őket. A pénztárgép alatt Clay talált egy halom nejlonzacskót, amelynek az egyik oldalát a KUTYAKAJA, másikat az EMBERKAJA felirat díszítette. Tommal együtt belerakta a szendvicseket két zacskóba. Egy harmadikban három vizespalackot helyezett el.

Az asztalokat egy már soha el nem következő vacsorára terítették. Két-három felborult, a többi tökéletes rendben állt, a poharak és az ezüst ragyogott a falra szerelt, doboz alakú vészlámpák fényében. Volt valami ebben a nyugodt rendben, amitől Clay szíve megfájdult. Az összehajtogatott asztalkendők tisztaságától, az asztalokra helyezett lámpáktól. Ezek sötétek voltak, és Clay úgy vélte, hosszú idő fog eltelni, amíg újra kigyulladnak bennük az izzók.

Látta, hogy Alice és Tom ugyanolyan boldogtalanul néz körül, mint ő. Ettől szinte rögeszmés vágyat érzett, hogy felvidítsa őket. Eszébe jutott egy trükk, amit a fiánál szokott használni. Ettől ismét arra kellett gondolnia, hogy vajon Johnny használta-e a mobilját, és a pánikpatkány máris nekilátott, hogy falatozzon elméjéből. Tiszta szívből remélte, hogy a rohadt telefon elfeledetten hever Johnny-Gee ágya alatt a pormacskák között, az akkuja pedig lemerült-lemerült-lemerült.

– Jól figyeljetek – mondta, és félretette a szendvicses csomagot –, és jegyezzétek meg, hogy a kezem sosem engedi el a csuklómat. – Megragadta egy terítő lelógó sarkát.

– Aligha ez a legjobb alkalom a társasági bűvészmutatványokra – jegyezte meg Tom.

– Én látni akarom – mondta Alice. Amióta találkoztak, először jelent meg mosoly az arcán. Halvány ugyan, de félreérthetetlen.

– Szükségünk van a térítőre – felelte Clay –, egy másodpercig se tart, és mellesleg a hölgy látni akarja.

– Alice-hoz fordult. – De ki kell mondanod a varázsszót. A *szezám* megteszi.

– *Szezám.* – mondta a lány, mire Clay két kézzel, fürgén megrántotta a terítőt.

Ezt a trükköt két éve nem csinálta meg, illetve talán három is eltelt az utolsó alkalom óta. Majdnem el is rontotta, ugyanakkor a hiba – kétségtelenül tétovázott egy kicsit, amikor meg kellett volna rántani az abroszt – még varázslatosabbá tette a mutatványt. Ahelyett, hogy maradtak volna a helyükön, az evőeszközök vagy tíz centit elmozdultak jobbra. A Clayhez legközelebb levő pohár úgy torpant meg, hogy kerek talpa félig kilógott az asztal lapjáról.

Alice nevetve tapsolt. Clay a két kezét kinyújtva meghajolt.

– Most már mehetünk, ó, nagy Vermicelli? – kérdezte Tom, de ő is mosolygott. A vészlámpák fényében Clay látta apró fogait.

– Mihelyt végzek – felelte. – Az egyik oldalán viheti a kést, a másikon egy szendvicses zacskót. Te hozhatod a vizet. – Háromszög alakra hajtogatta a terítőt, majd gyorsan övvé csavarta. Átbújtatta a szendvicses zacskó fogóján, azután a lány sovány derekára kötötte. Másfélszer körbe kellett tekernie, hogy egy csomóval rögzíthesse. Végül a fűrészes élű kenyérvágó kést belecsúsztatta a lány jobb oldalán az övbe.

– Mondhatom, ugyancsak házias vagy – állapította meg Tom.

– Házias háziúr – válaszolta Clay, és ekkor ismét fölrobbant valami, elég közel ahhoz, hogy megrázza a kávéházat. A pohár, amely félig az asztalon állt, elveszítette az egyensúlyát, a padlóra bukott és széttört. Mindhárman odanéztek. Clay fontolgatta, hogy mondja-e, miszerint nem hisz az előjelekben, de az csak rontott volna a helyzeten. Mellesleg hitt.

17

Claynek megvoltak a maga indokai, hogy visszatérjen indulás előtt az Atlantic Avenue Innbe. Az egyik az volt, hogy el akarta hozni a mappáját, amelyet az előcsarnokban hagyott. A másik az, hogy úgy látta, valamilyen tokot kell készítenie Alice késéhez – egy borotvakés tokja is megteszi, ha elég hosszú. Harmadszor pedig adni akart Mr. Ricardinak még egy lehetőséget a csatlakozásra. Meghökkenő felismerés volt, hogy ez sokkal fontosabb, mint az ottfelejtett rajzmappa. Különös, kelletlen rokonszenvet érzett a portás iránt.

Amikor ezt bevallotta Tomnak, meglepő módon a kis ember rábólintott. – Ezt érzem én is a ringlis pizza iránt – mondta. – Győzködöm magam, hogy van valami undorító a sajt, a paradicsommártás és a döglött hal együttesében… de néha erőt vesz rajtam a szégyenteljes vágy, és nem tudok ellenállni ennek a kombónak.

Az utcán, az épületek között hamu és korom fekete hóvihara kavargott. Autóriasztók visítottak, tolvaj-riasztók bőgtek, tűzriasztók kolompoltak. A levegő nem volt forró, de Clay keletről és délről hallotta a tüz ropogását. Az égés szaga is erősödött. Ordítozást is hallottak, de csak a Common felől, ahol a Boylston Street kiszélesedett.

Az Atlantic Avenue Inn ajtajánál Tom segített félretolni az egyik műbarokk széket a törött üveglapok mögül. Az előcsarnok medencéjét megtöltötte a homály, amelyben sötétebb árnyék volt Mr. Ricardi pultja és a dívány. Ha Clay nem járt volna már itt, fogalma sem lett volna, hogy ezek az árnyak mit jelentenek. A liftek fölött egyetlen vészfény hunyorgott, mögötte a dobozban bögölyként zümmögött az elem.

– Mr. Ricardi! – kiáltotta Tom. – Mr. Ricardi, visszajöttünk, hátha meggondolta magát!

Semmi válasz. Alice nekilátott, hogy óvatosan kiütögesse a keretben maradt üvegszilánkokat.

– *Mr. Ricardi!* – szólította ismét Tom, s amikor még erre sem kapott választ, azt kérdezte Claytől: – Bemész, ugye?

– Igen. Elhozom a mappámat. Benne vannak a rajzaim.

– Nincsenek másolataid?

– Ezek az eredetiek – felelte Clay, mintha ez bármit is megmagyarázna. Számára elég is volt ennyi. Mellesleg ott volt Mr. Ricardi. Azt mondta: *figyelek.*

– Mi van, ha Dübörgő föntről elkapta? – kérdezte Tom.

– Ha ez történt, akkor hallanánk, ahogy idelent körbedübörög – mondta Clay. – Futva jönne elő a hangunkra, és habogna, mint az a fickó, aki meg akart farigcsálni minket a Commonnál.

– Ezt nem tudhatod – mondta Alice. Az alsó ajkát harapdálta. – Még korai lenne általánosítani.

Természetesen igazat beszélt, de nem állhattak és társaloghattak ott, hiszen ennek sem volt semmi haszna.

– Majd vigyázok – mondta, és az egyik lábával átlépett az ajtókeret fölött. Nem volt valami sok hely, de ahhoz azért elég, hogy bemásszon. – Csak éppen bedugom a fejem az irodájába. Ha nincs ott, nem fogok bóklászni utána, mint a liba a rémfilmben. Csak felkapom a mappámat, és megpattanok.

– Kiabálj – szólt Alice. – Csak annyit mondjál: „Rendben, jól vagyok”, vagy valami ilyesmit. Egész idő alatt.

– Jó, de ha abbahagyom a kiabálást, *menjetek!* Ne gyertek utánam.

– Ne aggódj – felelte a lány mosolytalanul. – Én is láttam azokat a filmeket. Van Cinemaxunk.

18

– Jól vagyok! – kiáltotta Clay. Fölvette a mappáját, azután le is tette a recepciós pultra. *Ideje menni,* gondolta. De még maradt.

Miközben megkerülte a pultot, hátranézett és látta, hogy ragyog az egyetlen el nem torlaszolt ablak, és mintha lebegne a sűrűsödő sötétben. Két árnyékot rajzolt rá a nappal utolsó fénye. – Jól vagyok, még mindig, most megyek be, hogy megnézzem az irodáját, még mindig jól vagyok, még mi…

– Clay! – Tom hangja riadt volt, de Clay pillanatnyilag nem tudott válaszolni, hogy megnyugtassa. Feje fölött csillár lógott az iroda magas mennyezetének közepéről. A csillárról Mr. Ricardi lógott valamin, ami függönyzsinórnak tűnt. A fejére fehér zacskót húzott, amennyire Clay látta, olyasféle műanyag tasakot, amibe a szálloda gyűjti a vendégek szennyesét, hogy továbbítsa a vegytisztítóba. – Clay, jól vagy?

– *Clay!* – Alice éles hangja közel járt a hisztériához. – Jól! – hallotta a saját hangját. A szája láthatólag az agy segítsége nélkül működött. – Még mindig itt vagyok. – Arra gondolt, hogyan nézett rá Mr. Ricardi, amikor azt mondta, *„Én maradok a helyemen”.* A szavak fensőségesek voltak, de a szeme rémültnek és valahogy alázatosnak tűnt, egy kis mosómedve szeme, akit a garázs sarkába szorított egy nagy és dühös kutya. – Most kijövök!

Hátrálva ment, mintha Mr. Ricardi kibújhatna a maga hurkolta függönyzsinórból, hogy utánalopakodjon, amint hátat fordít neki. Hirtelen már nem csupán féltette Sharont és Johnnyt; honvágyat érzett utánuk, olyan szenvedélyes honvágyat, mint mikor az anyja először vitte iskolába, és otthagyta a kapuban. A többi szülő bekísérte a gyerekét, de az anyja azt mondta: *Menj csak be, Clayton, az első terem, jól fogod érezni magad, a fiúknak innentől önállóknak kell lenniük.* Mielőtt engedelmeskedett volna, figyelte, amint az anyja elmegy. Vissza a Cedar Streetre. A kék kabátjában. Most itt állt a sötétben, és újból ismerkedett a tudással, hogy a honvágyban a *vagy* az ésszerűség utáni sóvárgást jelenti.

Tom és Alice jó volt, de neki azok hiányoztak, akiket szeretett.

A pultot megkerülve az utca felé indult az előcsarnokon át. Már olyan közel ért a betört kirakathoz, hogy látta új barátainak rémült arcát. Ekkor eszébe jutott, hogy megint

megfeledkezett arról a rohadt mappáról, vissza kell fordulnia. Amikor érte nyúlt, biztos volt benne, hogy Mr. Ricardi keze kihussan a pult mögött gyülekező sötétből, és megragadja az övét. Ez nem történt meg de a magasból újabb döndülés hallatszott. Valami még mindig fönt van, még mindig körbebotorkál a sötétben. Valami, ami ma délután háromig emberi lény volt.

Ez alkalommal félúton volt a kijárat felé, amikor az előcsarnok egyetlen elemes vészlámpája rövid ideig pislogott, majd kialudt. *Ez a tűzbiztonsági előírások megszegése,* gondolta Clay. *Jelentenem kéne.*

Kiadta a mappát. Tom megfogta.

– Hol van? – kérdezte Alice. – Nem volt ott?

– Meghalt – felelte Clay. Megfordult a fejében, hogy hazudik, de nem volt képes rá. Túlságosan megdöbbent attól, amit látott. Hogyan akaszthatja föl magát egy ember? Nem értette, hogyan lehetséges. – Öngyilkosság.

Alice sírni kezdett. Nem tudja, gondolta Clay, hogy ha Mr. Ricardin múlik, mostanra valószínűleg halott volna. Ennek ellenére ő is úgy érezte, mintha magában sírna. Mert Mr. Ricardi elmenekült. Talán a legtöbb ember ezt tenné, ha lenne rá lehetősége.

A sötétedő utcán nyugat felől, a Common irányából sikoly hallatszott, de túlságosan hatalmasnak rémlett, hogysem emberi tüdőből származzon. Clayt leginkább elefánt trombitálására emlékeztette. Nem volt benne fájdalom, sem öröm. Csak őrület. Alice dideregve hozzásimult, a férfi átkarolta. Olyan érzés volt megérinteni, mint egy erősáramú kábelt.

– Ha el akarunk menni, induljunk – mondta Tom. – Ha nem szaladunk bele túl sok bajba, észak felé elmehetünk Maldenba, és az éjszakát nálam tölthetjük.

– Nagyon jó ötlet – jegyezte meg Clay.

Tom óvatosan elmosolyodott. – Tényleg így gondolod?

– Tényleg így gondolom. Ki tudja, talán már Ashland rendőr is odaért.

– Ki az az Ashland rendőr? – kérdezte Alice.

– Egy rendőr, akivel a Commonon találkoztunk – felelte Tom. – O… tudod, segített nekünk. – Kelet felé, az Atlantic Avenue irányába tartottak, szemerkélő hamuban, szirénák üvöltésének kíséretében. – De nem igazán akarunk találkozni vele. Clay csak viccelni próbált.

– Ó – bólintott a lány. – Örülök, hogy valaki még viccelődni akar. – Az utcán, egy szemetestartály mellett repedt kék mobil hevert. Alice a csatornába rúgta, úgy, hogy lépést sem váltott közben.

– Ez igen! – biccentett Clay.

Alice vállat vont. – Öt évig fociztam – mondta, abban a pillanatban kigyúlt az utcai világítás, szinte, int egy ígéret, hogy még nincs minden veszve.

MALDEN

1

Sok ezer ember nézte a Mystic River hídról, amint a Common Avenue és a kikötő közé eső városrész kigyúl és leég. A nyugati szél erős és meleg maradt még naplemente után is, a lángok bömböltek, mint egy kazánban, kioltották a csillagok fényét. Az emelkedő telehold rendkívül ocsmány volt. A füst néha eltakarta, de többnyire szabadon úszott, és kidülledő sárkányszemmel nézett le rájuk, fátyolos narancsszínű fényt vetve a földre. Clay szerint olyan volt, mintha egy horrorképregényből vágták volna ki, de ezt nem mondta hangosan.

Senki sem beszélt túl sokat. Az emberek a hídon csak nézték az imént elhagyott várost, figyelték, ahogy a lángok elérik a méregdrága kikötői társasházakat, majd bekebelezik őket. A vízen keresztül elért hozzájuk a riasztók egyvelege. A vezérszólamot a tűzriasztók, autóriasztók játszották, ezt színezte néhány sziréna huhogása. Egy ideig hangszórók javasolták a polgároknak, hogy ÜRÍTSÉK KI AZ UTCÁKAT, majd egy másik hang, hogy HAGYJÁK EL A VÁROST GYALOG, A NYUGATRA ÉS ÉSZAKRA VEZETŐ KÖZLEKEDÉSI FŐÚTVONALAKON. A két, egymásnak ellentmondó tanács néhány percig vetélkedett, azután az ÜRÍTSÉK KI AZ UTCÁKAT elhallgatott. Öt perccel később a HAGYJÁK EL A VÁROST ugyancsak megnémult. Most már csak a széltől szított tűz morajlott éhesen, a riasztók visítottak, és folyamatosan, fojtottan recsegett valami, Clay szerint az ablaküvegek robbantak szét az iszonyú hőségtől.

Vajon hány ember került csapdába? Csapdába a tűz és a víz között.

– Emlékszel, mikor azon tűnődtél, hogy leéghet-e egy modern város? – szólalt meg Tom McCourt. Kicsi, értelmes arca fáradtnak és betegnek tűnt a lángok fényében, hamufolt éktelenkedett rajta. – Emlékszel rá?

– Ugyan már, hallgass! – szólt rá Alice. Láthatóan zaklatott volt, de Tomhoz hasonlóan halkan beszélt. *Mintha könyvtárban lennénk,* gondolta Clay. Azután mást gondolt: *Nem, inkább egy ravatalozóban.* – Nem mehetnénk? Mert ezt nem csípem.

– Persze – bólintott Clay. – Amilyen igaz. Messze laksz, Tom?

– Innen alig két mérföld – felelte ő. – De sajnálattal kell közölnöm, hogy ezzel még nem vagyunk túl a dolgon. – Észak felé fordultak, és ekkor Tom előre és jobbra mutatott. Az erősödő izzás akár a narancsszínű nátriumlámpákból, az utcai világításból is származhatott volna egy felhős éjszakán, de ma tiszta volt az égbolt, és az utcai lámpák már nem égtek. Különben is az utcai lámpák nem pipálnak égig érő füstoszlopokat.

Alice felnyögött, azután eltakarta a száját, mintha arra számítana, hogy a Bostont néző néma tömegből valaki megróna a hangoskodásért.

– Ne aggódj – mondta Tom rémítő nyugalommal. – Mi Maldenbe megyünk, az pedig ott úgy fest, mintha Revere égne. Ha a szél így fúj, akkor Maldennel minden rendben van.

Itt hagyd abba, könyörgött némán Clay, de Tom nem hagyta abba.

– Legalábbis pillanatnyilag – tette hozzá.

2

Több tucat elhagyott jármű a híd alsó emeletén, köztük egy cementszállító teherautótól félresöpört tűzoltóautó, amelynek oldalára a sötétzöld KELET-BOSTON szavakat írták (mindkettőt otthagyták), de a híd felső szintje főleg a gyalogosoké volt. *Legföljebb most menekülteknek nevezhetjük őket,* gondolta Clay, azután rájött, hogy nem megfelelő a névmás.

Menekülteknek kell neveznünk magunkat.

Még mindig nagyon keveset beszéltek. A legtöbb ember csak állt, és némán figyelte a város égését. Azok, akik mégis mozogtak, lassan mentek, hátra-hátrapillantva. Azután, ahogy elérték a híd túlsó végét (Clay látta a kikötőben horgonyzó *Vén Vasbordájú*-t – legalábbis annak vélte –, még mindig biztonságban a lángoktól), furcsa dolgot vett észre. Sokan megnézték maguknak Alice-t. Először az a paranoiás ötlete támadt, hogy azt hiszik, Tom és ő elrabolta a lányt, és most Isten tudja, miféle erkölcstelen célra hurcolják magukkal. Emlékeztetnie kellett magát, hogy ezek a kísértetek a Mystic hídon sokkos állapotban vannak, jobban kiszakadtak a hétköznapi életükből, mint akik a Katrina hurrikán elől menekültek – azok a szerencsétlenek legalább kaptak valamiféle figyelmeztetést –, és nemigen alkalmasak efféle emelkedett gondolatokra. A legtöbben túlságosan magukba zárkóztak ahhoz, hogy moralizálni kezdjenek. Azután a hold kissé magasabbra emelkedett, kissé erősebb lett a fénye, és Clay rájött az okra: ameddig ellátott, Alice volt az egyetlen kamasz a tömegben. Még maga Clay is viszonylag fiatal volt menekülttársaihoz képest. A legtöbb ember, aki szájtátva figyelte a fáklyát, amely valaha Boston volt, vagy Malden és Danvers felé bandukolt, túl volt a negyvenen, sokan úgy festettek, mint akik igényt tarthatnának a Dennyben az Arany Ősz leárazásra. Látott pár kissrácot, két babát kocsiban, de körülbelül ennyi volt a fiatal.

Ricsivel messzebb még valamit észrevett. Mobilokkal volt teleszórva az úttest. Minden második lépésnél találtak egyet, de egyik sem volt ép. Futás közben gázoltak át rajtuk, vagy széttiporták őket huzalokká és műanyagszilánkokká, mint a veszedelmes kígyókat, amelyeket elpusztítanak, mielőtt még egyszer marhatnának.

3

– Mi a neved, drágám? – kérdezte a pufók hölgy, aki a sztráda másik oldaláról ment át hozzájuk. Öt perccel azután történt, hogy elhagyták a hidat. Tom azt mondta, még tizenöt perc, amíg eljutnak a Salem Street-i elágazásig, onnan pedig már csak négysaroknyira van az otthona. Azzal folytatta, hogy a macskája rettentően boldog lesz, ha meglátja, és ezzel halvány mosolyt csalt Alice arcára. Clay úgy vélte, a semminél ez is több.

Alice ösztönszerű bizalmatlansággal nézett a pufók hölgyeményre, aki elszakadt a Mystic hídon átkelő, hallgatag csoportoktól, a rövid soroktól, amelyekben férfiak és nők – tulajdonképpen inkább árnyak, bőröndökkel, bevásárlószatyrokkal vagy hátizsákokkal – tartottak az 1-es úton északnak, minél messzebb a déli nagy tűztől, kínzó tudatában az északkeleti Revere-ben kitört újabb tűzvésznek.

A testes asszonyság kedves érdeklődéssel nézett a lányra. Szürkülő frizuráját elegáns hajszobrásznál göndörítették. Macskaszem szemüveget viselt, meg egy olyan ruhadarabot, amit Clay anyja „autóskabátnak” nevezett volna. Egyik kezében bevásárlószatyrot tartott, a másikban egy könyvet. Teljesen ártalmatlannak tűnt. Bizonyosan nem volt telefonőrült – egyet sem láttak azóta, hogy kajászacskóikkal elhagyták az Atlantic Avenue Innt –, Clay ennek ellenére ideges lett. Nem normális viselkedés egy égő városból menekülve csak úgy szóba elegyedni, mintha teázni hívná őket. De hát mit tegyen az adott körülmények között? Valószínűleg kezd kiborulni, de akkor Tom is ugyanúgy van vele. Látta, hogy ugyancsak elutasítóan nézi a pufók, anyás delnőt.

– Alice – szólalt meg végül a lány, épp akkor, amikor Clay eldöntötte, hogy egyáltalán nem fog felelni. Pont úgy hangzott, mint amikor egy gyerek, akivel nem bánnak valami kíméletesen az osztálytársai, igyekszik felelni valamilyen alattomosnak érzett kérdésre. – Alice Maxwellnek hívnak.

– Alice! – mondta a testes hölgy. Ajka anyai mosolyra húzódott, amely legalább annyira kedves volt, mint amilyen érdeklődő a tekintete. Semmi oka nem volt, hogy Clayt az

eddigieknél is jobban idegesítse ez a mosoly, mégis ez történt. – Micsoda kedves név! Azt jelenti: „Isten megáldott”.

– Igazából azt jelenti, asszonyom, hogy „királyi vérből való”, vagy „a királyi család tagja” – jegyezte meg Tom. – Most pedig, ugye, megbocsát? A kislány ma veszítette el az anyját, és…

– *Mindnyájan* elveszítettünk ma valakit, ugye, Alice? – felelte Miss Röfi, rá se nézve Tomra. Lépést tartott Alice-szal, frissen dauerolt tincsei minden lépésnél táncot jártak. Alice a gyanakvás és a rokonszenv keverékével nézett rá. Körülöttük emberek lépkedtek, néha siettek, de leginkább csak lehajtott fejjel cammogtak, a szokatlan sötétségben alig voltak többek fantomoknál, és Clay még mindig úgy látta, hogy nincs köztük fiatal, leszámítva pár babát, néhány totyist és Alice-t. Kamaszok nem voltak, mert a tizenévesek zöme mobiltulajdonos volt, mint Világos Manó vagy a fagylaltosember. Vagy mint a saját fia, akinek egy vörös Nextelje volt, amelyik a Szörnyek Klubjának zenei motívumával csöngött ki, a fiának meg egy folyton dolgozó tanítónő mamája, aki lehet, hogy vele van, de az is lehet, hogy a kárh…

Ebből elég! Ne engedd szabadon a patkányt! Az nem képes másra, mint hogy futkosson, rágcsáljon, és a saját farkát kergesse!

A termetes delnő egyfolytában bólogatott. Tincsei táncoltak. – Igen, mindnyájan veszítettünk valakit, mert ez a nagy szenvedés ideje. Minden benne foglaltatik a Jelenések könyvében! – Magasra emelte a magával hurcolt könyvet, természetesen a Bibliát, és Clay úgy vélte, most jobban belelát a macskaszem lencsék mögött villogó szikrákba. Nem volt azokban semmi gyengéd érdeklődés, csak az őrület.

– Ó, vagy úgy, akkor kinn vagyunk a szarból! – szólalt meg Tom. Clay az utálat (nagy valószínűséggel önutálat, amiért hagyták, hogy a malac asszonyság hozzájuk csapódjon) és a kétségbeesés furcsa keverékét hallotta a hangjában.

A töltött galamb természetesen nem figyelt rá; mereven bámulta Alice-t, és ki rángathatta volna arrébb? A rendőrség roppantul el volt foglalva, már ha maradt a testületből egyáltalán valaki. Itt csupán a megdöbbent menekültek csoszogtak, ők pedig aligha törődtek egy idősödő elmebeteg hölggyel, aki Bibliát markol, és dauerolt tincseit lobogtatja.

– Az Őrület Edénye kitöltetett a bűnösek elméjébe, a Bűn Városát tűzzel tisztítja meg Je-ho-va fáklyája! – kiáltotta a bögyös igehirdető. A száját vörösre rúzsozta. Fogainak túlzott egyenletessége régimódi protézisre utalt. – Most láthatod a megátalkodott menekülőket, ja, pont úgy iszkolnak, mint a nyüvek, mikor szétrobban a hasa a…

Alice a fülére szorította a kezét. – Állítsátok le! – kiáltotta. Közben tovább baktattak mellettük a város volt lakói, és csupán néhányan vetettek rájuk egy-egy tompa, érdektelen pillantást, mielőtt ismét eltűntek a sötétben, amelyben valahol előttük lapult New Hampshire.

A zömök hölgyemény verejtékezni kezdett, magasba emelte a Bibliát, a szeme izzott, fodrászolt tincsei bólogattak, lengedeztek. – Vedd le a kezed a füledről, leányzó, és hallgasd Isten Szavát, mielőtt elvezetnének ezek a férfiak, hogy magának a Pokolnak a nyitott ajtaja előtt paráználkodjanak veled! „Láték egy csillagot izzani az égen, és ez neveztetik Ürömnek, és kik azt követik, magát Lucifert követik, és azok, kik Lucifert követik, egyenest belemennek a kemencébe!”

Clay megütötte. Az utolsó pillanatban lefékezte az ütést, de még így is eltalálta a delnő állkapcsát, és az ütközés vállig megrázta. A töltött galamb szemüvege lecsúszott pisze orráról, majd visszaugrott a helyére. A lencsék mögött a szemek elveszítették ragyogásukat, kifordultak. A térde megroggyant, a próféta elesett, Bibliája kihullott a markából. Alice még mindig döbbenten és rémülten figyelte, ám elég gyorsan rántotta el a füléről a kezét, hogy elkaphassa a Bibliát. Tom McCourt pedig a nőt kapta el a hóna alatt. Az ütés, majd utána a két elkapás olyan szépen követték egymást, mintha megkoreografálták volna.

Clay hirtelen közelebb állt az őrjöngéshez, mint bármikor, amióta a dolgok kezdtek

elromlani. Hogy miért volt ez rosszabb, mint a torkot elharapó kamasz lány vagy a késsel hadonászó üzletember, rosszabb, mint ott találni Mr. Ricardit, amint fején zacskóval lóg a csillárról, azt nem tudta volna megmondani. Belerúgott a késsel hadonászó üzletemberbe, Tom is megtette, ám a késsel hadonászó üzletember egészen másként volt tébolyult. Az idősödő hölgy a fodrászolt fürtjeivel csak egy…

– Jézusom! – mondta. – Ez csak egy dilis, én meg lecsaptam. – Reszketni kezdett.

– Megijesztett egy fiatal lányt, aki ma veszítette el az anyját – mondta Tom, és Clay rádöbbent, hogy nem higgadtságot hall a kis ember hangjából, hanem hidegséget. – Éppen a megfelelő dolgot cselekedted. Mellesleg úgyse sokáig tudtál volna féken tartani egy ilyen leffedt szájú tarisznyát. Máris begolyózott. Segíts, tegyük a járda mellé.

4

Elérték az 1-es út egyik– néha Csodálatos Mérföldnek, máskor Retkes Köznek nevezett – szakaszát, ahol a korlátozott sebességű országút utcává alakult, amelyen egymás mellett sorakoztak a piáldák, a turkálók, a használt sportcikkeket áruló boltok, a kifőzdék, amelyeknek olyasféle neveik vannak, mint Zabálda. A hat sáv, noha nem dugult el teljesen, tele volt autókkal, amelyek egymásra zuhantak, vagy egyszerűen magukra maradtak, amikor pánikba esett vezetőik előkapták mobiljaikat, és megőrültek. A menekültek némán körülfolyták őket, és Clay Riddellt most mindennél jobban emlékeztették olyan hangyákra, amelyek éppen kiürítik a bolyt, miután valami nemtörődöm emberi lény széttaposta.

MALDEN SALEM ST. LEJÁRAT $^{1}/_{4}$ M, hirdette a zöld fényvisszaverő az alacsony, rózsaszín sarokház mellett, amelybe betörtek. Éles peremű üvegcserép szegélyezte, a házban egy elemes tolvajriasztó még mindig hörgött, bár egyre fáradtabban. Clay egy pillantást vetett a tetőn ékeskedő kialudt neonra, és már tudta, miért lett a ház a nap katasztrófája után a rombolók céltáblája: MISTER BIG DISZKONT SZESZ-ÁRUDÁJA!

Megragadta a pufók hölgy karját. Tom fogta a másikat, Alice pedig a motyogó asszonyság fejét tartotta, amikor a hátát a közlekedési tábla egyik lábának támasztották, és felültették. Ahogy elengedték, a teltkarcsú dáma kinyitotta a szemét, és kábultan nézett rájuk.

Tom kétszer csettintett a szeme előtt. Az asszony pislogott, azután Clayre nézett. – Maga… megütött. – mondta. Ujjai fölemelkedtek, és megérintették az állán a gyorsan növekvő duzzanatot.

– Igen, sajnálom – szólalt meg Clay.

– Ó lehet, hogy sajnálja, de én nem! – vágott közbe Tom ugyanazzal a hideg merevséggel.

– Megrémítette a gyámoltunkat!

A gömbölyű asszony halkan fölnevetett, de könnyek jelentek meg a szemében. – *Gyámok!* Sokféle szót hallottam már ezzel kapcsolatban, de ezt még soha! Mintha nem tudnám, hogy a magukfajta férfiak mit akarnak az ilyen zsenge lánykáktól, különösen ilyen időkben! „Nem bánják paráznaságukat, sem fajtalankodásukat, sem…”

– Pofa be! – parancsolta Tom.– Különben én magam ütlek meg. És ellentétben a barátommal, aki szerintem volt olyan szerencsés és nem Szent Szalmazsákok és effélék között nőtt föl, ezért nem ismer rá a magadfajtára, én nem fogom vissza az öklömet. Figyelmeztetlek, hogy úgy szólj még egy szót! – Öklét az asszony szeme elé emelte. Noha Clay már tudta, hogy Tom tanult és civilizált ember, normális körülmények között semmiképp sem vállalkozna ökölharcra, ennek ellenére viszolyogva nézte azt a kicsiny öklöt, mintha az elkövetkezendő idők baljós előjele volna.

A nő nézett, egy szót sem szólt. Csupán egyetlen kövér könnycsepp gördült le ráncos arcán.

– Ennyi elég, Tom, rendben vagyok – mondta Alice.

Tom a nő ölébe dobta a holmijával tömött bevásárlószatyrot. Claynek föl se tűnt, hogy magával hozta. Tom elvette a Bibliát Alice-tól, fölemelte a nő egyik pufók kezét, és gerinccel lefelé belecsapta a könyvet. Elindult, azután visszafordult.

– Tom, ennyi elég, menjünk! – szólt Clay.

De Tom nem törődött vele. Lehajolt az útjelző lábának döntött asszonyhoz. Megtámaszkodott a térdén, és így együtt – a feltekintő, nagydarab, szemüveges asszonyság és a térdére támaszkodó, alacsony, szemüveges férfi – olyanok voltak Clay szerint, mint egy Charles Dickens-regény korai illusztrációjának őrült karikatúrája.

– Adnék egy tanácsot, nővérem! – mondta Tom. – A rendőrség nem véd meg többé, ahogy eddig csinálta, mikor öntelt, istenkedő barátaiddal felvonultatok a családtervező központokhoz vagy a walthami Emily Catchart Klinikához…

– Az az abortuszmalom! – köpte a szavakat az asszony, és fölemelte a Bibliát, mintha az ütést akarná elhárítani.

Tom nem ütötte meg, csak komoran elmosolyodott. – Én nem tudok semmit az Őrület Edényéről, de az biztos, hogy nagyon sok bolond grasszál itt ma este. Elég világosan fogalmaztam? Az oroszlán kiszabadult a ketrecéből, és könnyen megtanulhatod, hogy elsőnek a nagypofájú keresztényeket nyeli le. Ma délután háromkor valaki megvonta tőled a szólásszabadság jogát. Ha elég bölcs vagy, szűken méred a szót. – Alice-ról Clayre pillantott, és a rajzoló látta, hogy Tom ajka kissé reszket a bajusz alatt. – Mehetünk?

– Igen – bólintott Clay.

– Tyű! – mondta Alice, miután ismét elindultak a Salem Streethez vezető lejárón, és mögöttük elmaradt Allster Big Óriás Diszkontja. – Effélék között nőttél föl?

– Anyám és mindkét nővére tagja volt a Megváltó Krisztus Első Nemzeti Egyházának – felelte Tom. – Saját külön bejáratú megváltójuknak tekintették Jézust, az egyház pedig úgy bánt velük, mint a saját különbejáratú balekjaival.

– És hol van most anyád? – kérdezte Clay.

Tom rávillantotta a szemét. – A mennyekben. Feltéve, ha e kérdésben is be nem csapták. Mert úgyszólván biztos vagyok benne, hogy ezt tették a mocskok.

5

A lejáró végében levő stoptábla mellett két férfi harcolt egy hordó sörért. Ha muszáj lett volna találgatnia, Clay arra fogadott volna, hogy Mister Big Óriás Diszkontjából újították. Most elfeledetten, horpadtan támaszkodott a korlátnak, hab szivárgott belőle, miközben a két ember – mindkettő izmos és mindkettő véres – egymást gyepálta. Alice a rajzolóhoz bújt, Clay átkarolta, ennek ellenére volt valami már-már vigasztaló a verekedőkben. Dühösek voltak – tomboltak –, de nem őrültek. Nem hasonlítottak a városban látott emberekhez.

Egyikük kopasz volt, és Celtics-zubbonyt viselt. Egy felülcsapott horoggal eltalálta ellenfele száját, és kiütötte. Amikor fölé hajolt, a másik arrébb mászott, majd feltápászkodott és tovább hátrált. Vért köpött. – Vidd el, te fasz! – ordította vaskos, sírós bostoni kiejtéssel. – Remélem, megfulladsz tülle!

A kopasz Celtics-zubbonyos úgy tett, mintha támadásba lendülne, és a másik futva távozott az 1-es út irányába vezető feljárón. Celtics lehajolt, hogy fölvegye a díjat, amit elnyert, és ekkor észrevette Clayt, Alice-t és Tomot, mire ismét kiegyenesedett. Hárman voltak egy ellen, az ember szeme bedagadt, fél arcát összevérezte megszaggatott fülcimpája, ám Clay nem látott félelmet rajta, jóllehet csak a Revere sápadó fényében nézhette meg. A nagyapja azt mondaná, hogy a pofa ír, és csakugyan ott volt a jókora lóhere a zubbonya hátán.

– Mija faszt néztek? – kérdezte Lóhere.

– Semmit, csak erre megyünk – mondta derűsen Tom. – A Salem Streeten lakom.

– Tüllem mehettek a Salem Streetre, vagy a pokolba – mondta a Celtics-zubbonyos kopasz férfi. – Elvégre szabad országban élünk, nem?

– Ma este? – szólalt meg Clay. – Egy kicsit túlságosan is szabad.

A kopasz elgondolkodott, azután elnevette magát, noha nem volt jókedv a nevetésében. – Mija franc történt? Tuggyátok?

– A mobilok – mondta Alice. – Megőrjítették az embereket.

A kopasz kiengedett, fölkapta a hordót. Megdöntötte, így abbamaradt a szivárgás. – Istenverte vackok! – mondta. – Sosem akartam egyet se. Csak siettetik a perceket. Mijafrancnak?

Clay sem tudta. Tom talán igen – neki volt mobilja, így esetleg tudta a választ –, de ő meg nem szólt. Valószínűleg nem akart hosszasabb eszmecserébe keveredni a kopasszal, és ez valószínűleg jó ötlet volt. Clay szerint a kopasz leginkább egy fel nem robbant gránátra emlékeztetett.

– Ég a város? – kérdezte a kopasz. – Ég, ügyi? – Igen – bólintott Clay. – Nem hinném, hogy a Celtics az idén döntőt játszhat.

– Amúgy is szart érnek – jegyezte meg a kopasz. – Doc Rivers képtelen egy nyertes csapatot összehozni.

– Vállán a sörrel állt, nézte őket, a vér csurgott az arcán, most mégis békésnek, szinte derűsnek tűnt.

– Na, menjetek! – mondta. – De én nem maradnék ilyen közel a városhoz. A dolgok még jobban elromlanak, mielőtt megjavulnának. Egyrészt több tűz is lesz. Gondoljátok, hogy akik észak felé spuriznak, egytül egyig elzárták otthon a gázkályhát? Mer én kurvára kételkedek benne.

Mindhárman elindultak, aztán Alice megállt. A hordóra mutatott. – Az a magáé volt?

A kopasz nyugodtan nézett rá. – Efféle időkben nincs „volt”, aranyom. Nem maradt „volt”. Csak most van és talán holnap. Most az enyém, és ha marad belülié, talán holnap is az enyém lesz. Most már menjetek a francba.

– Viszlát – mondta Clay, s fölemelte az egyik kezét.

– Helyedbe nem kívánnám – felelte mosoly nélkül a kopasz, de azért ő is fölemelte a kezét. Átmentek a stoptábla mellett a túloldalra, amely Clay feltételezése szerint már a Salem Street volt, ám ekkor a kopasz férfi utánuk szólt: – Hé, haverok!

Clay és Tom egyszerre fordult vissza, azután derűsen összenéztek. A kopasz fickó, a söröshordóval a vállán csak egy sötét árnyék volt a lejtős bekötőúton; akár barlanglakó is lehetett volna, vállán a bunkóval.

– Hun vannak most a dilinyósok? – kérdezte a kopasz. – Ügyi nem akarjátok azt mondani, hogy mind feldobták a pacskert? Mer kurvára nem hinném el.

– Nagyon jó kérdés – szólt Clay.

– Marhára igazad van. Na, csak vigyázzatok arra a tündérre. – A hordóval vívott csata győztese válaszra nem várva sarkon fordult és elmerült a sötétségben.

6

– Ez az! – mondta alig tíz perccel később Tom. Ugyanakkor a hold előbukkant a felhők és füstgomolyok mögül, amelyek az utolsó órában elsötétítették az eget, így olybá tűnt, mintha ez a szemüveges, bajszos kis ember lenne az Égi Világítás Igazgatója. A holdsugarak – most már ezüstszínűek voltak a félelmes, fertőzött narancsszín helyett – megvilágították a házat, amely lehetett sötétkék, zöld vagy akár szürke; az utcalámpák segítsége nélkül nehéz volt megítélni. Clay csak annyit mondhatott, hogy a ház takaros és csinos, noha talán nem akkora, mint első pillantásra tűnik. A holdfény is segített az érzékcsalódásban, de főképpen a lépcsők

okozták, amelyek Tom McCourt ápolt gyepéről vezettek az utcára néző, egyetlen oszloppal megtámasztott verandára. Balra terméskő kémény emelkedett. A veranda fölül egy manzárdablak tekintett le az utcára.

– Ó, Tom, ez *gyönyörű!* – mondta Alice túlfűtötten elbűvölt hangon. Claynek úgy rémlett, a lány kimerült, a hisztéria határán tántorog. Ő nem találta a házat szépnek, de az biztos, hogy olyan ember otthonának tűnt, aki mobilt és egyéb huszonegyedik századi kütyüket birtokol. A Salem Streetnek ezen a részén egyébként a többi ház is így festett, bár Clay kételkedett benne, hogy sok lakónak lett volna olyan fantasztikus szerencséje, mint Tomnak. Idegesen nézett körül. Minden ház sötét volt – mostanra megszűnt az áramszolgáltatás –, kihaltak lehettek, ám Clay úgy érezte, szemek fürkészik őket.

Örültek szemei? Telefonbolondoké? Nadrágkosztümös Nőre és Világos Manóra gondolt; a szürke nadrágos, tépett nyakkendős eszelősre; az öltönyösre, aki lerágta a kutya fülét. Eszébe jutott a meztelen férfi, aki futás közben két autó antennával hadonászott. Nem, a *fürkészés* nem tartozik a telefonbolondok műsortárába. Azok csak úgy nekimennek az embernek. De ha normálisak bujkálnak ezekben a házakban – legalábbis *némelyikben* mindenképpen –, akkor hol *vannak* a telefonbolondok? Clay nem tudta.

– Nem is tudom, tényleg szépnek lehet-e nevezni – mondta Tom –, de még áll, és ennyi elég nekem. Már fölkészítettem rá magam, hogy ha ideérünk, nem találunk mást, csak egy füstölgő lyukat a földben. – Zsebébe nyúlt, kicsiny kulcskarikát vett elő. – Menjünk be. Fáradjatok beljebb szerény otthonomba és így tovább.

Elindultak a járdán, de alig tettek fél tucat lépést, amikor Alice fölkiáltott. – *Várjatok!*

Clay megpördült. Egyszerre volt éber és kimerült. Úgy vélte, kezdi megérteni a harctéri fáradtságot. Még az adrenalinkészlete is kimerült. Senki nem volt a közelben – sem telefonbolond, sem kopasz ember, akinek megtépett füléből vér csurogna az arcára, de még egy kicsi öregasszony se, aki a végítélet-bluest énekelné nekik. Csak Alice, aki fél térdre ereszkedett ott, ahol Tom feljárója elindult a járdából.

– Mi az, drágám? – kérdezte Tom.

A lány fölállt, és Clay látta, hogy parányi tornacipőt tart a kezében. – Ez egy Baba Nike – mondta. – Te…

Tom megrázta a fejét. – Egyedül élek. Nem számítva Rafe-et. Ő királynak tartja magát, de valójában csak egy macska.

– Akkor ki hagyta itt? – A lány csodálkozó, fáradt szemmel nézett Tomról Clayre.

Clay megrázta a fejét. – Honnan is tudhatnánk, Alice? Akár el is dobhatod.

De tudta, hogy a lány nem teszi meg; és a lehető legzavaróbb déjà vu érzés rohanta meg. A lány még mindig a kezében tartotta a cipőt, a kezét pedig csípőre tette, így lépett Tom mögé, aki a lépcsőn állt, és a homályban matatva kereste a kulcslyukat.

Most pedig meghalljuk a macskát, gondolta Clay. *Rafe*-et. És természetesen Tom McCourt megmentője, a macska nyávogni kezdett odabent üdvözlésükre.

7

Tom lehajolt, és Rafe, vagy Rafer – mindkettő a Rafael rövidítése – a gazda karjába ugorva hangosan dorombolni kezdett. Fejét kinyújtotta, hogy megszimatolja Tom gondosan nyírt bajuszát.

– Igen, te is hiányoztál – mondta Tom. – Minden meg van bocsátva, hidd el. – Átvitte Rafert a zárt verandán, közben a feje búbját simogatta. Alice követte. Clay, a sereghajtó becsukta, majd bezárta az ajtót, mielőtt a többiek után ment.

– Kövessetek a konyhába – mondta Tom, mikor már a házban voltak. A bútorfény kellemes illatán kívül Clay mintha bőrszagot érzett volna. A nyugodt élettel kapcsolta össze

ezeket az illatokat, amelybe nem szükségszerűen tartozik egy asszony jelenléte. – Jobbra a második ajtó. Maradjatok a közelemben. A folyosó széles, a padlón nincs semmi, de mindkét oldalon asztalok állnak, és olyan sötét van, mint egy alagútban. Bár, gondolom, ezt ti is látjátok.

– Hogy úgy mondjam – szólt Clay.

– Haha.

– Nincs elemlámpád? – kérdezte Clay.

– Elemlámpám is van, meg viharlámpám is, ami még jobb, de először menjünk a konyhába.

Követték a folyosón. Alice a két férfi között ment. Clay hallotta, hogy gyorsan lélegzik. Nem akarja, hogy megijessze az ismeretlen környezet, de természetesen nincs könnyű dolga. A fenébe is, hiszen még neki sem könnyű. Zavaró a sötét. Jobb lenne egy kis fény, de…

Térdével nekiment az egyik asztalkának, amelyet Tom említett. Valami kocogni kezdett, olyan hangon, mint a vacogó fogak. Olyan hangja is volt, mint ami igen törékeny. Clay összeszedte magát, várta a csörömpölést és Alice sikolyát. Mert hogy sikoltani fog, az majdnem biztos. De akármi volt is, váza vagy más efféle, úgy döntött, egy kis ideig még életben marad, és visszabillent a helyére. Ennek ellenére ugyancsak hosszúnak tűnt az út, amelynek a végén Tom megszólalt: – Megérkeztünk. Minden rendben.

A konyha csaknem olyan fekete volt, mint a folyosó. Clay egy pillanatig arra gondolt, amit innen hiányolt, Tomnak pedig bizonyára még jobban hiányzik: a mikrosütő leolvasójára, a jégszekrény zümmögésére, talán egy fényre a szomszédos házból, amely beszűrődik a mosogató fölötti ablakon, és megcsillan tőle a vízcsap.

– Itt az asztal – mondta Tom. – Alice, megfogom a kezed. Itt egy szék. Sajnálom, ha úgy hangzik, mintha a vak embert játszanám.

– Minden r… – szólt a lány, azután sikkantott, amitől viszont Clay ugrott egyet. Keze a kése nyelére siklott (most már a sajátjaként gondolt rá), mielőtt érzékelte volna, hogy megmozdult.

– Mi az? – kérdezte Tom élesen. – Mi van?

– Semmi – felelte a lány. – Csak… semmi. A macska. A farka… a lábamhoz ért.

– Ó. Nagyon sajnálom.

– Semmi baj. *Ostoba* vagyok – tette hozzá a lány olyan önutálattal, amitől Clay megrándult a sötétben.

– Ugyan – mondta. – Legyél megértőbb magaddal, Alice. Nehéz napunk volt az irodában.

– Nehéz nap az irodában! – ismételte meg Alice, és ahogy felnevetett, az nem tetszett Claynek. Arra a hangra emlékeztette, amellyel gyönyörűnek nevezte Tom házát. Ha ez most kiszabadul belőle, akkor mit teszek? A filmekben a hisztérikus lányokat pofon ütik, amitől magukhoz térnek, de a filmekben látni lehet őket.

Nem ütötte pofon, nem rázta meg, nem ölelte át, amivel valószínűleg először próbálkozott volna. A lány talán meghallotta, ami a hangjában bujkált, és megfékezte: először fuldokló hangot hallatott, azután mély levegőt vett, végül elhallgatott.

– Ülj le – mondta Tom. – Fáradt lehetsz. Te is, Clay. Csinálok egy kis fényt.

Clay szék után tapogatózott; és leült az asztalhoz, amelyet alig látott, noha a szeme mostanra alkalmazkodott a sötétséghez. Halk sustorgás hallatszott. Valami a nadrágszárának dörgölőzött, aztán abbahagyta. Rafe halkan nyávogott.

– Tudod, mi történt? – fordult a lány sötét alakja felé, miközben Tom lépései elhalkultak. – Az öreg Rafer az előbb rám ugrott. – Ez persze nem volt igaz.

– Bocsássunk meg neki – mondta a lány. – A macska nélkül Tom éppen olyan őrült lenne, mint a többiek. És az nagy kár lenne.

– Az bizony.

– Annyira félek – mondta a lány. – Gondolod, hogy holnap, a napfényben jobb lesz? A

félés?

– Nem tudom.

– Bizonyára halálra aggódod magad a feleséged és a kisfiad miatt.

Clay felsóhajtott, megtörölte az arcát. – A legnehezebb az, hogy meg kell birkóznom a tehetetlenséggel. Tudod, elváltunk, és… – Elhallgatott, megcsóválta a fejét. Nem is folytatta volna, ha a lány ki nem nyújtja a kezét, hogy megfogja az övét. Az ujjai erősek, hűvösek voltak. – A tavasszal váltunk el. Még mindig ugyanabban a kisvárosban élünk, olyasfajta kapcsolatban, amit az anyám bagolyhitnek nevezett volna. A feleségem általános iskolában tanít. – Előrehajolt, igyekezett kivenni Alice arcát a sötétben.

– Akarod tudni, hogy mi a legrosszabb? Ha mindez egy éve történik, akkor Johnny az anyjával lett volna. De az idén szeptemberben középiskolába került, amely csaknem ötmérföldnyire van. Egyfolytában azon aggódok, hogy vajon otthon volt-e, amikor a dolgok elkezdődtek. A barátaival buszon utaztak. *Azt gondolom,* hogy már otthon lehetett. De az is lehet, hogy elment az anyjához a munkahelyére.

Vagy elővette a mobilját a hátizsákjából, és felhívta!, suttogta boldogan a pánikpatkány… azután *harapott.* Clay érezte, hogy ujjai megszorítják Alice kezét, és leállította magát. De nem tudta leállítani a verejtéket, ami kiütött az arcán és a karjain.

– De ezt nem tudod – mondta a lány.

– Nem.

– Az apámnak van egy nyomdája és egy képkeretező boltja Newtonban – mondta a lány. – Biztos vagyok benne, hogy jól van, nagyon önálló, de aggódni fog miattam. Miattam és még valaki miatt. Tudod.

Clay tudta.

– Folyton azon filózok, mit evett vacsorára – mondta a lány. – Tudom, hogy hülyén hangzik, de gőze sincs a főzéshez.

Clay arra gondolt, megkérdezi, van-e Alice apjának mobilja, de valami azt súgta, hogy ne tegye. Ehelyett azt kérdezte: – Amúgy jól vagy?

– Igen – felelte a lány, és vállat vont. – Ami történt vele, az megtörtént. Nem tudok változtatni rajta.

Bár ne mondhatnál ilyet, gondolta a férfi.

– Mondtam már neked, hogy a fiamnak van egy mobilja? – Olyan érdesnek hallotta a saját hangját, mintha varjú károgna.

– Igen, mondtad. Mielőtt átjöttünk a hídon.

– Persze, igaz. – Beleharapott az alsó ajkába, és leállította magát. – De nem mindig tölti föl. Valószínűleg ezt is mondtam.

– Igen.

– Egyszerűen nem tudhatom. – A pánikpatkány előszökkent a ketrecéből. Rohant és rágott.

Alice a két kezébe fogta az övét. Clay nem akarta, hogy vigasztalja – nehezen bírta elengedni magát és elfogadni a vigaszt –, mégis megtette, mert arra gondolt, könnyen lehet, Alice-nak nagyobb szüksége van rá, hogy őt vigasztalja, mint neki a vigaszra. Így hát fogták egymás kezét az ónból készült só– és borsszóró mellett Tom McCourt kicsi konyhaasztalánál, amíg Tom vissza nem jött a pincéből négy zseblámpával és egy Coleman viharlámpával, amelyet még ki sem bontott a dobozból.

8

A Coleman lámpa elég fényt adott, a zseblámpákra nem is volt szükség. Kíméletlen fehér fénye volt, de Claynek tetszett a ragyogása, ahogy elűzi az összes árnyékot az övékén és a macskáén kívül, amelyek olyan fantasztikusan szökkentek fel a falon, mint egy fekete

kartonból kivágott, mindenszenteki díszlet.

– Azt hiszem, be kéne húznod a függönyöket – vélte Alice.

Tom éppen a Metropolitan egyik műanyag zacskóját bontogatta, amelyiknek KUTYIKAJA volt az egyik oldalán, EMBERKAJA a másikon. Megállt a keze, és kíváncsian nézett a lányra.

– Miért?

Alice vállat vont, és mosolygott. A legfurcsább mosoly volt, amit Clay valaha látott egy tizenéves lány arcán. Alice letisztogatta a vért az orráról és az álláról, de sötét karikák övezték a szemét, az arca többi része halottsápadt volt a viharlámpa fehér fényében, és a mosoly, amely a remegő ajkak között éppen hogy elővillantotta a fogakat, most, hogy a rúzs nyoma is eltűnt róla, zavarba ejtő volt felnőttes mesterkéltségével. Clay szerint úgy festett, mint egy filmszínésznő az 1940-es évekből, aki ideg-összeroppanás szélén tántorgó társasági hölgyet játszik. Az apró cipőcskét maga elé tette az asztalra, és az egyik ujjával forgatta. Valahányszor a cipő megpördült, a fűzők meglebbentek és koccantak. Clay már kezdett reménykedni, hogy a lány összeomlik. Minél tovább fegyelmezi magát, annál rosszabb lesz, amikor majd nem bírja. Mostanáig ő volt az, aki a legtöbb gőzt kiengedte.

– Nem hinném, hogy az embereknek látniuk kéne, hogy itt vagyunk – mondta Alice, és játszott a cipővel. Azzal, amit Baba Nike-nak hívott. A cipőcske pörgött, a fűzők csapkodtak és kocogtak Tom fényezett lapú asztalán. – Azt hiszem, ez… rossz lenne.

Tom Clayre nézett.

– Igaza lehet – mondta ő. – Nem örülnék neki, ha mi lennénk az egyetlen kivilágított ház ebben a tömbben, még akkor sem, ha a ház hátuljában világítunk.

Tom szó nélkül fölállt és összehúzta a függönyt a mosogató fölött. Két ablak volt még a konyhában, azokon is behúzta a függönyt. Elindult vissza az asztalhoz, aztán elfordult és becsukta a folyosóra vezető ajtót. Alice egyre forgatta a Baba Nike-ot az asztalon. A Coleman lámpa nyers, kíméletlen fényében Clay látta, hogy a cipő rózsaszínben és bíborban játszik, csak egy gyerek szerethet ilyen színeket. A cipőcske forgott, a fűzők röpködtek, kocogtak. Az asztalhoz visszatelepedő Tom elkomorodva nézte. Clay azt gondolta: *Mondd meg neki, hogy vegye le az asztalról! Mondd meg neki, nem tudhatja, hol járt ez a cipő, nem akarod, hogy az asztalodon legyen. Ennyi elég lesz neki, hogy levegye, azután majd kitaláljuk, mi legyen. Mondd meg neki! Azt hiszem, ő is ezt akarja. Azt hiszem, azért csinálja.*

De Tom csak elővette a csomagból a szendvicseket – marhasült és sajt, sonka és sajt –, majd szétosztotta őket. Kivett egy kancsó jeges teát a hűtőből („Még hideg, amennyire ez lehetséges”, mondta), a macskának meg egy csomag nyers fasírtot adott.

– Megérdemli – mondta már-már védekezően. – Mellesleg úgyis tönkremenne villany nélkül.

A falra telefont szereltek. Clay próbálkozott vele, de csak megszokásból: ez alkalommal még a tárcsahang sem búgott. A készülék éppolyan halott volt… nos, mint Nadrágkosztümös Nő a bostoni Commonban. Visszaült, nekilátott a szendvicsnek. Éhes volt, mégsem akaródzott ennie.

Alice három harapás után letette a sajátját. – Nem tudom megenni – mondta. – Most nem. Azt hiszem, túlságosan fáradt vagyok. Le akarok feküdni. És ki akarok bújni ebből a ruhából. Gyanítom, nem tudom kimosni – megfelelően semmiképp –, de bármit megadnék, ha ledobhatnám ezt a rohadt ruhát. Bűzlik az izzadságtól és a vértől. – Forgatta a cipőt. Közvetlenül a gyűrött papír mellett pörgette, amelyen megkezdett szendvicse hevert. – Az anyám szagát is érzem rajta. A parfümjét.

Egy pillanatig senki nem szólt. Clay teljesen kiakadt. Látta a ruhátlan Alice-t, fehér melltartóban és bugyiban, üres tekintete akár egy papírbabáé. Mindig könnyed és szolgálatkész művészi képzelete máris füleket helyezett el a kép vállán és lábán. Megdöbbentő volt a hatás, nem azért, mintha szexisre sikeredett volna, hanem éppen az ellenkezője miatt. A távolból – nagyon tompán – robbanás hallatszott, egy elmosódó *bumm*.

Tom törte meg a csendet, és Clay hálás volt érte.

– Van egy farmerom, ami talán illik rád, ha fölhajtod az alját. – Fölállt. – Tudod mit, akár még csinos is lehetsz benne, mint Huck Finn, amikor egy lányiskolában adják elő Mark Twaint. Gyere föl az emeletre. Összeszedek neked néhány ruhát, amelyeket reggel fölvehetsz, az éjszakát pedig a vendégszobában töltheted. Van egy csomó pizsamám, egész halom! Kéred a Colemant?

– Hát… azt hiszem, egy elemlámpa is megteszi. – Jó. – A férfi fogott egy elemlámpát, a lánynak adott egy másikat. Amikor Alice fölvette a kis tornacipőt, Tom olyan volt, mint aki mindjárt mond valamit, de aztán meggondolta magát. Csak annyit mondott: – Ki is moshatod a ruhát. Lehet, hogy nem sok víz maradt, de a csapokból mindig csurog valami, akkor is, ha nincs áram. Egy kádra valót biztosan össze tudunk gyűjteni. – A lány feje fölött Clayre nézett. – Mindig tartok a pincében egy ládára való ivóvizet, így hát nem kell takarékoskodnunk. Clay biccentett. – Aludj jól, Alice – mondta.

– Ti is – felelte bizonytalanul a lány, azután még bizonytalanabbul hozzátette: – Örülök, hogy találkoztunk.

Tom kinyitotta neki az ajtót. Aztán becsukta. Az elemlámpák bókoló fénye eltűnt. Clay hallotta a lépéseiket a lépcsőn, aztán a feje fölött. Víz csobogott. Várta, hogy mikor kezd levegő bugyborékolni a csövekben, de a csapokat előbb zárták el, mint hogy levegős lett volna a vezeték. Egy kádra való, mondta Tom, és a lánynak erre van szüksége. Clay is véres és piszkos volt, ő is szeretett volna megmosakodni – úgy sejtette, Tom sincs ezzel másképpen –, de gyanította, hogy ezen a szinten is van fürdőszoba, és ha Tom itthon is olyan pedáns, mint a személyét illetően, akkor a vécécsészében levő víz is tiszta. És természetesen a tartályban is van víz.

Rafer felugrott Tom székébe, és mosdani kezdett a Coleman fehér fényében. Clay a lámpa sziszegése mellett is hallotta halk dorombolását. Rafe-nek még mindig klassz volt az élet.

Eszébe jutott, hogyan forgatta Alice a kis cipőt. Lanyhán töprengett, hogy lehet-e egy tizenöt éves lánynak ideg-összeroppanása.

– Ne légy hülye – mondta a macskának. – Természetesen lehet. Ez bármikor előfordulhat. Filmeket is csinálnak róla.

Rafer ránézett bölcs zöld szemével, azután tovább nyalogatta a mancsát. *Nekem mondod?,* mintha ezt üzente volna a szeme. *Gyerekként fértek? Fannak szexuális töltetű gondolataid áz anyáddal kapcsolatban?*

Érzem az anyám szagát. A parfümjét.

Alice mint papírbaba, vállából és lábából kiálló fülekkel.

Ne légy zizi, mintha ezt mondta volna Rafer zöld szeme. *A fülek á ruhákon vannak, nem á bábán. Miféle műfész fagy te?*

– Munkanélküli-féle – mondta. – Te meg tartsd a pofád, világos? – Behunyta a szemét, de ettől csak rosszabb lett. Rafer zöld szeme testetlenül lebegett a sötétben, mint Lewis Caroll fakutyájának vigyora: *Mindnyájan megőrültünk, drága Alice.* Es a Coleman lámpa állandó sziszegése mellett is hallotta a dorombolást.

9

Tom tizenöt percre ment el. Amikor visszajött, minden cicó nélkül lesöpörte Rafe-et a székről, azután jóízűen beleharapott a szendvicsébe. – Alszik – mondta. – Fölvette az egyik pizsamámat, miközben én a folyosón vártam, azután együtt dobtuk szemétbe a ruhákat. Azt hiszem, negyven másodperccel azután, hogy letette a fejét a párnára, már aludt is. Egész biztosan attól nyugodott meg, hogy kidobtuk a ruhát. – Miközben távol voltál… – szólalt meg Clay –, Rafe-et kineveztem az Egyesült Államok elnökévé. Közfelkiáltással választottam

meg.

– Jó – helyeselt Tom. – Bölcs választás. Ki szavazott?

– Milliók. Mindenki, aki még épeszű. Gondolatvoksokat küldtek. – Tágra meresztette a szemét, és megütögette a halántékát. – Képes vagyok olvasni az elméééékben.

Tom abbahagyta a rágást, azután folytatta, de lassabban. – Tudod – mondta –, tekintve a körülményeket, ez nem is olyan igazán vicces.

Clay felsóhajtott, ivott egy kis jeges teát, azután evett pár falat szendvicset. Azzal győzködte magát, hogy szilárd üzemanyagnak kell tekintenie, ha másképpen nem csúszik le. – Nem. Valószínűleg nem. Sajnálom.

Tom ráemelte a poharát, majd ivott. – Jól van. Méltányolom az erőfeszítést. Mondd csak, hol a mappád?

– A verandán hagytam. Azt akartam, hogy mindkét kezem szabad legyen, amíg átjutunk Tom McCourt Halálfolyosóján.

– Akkor *ez* rendben van. Figyelj, Clay, nagyon sajnálom a családodat…

– Még ne sajnáld – szólt Clay kissé érdesen. – Még semmi sajnálnivaló nincs rajtuk.

– …mindazonáltal nagyon örülök, hogy összefutottam veled. Csak ezt akartam mondani.

– Ugyanez fordítva is igaz – felelte Clay. – Méltányolom a nyugodt helyet, ahol eltölthetem az éjszakát, és biztos vagyok benne, hogy Alice-nak is ez a véleménye.

– Ameddig Malden nem robban föl és ég le.

Clay halvány mosollyal bólintott. – Addig. Elvetted tőle azt a rohadt cipellőt?

– Nem. Úgy vitte az ágyba, mint… Nem is tudom, egy játék mackót. Holnap sokkal jobban lesz, ha átalhatja az éjszakát.

– Gondolod?

– Nem – felelte Tom. – De ha rémülten ébred, mellette töltöm az éjszakát. Oda is bújok hozzá, ha ez kell. Ugye tudod, hogy velem biztonságban van?

– Igen. – Clay tudta, hogy a kislány vele is biztonságban lenne, de megértette, hogy Tom mit akar mondani. – Holnap reggel, amint kivilágosodik, elindulok észak felé. Valószínűleg jó ötlet lenne, ha Alice és te is velem jönnétek.

Tom elgondolkodott, azután megkérdezte: – Na és mi van az apjával?

– Azt mondta, idézem: „nagyon önálló”. A lány legnagyobb aggodalma, hogy mit készít magának vacsorára. Én pedig azt hallottam ki ebből a beszédből, hogy nem is igazán akarja tudni, mi van vele. Természetesen kiderítjük, mi erről a véleménye, de jobban szeretném, ha velünk maradna, én pedig nem akarok nyugatra, az ipari városokba menni.

– Egyáltalán nem akarsz nyugatra menni.

– Nem – ismerte el Clay.

Azt hitte, Tom vitatkozni fog, de nem tette. – Ali lesz ma éjjel? Gondolod, hogy őrködnünk kéne?

Claynek mostanáig ez nem is jutott eszébe. – Nem tudom, lenne-e értelme – válaszolta. – Ha az őrültek puskával hadonászva, fáklyával a kézben beözönlenek a Salem Streetre, mit tehetnénk?

– Lemenjünk a pincébe?

Clay elgondolkodott. A pincébe lemenni félelmetesen végletes lépés – a Bunker –, ám a feltételezett őrült csőcselék még mindig gondolhatja, hogy a ház kihalt, és továbbmehet. Jobb, mint ha a konyhában mészárolják le őket. Talán azután, hogy végignézetik velük az Alice-on elkövetett, csoportos erőszakot.

Ez nem fog megtörténni, gondolta szorongva. *Eltévedtél a túl sok feltételezés között. Félsz a sötéttől. Ez nem történhet meg.*

Éppen csak mögöttük porrá égett Boston. A szeszt árusító boltokat kirabolták, és az emberek véresre verik egymást, egy alumíniumhordónyi sör miatt. Máris megtörtént.

Tom figyelte, hagyta, hogy végiggondolja… ami azt jelenti, hogy ő maga túl van ezen.

Rafe a gazda ölébe ugrott. Tom odaadta neki a szendvicsét, és a hátát simogatta.

– Tudod mit – mondta Clay. – Ha adsz pár gyapjútakarót, amibe beleburkolózhatom, miért ne tölthetném az éjszakát a verandádon? Zárt terű, sötétebb, mint az utca. Ami azt jelenti, hogy valószínűleg sokkal hamarabb látok meg bárkit, mielőtt ő észrevenné, hogy figyelem. Különösen, ha telefonbolondok. Nem úgy festettek, mint akik lopakodni szoktak.

– Nem lopakodós típusok. De mi van, ha hátulról jönnek? A Lynn Avenue csak egysaroknyira van.

Clay vállat vont, azt próbálta jelezni, hogy nem védhet ki mindent – vagy sok mindent –, úgy, hogy ne kelljen kimondania.

– Jól van – felelte Tom, miután evett még egy kevés szendvicset, és Rafe-et is megetette sonkadarabokkal. – Három óra felé ébressz föl. Ha Alice nem riad föl addig, akkor talán átalussza az éjszakát.

– Na, lássuk, hogyan állunk – mondta Clay. – Ide figyelj, bár azt hiszem, tudom a választ, ugye nincs fegyvered?

– Nincs – ismerte el Tom. – Még egy árva doboz könnygáz sincs itthon. – A szendvicsére nézett, azután letette. Amikor Clayre emelte a szemét, a rajzoló látta, mennyire komor. Tom olyan halkan szólalt meg, mint ahogy azok szoktak, akik titkos dolgokról beszélnek. – Emlékszel, mit mondott a rendőr, mielőtt lelőtte azt az őrültet?

Clay biccentett. *Hé, haver, hát mi van? Úgy értem, mi a hézag?* Ezt sose fogja elfelejteni.

– Tudtam, hogy nem olyan, mint a filmekben – folytatta Tom –, de sosem gyanítottam, hogy milyen hatalmas *erő* van benne, vagy a hirtelenséget… és a hangot, ahogy az anyag… a fejéből…

Hirtelen előrehajolt. Apró kezét a szája elé kapta. A mozdulattól meglepődött macska leugrott az öléből. Tom három erős, öklendező hangot hallatott, Clay megacélozta magát, várta a bizonyosan bekövetkező hányást. Csak abban reménykedett, hogy ő nem hányja el magát, bár úgy vélte, ez sincs kizárva. Tudta, hogy közel áll hozzá, csak egy hajszál választja el tőle. Mert tudta, hogy Tom miről beszél. A pisztolylövésről, azután a beton felől hallatszó nedves, nyálkás cuppanásról.

De nem hányt senki. Tom összeszedte magát, felnézett, a szeme könnyes volt. – Sajnálom – mondta. – Nem kellett volna felidézni.

– Nincs miért bocsánatot kérned.

– Azt hiszem, ha át akarjuk vészelni, ami előttünk áll, akkor okosabb lesz módot találni arra, hogy finomabb érzéseinket ignorálhassuk. Azt hiszem, azok, akik nem képesek ezt megtenni… – elhallgatott, újra kezdte. – Azt hiszem, azok, akik nem képesek ezt megtenni… – Másodszor is abbahagyta. Harmadszorra képes volt befejezni. – Azt hiszem, azok, akik nem képesek ezt megtenni, könnyen meghalhatnak.

Egymásra néztek a Coleman fehér izzásában.

10

– Amióta elhagytuk a várost, nem láttam *senkit,* akinél fegyver lett volna – mondta Clay. – Eleinte *nem* igazán figyeltem, de aztán igen.

– És tudod, miért? Mert Kaliforniával ellentétben Massachusettsben az ország legszigorúbb fegyverviselési törvénye van érvényben.

Clay emlékezett rá, hogy pár éve már látta az állam határánál egy plakáton. Azután kitettek egy másikat, miszerint, aki alkoholos befolyásoltságban vezet, akkor a sitten tölt egy éjszakát.

Tom folytatta: – Ha a rendőrök találnak egy eldugott fegyvert a kocsidban – például a kesztyűtartóban, a forgalmi engedély és a biztosítási kártya mellett –, akkor akár hét évre is bekaszlizhatnak. Ha megállítanak, és töltött puska van a kisteherben, az tízezer dollár büntetés

és két év közmunka, még vadászidényben is. – Fölvette a szendvicsét, vizsgálgatta, majd letette. – Az embernek lehet kézifegyvere, otthon is tarthatja, ha nem bűnöző, de fegyverviselési engedély? Esetleg ha egy katolikus pap kezeskedik érted, bár talán még akkor sem.

– A fegyver senkinek az életét nem mentette meg, aki elhagyta a várost.

– Tökéletesen egyetértek – helyeselt Tom. – Ott voltak azok a pofák, akik egy hordó sörért verekedtek. Hál' istennek, hogy egyiküknél sem volt egy 38-as.

Clay bólintott.

Tom hintázott a székében. Karját keresztbe fonta keskeny mellén, és körülnézett. Szemüvege villogott. A Coleman fényköre erős volt, de kicsi. – Mindazonáltal pillanatnyilag nem bánnám, ha lenne egy pisztolyom. Még akkor is, ha tudom, milyen kavarodást okozhat. És én ráadásul pacifistának tartom magam.

– Mióta élsz itt, Tom?

– Csaknem tizenkét éve. Éppen elég idő ahhoz, hogy lássam, ahogy Malden lassan lecsúszik a szemétdombra. Még nem ért oda, de, öregem, a legjobb úton van.

– Jól van, gondoljuk ezt végig. A szomszédaid közül kinek lehet a *háznál* fegyvere vagy akár fegyverei?

Tom habozás nélkül válaszolt. – Arnie Nickerson a másik oldalon, három *házzal* arrébb. A Camryján egy lövészegylet-matrica van, két sárga szalag meg egy régi Bush-Cheney öntapadós társaságában…

– Ne is folytasd…

– És *két* NRA öntapadós van a kisteherjén, amelyet novemberben fölszerelt kempingtetővel, hogy a világnak arra a felére járhasson vadászni, ahol te laksz.

– Mi meg örülünk az adónak, amit az államon kívülről jött vadászok fizetnek az engedélyért – mondta Clay. – Holnap törjünk be a házába, és vegyük el a fegyvereit.

Tom McCourt úgy nézett rá, mintha azt hinné, hogy megőrült. – Az a pasi nem olyan paranoiás, mint némelyik utahi milicista pofa, de van egy tolvajriasztó tábla a füvén, amelyik lényegében azt mondja: ÉREZD MAGAD SZERENCSÉSNEK, NYÁLHEGY, te pedig biztosan osztod a lövészegylet álláspontját, hogy mikor vehetik el tőlük a fegyvereiket.

– Ha majd kicsavarják a halott kezükből.

– Valahogy úgy.

Clay előrehajolt, és megállapította, ami azóta volt nyilvánvaló számára, hogy lekanyarodtak az 1-es útról: Malden is csak egy újabb gajra ment kisváros az Egyesült Mobilokban, amely ország pillanatnyilag nem üzemel, kikapcsolt, nagyon sajnáljuk, próbálkozzon később. A Salem Street kihalt. Már akkor is érezte, amikor erre jöttek… nem igaz?

Nem. Marhaság. Úgy érezted, hogy figyelnek.

Tényleg? Még ha így van is, egy ilyen nap után támaszkodhat megérzésre, cselekedhet annak alapján? Már a gondolat is nevetséges.

– Figyelj, Tom. Egyikünk holnap, fényes nappal elmegy ennek a Nackleson pasinak a házához…

– Nickerson, és nem hinném, hogy ez nagyon bölcs ötlet, különösen azután, hogy Szvámi McCourt látja, amint a nappalija ablakában térdel, kezében a világvége elől megmentett automata puskával. Láthatólag felkészült a világvégére.

– Majd én megcsinálom – mondta Clay. – Illetve *nem csinálom meg,* ha akár egy puskalövést hallunk a Nickerson-ház felől ma éjjel vagy holnap reggel. Egészen biztosan nem megyek oda, ha holttestet látok a fickó gyepén, akár van rajta golyónyom, akár nincs. Én is láttam valamennyi *Szürkületi zóna-epizódot* – azokat, amelyek szerint a civilizációról kiderül, hogy nem több vékony lakkrétegnél.

– Ha egyáltalán – jegyezte meg borúsan Tom. – Idi Amin, Pol Pot. A kivégzések

megmaradtak.

– Fölemelt kézzel megyek. Megnyomom a csengőt. Ha valaki kijön, azt mondom, csak beszélgetni akarok. Mi lehet a legrosszabb eset? Azt mondja, hogy kopjak le.

– Nem, az lehet a legrosszabb eset, hogy agyonlő a lábszőnyegen, és itt hagysz engem egy anyátlan tizenéves lánnyal – mondta élesen Tom. – Szószolj a *Szürkületi zóna* alapján, ahogy akarsz, csak ne felejtsd el azokat az embereket, akiket ma láttál, amint a bostoni metróállomás előtt verekedtek.

– Az ott… nem tudom, *mi* volt, de azok az emberek a szó klinikai értelmében őrültek voltak.

– És mi a helyzet a Bibliát Blablázó Bertával? És a két emberrel, akik egy hordó sörért harcoltak? Azok is őrültek?

Természetesen nem voltak azok, mégis, ha van fegyver abban a szemközti házban, akkor azt meg akarja szerezni. És ha egynél több van, akkor Tomnak és Alice-nak is akar belőle.

– Arra gondoltam, hogy több mint száz mérföldet kell megtennem észak felé – mondta Clay. – Lehet, hogy képesek leszünk beindítani egy autót, és egy darabig eljutunk vele, de az is lehet, hogy az utat végig gyalog kell megtennünk. Azt akarod, hogy egész idő alatt késsel védekezzünk? Úgy kérdezlek, mint egyik komoly ember a másikat, mert némelyik embernél, akivel össze fogunk futni, *lesz* fegyver. Ezzel *te is* tisztában vagy.

– Igen – biccentett Tom. Komikus bóbitát borzolva végigsimított csinosan megnyírt frizuráján. – Azt is tudom, hogy Arnie és Beth valószínűleg nincsenek otthon. Éppen úgy bolondulnak a kütyükért, mint a fegyverekért. Arnie egyfolytában hadovált a mobiljába, miközben vezette a hatalmas Dodge Ram Detroitját, amit a pöcse helyett mutogatott.

– Látod? Helyben vagyunk.

Tom sóhajtott. – Jól van. Tegyük függővé attól, hogy állnak a dolgok reggel. Rendben?

– Rendben. – Clay ismét fölvette a szendvicsét. Valamivel jobb lett az étvágya.

– De hova mennek? – kérdezte Tom. – Azok, akiket telefonbolondoknak hívsz. Hova mennek?

– Nem tudom.

– Megmondom, mit gondolok – folytatta Tom. – Azt hiszem, napnyugtakor bemásznak a házakba, az épületekbe és meghalnak.

Clay kétkedve pillantott rá.

– Nézd a dolgot ésszerűen és rájössz, hogy igazam van – folytatta Tom. – Ez csaknem biztosan terroristák merénylete volt, egyetértesz velem?

– Ez látszik a legvalószínűbb magyarázatnak, noha dögöljek meg, ha ismerek olyan jelet, legyen az mégoly pusztító, amelyet úgy lehet programozni, mint ezt.

– Tudós vagy?

– Tudod, hogy nem. Művész vagyok.

– Akkor hát, ha a kormányzat azt mondja neked, hogy képes innen kétezer mérföldnyire repülőgépről ledobott, számítógép vezérlésű bombákkal átütni a sivatag talaja alá rejtett bunkerajtókat, annyit tehetsz, hogy nézheted a fényképeket, és elfogadod az ilyesfajta technológia létezését.

– Ezek szerint Tom Clancy hazudik nekem? – kérdezte mosolytalanul Clay.

– És ha *az* a technológia létezik, akkor miért nem fogadod el ezt, legalábbis ideiglenesen?

– Jó, magyarázd el. Egyszerű szavakkal, ha lehet.

– Délután három órakor egy terrorista szervezet, őt talán valamelyik piti kormány valamilyen jelzést, „lüktetést” gerjesztett. Feltételeznünk kell, hogy ez a el eljutott a világ összes működő mobiltelefonjára. Reménykedjünk benne, hogy nem ez a helyzet, de pillanatnyilag azt hiszem, a legrosszabbat *kell* feltételeznünk.

– És vége van már?

– Nem tudom – mondta Tom. – Fölveszel egy mobilt és kipróbálod?

– Touché – felelte Clay. – Ahogy a kisfiam mondani szokta: *tűssé. – Istenem, még mindig így mondja.*

– De ha ez a csoport képes továbbítani egy jelet, amelytől mindenki, aki hallja, megőrül – folytatta Tom –, akkor nem lehetséges, hogy ugyanez a jel tartalmaz valamiféle utasítást arra nézvést, hogy aki hallja, öt óra múlva ölje meg magát? Vagy egyszerűen aludjon el, és ne vegyen levegőt többé?

– Azt mondanám, hogy ez lehetetlen. – Azt mondtam volna, lehetetlen, hogy egy késes őrült essen nekem a Négy Évszak Szálloda előtt – jegyezte meg Tom. – Vagy hogy Boston porig égjen, miközben a város teljes lakossága – az a szerencsés fele, amelyiknek nincs mobilja – elmenekül a Mysticen és a Zakimon.

Előrehajolt, és merőn nézett Clayre. *Ezt akarja hinni,* gondolta Clay. *Kár pocsékolni az időt arra, hogy lebeszéljem, mert nagyon-nagyon szeretné, ha így lenne.*

– Mindenesetre ez nem különbözik a bioterrorizmustól, amelytől a kormányzat annyira félt szeptember tizenegyedike után – mondta. – A mobiltelefon használatával, amely mai mindennapjainkban a távközlés uralkodó formája, a lakosságot saját hadseregeddé változtathatod – olyanná, amely a szó szoros értelmében semmitől sem fél, mivel őrült –, s ugyanakkor szétrombolhatod az infrastruktúrát is. Hol van ma a Nemzeti Gárda?

– Irakban? – próbálkozott Clay. – Louisianában?

Nem volt ez olyan vicces, és Tom nem is mosolygott. – Sehol. Hogyan használhatsz egy belföldi hadsereget, amelynek még a mozgósítása is csaknem teljesen a mobilhálózattól függ? Ami a repülőgépeket illeti, az utolsó, amelyet a levegőben láttam, az a kicsi volt, amelyik a Charles és a Beacon sarkának ütközött. – Pillanatnyi hallgatás után folytatta, farkasszemet nézve Clayjel az asztal túloldaláról. – Mindezt ők tették… akárkik is ezek az *ők.* Ránk néztek, onnan, ahol élnek, és isteneiket imádják, és mit láttak?

Clay a fejét rázta. Lenyűgözte Tom szeme, ahogy a lencsék mögött ragyogott. Szinte olyan, mint egy látnoké.

– Látták, hogy ismét felépítettük a Bábel tornyát… semmi másból, mint elektromos pókhálóból. Néhány másodperc alatt leszedték ezt a pókhálót, és a Torony összeomlott. Ők tették ezt, és mi hárman vagyunk a bogarak, akik az ostoba vak szerencse folytán megúsztuk, hogy eltaposson az óriás láb. Mindezt ők tették, és te azt hiszed, nem tudták belekódolni a jelbe, hogy akikre hat, azok öt óra múlva elaludjanak, és abbahagyják a lélegzést? Ugyan milyen trükk ez az elsőhöz képest? Annyit mondanék, hogy nem nagy ügy.

– Ideje, hogy aludjunk egy keveset – szólt Clay. Tom egy pillanatig nem mozdult. Kissé görnyedten ült az asztalnál, és úgy nézett Clayre, mintha nem értené, amit hall. – Igen – mondta. – Igen, igazad van. Felcukkoltam magam. Sajnálom.

– Szó sincs róla – felelte Clay. – Remélem, igazad van, és az őrültek meghalnak. – Elhallgatott, majd azzal folytatta: – Mármint… hacsak a fiam… Johnny-Gee… – Nem bírta befejezni. Részben, vagy talán főképpen azért, mert ha Johnny megpróbálta használni a telefonját a délután, és ugyanazt a hívást kapta, mint Világos Manó és Nadrágkosztümös Nő, akkor nem tudja, akarja-e, hogy a fia életben legyen.

Tom átnyúlt az asztal fölött, és Clay két kézzel kapaszkodott a hosszú ujjú, finom kézbe. Úgy figyelte az eseményeket, mintha nem is tartózkodna a testében, és amikor megszólalt, mintha nem is ő beszélt volna, noha érezte, hogy mozog a szája, és könnyek kezdenek peregni a szeméből.

– Nagyon féltem őket – mondta a szája. – Mindkettejüket, de főleg a srácot.

– Nem lesz semmi baj – mondta Tom, és Clay tudta, hogy jót akar, de ettől még ugyanúgy rettegett, mert ilyesmit akkor mond az ember, amikor nincs mit mondani. Mint a *Túljutsz rajta,* vagy *Ő már egy jobb világban van.*

11

Alice sikolya ébresztette Clayt egy zavaros, bár nem kellemetlen álomból, amelyben éppen az akroni állami vásár Bingó-sátrában tartózkodott. Almában ismét hatéves volt – talán fiatalabb is, de biztosan nem idősebb –, a hosszú asztal alatt guggolt, amelynél az anyja ült, nézte a hölgyek lábainak erdejét, beszívta az édes fűrészporszagot, miközben a kikiáltó azt rikoltozta: – B-12 játékosok, B-12! Ez a *napfény* vitamin! Tudatalattija egy darabig – de csak egy darabig – igyekezett beépíteni álmába a lány sikolyát, ragaszkodott hozzá, hogy a szombat déli sípszót hallja. Tom verandáján aludt, miután egy órán át figyelt kifelé, ám meggyőződött róla, hogy semmi sem fog történni, ma éjjel legalábbis. De ugyanannyira biztos lehetett benne, hogy Alice nem fogja végigaludni az éjszakát, mert azonnal tudta, hol van, és mi történik, mihelyt elméje azonosította a sikoltozást. Az egyik pillanatban kisfiú volt, az ohióí bingóasztal alatt, a következőben legurult Tom McCourt elülső verandájának kényelmes, hosszú díványáról, miközben lába belegabalyodott a takaróba. Valahol a házban Alice Maxwell üvöltött, olyan hangon, amely elég magas volt egy kristálycsillár megrepesztéséhez, és kiüvöltötte magából az éppen elmúlt nap borzalmait, egyik sikoly a másik után állította, hogy ilyen dolgok biztosan nem történtek meg, ez nem lehet igaz.

Clay igyekezett kigabalyodni a takaróból, de először nem járt sikerrel. A belső ajtó felé szökdécselt, enyhe pánikba esve rángatta a takarót. Közben kinézett a Salem Streetre, és biztosra vette, hogy az utca két oldalán felkapcsolják a villanyokat, holott tudta, hogy nincs áram, meg volt győződve róla, hogy valaki – talán a fegyvertulajdonos, mobilkedvelő Mr. Nickerson az utca túloldaláról – kijön a gyepre, és ordítani kezd valakinek, hogy a Krisztusát neki, hallgattassa már el azt a kölyköt. *Ne várja meg, hogy odamenjek!*, – fogja ordítani Arnie Nickerson. *Ne várja meg, hogy odamenjek és lelőjem!*

Az is lehet, hogy a sikolyokra odagyűlnek a telefonbolondok, mint molylepkék a lámpafényre. Tom hiheti, hogy halottak, de Clay annyira hisz benne, mint a Télapó északi-sarki műhelyében.

De a Salem Street – legalábbis az ő háztömbjük, balra a városközponttól, Maldennek azon a részén, amelyet Tom Granada Felföldnek hív – sötét és néma maradt, semmi sem mozdult. Még a Revere tüze is halványodni látszott.

Végre megszabadult a takarótól, bement, megállt a lépcső aljánál, és felnézett a feketeségbe. Most már hallotta Tom hangját – nem a szavakat, hanem a beszéd dallamát, amely halk, nyugodt és vigasztaló volt. A lány éles sikolyai lassan zihálássá tompultak, azután hüppögés lett belőlük, a tagolatlan kiáltások szavakká alakultak. Clay meghallotta az egyiket: *lidércnyomás*. Tom hangja tovább zsongott, megnyugtató dünnyögéssel mondott hazugságokat: minden rendbe jön, majd meglátja, reggel minden szebb fényben fog feltűnni. Clay látta őket, ahogy egymás mellett ülnek a vendégszoba ágyán, mindketten pizsamában, mellzsebén TM monogrammal. Akár le is rajzolhatná őket. Erre a gondolatra elmosolyodott.

Amikor úgy vélte, hogy nem kezdődik újra a sikoltozás, visszament a verandára, amely egy kicsit hideg volt, de miután magára tekerte a pokrócot, egész kellemes hellyé vált. Leült a díványra, és figyelte az utca belátható részét. Balra, Tom házától keletre kezdődött az üzleti negyed. Látni vélte a közlekedési lámpát, amely a város főterének bejáratát jelezte. A másik irányban – amerről jöttek – több ház állt, és mindegyik hallgatott az éjszaka mély árkában.

– Hol vagytok? – mormolta. – Néhányan elindultatok északnak vagy nyugatnak, és még eszeteknél vagytok. De hova mentek a többiek?

Az utcáról nem érkezett válasz. A fenébe, talán Tomnak van igaza – a mobilok üzenetet küldtek az őrülteknek háromkor, és nyolckor holtan estek össze. Ez túl szépnek tűnt ahhoz, hogy igaz legyen, de emlékezett rá, hogy ugyanezt érezte az irható CD-k megjelenésekor.

Csend volt az utcán előtte; csend volt a házban mögötte. Clay egy idő után hátradőlt a díványon, és lehunyta a szemét. Arra gondolt, hogy talán elszunnyad, de nem hitte, hogy

igazán elaludna. Végül mégis ezt történt, s ez alkalommal nem zavarták álmok. Egyszer, nem sokkal a pirkadat első fényei előtt egy korcs kutya kocogott fel a Tom McCourt házához vezető ösvényen, fölnézett az emberre, amint a pokróc gubójában horkol, azután továbbment. Nem sietett; Malden ezen a hajnalon tele volt csemegékkel, amelyek egy darabig még kitartanak.

12

– Clay, kelj föl!

Egy kéz rázta. Kinyitotta a szemét, és meglátta a föléje hajló Tomot, aki kék farmert és szürke zsávolyinget viselt. A verandát halvány fény világította meg. Clay, míg lerakta a lábát a díványról, a karórájára pillantott és látta, hogy hat óra húsz perc van.

– Ezt látnod kell – mondta Tom. Sápadt volt és aggodalmas, a bajusza tépettnek tűnt. Inge az egyik oldalon nem volt begyűrve, a tarkóján égnek állt a haja.

Clay kinézett a Salem Streetre, és fél háztömbnyivel nyugatabbra egy kutyát látott a halott kocsik között, amelyik valamit vitt a szájában. Ezenkívül semmi sem mozdult. Gyenge füstszagot érzett, úgy gondolta, vagy Bostonból, vagy Revere-ből jön. Meglehet, mindkettőből, de legalább elállt a szél. Tomra nézett.

– Nem itt – mondta Tom halkan. – A hátsó udvarban. Megláttam, mert hátramentem a konyhába, hogy kávét csináljak, csak aztán jutott eszembe, hogy a kávénak annyi, legalábbis egy időre. Lehet, hogy semmiség, de… öregem, ez nem tetszik nekem.

– Alice alszik még? – Clay a takaró alatt a zokniját kereste.

– Igen, szerencsére. Ne törődj a zokniddal és a cipőddel, ez itt nem a Ritz ebédlője. Gyere.

Követte Tomot, aki kényelmesnek tűnő papucsban csoszogott a folyosón a konyhába. A pulton fél pohár jeges tea állt.

– Képtelen vagyok elkezdeni a reggelt egy kis koffein nélkül – magyarázta Tom. – Kitöltöttem a pohárba ezt a löttyöt – mellesleg szolgáld ki magad, addig, amíg még hideg és gusztusos –, és félrehúztam a függönyt a mosogató fölött, hogy vessek egy pillantást a kertre. Nem volt rá semmi okom, csak látni akartam a külvilágot. És megláttam… de nézd meg magad.

Clay kinézett a mosogató fölötti ablakon. Csinos kis téglapatió volt a ház mögött, gázzal működő grillsütő állt rajta. A patió mögött terült el Tom udvara, a fele füvesítve, a másik fele szabályos kert. Hátul magas drótkerítés, abban kapu. A kapu nyitva állt. A reteszt valószínűleg leszakították, mert ferdén lógott. Clayt egy törött csuklóra emlékeztette. Az jutott az eszébe, hogy Tom megfőzhette volna a kávéját a grillsütőn, ha nem ülne egy ember a kertben egy tarkára festett talicska mellett. Egy felhasított tökből ette a puha belsejét, a magokat maga köré köpködte. Szerelőoverallt viselt, fején kifakult B betűvel díszített, zsíros sapkát. Az overall mellrészére a **George** nevet írták fakóvörös tintával. Clay hallotta a halk cuppogást, valahányszor George arca belemerült a tökbe.

– A francba – mondta halkan. – Az egyik bolond.

– Igen. És ahol egy van, ott több is akad.

– Ő törte be a kaput?

– Természetesen ő – felelte Tom. – Nem láttam, de lefogadhatod, hogy amikor tegnap elmentem, még be volt zárva. Nem vagyok éppen a legjobb kapcsolatban Scottonival – ő a szomszédom. A „hozzám hasonló pofáknak” semmi hasznuk, ahogy ezt számos alkalommal kifejtette nekem. – Elhallgatott, majd halkabban folytatta. Eleve nem volt hangos, de Claynek most előre kellett hajolnia, hogy megértse. – Tudod, mi az őrület? Én *ismerem* ezt a szivart. A Sonnynál, a Texaco-kútnál dolgozik a Centrumban. Ez az egyetlen benzinkút, ahol még ma is vállalnak javításokat.

Vagy vállaltak. Egyszer egy hűtőcsövet cserélt ki nekem. Arról mesélt, hogy tavaly a bátyjával elmentek a Yankee Stadionba, csak hogy lássák Curt Schilling diadalát. Egész rendes hapsinak tűnt. Most meg nézz rá! A kertemben ül, és nyers tököt zabál!

– Mi folyik itt, srácok? – kérdezte Alice a hátuk mögül.

Tom riadtan megfordult. – Te nem akarod látni ezt – mondta.

– Az nem megy – szögezte le Clay. – Látnia kell.

Alice-ra mosolygott, és nem is esett nehezére a mosoly. Tom kölcsönpizsamájának mellrészén nem volt monogram, de kék volt, éppen úgy, ahogy képzelte, és a lány állatira csinos volt benne, mezítláb, a sípcsontjáig fölhajtott nadrágszárral, alvástól kócos hajával. Lázálmai ellenére pihentebbnek látszott, mint Tom. Clay hajlandó lett volna lefogadni, hogy nála is különbül néz ki.

– Ez nem karambol vagy ilyesmi – mondta. – Csak egy pasi tököt eszik a hátsó kertben.

A lány közéjük állt, kezével a mosogató szélébe kapaszkodott, és pipiskedett, hogy jobban lásson. A karja Clayhez ért, a férfi érezte az alvás melegét, amelyet még mindig sugárzott a lány bőre. Alice sokáig bámult kifelé, azután Tomhoz fordult.

– Azt mondtad, mind megölte magát! – jegyezte meg, és Clay nem tudta volna eldönteni, hogy a hangja vádló-e vagy gunyorosan zsörtölődő. *Valószínűleg ő maga sem tudja,* gondolta.

– Nem mondtam biztosra – mentegetőzött Tom.

– Nekem úgy tűnt, elég biztos voltál magadban. – Ismét kinézett. De legalább nem dühöng, gondolta Clay. Sőt figyelemreméltóan összeszedettnek látszott – még ha kissé Chaplin-szerűnek tűnt is túlméretezett pizsamájában. – Öööö… fiúk!

– Tessék? – felelték egyszerre.

– Nézzétek meg azt a kis talicskát, amely mellett ül. Nézzétek meg a kerekét.

Clay már látta is, amiről Alice beszélt: a tökhéjból, bélből, – magokból álló szemetet.

– A kerékhez vágta a tököt, hogy lássa, mi van belül mondta Alice. – Azt hiszem, ez közéjük tartozik…

– Ó, hát persze hogy közéjük tartozik – helyeselt Clay. George, a gépész szétvetett lábbal ült a kertben, így Clay láthatta, hogy tegnap délután óta elfelejtette az anyai tanítást, miszerint nagydolog előtt letoljuk a ügyit.

– … mégis *eszközként* használta a kereket. Ez nem tűnik akkora őrültségnek

– Egyikük kést használt tegnap – jegyezte meg Tom. Es volt egy másik pasi, aki két autó antennával hadonászott.

– Igen, de mégis… ez valahogy másnak tűnik.

– Úgy érted, békésebb? – Tom a kertjében ülő behatolóra pillantott. – Nem szeretnék kimenni, hogy kipróbáljam.

– Nem, nem erről van szó. Nem arra gondoltam, hogy békésebb. Nem tudom, hogyan is magyarázzam el.

Claynek volt valami elképzelése arról, hogy a lány miről beszél. Az agresszió, amelynek tegnap a tanúi voltak, belerohant a vakvilágba. Olyan jöjjön-aminek-jönnie-kell dolog. Igen, ott volt az üzletember a késsel, és a kajakos fiatalember, aki futás közben az autóantennákkal hadonászott, de ott volt az az ember is a parkban, aki a fogával tépte le a kutya fülét. Világos Manó is a fogát használta. Ez nagy különbségnek tűnt, és nem csak azért, mert George evett gyilkolás helyett. Am Alice-hoz hasonlóan Clay sem tudta meghatározni, *miben* különbözik.

– Istenem, még kettő! – szólalt meg Alice.

A nyitott kapun bejött egy negyven körüli, piszkos nadrágkosztümös asszony, valamint egy sortba és SZÜRKE HATALOM feliratú trikóba bújt koros férfi. Az asszony a nadrágkosztümhöz zöld blúzt viselt, ez azonban rongyokban lógott, kilátszott halványzöld melltartójának két kosara. A koros férfi csúnyán sántított, minden lépésnél szétcsapta a könyökét, mintha körbehoppot járna, hogy el ne veszítse az egyensúlyát. Girhes bal lábára rászáradt a vér, és hiányzott róla a futócipő. A bokájáról leffegő cafatos sportzokni mocskos

volt a földtől és a vértől. Hosszú, ősz haja csuklyaként vette körül üres arcát. A nadrágkosztümös asszony átvizsgálta a kertet meg az udvart, és időnként felkiáltott: *„Gúm! Gúm!”* Úgy nézett Tökevő George-ra, mintha ott sem lenne, aztán elvonult mellette a megmaradt uborkához. Letérdelt, letépett egyet az indájáról, és rágcsálni kezdte. A SZÜRKE HATALOM feliratú öregember a kert szélére menetelt, és egy darabig állt, mint egy robot, amelyből elfogyott az energia. Kisméretű, aranykeretes szemüveget viselt – olvasószemüveg, gondolta Clay –, amely megvillant a hajnali fényben. Olyannak látszott, mint aki valaha nagyon okos volt, ám most nagyon ostoba.

Ok hárman a konyhában álltak egymás mellett, a kintieket bámulták, és alig mertek levegőt venni.

Az öregember tekintete George-ra tévedt, aki elhajított egy darab tökhéjat, megvizsgálta a maradékot, azután arca ismét elmerült a húsban, és folytatta reggelijét. Egyáltalán nem viselkedett támadólag az újonnan jöttékkel, úgy látszott, észre sem veszi őket.

Az öregember előresántikált, és rángatni kezdett egy focilabda méretű tököt. Alig másfél méterre volt George-tól. Clay, aki emlékezett a vad harcra a metróállomás előtt, visszafojtotta a lélegzetét, és várt.

Alice megragadta a karját. Az alvás melege eltűnt a kezéből. – Mit fog csinálni? – kérdezte halkan.

Clay csak a fejét rázta.

Az öregember megpróbált beleharapni a tökbe, de csak az orrát verte bele. Vicces is lehetett volna, de nem volt az. A szemüveg félrecsúszott az orrán, ő pedig a helyére tolta. Ez a mozdulat annyira normális volt, hogy Clay egy pillanatig szentül hitt a *saját* őrültségében.

– *Gúm!* – kiáltotta a rongyos blúzt viselő asszony, és félredobta a félig megevett uborkát. Észrevett néhány kései paradicsomot, és arcába lógó hajjal mászni kezdett feléjük. Nadrágjának ülepe undorítóan mocskos volt.

Az öregember kiszúrta a festett talicskát. Odavitte a tököt, azután láthatólag érzékelte a talicska mellett üldögélő George-ot. Félrehajtott fejjel ránézett. George intett töktől narancsszín kezével, olyan mozdulattal, amelyet Clay ezerszer látott.

– Szolgáld ki magadat – mormolta Tom. – A fenébe!

Az öregember térdre esett, noha ez a mozdulat nyilvánvalóan nagyon fájt neki. Fintorgott, a ragyogó ég felé fordította ráncos arcát, és nyögött egyet. Azután a kerék fölé emelte a tököt. Néhány pillanatig tanulmányozta a lefelé vezető utat, kortól petyhüdt izmai remegtek, azután odacsapta a tököt, hogy felnyissa. A termés két húsos félre esett szét. Ami ezután történt, az egy pillanat műve volt. George az ölébe ejtette a már csaknem elfogyasztott reggelit, előrehajolt, nagy, narancsszín mancsaival megragadta az öregember fejét és megcsavarta. Még az ablaküvegen is áthallatszott a kitört nyak reccsenése. A hosszú, fehér haj meglebbent. Clay úgy látta, hogy a kicsiny szemüveg valahol a répaágyásban tűnt el. A teste egyet rándult, aztán elernyedt. George ledobta. Alice fölsikoltott, de Tom befogta a száját. A lány rémülettől dülledt szeme a férfi ujjai fölött bámult kifelé. Kant a kertben George fölvett egy tökdarabot, és nyugodtan falatozni kezdett.

A tépett blúzos asszony közömbösen odanézett, azután szakított egy újabb paradicsomot, és beleharapott. Vörös lé futott le az állán, végigcsurgott piszkos nyakán. Ültek George-dzsal Tom McCourt hátsó kertjében, zöldséget ettek, és Claynek valamilyen okból a kedvenc festménye jutott az eszébe: a *Békés Királyság.*

Nem jött rá, hogy hangosan is kimondta, amíg Tom komoran rá nem nézett és meg nem szólalt: – Már nem az.

Még akkor is az ablaknál álltak, amikor öt perccel később a távolban felbőgött egy riasztó. Fáradtnak és rekedtnek tűnt a hangja, mintha nemsoká lemerülne. – Van róla fogalmad, mi lehet ez? – kérdezte Clay. A kertben George otthagyta a tököt, és inkább egy nagy krumplit ásott ki. Eközben közelebb került a nőhöz, aki nem mutatott érdeklődést iránta. Egyelőre legalábbis.

– Úgy sejtem, a Centrumban a Safeway generátora éppen most adja föl – felelte Tom. – Valószínűleg elemről működő riasztó, mert azok hamar lemerülnek. De ez csak találgatás. Akár a Maldeni Első Bank is lehet, vagy a T…

– Nézzétek! – szólalt meg Alice.

Az asszony nem szedte le a következő paradicsomot. Fölállt és elindult Tom házának keleti oldala felé. George föltápászkodott, mikor a nő elhaladt mellette. Clay biztosra vette, hogy megöli, mint az öregembert. Reszketés fogta el, ha belegondolt, mi következik. Látta, amint Tom a lány után nyúl, hogy elfordítsa. Am George egyszerűen csak utánament a nőnek, és együtt tűntek el a ház sarka mögött.

Alice megfordult és a konyhaajtóhoz sietett. – Nehogy meglássanak! – szólt utána Tom halk, sürgető hangon, majd követte a lányt.

– Ne izgulj! – felelte Alice.

Clay mindnyájukért aggódva utánuk ment.

Éppen időben értek oda az ebédlő ablakához, hogy láthassák az ablak előtt elhaladó asszonyt mocskos nadrágkosztümjében és George-ot még piszkosabb overalljában. Testüket darabokra szabdalta a leengedett reluxa, mert nem zártak benne a csíkok. Egyikük se nézett a ház felé, és George most olyan közel volt az asszonyhoz, hogy beleharaphatott volna a tarkójába. Alice, sarkában a két férfival besietett a nappalin át Tom apró irodájába. Itt zártak a reluxacsíkok, de Clay így is látta, amint a két árnyék az ablakra vetül. Alice kiment a folyosóra, és elindult a zárt verandára, amelynek ajtaja nyitva állt. A takaró félig lecsúszott a díványról, ahogy Clay hagyta. A verandát elöntötte a ragyogó reggeli napfény. Mintha lángoltak volna a deszkák.

– Alice, vigyázz! – mondta Clay. – Légy…

A lány már megtorpant, és meredten bámult. Tom melléje állt. Majdnem egyforma magasak voltak, aki így egymás mellett látta, testvéreknek hihette volna őket.

– Mi a szent szar… – szólalt meg Tom olyan hangon, mintha gyomorszájon vágták volna. Alice sírva fakadt. Afféle csendes sírás volt, annak a kimerült gyermeknek a pityergése, aki már belefáradt a büntetésbe.

Clay is odaért hozzájuk. A nadrágkosztümös nő keresztülvágott Tom gyepén. George még mindig mögötte baktatott, lépését az asszonyéhoz igazítva. Mintha meneteltek volna. Az összhang kicsit megtört, amikor George az asszony mellé lépett, hátvédből oldalvéd lett.

A Salem Street tele volt őrültekkel.

Clay első becslése szerint ezren vagy még többen is lehettek. Azután átvette a hatalmat a megfigyelő – a hideg fejű művész szeme –, s rájött, hogy erősen túlbecsülte a létszámot, annyira megdöbbent a ténytől, hogy egyáltalán lát valakit az üres utcán, és a felismeréstől, hogy ezek mind *hozzájuk tartoznak.* Nem lehetett eltéveszteni az üres arcokat, a szemeket, amelyek mintha túlnéztek volna mindenen, a mocskos, véres, rendetlen ruhákat (sokszor nem is lehetett ruhának nevezni őket), az alkalmankénti károgást vagy a rángó mozdulatokat. Volt egy fehér alsónadrágos férfi, aki örökösen tisztelgett; egy túlsúlyos asszony, akinek felszakadt és két húsos csomóban lógó alsó ajka feltárta valamennyi alsó fogát; egy kék zsávoly-inges, magas kamasz, aki a Salem Street közepén haladt, egyik kezében véres valami, talán dobálni való karika; egy indiai vagy pakisztáni úriember, aki jobbra-balra mozgatta az állát, és közben a fogát csattogtatta; egy fiú – Jóságos Isten, Johnny korú gyermek! –, aki semmi jelét sem adta a fájdalomnak, noha kifordult a válla, és az egyik karja bénán lógott; egy csinos fiatalasszony kurta szoknyában és topban, aki mintha egy varjú vörös zúzáját ette volna; és

valamennyien kelet felé haladtak. Claynek fogalma sem volt róla, hogy a riasztó szirénázása vonzza-e őket vagy az ételszag, de valamennyien a maldeni Centrum felé tartottak.

– Krisztus a zombimennyországban! – suttogta Toni.

Clay nem fárasztotta magát válasszal. Azok az emberek odakint nem voltak éppen zombik, mindazonáltal Tom nem tévedett nagyot. *Ha bármelyikük idenéz, és úgy dönt, hogy bejön, akkor nekünk végünk. Semmiben nem reménykedhetünk. Még akkor sem, ha elbarikádozzuk magunkat a pincében. Na és azok a puskák az utca túloldalán? Azokat elfelejthetjük.*

Rettegéssel töltötte el gondolat, hogy a feleségének s a fiának ilyen teremtményekkel kell – nagy valószínűséggel *kellett* – szembenéznie. De ez itt nem képregény, és ő nem hős, hanem tehetetlen. Ők hárman biztonságban lehetnek a házban, de ami a közeljövőt Heti, nem látszik valószínűnek, hogy ő, Tom és Alice bárhova mehetnének innen.

14

– Akár a madarak – jegyezte meg Alice. Tenyerével megtörölte a könnyes arcát. – Akár egy madárraj. Clay azonnal megértette, mire gondol, és ösztönösen magához ölelte a lányt. Alice olyasmit vett észre, mit ő akkor sejtett meg, amikor figyelte, hogy George milyen gépiesen követi a nőt, ahelyett hogy megölné, mint az öregembert. Láthatóan mindkettőnél pókhálós volt a padlás, mégis valami kimondatlan megegyezés születhetett közöttük.

– Nem értem – mondta Tom.

– Mert nem láttad a *Pingvinek meneté*-t – mondta lice.

– Láttam – felelte Tom. – De ha azt akarom látni, hogy valaki szmokingban totyog, inkább elmegyek egy francia étterembe.

– Sose figyelted meg, milyenek a madarak, különösen ősszel és tavasszal? – kérdezte Clay.

– Pedig jól etted volna. Mind ugyanarra a fára vagy telefonkábelre száll…

– Néha annyian vannak, hogy a drót lesüllyed alattuk – mondta Alice. – Azután valamennyien egyszerre épülnek föl. A papám azt mondja, hogy kell lennie ezernek, de Mr. Sullivan, a biológiatanár – még általánosban – azt mondta, hogy van csoportos elme is, ez vezényli ki a hangyákat a bolyból és a méheket a kaptárból.

– A madárraj jobbra vagy balra fordul, mindnyájan egyszerre, és az egyes madarak sosem ütköznek egymásnak – folytatta Clay. – Néha az ég elfeketedik tőlük, és a lármájuk önmagában elég, hogy megőrjítsen. – Egy pillanatra elnémult. – Legalábbis arrafelé, ahol én élek. – Ismét elhallgatott. – Tom… felismersz néhányat közülük?

– Néhányat. Az ott Mr. Potowami a pékségből – mondta, és az indiaira mutatott, aki az állát mozgatta, és a fogait csikorgatta. – Az a csinos fiatalasszony… azt hiszem, a bankban dolgozik. És emlékeztek, hogy említettem Scottonit, aki a kertszomszédom?

Clay bólintott.

Tom elsápadt. Egy állapotos asszonyra mutatott, aki egyetlen, comb középig érő, pecsétes otthonkát viselt. Szőke haja csapzottan lógott pattanásos arcába, az orrában ékkő villogott. – A menye – mondta. – Judy. Képes volt erőt venni magán, és kedves volt hozzám. – Tárgyilagosan hozzátette: – Ez tényleg nagyon fáj.

A városközpont felől lövés hallatszott. Alice fölkiáltott, de Tomnak ezúttal nem kellett befognia a száját, mert a lány maga tette meg. Az utcán baktatok nem néztek oda. Úgy tűnt, a dörrenés – Clay puskalövésnek vélte – sem zavarta meg őket. Mentek-mendegéltek, nem gyorsítottak, nem lassítottak. Clay várt, hogy hall-e még lövést. Ám csak egy sikoly hallatszott, nagyon rövid, és olyan hirtelen szakadt félbe, mintha elvágták volna.

Álltak a veranda árnyékában, nem beszélgettek, csak figyeltek. Minden vándor kelet felé tartott, és noha nem masíroztak éppen alakzatban, föl lehetett ismerni a rendet. Clay nem is annyira a telefonbolondok külleméből látta, akik gyakran sántikáltak, olykor csak csoszogtak,

habogtak és különös mozdulatokat tettek, hanem a kövezeten elvonuló árnyaikat elválasztó, egyenletes térközökből. Második világháborús híradófelvételek jutottak az eszébe, amelyeken a bombázók rajai követik egymást az égen. Kétszázötvenig számolt, azután feladta. Férfiak, asszonyok, kamaszok. Jó pár gyerek, olyan Johnny korúak. Sokkal több gyerek volt a csoportban, mint öregember, bár csak néhányuk volt tízévesnél fiatalabb. Nem szívesen gondolt arra, mi történhetett azokkal a töpörtyűkkel, akik őrizetlenül maradtak, amikor a Lüktetés bekövetkezett.

Vagy azokkal a töpörtyűkkel, akiket mobiltelefonosok őrizetére bíztak.

Nézte az üres szemű gyermekeket, és azon tűnődött, hány olyan vonulhat most el előtte, aki Johnny-hoz hasonlóan addig szekálta a szüleit, amíg vettek neki mobilt, különleges csengőhanggal.

– Egy elme – szólalt meg Tom. – Tényleg hiszel benne?

– Én bizonyos értelemben igen – válaszolta Alice. – Mert… hát… mit csinálnának ezek a saját fejük után?

– Igaza van – mondta Clay.

A menetelők sora ritkulni kezdett, de a vonulás (ha egyszer látta az ember, nehéz volt másképpen gondolni rá) nem maradt abba még vagy fél óráig. Három ember jött egy sorban – az egyik tekézőtrikóban, a másik egy rongyos öltönyben, a harmadik arcának alsó része alig látszott az alvadt vértől, azután két férfi és egy nő groteszk libasorban, majd egy középkorú asszony, aki úgy nézett ki, mint egy könyvtáros (ha az ember nem vett tudomást a szélben lengő, meztelen fél melléről); kamaszkorú, tátika szájú lánnyal együtt lépkedett, aki akár segédkönyvtáros is lehetett. Szünet következett, azután elvonult egy újabb tucat, üres négyszögben, olyasfélében, ami a napóleoni háborúk alakzatát idézte. Clay valóban háborúra emlékeztető hangokat hallott a távolból – szórványos lövöldözést puskából, pisztolyból, és egyszer (méghozzá közel, talán a szomszédos Medfordban vagy éppen Maldenben) nagy kaliberű automata fegyver ropogott. Aztán megint sikoltoztak, többnyire a messzeségben, Clay mégis tudta, mit hall.

Még mindig akadtak épelméjűek errefelé, méghozzá sokan, és némelyiknek sikerült szert tennie lőfegyverre. Ezek valószínűleg telefonbolond-lövészetet tartottak. Mások viszont nem voltak olyan szerencsések, hogy fedél legyen a fejük fölött, amikor fölkelt a nap, és a bolondok előjöttek. Folyton George-ot, a szerelőt látta, ahogy megragadja az öregember fejét narancsszínű mancsaival: csavarás, reccs, a kis olvasószemüveg a répa közé repül. És repül. És repül.

– Én inkább bemegyek a nappaliba és leülök – szólalt meg Alice. – Nem akarom látni őket többé. Sem hallani. Felfordul tőlük a gyomrom.

– Hát persze – mondta Clay. – Tom, te miért nem…?

– Nem – felelte Tom. – Menj te. Én még maradok és figyelek egy darabig. Egyikünknek figyelni kéne, nem gondolod?

Clay bólintott. Így gondolta.

– Akkor egy óra múlva felválthatsz. Aztán megint én jövök.

– Remélem.

Amikor Clay átölelte Alice vállát, és elindultak befelé a folyosón, Tom utánuk szólt: – Még valami.

Visszanéztek.

– Azt hiszem, ma annyit kéne pihennünk, amennyit csak tudunk. Már ha még mindig az a tervünk, hogy holnap elindulunk észak felé.

Clay alaposan megnézte magának, hogy eszénél van-e. Úgy tűnt, igen, viszont…

– Láttad, mi van kint? – kérdezte. – Hallottad a lövöldözést? A… – Nem akarta mondani, hogy a *sikoltozást,* mert Alice is ott volt, noha Isten a tudója, kicsit késő már azt védeni, ami az érzékeny gyermeklélekből megmaradt… – a kiabálást?

– Természetesen – bólintott Tom. – De a bolondok *éjszakára* fedél alá mennek, nem igaz?

Egy pillanatig se Clay, se Alice nem mozdult. Azután a lány halkan, szinte hangtalanul tapsolni kezdett. Clay pedig elmosolyodott. Merevnek, az alkalomhoz illetlennek érezte a mosolyt, a vele járó remény pedig csaknem fájdalmas volt.

– Tom, lehet, hogy zseni vagy – szólalt meg.

Tom nem viszonozta a mosolyt. – Azért erre ne számíts – mondta. – Sosem nyertem a *Legyen Ön is milliomos*-ban.

15

Alice, aki láthatóan jobban lett – aminek örülnünk kell, gondolta Clay –, fölment, hogy Tom holmijából összeszedjen magának valami nappali viseletet. Clay a díványon ült, Sharonra és Johnnyra gondolt, igyekezett kitalálni mit csinálhattak, hova mehettek, mindig feltételezve, hogy szerencsések voltak, és együtt maradhattak. Elszunyókált, és világosan látta őket a Kent Pond-i elemi iskolában, ahol Sharon tanított. Két-három tucat másik emberrel együtt elbarikádozták magukat a tornateremben, a büfében talált szendvicseket ették, dobozos tejet ittak. Ők…

Alice ébresztette föl, lekiáltva az emeletről. Clay a karórájára nézett és látta, hogy csaknem húsz percet aludt a díványon. Kicsordult a nyála.

– Alice! – ment oda a lépcső aljához. – Minden rendben? – Látta, hogy Tom is odanéz.

– Igen, de feljönnél egy másodpercre?

– Hát persze. – Tomra nézett, vállat vont, és fölfelé indult.

Alice a vendégszobában volt, amely nem láthatott sok vendéget, noha a két párna azt sugallta, hogy Tom az éjszaka nagy részét a lánynál töltötte, és a gyűrött ágyneműből ítélve nem lehetett nyugodt álma. A lány talált egy körülbelül ráülő khakinadrágot, és egy mackófelsőt, amelyre a CANOBIE TAVASPARK szavakat írták egy hullámvasút vázlatos rajza alá. A padlón olyan drabális, hordozható hifi állt, amilyenről Clay és barátai úgy álmodoztak, mint Johnny-Gee a mobilról. Clay és barátai az ilyen berendezéseket gettórepesztőnek vagy bömbidoboznak hívták.

– A szekrényben volt, és az elemek újnak látszanak – mondta a lány. – Arra gondoltam, bekapcsolom, és keresek egy rádióállomást, de megijedtem.

Clay a gettórepesztőre nézett, amely a vendégszoba takaros keményfa padlóján állt, és ő is félt tőle, mint egy töltött fegyvertől. De ugyanakkor ki akarta nyújtani a kezét, hogy átállítsa a CD-re mutató gombot az FM-re. Alice vélhetőleg ugyanezt érezte, és ezért hívta ide. A töltött fegyver ugyanígy csábítana.

– A nővéremtől kaptam két éve, a születésnapomra – mondta Tom az ajtóból, mire mindketten ugrottak egyet. – Júliusban tettem bele elemet, és kivittem a tengerpartra. Gyerekkoromban kijártunk a partra, és rádiót hallgattunk, bár nekem sose volt ilyen nagy.

– Nekem se – felelte Clay. – Csak szerettem volna.

– Kivittem a New Hampshire-i Hampton Beachre egy csomó Van Halén– és Madonna-CD-vel, de ez nem volt ugyanaz. A közelében sem járt. Azóta sem tettem ilyet. Egyik adó sem sugároz, ugye?

– Fogadnék, hogy pár azért még igen – szólalt meg Alice. Az alsó ajkát harapdálta. Clay attól tartott, hogy ha nem hagyja abba hamarosan, kiserked a vére.

– Azok, amelyeket a barátaim robo-nyolcvanas állomásoknak hívnak. Barátságos neveik vannak, olyanok, mint BOB vagy FRANK, de mindegyik valami hatalmas coloradói rádiós számítógépből jön, és onnan megy fel a műholdra. Legalábbis a barátaim ezt mondják. És… – megnyalta azt a helyet, amelyet harapdált. A felszín alatt fényesen ragyogott a vér. – És a mobilos jeleket is így továbbítják, ugye? Műholddal.

– Nem tudom – vallotta be Tom. – Gondolom, a távolsági hívásokat igen… a transzkontinentálisakat fixen úgy… gondolom, a megfelelő lángész belehekkelhette a rossz jelet az összes mikrohullámú adótoronyba… azokba, amelyek aztán továbbítják…

Clay ismerte az említett tornyokat. Acél csontvázak, amelyeken úgy kerekednek a tányérantennák, mint a szürke szívókorongok. Az utóbbi tíz évben gombaként bújtak elő a földből.

Tom folytatta: – Ha fogni tudnánk egy helyi állomást, akkor megtudhatnánk, mi újság. Valami fogalmunk lesz róla, hogy mi folyik itt, hova menjünk…

– Igen, de mi van, ha a rádió is megőrült? – kérdezte Alice. – Éppen ezt mondom. Mi van, ha éppen azt hangolod be, amit az én… – Ismét megnyalta az ajkát, azután tovább rágcsálta – …az anyám hallgatott? És a papám? Ő is, hát persze, vadiúj mobilja volt mindenféle franccal – video, audio, internetkapcsolat… *szerette* azt a vacakot! – Elnevette magát, és a nevetésében egyszerre volt hisztéria és bánat. Mákonyos koktél. – Mi van, ha éppen arra hangolod rá a készüléket, amit ők hallgattak, akármi volt is az? A családom és a többiek odakint. Megkockáztatod?

Tom először hallgatott, azután megszólalt – óvatosan, mintha kóstolgatná az ötletet: – *Valaki* megreszkírozhatná. A másik kettő kimehetne és várhatna, amíg…

– Nem! – mondta Clay.

– Kérlek, ne! – tette hozzá Alice, akit megint a sírás kerültetett. – *Mindkettőtökre* szükségem van! *Mindketten* kelletek!

Körülállták a rádiót, és csak bámulták. Claynek eszébe jutottak a sci-fi regények, amelyeket tizenéves korában olvasott (néha a tengerparton, míg a rádióban Nirvánát hallgatott Van Halén helyett). Több ilyen regényben véget ért a világ. Azután a hősök ismét felépítették. Nem küzdelmek és visszaesések nélkül, de igen, használták az eszközöket meg a technikát, és újjáépítették. Nem emlékezett olyan hősre, aki csak állt egy hálószobában, és egy rádiót bámult. Előbb-utóbb valaki fölvesz egy szerszámot, vagy bekapcsol egy rádiót, gondolta, mert valakinek meg kell tennie.

Igen. De nem ma reggel.

Úgy érezte, valami felfoghatatlanul nagy dolgot árult el, amikor fölvette Tom gettórepesztőjét, visszatette a szekrénybe, és bezárta az ajtót.

16

Úgy egy órával később a kelet felé tartó vándorlás oszlopa kezdett összelappadni. Clay őrködött éppen. Alice a konyhában ette az egyik bostoni szendvicset – azt mondta, meg kell enniük a szendvicseket, mielőtt nekilátnak a Tom szekrény méretű kamrájában tárolt konzerveknek, mert nem tudhatják, mikor jutnak ismét friss húshoz – Tom pedig a nappaliban aludt a díványon. Clay hallotta, hogy elégedetten horkol.

Észrevett pár embert, akik a keleti vándorlással szemben csámborogtak, azután érzékelte, hogy meglazul a rend a Salem Streeten. Olyan csekély változás volt, hogy az agya érzékelte, de a szeme csak megérzésből jelezte. Először legyintett rá, hogy tévedés, csak a néhány, talán még a többieknél is zavartabb ember okozza, akik nyugat felé baktatnak, azután lenézett az árnyékokra. A korábban megfigyelt, szabályos halszálkaminta kezdett eltorzulni. Hamarosan egyáltalán nem volt minta többé.

Még többen bandukoltak nyugat felé, néhányan ételt majszoltak, amit a Tom által említett fűszeresnél újítottak. Judy, Mr. Scottoni menye hatalmas doboz, olvadt csokoládéfagyit cipelt, amely végigcsurgott a blúza elején. A térdétől az orrdíszéig csokoládésan úgy festett, mint Csont Nagysága egy bábjátékban. És Mr. Potowami is feladta hajdani vegetáriánus elveit, ha voltak neki, mert menet közben két marokkal ette a nyers fasírthúst. Egy piszkos öltönyös

kövér ember valami olyasmivel küzdött, ami leginkább félig felolvadt báránycombnak tűnt, s amikor Judy Scottoni megpróbálta elvenni tőle, a kövér ember egyenesen a homloka közepére csapott vele. Az asszony olyan némán esett össze, mint a letaglózott bika, egyenesen rá a terhes hasára, és összelapította a Breyers csokifagyi dobozát.

Jó sok nyüzsgés volt és jó sok erőszak, de nem jött vissza az előző délután elemi rosszindulata. Itt mindenesetre nem bukkant föl. A Malden Center riasztója, amely eleve fáradtan vonított, régen elhallgatott. A távolból folytatódott a szórványos lövöldözés, de meg sem közelítette azt az egyetlen dördülést a városközpontban. Clay figyelte, hogy valamelyik őrült nem akar-e betörni valahová, de ha alkalmanként végigmentek is a gyepen, semmi jelét sem mutatták, hogy az áthaladásból áttérnének a betörésre. Csak mentek, olykor megpróbálták elvenni egymás ételét, néha verekedtek vagy megharapták egymást. Hárman vagy négyen – köztük Scottoniék menye – az utcán hevert, holtan vagy eszméletlenül. Clay úgy vélte, azoknak a zöme, akik elhaladtak Tom háza előtt, még mindig a főtéren tartózkodhat, talán utcabált tartanak, vagy most rendezik az Első Maldeni Nyershúsevő Fesztivált, és hála Istennek, hogy ez a helyzet. Mindazonáltal különös, hogy a céltudatosság érzése – a *csapatba verődés* kényszere – láthatólag meglazult és szétesett.

Déli tizenkettő után, amikor nagyon elálmosodott, bement a konyhába, ahol Alice a karjára borulva szundikált a konyhaasztalnál. Ujjai lanyhán fogták a cipőcskét, amelyet Baba Nike-nak nevezett el. Amikor Clay fölébresztette, kábultan nézett rá, a cipőt pedig úgy szorította a mackófelsőjéhez, mintha a férfi el akarná venni tőle.

Clay megkérdezte, nem figyelne-e egy kis ideig a folyosó végéből, anélkül hogy elaludna vagy észrevennék. A lány azt mondta, meg tudja oldani. Clay szaván fogta, hozott neki egy széket. A lány egy pillanatra megtorpant a nappali ajtajában. – Nézz ide – mondta.

Clay átnézett a válla fölött, és látta, hogy Rafe macska Tom hasán alszik. Derűsen horkantott.

A lány leült a székbe, elég messze az ajtótól ahhoz, hogy ha valaki ránéz a házra, ne vehesse észre. Kipillantott, és megszólalt. – Nem csapatban közlekednek. Mi történt?

– Nem tudom.

– Mennyi az idő?

Clay az órájára nézett. – Tizenkettő húsz.

– Mennyi volt az idő, amikor észrevettük, hogy *csapatba verődnek?*

– Nem tudom, Alice. – Igyekezett türelmesen beszélni a lánnyal, de alig bírta nyitva tartani a szemét. – Hat harminc? Hét óra? Nem tudom. Számít?

– Nem gondolod, hogy sokat számítana, ha feltérképezhetnénk őket?

Clay azt felelte, majd meggondolja a dolgot, ha aludt egy keveset. – Néhány óra múlva ébressz föl engem vagy Tomot – mondta. – Ha baj van, rögtön kelts fel.

– Ennél már nem lehet sokkal nagyobb baj – felelte halkan a lány. – Menj csak föl. Borzasztó kifacsartnak látszol.

Clay fölment a vendégszobába, kilépett a cipőjéből, és lefeküdt. Egy pillanatig arra gondolt, amit a lány mondott: *Ha feltérképezhetnénk őket.* Igaza lehet. Nincs sok esélyük, de talán…

Kedves szoba volt, nagyon kedves, tele napfénnyel. Az ember lefekszik egy ilyen szobában, és könnyen megfeledkezik róla, hogy a szekrényben van egy rádió, amit nem mer bekapcsolni. Még ha elhidegültek is, azért szereti a feleségét, és nem könnyű elfelejteni, hogy akár meg is halhatott, a fia pedig – akit nemcsak szeretett, de egyenesen imádott – megőrülhetett. A testnek azonban megvannak a maga parancsai, ugyebár. És ha volt valaha szoba, amelyet a délutáni szunyókára terveztek, hát ez volt az. A pánikpatkány mocorgott, de nem harapott, és Clay úgyszólván azonnal elaludt, ahogy lehunyta a szemét.

17

Ez alkalommal Alice rázta föl. A kis bíbor cipőcske ide-oda lengett rázás közben. A lány a bal csuklójára kötötte, mint egy eléggé hátborzongató kabalát. A fény megváltozott a szobában. Most a másik oldalról jött, és gyengült. Az oldalára fordult Clay érezte, hogy vizelnie kell, ami megbízható jele annak, hogy sokáig aludt. Sietve felült, és meghökkent – már-már megrémült –, amikor látta, hogy negyed hat. Több mint öt órát aludt. Persze nem tegnap volt az első éjszaka, amikor rosszul aludt. Már előtte is nyugtalan volt az álma. Az idegei miatt, hiszen akkor készült fejest ugrani az ismeretlenbe, vagyis bemutatkozni a képregényes kiadóknak.

– Minden rendben? – kérdezte, és megfogta a lány csuklóját. – Miért hagytál ilyen sokáig aludni?

– Mert szükséged volt rá – felelte Alice. – Tom kettőig aludt, én négyig. Azóta kettesben figyelünk. Gyere le, és nézd meg. Igencsak meglepő.

– Megint csapatba álltak össze?

A lány bólintott. – De most a másik irányba tartanak. És ez nem minden. Gyere, nézd meg.

Clay vizelt, aztán lesietett. Tom és Alice egymást átkarolva álltak a veranda ajtajában. Most már nem kellett attól tartaniuk, hogy meglátják őket; az ég felhős volt, és Tom verandája máris megtelt árnyékokkal. Különben is csak néhány ember maradt a Salem Streeten. Mindnyájan nyugat felé tartottak, nem futva, de élénk tempóban. Négyes csoport ment az úttesten, végiggázolva az elterült testeken és a szerteszórt étel szőnyegén, amelyben ott volt a mostanra csaknem csontig lerágott báránycomb, egy csomó feltépett celofánzacskó és kartondoboz, valamint széthajigált gyümölcs és zöldség. Mögöttük hatos alakulat jött, de ők a járdán. Nem néztek egymásra, mégis olyannyira egyszerre léptek, hogy amikor Tom háza előtt haladtak el, egy pillanatig úgy tűnt, egyetlen ember masírozik. Clay látta, hogy még a karjukat is egyszerre lendítik. Utánuk tizennégy év körüli fiú következett, sántított, tagolatlan tehénbőgést hallatott, és igyekezett nem lemaradni.

– Otthagyják a halottakat és az ájultakat – mondta Tom –, viszont felsegítettek kettőt, akik mocorogtak.

Clay a terhes nőt kereste, de nem találta. – Mrs. Scottoni?

– Ő volt az egyik, akinek segítettek – mondta Tom.

– Akkor hát ismét emberi módon viselkednek.

– Ezt felejtsd el – szólalt meg Alice. – Az egyiknek segíteni próbáltak, de nem tudott járni, és miután néhányszor elesett, az egyik segítő megunta, hogy kiscserkész legyen, és egyszerűen…

– Megölte – mondta Tom. – És nem kézzel, mint az a fickó a kertben. A fogaival. Átharapta a torkát.

– Láttam, hogy mi következik, és félrenéztem – mondta Alice –, de hallottam. Az az ember… *sivított.*

– Nyugi – mondta Clay. Gyengéden megszorította a lány kezét. – Nyugodj meg.

Az utca mostanra kiürült. Jött még két csellengő, és noha többé-kevésbé egymás mellett haladtak, olyan csúnyán sántítottak, hogy értelmetlen lett volna összhangot feltételezni róluk.

– Hova mennek? – kérdezte Clay.

– Alice úgy gondolja, talán fedél alá – felelte Tom izgatottan. – Mielőtt besötétedik. Igaza lehet.

– De hova? *Hova* mennek be? Látta valamelyiktek, hogy ebben a háztömbben bármelyik házba bementek volna?

– Nem – rázták a fejüket.

– Nem mind jöttek vissza – mondta Alice. – Kizárt, hogy annyian jöttek volna vissza a Salem Streeten, mint ahányan reggel a másik irányba mentek. Így hát még mindig sokan

vannak a Centrumban vagy azon túl. Talán a középületekbe tartanak, például az iskolai tornatermekbe…

Iskolai tornaterem. Claynek nem tetszett a gondolat.

– Láttad a *Holtak hajnala* című filmet? – kérdezte a lány.

– Igen – felelte Clay. – Ugye nem azt akarod mondani, hogy beengedtek a moziba, és te is láttad?

A lány úgy nézett rá, mintha hiányozna egy kereke. Vagy vénember lenne. – Az egyik haveromnak megvan DVD-n. Még nyolcadikos korunkban néztem meg egy pizsamapartin. – *akkortájt, amikor a Póni Expressz még robogott, a síkságok pedig tele voltak bölénnyel,* üzente a hangsúlya. – Abban a filmben a halottak – jó, nem mind, de egy csomó – visszamentek a bevásárlóközpontba, amikor feléledtek.

Tom McCourt egy pillanatig bámult Alice-ra, azután nevetésben tört ki. Nem afféle kuncogásban, hanem nyerítésben. Úgy hahotázott, hogy a falnak kellett támaszkodnia. Clay jónak látta becsukni a veranda és a folyosó közötti ajtót. Nem lehet tudni, hogy az utcán a csellengők mennyit hallottak belőle; pillanatnyilag csak arra tudott gondolni, hogy Poe *Áruló szív* című novellájának elmebeteg hőse kiválóan hallott.

– *Meghaltak…* – zihálta Tom – … és visszamentek… visszamentek a *bevásárlóközpontba!* Jézusom, vajon Jerry *F-Falwell…* – Ismét nyihogni kezdett. Könnyek peregtek az arcán. Amikor eléggé összeszedte magát, befejezte a mondatot: – Vajon Jerry Falwell a mennyekben ismeri a Newcastle Bevásárlóközpontot?

Clay is elnevette magát. Alice is követte a példáját, noha Clay sejtése szerint egy kicsit dühös volt, amiért a hivatkozását nem érdeklődéssel vagy elnéző derűvel, hanem röhögéssel fogadták. Ennek ellenére, amikor az emberek hahotázni kezdenek, nehéz nem csatlakozni hozzájuk. Még akkor is, ha éppen dühösek vagyunk.

Már-már lecsillapodtak, amikor Clay minden különösebb ok nélkül megjegyezte: – Ha a mennyország nem hasonlít a Dixie-re, akkor nem is akarok odajutni.

Ezen mindhárman ismét nyeríteni kezdtek. Alice még akkor is nevetett, amikor azt mondta: – Ha csapatokba verődnek, és éjszakára tornatermekbe, bevásárlóközpontokba és templomokba veszik be magukat, akkor százával géppuskázhatják le őket.

Clay hagyta abba elsőnek a nevetést. Azután Tom is elhallgatott. A lányra nézett, letörölte a párát nett kis bajuszáról.

Alice bólintott. A nevetés színt csalt az arcára, és még most is mosolygott. Legalább erre a pillanatra átment csinoskából gyönyörűbe. – Talán ezrével, ha ugyanarra a helyre mennek.

– Jézusom! – szólalt meg Tom. Levette a szemüvegét, és törölgetni kezdte. – Te nem tréfálsz.

– Életben akarunk maradni – mondta tárgyilagosan Alice. A csuklójára kötött cipőcskére pillantott, azután a férfiakra. Ismét bólintott. – Fel kellene térképeznünk őket. Meg kellene tudnunk, *tényleg* csapatokba gyűlnek-e, és *mikor*. Hogy felgallyaznak-e éjszakára, és *hol*. Mert ha fel lehet térképezni őket…

18

Clay vezette ki őket Bostonból, de amikor huszonnégy óra múlva elhagyták a Salem Street-i házat, akkor minden kétséget kizáróan a tizenöt éves Alice Maxwell volt a főnök. Minél többet gondolkodott ezen Clay, annál kevésbé volt meglepve.

Tom McCourtból nem hiányzott az, amit brit unokatestvérei spiritusznak hívnak, de sohasem volt és nem is lesz született vezető. Clayben voltak bizonyos vezetői erények, ám aznap este Alice-nak volt egy előnye értelmén és élni akarásán kívül: elszenvedte veszteségeit, és kezdett túllépni rajtuk. Mikor elhagyták a Salem Street-i házat, mindkét férfi

új veszteségektől szenvedett. Clayt egészen ijesztő depresszió fogta el, amelyet eleinte annak a – valójában elkerülhetetlen – döntésének tulajdonított, hogy ott kellett hagynia a rajzmappáját. Ahogy azonban előrehaladt az éjszaka, rájött, hogy attól retteg halálosan, amit Kent Pondban találhat, ha és amennyiben eljut odáig.

Ami Tomot illeti, nála egyszerűbb volt a helyzet. Kétségbe ejtette, hogy ott kell hagynia Rafe-et.

– Támaszd ki neki résnyire az ajtót – mondta Alice, az új és keményebb Alice, aki minden perccel határozottabb lett. – Úgyszólván biztos, hogy nem lesz semmi baja, Tom. Bőven talál kaját. Még sok időbe telik, amíg a macskák éhezni kezdenek, vagy a telefonbolondok az élelmiszerláncban ledolgozzák magukat a macskahúsig.

– El fog vadulni – mondta Tom. A nappali díványán ült, elegánsan és boldogtalanul, övvel átfogott esőkabátjában és puhakalapjában. Rafer az ölében csücsült, dorombolt és unatkozott.

– Igen, ez szokott történni – helyeselt Clay. – Viszont gondolj a kutyákra – a kicsikre és túlméretezettekre. Azok egyszerűen elpusztulnak.

– Régóta van nálam. Kiscica kora óta. – Fölnézett, és Clay látta, hogy mindjárt elsírja magát. – Azt hiszem, úgy tekintettem, mint szerencsehozó kabalát. O volt az én zsuzsum. Ne felejtsd el, megmentette az életemet.

– Most mi vagyunk a kabalád – felelte Clay. Nem akarta szóba hozni, hogy egyszer ő is megmentette Tom életét, de ez volt az igazság. – Ugye, Alice?

– Hát ja – felelte a lány. Tom talált neki egy ponchót, és hátizsákot is viselt, noha pillanatnyilag csak az elemlámpákhoz való tartalék elemek voltak benne… és mint Clay biztosra vette, az a hátborzongató kis cipő, de legalább már nem a csuklón himbálózott. Clay is elemeket rakott a hátizsákjába, a Coleman lámpa mellé. Alice javaslatára nem vittek mást. Azt mondta, semmi okuk olyasmit cipelni, amit útközben is beszerezhetnek. – Mi vagyunk a három testőr, Tom! Egy mindenkiért, mindenki egyért. Most pedig menjünk át Nicklebyékhez, és lássuk, akad-e ott nekünk néhány muskéta!

– Nickerson – helyesbített Tom, még mindig a macskát simogatva. Alice elég okos volt – talán elég jószívű is –, hogy valami *bánom is én*-szerűt mondjon; de azért Clay látta, hogy fogytán a türelme. Megszólalt: – Tom. Ideje indulnunk.

– Igen, azt hiszem. – Lerakta a macskát, de ismét felkapta, és cuppanós csókot nyomott a két füle közé. Rafe éppen csak egy kicsit húzta össze a szemét. Tom letette a díványra, és fölállt. – Öcsi, dupla adag kaja van a konyhában, a tűzhely mellett – mondta. – Meg egy nagy tál tej, és benne a maradék tejszín. A hátsó ajtó nyitva. Próbáld megjegyezni, hol az otthonod, és talán… hé, talán még látlak.

A macska leugrott, és égnek emelt farokkal elvonult a szobából a konyha irányába. Fajtájához illően még csak hátra se pillantott.

Clay meggörbült mappája, amelynek közepén vízszintes ránc keletkezett a késszúrástól, a nappali falát támasztotta. Menet közben rápillantott, és ellenállt a kísértésnek, hogy megérintse. Egy pillanatra eszébe jutottak a benne levő lények, akikkel olyan sokáig élt együtt kis műtermében és képzeletének sokkal szélesebb (legalábbis ezzel szokott magának hízelegni) tartományaiban: Rak Varázsló, Álmos Gene, Jumping Jack Rash, Méreg Sally. Na és természetesen a Sötét Vándor. Két napja még abban reménykedett, hogy talán sztárok lesznek. Most lyukat ütöttek beléjük, és itt maradnak Tom McCourt macskájának társaságában.

Eszébe jutott, mivel búcsúzott Álmos Gene, amikor elhagyta a várost Robbie-n, a roboton: *V-viszlát, f-fiúk! Ta-ta-tan még v-visszatérek!*

– Viszlát, fiúk! – mondta hangosan, kicsit zavartan, de nem túlságosan. Végtére is itt volt a világvége. Nem volt valami ékesszóló búcsú, de azért megteszi… és ahogy ugyancsak Álmos Gene mondta: *Bi-biztosan j-jobb, m-mintha r-ráülnél a b-billogozó v-vasra.*

Követte Alice-t és Tomot a verandára, az őszi eső susogásába.

19

Tomnak ott volt a puhakalap, Alice ponchóját kapucni egészítette ki, Clay pedig kapott Tomtól egy Red Sox-sapkát, amely szárazon tartja a fejét, legalábbis akkor, ha az enyhe eső nem vált zuhogásra. Ha pedig erősödik… nos, ahogy Alice rámutatott, a gyűjtögetés nem jelent problémát. Ez bizonyosan érvényes a rossz időre való ruházatra is. A veranda csekély magasságából körülbelül két háztömbnyit láttak be a Salem Streetből. Semmit sem vehettek biztosra a homályban, de az utca üresnek látszott, leszámítva néhány hullát és az ennivalót, amit a bolondok hagytak maguk után.

Mindegyiküknél volt kés, amelyekhez a hüvelyt Clay készítette. Ha Tomnak igaza van a Nickerson családot illetően, akkor hamarosan jobb fegyvereik is lesznek. Clay legalábbis ebben reménykedett. Lehet, hogy képes lesz újra használni a Soul Kitchen henteskését, de még mindig nem volt biztos benne, hogy hidegvérrel tenné meg.

Alice elemlámpát fogott a bal kezében. Ellenőrizte, hogy Tom is hozza-e a magáét, azután bólintott. – Jól van – mondta. – Akkor odavezetsz minket a Nickerson-házhoz, ugye?

– Persze – bólintott Tom.

– Ha útközben látunk valakit, azonnal megállunk és rávilágítunk. – Némi aggodalommal pillantott Tomra, aztán Clayre. Ezt már átvették egyszer. Clay sejtelme szerint Alice ugyanígy körülményeskedhetett a nagy dolgozatok előtt… és természetesen ez egy nagyon nagy dolgozat volt.

– Helyes – felelte Tom. – Azt mondjuk nekik: „Tom, Clay és Alice vagyunk. Normálisak. Titeket hogy hívnak?”

– Ha nekik is van elemlámpájuk – szólt Clay –, úgyszólván feltételezhetjük…

– *Semmit* sem feltételezhetünk! – felelte a lány idegesen, már-már zsémbesen. – Apám szerint a feltételezés csak fél tételezés.

– Értem – felelte Clay.

Alice megdörgölte a szemét. Clay nem tudta, esővizet vagy könnyeket töröl ki belőle. Belevillant a rövid és fájdalmas gondolat, hogy Johnny vajon sír-e utána most. Remélte, hogy igen. Reménykedett benne, hogy a fia képes még könnyekre. Emlékezésre.

– Ha képesek válaszolni, ha be tudnak mutatkozni, akkor rendben vannak, és valószínűleg veszélytelenek – mondta Alice. – Igen?

– Igen – bólintott Clay.

– Ja – helyeselt kicsit szórakozottan Tom. Az utcát nézte, ahol nem jártak emberek, közeltávol nem bókolt egyetlen elemlámpa sem.

Valahol a messzeségben puskalövések dörrentek. A hang tűzijátékra emlékeztetett. A világ egész nap szaglott az égéstől és a koromtól. Clay arra gondolt, hogy most azért erősebbek ezek a szagok, mert nedves a levegő. Vajon mennyi időbe telik, amíg az oszló testek hullabűze megmételyezi a Boston felett lógó füstfelleget? Attól függ, milyen meleg napok elé néznek.

– Ha normális emberekre akadunk, akik megkérdezik tőlünk, hogy mit csinálunk, merre megyünk, ne felejtsétek el, hogy mit kell válaszolnunk – mondta a lány.

– Túlélőket keresünk – felelte Tom.

– Így van. Mert a barátaink és szomszédaink. Senkihez sem csapódunk oda. Nem akarunk megállni. Később valószínűleg csatlakozunk más normális emberekhez, mert biztonságosabb a nagyobb létszám, de most…

– De most szeretnénk megszerezni azokat a fegyvereket – mondta Clay. – Ha egyáltalán akad megszerezni való fegyver. Rajta, Alice, vágjunk bele!

A lány aggodalmasan nézett rá. – Mi a baj? Mit felejtettem ki? Megmondhatod, tudom,

hogy csak gyerek vagyok.

Clay türelmesen válaszolt, olyan türelmesen, ahogy gitárhúrként feszülő idegei engedték. – Nincs semmi baj, drágám. Csak azt akarom, hogy induljunk. Egyébként sem hinném, hogy bárkivel is találkoznánk. Túl kevés idő telt még el.

– Remélem, igazad lesz – mondta a lány. – A hajam borzalmas, és letört az egyik körmöm.

A férfiak némán néztek rá egy pillanatig, azután elnevették magukat. Ezután sokkal jobb lett a kapcsolatuk, és a továbbiakban egyfolytában javult.

20

– Nem! – mondta Alice. Öklendezett. – Nem. Nem bírom. – Hangosabb öklendezés. Azután: – Megyek hányni. Bocs.

Kirohant a Coleman fényéből, be a Nickerson-ház nappalijába, amely széles boltívvel csatlakozott a konyhához. Clay hallotta a puha puffanást, ahogy térdre esik a szőnyegen, majd ismét öklendezés következett. Szünet, sóhaj, azután elhányta magát. Clay majdnem megkönnyebbült.

– Krisztusom! – mondta Tom. Hosszan sóhajtott, és a reszketeg kilégzéssel együtt mondta, szinte vonította. – Ó, *Kriiiiisztusom!*

– Tom! – szólt rá Clay. Látta, hogy a kis ember imbolyog, és megértette, hogy közel jár az ájuláshoz. Hogy is ne? Ezek a véres maradványok itt a szomszédai.

– *Tom!* – odalépett Tom és a konyhapadlón heverő két hulla közé, Tom és a szétfröccsent vér foltjai közé, melyek koromfeketének tűntek a Coleman lámpa könyörtelen izzásában. Szabad kezével megütögette Tom arcát. – *El ne ájulj!* – és amikor látta, hogy Tom szilárdabban áll a lábán, kicsit halkabban folytatta: – Menj át a másik szobába, és nézz rá Alice-ra. Én majd foglalkozom a konyhával.

– Minek akarsz bemenni oda? – kérdezte Tom. – Az ott Beth Nickerson agya… az a-agya mindent… – Nyelt egyet. Kattant a torka. – Az arca nagy része eltűnt, de fölismerem a kék otthonkájáról, amelyen fehér hópelyhek vannak. Az pedig ott a földön, a pult előtt Heidi. A lányuk. Őt még így is fölismerem… – Megrázta a fejét, mintha össze akarná szedni magát, azután megismételte. – Minek *akarsz* bemenni oda?

– Biztosra veszem, hogy azt fogom látni, amiért idejöttünk – felelte Clay. Megdöbbentette, milyen higgadt a hangja.

– A *konyhában!*

Tom megpróbált átnézni mellette, ám Clay eléje állt, hogy elzárja a kilátást. – Bízz bennem. Alice-ra legyen gondod. Ha képes rá, kezdjetek további fegyvereket keresni. Kiáltsatok, ha találtok valamit. És légy óvatos, Mr. Nickerson is itt lehet valahol. Mármint feltételezhetjük, hogy munkában volt, amikor ez történt, de ahogy Alice apja mondja…

– A feltételezés csak fél tételezés – fejezte be Tom. Sikerült zölden elmosolyodnia. – Rendben. – Félig elfordult, aztán meggondolta magát. – Nem érdekel, hova megyünk, Clay, de nem akarok tovább itt maradni, mint ameddig okvetlenül muszáj. Nem szerettem éppen Arnie és Beth Nickersont, de mégiscsak a szomszédaim voltak. És sokkal tisztességesebben bántak velem, mint ez az idióta Scottoni, a kertszomszédom.

– Értem.

Tom bekapcsolta a zseblámpáját, majd bement Nickersonék nappalijába. Clay hallotta, ahogy mormolva vigasztalja Alice-t.

Erőt gyűjtött, a lámpát magasba emelve belépett a konyhába, megkerülte a vérfoltokat a padlón. Mostanra megalvadtak, de akkor sem szerette volna, ha a cipője többet szedne magára belőle, mint amennyi elkerülhetetlen.

A középső konyhapult mellett heverő lány magas volt, ám a varkocsok és alakjának

szögletessége arra utalt, hogy egy-két évvel fiatalabb lehetett Alice-nál. Fejét görcsösen félrehajtotta, mintha a kérdő fejtartást majmolná, halott szeme kidülledt. A haja szalmaszőke volt, de a bal halántékán – ahol a gyilkos csapás érte – ugyanolyan gesztenyeszín űr sötétedett, mint a padlón levő foltok

Anyja a tűzhelytől jobbra dőlt a pultnak, ott, ahol az elegáns cseresznyefa szekrénysorok találkoztak sarkot alkotva. A keze halottfehér volt a liszttől, véresre marcangolt lábát illetlenül szétvetette. Egyszer, mielőtt dolgozni kezdett volna egy rövid ideig menő, *Harci Pokol* című képregényen, beszerzett a webről egy válogatott képsorozatot végzetes lőtt sebekről, mert azt gondolta, talán hasznukat veszi. De tévedett. A lőtt sebek a maguk borzalmasan sivár nyelvén beszélnek. Most is ez volt a helyzet. Beth Nickerson a bal szemétől fölfelé véres-porcos péppé változott. Jobb szeme fennakadt, mintha a saját fejébe akart volna belenézni. Tarkóján nőtt haja és agyának egy kiadós része rászáradt a cseresznyefa szekrényre, amelynek a halál kurta pillanataiban nekidőlt. Néhány légy zümmögött körülötte.

Öklendezni kezdett. Elfordította a fejét, és befogta a száját. Össze kell szednie magát. A másik szobában Alice abbahagyta a hányást – hallotta, amint beszélget Tommal, miközben mélyebbre hatolnak a házban –, és Clay nem akarta, hogy a kislány megint rosszul legyen.

Gondolj rájuk úgy, mintha bábuk lennének, filmkellékek, mondta magának, de tudta, hogy erre sosem lenne képes.

Amikor visszafordította a fejét, inkább a többi tárgyra összpontosított, amelyek a padlón voltak. Ez segített. Már látta is a fegyvert. A konyha tágas volt, a pisztoly a túlsó végében hevert, a frizsider és az egyik konyhaszekrény között. A csöve kilátszott mögüle. Amikor meglátta a halott lányt és az asszonyt, ösztönösen elkapta a tekintetét, és ekkor vette észre, merő véletlenségből, a fegyvercsövet.

Bár eleve tudhattam is, hogy itt fegyvernek kell lennie.

Még azt is látta, hol volt: egy falra szerelt tartón, a beépített tévé és az ipari méretű konzervnyitó között. *Éppen annyira kütyübuzik, mint fegyverbuzik,* mondta Tom, és egy falra szerelt pisztoly a konyhában, amely csak arra vár, hogy a kezedbe ugorhasson… hát nem ez minden világok legjobbika?

– Clay! – szólalt meg Alice valahonnan a távolból.

– Mi van?

Gyors léptek kapaszkodtak föl egy lépcsőn, azután Alice a nappaliból folytatta: – Tom azt mondta, hogy tudni akarod, találtunk-e aranyrögöt. Épp most találtunk. Legalább egy tucat puskát és pisztolyt az alagsori odúban. Egy olyan szekrényben, amelyiken rajta van a riasztógyártó cég matricája, úgyhogy valószínűleg letartóztatnak… csak vicceltem. Jössz?

– Egy perc, drágám. Ne gyere ide.

– Ne aggódj. *Te* se maradj ott, mert kidobod a taccsot.

Ezen már túl volt, messze túl. Két további tárgy hevert a Nickerson-ház konyhájának padlóján. Az egyik egy sodrófa, és ennek még volt is értelme. A konyhapulton süteményes forma, konyhai robot és LISZT feliratú vidám, sárga doboz. A padlón heverő másik tárgy, nem túl messze Heidi Nickerson kezétől, mobiltelefon volt, az a fajta, amelyet a tizenévesek szeretnek: kék ház, teleragasztva nagy, sárga százszorszépekkel.

Clay látta, mi történt, pedig nem akarta. Beth Nickerson pitét akar sütni. Vajon tudja-e, hogy valami borzasztó kezdődött el Nagy-Bostonban, Amerikában, talán az egész világon? Volt szó róla a tévében? Ha igen – Clay ezt bizonyosra vette –, nem a tévé küldte neki a bolondítót.

Viszont a lánya kapott egyet. Hát persze. És Heidi megtámadta az anyját. Vajon Beth Nickerson megpróbált a lánya lelkére beszélni, mielőtt a sodrófával a padlóra küldte, vagy csak odacsapott? Nem gyűlölettel, hanem fájdalommal és félelemmel? Mindenesetre nem volt elég. És Beth nem viselt nadrágot, csak otthonkát, és a lába fedetlen volt.

Clay lehúzta a halott asszony szoknyáját. Gyengéden eltakarta az otthoni viseletre való

egyszerű fehérneműt, amelyet az asszony a végpercben bepiszkított.

Heidi, aki biztosan nem lehetett több tizennégynél, vagy talán csak tizenkettőnél, azon a vad, értelmetlen nyelven moroghatott, amelyet azonnal megtanultak, mihelyt kaptak egy teljes telefonos dózist a *Hess-Ész*-ből, olyanokat mondhatott, hogy *raszt,* meg *ilah,* meg *kazzalah-CAN!* A sodrófa első csapása feldöntötte, de nem ütötte ki, és az őrült lány nekiesett az anyja lábának. Méghozzá nem csipegetve, hanem akkora tépő harapásokkal, amelyek némelyike csontig hatolt. Clay nemcsak a fogak nyomát látta, hanem a kis Heidi fogszabályozójának kísérteties tetoválását is. Így aztán – valószínűleg sikoltozva, kétségtelenül kínjában és biztosan nem tudva, mit tesz – Beth Nickerson ismét lecsapott, ez alkalommal sokkal keményebben. Clay szinte hallotta a fojtott reccsenést, ahogy a lány nyaka kitört. A szeretett gyermek a szuperkonyha földjén, fogain szabályozó, kinyújtott keze mellett a szupermobil.

Megállt-e vajon az anyja, hogy gondolkodjon, mielőtt kikapta a fegyvert a tartóból, a tévé és a konzervnyitó közül, ahol a pisztoly ki tudja, mióta várta, hogy felbukkanjon egy betörő vagy szatír ebben a tiszta, jól megvilágított konyhában? Clay szerint nem. Szerinte Nickersonné egyáltalán nem tartott szünetet, mert szerette volna utolérni lányának menekülő lelkét, amíg a magyarázat még friss az ajkán.

Odament a fegyverhez, fölvette. Egy Arnie Nickerson-féle kütyübaráttól azt várta volna, hogy automata pisztolya van – talán még lézeres irányzékú is –, ám ez szimpla, öreg Colt 45-ös revolver volt. Bár ez is logikus. A felesége sokkal jobban érezte magát egy ilyen fegyvertől; szükség esetén simán meg lehetett győződni róla, töltve van-e (és ha mégse, nem kell arra pocsékolni az időt, hogy a fakanalak vagy a fűszerek mögül előhalásszák a tárat); csak hátra kell húzni a kakast, és máris látszik a töltényűrben levő lőszer. Ezt a vén kurvát csak elő kell rántani, amit most Clay is egy sima mozdulattal megtett. Ugyanilyen fegyvert rántott elő ezernyi változatban a Sötét Vándor. Ahogy várta, a hatlövetű tarjából csak egy lőszer hiányzott. Kirázta a többit is, bár előre tudta, mit fog találni. Beth Nickerson 45-öse teljesen törvénytelen rendőrgyilkos lőszerrel volt megtöltve. Dumdumgolyóval. Nem csoda, hogy a koponyatető eltűnt. A csoda az, hogy egyáltalán maradt valami a koponyából. Lenézett a sarokban ülő nő maradványaira, és elsírta magát.

– Clay! – Tom volt, aki fölfelé jött az alagsor lépcsőjén. – Öregem, Arnie-nak aztán tényleg mindene volt! Van itt egy olyan automata, amelyikért lefogadom, hogy egyből sittre vágták volna… Clay! Jól vagy?

– Jövök már! – Megtörölte a szemét. Bebiztosította a revolvert, és az övébe tűzte. Azután kihúzta belőle a házilag készült tokba rejtett kést, és Beth Nickerson pultjára fektette. Mintha cseréltek volna. – Még két perc.

– Ja.

Clay hallotta, ahogy Tom lefelé dübörög Arnie Nickerson föld alatti fegyvertárába, és pergő könnyei ellenére is elmosolyodott. Ez olyasmi, amit meg kell jegyeznie: adj egy kedves kis maldeni meleg fickónak egy kocsiderék fegyvert, amivel játszadozhat, és azonnal azt mondja, hogy *ja,* mint Sylvester Stallone.

Nekilátott átkutatni a fiókokat. A harmadik próbálkozásra talált egy súlyos, vörös dobozt, amelyre azt írták AMERICAN DEFENDER 45-ös KALIBER AMERICAN DEFENDER 50 LŐSZER

A konyharuhák alatt volt. A zsebébe dugta, majd elindult Tom és Alice után. Most már el akart tűnni innen, méghozzá mielőbb. Csak azt kell kimódolnia, hogy ezek ne akarják magukkal vinni Arnie teljes fegyvertárát.

A boltívnél megállt, és a Colemant magasra emelve visszanézett a hullákra. Az asszonyon nem sokat segített, hogy eligazgatta a szoknyáját. Hullák maradtak, sebeik olyan pőrék voltak, mint Noé, amikor fiai szeszközi állapotban találták. Kereshetett volna valamit, amivel letakarja őket, de ha egyszer nekiáll holttesteket takargatni, hol lesz a vége? Hol? Sharonnál? A saját fiánál?

– Isten ments! – suttogta, bár kételkedett benne, hogy Isten megtenné csak azért, mert ő kéri. Lejjebb engedte a lámpát, és elindult az alagsorba, ahol Tom és Alice zseblámpájának fényköre táncolt.

21

Mindketten nagy kaliberű pisztolyt viseltek fegyverövön, és *ezek* automaták voltak. Tom egy töltényövet is átvetett a vállán. Clay nem tudta, elnevesse-e magát, vagy ismét sírva fakadjon. Énjének egy része legszívesebben egyszerre mindkettőt megtette volna, persze ha így tesz, azt gondolták volna, hogy hisztériás rohama van. És persze jól gondolták volna. A falra szerelt plazmatévé a konyhai készülék nagy nagyon nagy – testvére volt. Egy alig valamivel kisebb televízióra egy sokcsatornás videojátékot kötöttek be, amelyet Clay valamikor szeretett volna kipróbálni. Talán hogy ájuldozhasson rajta. Mintegy ennek ellensúlyozására vénséges Seeberg zenegép állt a sarokban Nickersonék pingpongasztala mellett. Mesés színei sötétek és halottak voltak. És természetesen itt voltak a fegyverszekrények, kettő is, zárva, azonban az ajtók üvegét betörték.

– Rács is volt rajtuk, de a garázsban volt egy szerszámosláda – mondta Tom. – Alice letörte őket feszítővassal.

– Sima ügy volt – szerénykedett Alice. – Ez a garázsban volt, a szerszámosláda mögött, egy darab pokrócba csomagolva. Az, aminek gondolom? – Óvatosan, a gömbvas válltámasznál fogva vette föl a pingpongasztalról, és odavitte Clayhez.

– Mi a szent szar! – hüledezett a férfi. – Hát ez… – hunyorítva nézte a sátorvas fölötti vésetet. – Azt hiszem, orosz.

– Én biztos vagyok benne – mondta Tom. – Gondolod, hogy Kalasnyikov?

– Tőlem. Hozzá való lőszer is van? Olyan dobozokban, amelyekre ugyanolyan betűket stencileztek, mint amilyenek a fegyveren vannak?

– Fél tucat. *Súlyos* dobozok. Ez géppuska, ugye?

– Akár annak is hívhatod. – Clay megpöccintette a tűzválasztó kart. – Az majdnem biztos, hogy egyik állásában egyes lövéseket lehet leadni, a másikban sorozatot.

– Hány golyót lő ki percenként? – kérdezte Alice.

– Nem tudom – felelte Clay – de azt hiszem, a lövései számát *másodpercenként* mérik.

– *Hú.* – A lány szeme elkerekedett. – Ki tudod totózni, hogyan lőnek vele?

– Alice, úgyszólván biztos, hogy tizenhat éves parasztfiúkat tanítanak lőni ezzel. Igen, ki tudom totózni. – *Kérlek Uram, ne hagyd, hogy felrobbanjon a kezemben!*

– Törvényes ez Massachusetts államban? – kérdezte a lány.

– Most az, Alice. – Tom nem mosolygott. – Ideje indulnunk?

– Igen – bólintott a lány, azután – talán, mert még nem szokta meg, hogy ő az, aki döntéseket hoz – Clayre nézett.

– Igen – biccentett a férfi. – Északnak.

– Nekem jó – mondta Alice.

– Ja – helyeselt Tom. – Észak. Induljunk.

A GAITEN AKADÉMIA

Amikor másnap felvirradt az esős reggel, Clay, Alice és Tom egy North Reading-i elhagyott méntelep csűrjében táboroztak. Az ajtóból lestek, ahogy feltünedeznek a bolondok első csoportjai. Rajokban húztak délnyugat felé a 62-es úton Wilmington irányába. A ruhájuk egyformán ázott és rongyos volt, mintha ez lenne az uniformisuk. Egyesek mezítláb voltak. Délre eltűntek. Négy óra tájt, amikor a nap hosszú sugárkullői áttörtek a felhők között, csapatokban indultak vissza oda, ahonnan jöttek. Sokan menet közben majszoltak valamit. Néhányan azoknak segítettek, akiknek nehezére esett az önálló járás. Ha megöltek valakit, azt Clay, Tom és Alice nem látta.

Úgy fél tucat őrült jókora tárgyakat cipelt. Clay ismerősnek találta őket. Alice talált egy ilyet Tom vendégszobájának szekrényében. Körülállták, de féltek bekapcsolni.

– Clay! – szólalt meg Alice. – Miért hurcolnak ezek bömbidobozt?

– Nem tudom – felelte a férfi.

– Nem tetszik ez nekem – mondta Tom. – Nem tetszik a nyájalkotó hajlam, nem tetszik, hogy segítenek egymásnak, de legkevésbé az tetszik, hogy nagy zenegépeket cipelnek.

– Csak páran – mutatott rá Clay.

– Nézz csak oda! – szakította félbe Tom. Egy középkorú asszonyra mutatott, aki a 62-es úton tántorgott, karjában akkora rádió/CD-lejátszó, mint egy nappali zsámolya. A kebléhez szorította, mintha szundikáló csecsemő lenne, és vonszolta maga után a szerkezetből kilógó tápkábelt. – Olyat nem látsz, aki lámpát vagy kenyérpirítót vinne, ugye? Mi van, ha arra programozták őket, hogy begyűjtsék az elemes rádiókat, bekapcsolják őket, és elkezdjék sugározni a lüktetést, a tudat alatti üzenetet, az akármit? Mi van, ha ezek azokat keresik, aki első alkalommal elszalasztották az adást?

Ezek. Az örökzöld, paranoiás *ezek.* Alice a valahonnan előkerült cipőcskét szorongatta, de amikor megszólalt, a hangja elég nyugodt volt. – Nem hiszem, hogy erről lenne szó – mondta.

– Miért nem? – kérdezte Tom.

A lány a fejét rázta. – Nem tudom megmondani. Csak valahogy nem érzem igaznak.

– Női megérzés? – Tom mosolygott, de nem gúnyosan.

– Lehet – felelte a lány. – De azt hiszem, egy dolog nyilvánvaló.

– És mi az, Alice? – kérdezte Clay. Kezdte sejteni, mit akar mondani a lány, és igaza lett.

– Okosodnak. Nem önállóan, hanem mert együtt gondolkodnak. Valószínűleg hülyén hangzik, de azt hiszem, inkább azért gyűjtenek be egy stráfkocsi elemes rádiót, hogy bennünket őrjítsenek meg a bömböltetéssel.

– Telepatikusan gondolkodó csoport – mondta Tom, és elmerült a töprengésbe. Alice figyelte. Clay, aki már eldöntötte, hogy a lánynak igaza van, a nappal utolsó fényénél kinézett a csűr ajtaján. Azon tűnődött, hogy valahol meg kell állniuk, hogy szerezzenek egy autóstérképet.

Tom bólintott. – Miért ne? Végtére is valószínűleg ezt jelenti a csoportos közlekedés: telepatikus, közös tudatot.

– Ezt komolyan gondolod, vagy csak azért mondod, hogy engem…

– Komolyan gondolom – felelte Tom. Kinyújtotta a kezét, és megérintette a lányét, amely egyre szorosabban markolta a cipőcskét. – A legkomolyabban gondolom. Hagyd békén azt a cipőt, jó?

Alice röpke, szórakozott mosollyal nézett rá. Clay látta, és ismét arra gondolt, milyen szép, sőt gyönyörű ez a lány. És milyen közel áll az összeomláshoz. – A széna puhának tűnik, én pedig fáradt vagyok. Azt hiszem, szundítok egy jót.

– Vesd le a rosszabbik éned – biztatta Clay.

2

Clay azt álmodta, hogy ő, Sharon és Johnny-Gee piknikeznek Kent Pondban, kis házuk mögött. Sharon leterítette navahó pokrócát a fűre. Szendvicset ettek, jeges teát ittak. A nap hirtelen elsötétedett. Sharon a férje mögé mutatott, és azt mondta: – Nézd! Telepaták! – De amikor Clay arra fordult, semmit nem látott, csak egy varjúrajt, olyan hatalmasat, hogy eltakarta a napot. Ekkor kezdődött a csilingelés. Pont úgy hangzott, ahogy Mister Softee autója játszotta a Sesame Street dallamát, de Clay tudta, hogy telefon csörög, és megrémült álmában. Visszafordult, de Johnny-Gee eltűnt. Amikor kérdezte Sharont, hova lett – máris rettegett, hiszen tudta a választ –, az asszony azt felelte, Johnny a takaró alá bújt, hogy telefonáljon. Egy púp volt a takaró alatt. Clay bebújt a takaró alá, az erős, édes szénaillatba, kiáltott Johnny-nak, hogy ne telefonáljon, a gyerek után nyúlt, de csak egy üveggömb hideg görbületét találta; az Apró Kincsekben vásárolt papírnehezék volt, amelynek mélyén gyermekláncfű zseb ködje lebegett.

Ekkor Tom fölrázta. Közölte vele, hogy az órája szerint kilenc múlt, fölkelt a hold, és ha még gyalogolni akarnak, akkor ideje indulni. Clay még sose örült ennyire, amiért fölébresztették. Mindent összevéve szívesebben álmodott a bingósátorral. Alice furán nézett rá.

– Mi van? – kérdezte Clay, majd ellenőrizte – ez máris kezdett második természetévé válni –, hogy az automata fegyverek be vannak-e biztosítva.

– Beszéltél álmodban. Azt mondtad: „Ne vedd föl, ne vedd föl!”

– *Senkinek* sem lett volna szabad felvennie – mondta Clay. – Mindenki jobban járt volna vele.

– Aha, de ki tud ellenállni egy csöngő telefonnak? – kérdezte Tom. – És innentől kezdődik a játék.

– Imigyen szóla az a kibaszott Zarathustra – mondta Clay. Alice addig nevetett, míg elsírta magát.

3

Amikor a hold szlalomozni kezdett a felhők között – olyan, mint egy kalózokról és elrejtett kincsekről szóló ifjúsági könyv illusztrációja, gondolta Clay –, otthagyták a méntelepet és elindultak észak felé. Ezen az éjszakán történt, hogy találkoztak a maguk fajtájával.

Azért, mert mostantól ez a mi időnk, gondolta Clay, és egyik kezéből a másiba csúsztatta az automata puskát. Megtöltve piszok nehéz volt. *A telefonbolondok kisajátították a nappalokat; amikor előbújnak a csillagok, eljön a mi időnk. Olyanok vagyunk, mint a vámpírok. Az éjszakába száműztek bennünket. Közelről megismerjük egymást, mert még tudunk beszélni; kis távolságról bizonyosak lehetünk egymásban, a csomagjaink és az alapján, hogy egyre többen viselünk fegyvert}, de távolból az egyetlen biztos jel a bókoló zseblámpafény. Három napja még nemcsak hogy mi uraltuk a világot, de az életben maradottak bűntudatát is éreztük az összes kihalt faj miatt, amelyeket mi irtottunk ki, miközben fölfelé kapaszkodtunk a huszonnégy órás kábel hírtévé és a mikrohullámos pattogatott kukorica mennyországába. Most mi vagyunk az Elemlámpák Népe.*

Tomra nézett. – Hova mennek? – kérdezte. – Hova mennek a bolondok napnyugta után?

Tom végigmérte. – Az Északi-sarkra. A tündérek kihaltak kergerénszarvas-kórban, és ezek a fickók kisegítenek, amíg felnő az új nemzedék.

– Jézusom! – mondta Clay. – Valaki bal lábbal kelt ma reggel?

Tom nem mosolygott. – A macskámon gondolkozom – mondta. – Azon gondolkozom, jól

van-e. Te nyilván úgy véled, hogy ez ostobaság.

– Nem – válaszolta Clay, bár ha a felesége és a fia miatti aggodalomhoz mérte, mégiscsak annak tűnt.

4

Egy Ballardvale nevezetű helységben, ahol összesen két közlekedési lámpa volt, szereztek autóstérképet egy könyvesboltban. Észak felé vándoroltak, és nagyon boldogok voltak, hogy megmaradtak a 93-as és 95-ös államközi utak határolta, többé-kevésbé bukolikus vidéken. A többi utazó, akivel találkoztak – zömük nyugat felé tartott, minél messzebb az I-95-ös műúttól –, borzalmas közlekedési dugókról és szörnyű balesetekről mesélt. Ama néhány zarándok egyike, akik kelet felé igyekeztek, azt mondta, az I-93-as wakefieldi leágazása közelében felrobbant egy tartálykocsi, az okozott tűz sorozatos robbanásokat idézett elő, emiatt az észak felé tartó forgalom legalább egy-mérföldes szakaszon szénné égett. Elbeszélése szerint olyan volt a szag, mintha „halat sütöttek volna a pokolban”.

Az Elemlámpás Nép újabb tagjaival találkoztak, amikor keresztülvágtak Andover peremén, és újra hallották a pletykát, amely olyan makacsul tartotta magát, hogy immár tényként kezelték: a New Hampshire-i határ le van zárva. A New Hampshire-i állami rendőrség és a seriffhelyettes különítmény először lő, aztán kérdez. Nem érdekli őket, hogy bolond jön-e vagy egészséges.

– Ez csak egy új változata a kibaszott jeligének, amit a kibaszott rendszámtáblájukra írnak időtlen idők óta – mondta egy keserű arcú, koros férfi, aki egy darabig velük vándorolt. Kis hátizsákot viselt drága felöltőhöz, a kezében hosszú elemlámpát tartott. A felöltő zsebéből kézifegyver agya állt ki. – Ha New Hampshire-ben vagy, vígan élhetsz. Ha New Hampshire-be akarsz jönni, megdögölhetsz.

– Csak hát ezt… nehéz elhinni – mondta Alice.

– Higgy, amit akarsz, kisasszony – mondta ideiglenes útitársuk. – Én találkoztam olyanokkal, akik északnak tartottak, mint ti, de gyorsan délnek fordultak, látva, hogy embereket lőnek le, mikor Dunstable-től északra megpróbálnak átjutni a New Hampshire-i határon.

– Mikor? – kérdezte Clay.

– Tegnap éjjel.

Claynek számos más kérdése is lett volna, de inkább tartotta a száját. Andovernél a keserű arcú férfi és annak a csoportnak a többsége, amellyel megosztották a járművektől eldugult (de még járható) országutat, rátértek a 133-as műútra, és továbbmentek nyugatnak, Lowell felé. Claynek, Tomnak és Alice-nak, akik ott maradtak a kihalt andoveri főutcán – csak néhány, zseblámpát lóbáló gyűjtögető járt rajta –, dönteni kellett.

– Te elhiszed? – kérdezte Clay a lánytól.

– Nem – felelte Alice, és Tomra pillantott.

Tom megrázta a fejét. – Én sem. Eléggé aligátor-a-szennyvízcsatornában íze volt a történetnek.

Alice bólintott. – A hírek már nem járnak szárnyakon. Telefon nélkül semmiképpen.

– Ja – helyeselt Tom. – Ez határozottan a városi népmesék újabb nemzedéke. Ennek ellenére arról az államról beszélünk, amelyet egy barátom szeret New Hamsternek hívni. Ezért úgy vélem, olyan mellékúton kellene átkelnünk a határon, ami a legkevésbé van szem előtt.

– Ez úgy hangzik, mint egy terv – mondta Alice, és ezzel ismét elindultak, addig menve a járdán, amíg volt város, és volt járda, amin mehettek.

Andover határában a helyi IGA bolt betört kirakatából egy férfi lépett eléjük, aki kétoldalt

elemlámpát viselt egy homlokpánton (egy-egy világított a két halántékán). Barátságosan intett nekik, azután elindult feléjük az egymásba szaladt bevásárlókocsik között, menet közben konzervdobozokat dobálva az újságkihordó fiúkéhoz hasonló oldaltáskába. Megállt egy oldalára fordult kisteher mellett, bemutatkozott, hogy ő Mr. Roscoe Handt Methuenből, és megkérdezte, merre tartanak. Amikor Clay mondta, hogy Mainebe, Handt csak a fejét rázta.

– A New Hampshire-i határ le van zárva. Nincs még fél órája, hogy találkoztam két emberrel, akiket onnan fordítottak vissza. Aszongya, a New Hamsphire-iek próbálnak különbséget tenni a telefonbolondok és a magunkfajták között, de nem nagyon erőlködnek.

– És ezek az emberek a saját szemükkel látták, hogy le van zárva a határ? – kérdezte Tom.

Roscoe Handt úgy nézett rá, mintha *ő* lenne bolond. – Muszáj megbízni a mások szavában, öregem – mondta. – Mármint nem hívhatsz föl valakit, hogy igazolja, ugye? – Egy pillanatra elhallgatott. – Azt mondták ezek az emberek, hogy Nashua és Salem között elégetik a holttesteket. Olyan a szaguk, mint a sült disznóé. Ezt is ők mondták. Van egy ötfős csapatom, amelyiket nyugat felé viszek, s még néhány mérföldet meg akarunk tenni napfelkelte előtt. A nyugat felé vezető út nyitva van.

– Ezt hallotta, ugye? – kérdezte Clay.

Handt enyhe lenézéssel pillantott rá. – Igen, ezt. És az okos ember kevés szóból is ért, ahogy anyukám szokta mondani. Ha tényleg északnak tartanak, akkor igyekezzenek éjfélre elérni a határt. A bolondok nem jönnek elő sötétedés után.

– Tudjuk – jegyezte meg Tom.

Az ember, aki elemlámpákat viselt a fején, levegőnek nézte Tomot, és továbbra is Clayhez intézte a szavait, mert úgy döntött, hogy hármuk közül ő a vezető. – És nem használnak elemlámpát. Lengessék a lámpájukat. Beszéljenek. *Kajabáljanak.* Ezeket sem csinálják. Kétlem, hogy azok átengedik magukat a határon, de ha szerencséjük van, nem lövik le magukat.

– Okosodnak – szólalt meg Alice. – Ugye ezt is tudja, Mr. Handt?

A férfi felhorkant. – Bandában mászkálnak, és már nem gyilkolják egymást. Nem tudom, hogy ettől okosabbak-e. De *minket* még mindig megölnek, ezt tudom.

Bizonyára észrevette a kétkedést Clay arcán, mert elmosolyodott. Az elemlámpák fényében elég kellemetlen volt a mosolya.

– Ma reggel láttam, ahogy elkapnak egy asszonyt – mondta. – A saját szememmel, világos?

Clay bólintott. – Világos.

– Azt hiszem, tudom is, miért volt az utcán. Ez Topsfieldben történt, tán tízmérföldnyire innen? Én az embereimmel a hatos motelben voltunk. Az asszony arrafelé jött. Illetve nem is jött. Sietett. Majdhogynem futott. Hátrafelé nézegetett. Láttam, mert nem tudtam elaludni. – Megrázta a fejét. – Rohadt nehéz átszokni a nappali alvásra.

Clay meg akarta mondani Handtnak, hogy ők már átszoktak, azután mégsem tette. Látta, hogy Alice ismét a talizmánját szorongatja. Nem akarta, hogy a lány hallja ezt, de tudta, hogy nem kímélheti meg tőle. Részben azért, mert ez a túléléshez szükséges információ (és ellentétben a New Hampshire-i határral, erről majdnem bizonyosan tudta, hogy tény), részben meg azért, mert a világ most egy darabig tele lesz efféle hírekkel. Ha eleget hallanak, lesz talán, ami magától beáll sorba, és kialakul belőle valamilyen minta.

– Nyilván csak jobb helyet keresett magának, ahol liehet. Csak ennyi. Meglátta a hatos motelt, és arra ondolt: „Hé, itt van szoba, és benne ágy. Éppen az Exxon-kút mellett. Csak egy háztömbnyire.” De még félúton se volt, amikor egy csapat fordult be a sarkon. Úgy mentek… tudják, hogy mennek mostanában?

Roscoe Handt mereven lépkedett feléjük, mint egy ólomkatona, a szatyor lengett a vállán. A telefonbolondok nem éppen így jártak, de tudták, mit akar megmutatni nekik, és bólintottak.

– És az asszony… – A felfordult furgonnak dőlt, és megdörgölte az arcát. – Ezt akarom megértetni magukkal, világos? Ezért nem engedhetik, hogy elkapják magukat, nem mesélhetik be maguknak, hogy normálisabbakká váltak, csak azért, mert némelyiknek sikerül eltalálni a megfelelő gombot a bömbidobozon, és elindítani a CD-lejátszót…

– Maga látta? – kérdezte Tom. – *Hallotta?*

– Igen, kétszer is. A második pasi, akit láttam, csak ballagott, és lóbálta a cuccot, de olyan erősen, hogy a karja csapkodott, mint a szélmalom vitorlája, és mégis szólt a zene. Tehát szeretik a zenét, és persze valamennyit visszanyerhetnek a gógyijukból, de éppen ezért kell óvatosan bánni velük, értik?

– Mi történt az asszonnyal? – kérdezte Alice. – Akit elkaptak?

– Igyekezett úgy tenni, mintha közéjük tartozna – mondta Handt. – Én meg arra gondoltam, ahogy ott álltam a szoba ablakánál, azt gondoltam: „Igen, menj csak, lányom, talán van esélyed, ha egy kicsit próbálod utánozni őket, azután megpattansz, és bejössz ide valahova.” Mert nem szeretnek fedett helyre menni, észrevették?

Clay, Tom és Alice megrázták a fejüket. A férfi bólintott. – *Bemennek,* már láttam ilyet, de nem nagyon szeretik.

– Hogyan kapták el? – kérdezte ismét Alice. – Azt nem tudom pontosan. Talán megszagolták, vagy ilyesmi.

– Vagy talán megérintették a gondolatait – mondta Tom.

– Vagy *nem tudtak* megérinteni – tette hozzá Alice.

– Ezt nem tudom – felelte Handt –, csak azt, hogy széttépték, ott, az utcán. Úgy értem, szó szerint széttépték, darabokra.

– És ez mikor történt? – kérdezte Clay, és átkarolta Alice-t, mert látta, hogy megtántorodik.

– Ma reggel kilenckor. Topsfieldben… így hát, ha látnak egy bandát, amelyik a Sárga Úton megy, és rádiót bőget, hogy: „Miért is ne lehetnénk barátok”… – Komoran nézett rájuk a fejére szerelt elemlámpák izzásában. – Akkor én nem rohannék ki, *szia, haver*-t kiabálva. – Szünet. – És nem is mennék északra. Még ha a határon nem lőnek le, akkor is csak idő-pocsékolás…

De miután rövid tanácskozást tartottak az IGA parkoló szélén, ők hárman mégiscsak északnak indultak.

North Andover közelében megálltak egy gyalogos felüljárón a 495-ös út fölött. A felhők ismét vastagodni kezdtek, de a hold azért áttört közöttük, megmutatva a hatsávnyi néma forgalmat. A híd közelében, amelyen álltak, felfordult kamion hevert, akár egy döglött elefánt. Körülötte narancsszínű kúpok jelezték, hogy valaki legalább jelképesen törődött vele. Két elhagyatott rendőrautó állt mögötte, az egyik az oldalára borult. A kamion hátsó része feketére égett. Tetemek nem látszottak a pillanatnyi holdfényben. Néhány ember araszolt nyugat felé a leállósávban, de még ott is lassan haladtak.

– Ettől tűnik valódinak, ugye? – kérdezte Tom.

– Nem – felelte Alice közömbösen. – Az én szememben olyan, mint egy nagy nyári film trükkje. Vegyél egy vödör pattogatott kukoricát meg egy kólát, és nézd meg, hogyan lesz vége a világnak a… min is? CGI-n? Kék Dobozban? Valami ilyen szarságban. – Fűzőjénél fogva fölemelte a cipőcskét. – Nekem ennyire van szükségem, hogy valódinak érezzem. Valamire, ami elég kicsi, hogy elférjen a kezemben. Gyerünk, indulás.

A 28-as főút tele volt elhagyott járművekkel, de valósággal üresnek tűnt a 495-öshöz képest. Négy órára elérték Methuent, a sztereólámpás Mr. Roscoe Handt városát, és épp eléggé elhitték a történetét ahhoz, hogy hajnalhasadás előtt menedéket keressenek. A 28-as és a 110-es út kereszteződésénél álló motelt választották. Tucatnyi autó parkolt az épületek előtt, Claynek mégis volt egy olyan érzése, hogy a motel kihalt. Miért is ne lenne? A két út járható, de csak gyalogszerrel. Clay és Tom megállt a parkoló szélén, és lengetni kezdték az elemlámpájukat.

– Okék vagyunk! – kiáltotta Tom. – Normális emberek! Bemegyünk!

Vártak. Nem jött válasz a motelből, amely a tábla szerint az Édesvölgy Fogadó, Fűtött Medence, HBO, Csoportoknak Árkedvezmény nevet viselte.

– Gyerünk – mondta Alice. – Fáj a lábam. És hamarosan kivilágosodik.

– Nézd csak! – mondta Clay. Fölvett egy CD-t a motel bejárata mellől, és rávilágított a zseblámpájával. A *Szerelmes dalok* voltak Michael Boltontól.

– És még azt mondtad, hogy okosodnak – jegyezte meg Tom.

– Ne ítélj elhamarkodottan – figyelmeztette Clay, és elindult a bungalók felé. – Ezt akárki eldobhatta.

Alice rávilágított a CD-re. – Ki ez a pasi?

– Aranyom – felelte Tom –, jobb, ha nem tudod. – Fogta a CD-t, és a válla fölött elhajította.

Felfeszítették három szomszédos szoba ajtaját – óvatosan, így legalább a reteszt vissza tudták tolni, miután bent voltak –, és miután volt ágyuk, a nap nagy részét átaludtak. Nem zavarták meg őket, noha este Alice azt mondta, hogy zenét vélt hallani a távolból. Bár elismerte, hogy álmodhatta is.

8

Az Édesvölgy Fogadó előterében térképeket is lehetett kapni, és ezek sokkal részletesebbeknek bizonyultak a szokásos autósatlaszoknál. Egy tárolószekrényben voltak, amelynek az üvegét betörték. Clay kivett egy massachusettsit és egy New Hampshire-it, vigyázva, nehogy megvágja a kezét. Közben észrevett egy fiatalembert, aki a recepciós pult másik oldalán feküdt. A szeme vadul meredt a világra. Clay egy pillanatig azt hitte, hogy valaki egy furcsa színű csokrot tett a halott szájába. Azután meglátta a hulla arcát átdöfő zöldes csúcsokat, és rájött, hogy ugyanolyanok, mint a szekrény körül az üvegcserép. A tetemen névkártya is volt, miszerint NEVEM HANK, ENGEM KÉRDEZZ A HETI ÁRAKRÓL. Ahogy Hanket nézte, Claynek eszébe jutott Mr. Ricardi.

Tom és Alice az előtér ajtajánál várták. Háromnegyed kilenc volt, már besötétedett. – Hogy csináltad? – kérdezte Alice.

– Ezek talán segítenek. – Odaadta a térképeket a lánynak, azután a magasba emelte a Coleman lámpát, hogy Alice és Tom láthassa, összehasonlíthassa az autóstérképpel, és így megtervezhessék éjszakai útvonalukat. Johnnyra és Sharonra fatalistaként próbált gondolni a kopár tényekre csupaszítva jelenlegi családi helyzetét: ami történt Kent Pondban, az megtörtént. A fia és a felesége vagy jól van, vagy nincsen jól. Vagy megtalálja őket, vagy nem. Hol sikerült neki ez a mágikus gondolkodás, hol nem.

Amikor éppen kicsúszott alóla a talaj, akkor azt mondta magának, hogy szerencsés, mert életben maradt, és ebben bizonyosan igaza volt. Jó szerencséjét azonban elrontotta, hogy amikor a Lüktetés elkezdődött, éppen Bostonban tartózkodott, ami még a legrövidebb úton (és most határozottan *nem* ezen haladnak) is száz mérfölddel délebbre van Kent Pondtól. De sikerült jó emberekkel találkoznia. Ez is szerencse. Olyanokkal, akikre barátként gondolhat. Bőven látott másokat – Söröshordós Fickót, Pufók Biblia-lobogtató Asszonyságot meg a methueni Mr. Roscoe Handtot –, akik nem voltak ilyen szerencsések.

Ha sikerült eljutnia hozzád, Share, ha Johnny eljutott hozzád, akkor jól vigyázz rá. Nagyon vigyázz rá.

De ha a fiúnál ott volt a telefonja? Ha elvitte az iskolába a vörös mobilját? Mintha mostanában a szokottnál gyakrabban vitte volna magával. Mert olyan sok más srác is vitte a magáét.

Krisztusom!

– Clay! Jól vagy? – kérdezte Tom.

– Persze. Miért?

– Nem is tudom. Egy kicsit… komornak tűnsz.

– Halott van a pult mögött. Nem szép látvány.

– Ide nézzetek! – mondta Alice, aki egy vonalat követett a térképen. Keresztülvágott az államhatáron, azután Pelhamtól kicsit keletebbre beletorkollt a New Hampshire-i 38-as műútba. – Ez elég jónak tűnik – mondta a lány. – Ha nyolc-kilenc mérföldet nyugatnak megyünk az országúton – rámutatott a 110-es főútvonalra, ahol az autók és az aszfalt halványan derengtek a ködpermetben –, akkor odaérünk. Mit gondoltok?

– Szerintem jól hangzik – mondta Tom.

A lány Clayre pillantott. A cipőcskét eltette – valószínűleg a hátizsákjába –, Clay mégis látta rajta, hogy szívesen szorongatná. Úgy vélte, tiszta szerencse, hogy Alice nem dohányzik, mert napi négy dobozzal elszívna. – Ha őrzik az áthaladó utakat – szólalt meg a lány.

– Emiatt majd akkor aggódjunk, ha muszáj – mondta Clay, de egyáltalán nem aggódott. Így vagy úgy, neki el kell jutnia Maine-be. Ha ehhez hason kell csúsznia a bozótban, mint azoknak, akik illegálisan lépik át a kanadai határt az októberi almaszedés idején, akkor azt fogja tenni. Ha Tom és Alice úgy dönt, hogy másfelé mennek, az nagy baj lesz. Sajnálattal hagyja ott őket… de otthagyja. Mert tudnia kell, mi a helyzet.

Annak a tekergős vörös vonalnak, amelyet Alice talált az édesvölgyi térképeken, neve is volt – Dostie Stream Road –, és csaknem üres volt. A határig tartó négymérföldes sétán mindössze öt-hat elhagyott járművet és egyetlen roncsot találtak. Két ház mellett is elmentek, amelyekben fényt láttak, és hallották a generátorok zúgását. Kis ideig fontolgatták, hogy megállnak, de nem túl sokáig.

– Valószínűleg tűzharcba keverednénk valami fickóval, aki az otthonát és a tűzhelyét védelmezi – mondta Clay. – Mármint feltételezve, hogy van ott valaki. Azokat a generátorokat nyilván akkor indították be, amikor az országos hálózatok kifújtak, és addig mennek, amíg el nem fogy az üzemanyag.

– Még ha épeszű emberek vannak is ott, és beengednek minket, ami aligha lenne épeszű ötlet, mit fogunk csinálni? – mondta Tom. – Megkérjük őket, hagy használhassuk a telefont?

Fontolgatták, hogy megállnak valahol és megpróbálnak újítani egy járművet (az *újítani* Tom szava volt), de végül ezt az ötletet is elvetették. Ha az államhatárt seriffhelyettesek vagy polgárőrség védi, akkkor nem a legokosabb dolog odahajtani egy Chevy Tahoe-val.

Így hát gyalogoltak, és természetesen senkit sem találtak a határon, csak egy táblát (kicsit, amelyik illett a tanyavidéken kanyargó, kétsávos autóúthoz), amelyen az állt: ÖN MOST LÉP BE NEW HAMPSHIRE ÁLLAMBA, meg az, hogy BIENVENUE! Egy hang sem hallatszott, csak a köd csöpögött kétoldalt a fákról, és olykor a szél suttogott. Meg talán állat motoszkált. Kis időre megálltak, hogy elolvassák az útjelzést, azután mentek tovább, maguk mögött hagyva Massachusetts államot.

9

Az egyedüllét érzése a Dostie Stream Roaddal együtt ért véget, amikor az útjelzőn azt olvasták, hogy 38-AS SZÁMÚ FŐÚT és MANCHESTER 19 M. A 38-ason csak néhány utazóval találkoztak, de amikor fél órával később rákanyarodtak a 128-asra – roncsokkal teli, széles sztráda volt, amely egyenest északnak tartott –, a néhány utazót felváltotta a menekültáradat hömpölygése. Főleg kisebb, két-három fős csoportokban utaztak, és Clay megdöbbenésére szinte senki sem törődött mással, csak önmagával.

Láttak egy negyven körüli asszonyt és egy körülbelül húsz évvel idősebb férfit, akik bevásárlókocsikat toltak. Mindkét kocsiban kisgyerek ült. A férfiában egy fiúcska, akinek

szűk volt a kocsi, de valahogy összegömbölyödött, úgy aludt. Miközben Clay és csapata elhaladt a fura család mellett, a férfi kocsijának egyik kereke kiugrott. A kocsi oldalra dőlt, a hétévesforma fiúcska kiborult. Tom elkapta a vállát, felfogva az ütés nagyját, de az egyik térdét így is felhorzsolta. És természetesen megrémült. Tom fölemelte, de a fiúcska nem ismerte. Kapálózott, menekülni próbált, és még keservesebben zokogott.

– Semmi baj, köszönöm, majd vigyázok rá – mondta a férfi. Átvette a gyermeket, leült vele az út szélére, és ott olyasmit csinált, amit Clay nem tapasztalt azóta, hogy *ő* volt hétéves. Azt mondta: – Gregory majd megpuszilja, és nem fog fájni a bibi. – Megcsókolta a horzsolást, a kisfiú az idős férfi vállára hajtotta a fejét, és már aludt is. Gregory rámosolygott Tomra meg Clayre, és bólintott. Halálosan fáradtnak tűnt ez a Gregory, aki a múlt héten még szikár, elegáns hatvanas lehetett, most pedig hetvenöt éves, öreg zsidónak látszott, aki addig próbál eltűnni Lengyelországból a fenébe, amíg lehet. – Nem lesz semmi baj – mondta. – Most menjenek. Clay már nyitotta a száját, hogy azt mondja: *Miért ne mennénk együtt? Miért nem állunk össze? Mit gondol, Greg?* A sci-fi regényekben, amelyeket kamaszkorában olvasott, a hősök mindig ilyesmiket mondanak: *Miért nem állunk össze?* – Igen, menjenek, mire várnak? – kérdezte az asszony, mielőtt Clay akár ezt, akár mást mondhatott volna. Az ő bevásárlókosarában egy ötéves kislány aludt. Az asszony oltalmazón állt a kocsi mellett, mintha valami mesés zsákmányra tett volna szert egy kiárusításon, és attól félne, hogy Clay vagy valamelyik barátja megpróbálja elrabolni. – Gondolják, hogy van valamink, amit használhatnak?

– Natalie, hagyd abba – mondta Gregory lemondó türelemmel.

De Natalie nem hagyta abba, és Clay rájött, mi olyan leverő ebben a kis jelenetben. Nem az, hogy ő képes lenne ebédet – éjféli ebédet – rabolni magának egy asszonytól, akit a fáradtság és a rettegés paranoiássá tett; ez érthető és megbocsátható. Attól szállt le a kedve a cipőtalpáig, ahogy az emberek csak mentek, lengették a lámpájukat, és halkan beszélgettek csoporton belül, alkalmanként áttéve a bőröndjüket egyik kézből a másikba. Egy szilaj vagány kis robogón kanyargott a roncsok és a törmelék között, és az emberek rosszalló motyogással utat adtak neki. Clay szerint ugyanez lett volna a helyzet, ha a bevásárlókocsiból kieső kisfiú nem a lábát horzsolja le, hanem nyakát szegi. Szerinte akkor sem történt volna más, ha az a nehézsúlyú szivar, aki az út mentén zihált egy túlterhelt hátizsák alatt, hirtelen trombózisban esik össze. Senki sem próbálná életre kelten, és természetesen elmúltak a 911-es szám napjai.

Még arra se vették a fáradságot, hogy odakiáltsanak: *Ez az, hölgyem, ossza csak ki!* Vagy: *Hé haver, miért nem mondod neki, hogy fogja be a pofáját?* Csak mennek tovább.

– …mert nincs másunk, csak ezek a *gyerekek,* a felelősség, amit nem akartunk, amikor *magunkra* is alig tudunk vigyázni, neki ritmusszabályozója van, szeretném tudni, mit csinálunk, ha lemerül az *elem?* És most itt vannak ezek a gyerekek! Akarnak egy gyereket? – Vadul nézett körül. – Hé! Akar valaki egy gyereket?

A kislány mocorgott.

– Natalie, felzavarod Portiát – mondta Gregory.

A Natalie nevű asszony elnevette magát. – Mi a *szar!* Ez egy felzavaró világ! – Körülöttük cammogott tovább a Menekült Menet. Senki sem figyelt oda, és Clay azt gondolta: *Szóval ezek vagyunk. Ez lesz, ha kiesik a világ feneke. Ha nincsenek forgó kamerák, nem égnek házak, nem mondja Anderson Cooper: „ Visszakapcsolunk a CNN atlantai stúdiójába.” Ilyen az, amikor a belbiztonságot felfüggesztik az ép ész hiánya miatt.*

– Hadd vigyem a fiút – mondta. – Viszem, amíg találnak valami jobbat, amiben szállíthatják. Ennek a kocsinak vége. – Tomra nézett. Ő vállat vont, bólintott.

– Ne jöjjön a közelünkbe! – mondta Natalie, és hirtelen megjelent a kezében egy pisztoly. Nem volt valami nagy, valószínűleg csak egy 22-es, de még az is végezhet bárkivel, ha a megfelelő helyre érkezik a golyó.

Clay hallotta a hangot, amelyet a két oldalán előrántott fegyverek adtak, és tudta, hogy

Tom és Alice a Nickersonéktól szerzett pisztolyokkal veszik célba a Natalie nevű asszonyt. Úgy látszik, most így mennek a dolgok.

– Tegye el, Natalie – mondta. – Máris megyünk.

– Kurvára jól teszik! – mondta az asszony, és szabad kezével félresöpört egy tincset a szeméből. Nem látszott észrevenni, hogy a Clay mellett álló fiatalember és a még fiatalabb lány fegyvert szegez rá. Az elhaladó emberek *most* rájuk néztek, de az egyetlen válaszuk az volt, hogy kicsivel gyorsabban baktattak el az összecsapás és lehetséges vérfürdő színhelye mellett.

– Gyerünk, Clay! – mondta halkan Alice. Szabad kezével megfogta a férfi csuklóját. – Mielőtt kitör a lövöldözés.

Elindultak. Alice Clay csuklóját fogta, majdnem úgy, mintha a fiúja lenne. *Csak egy kis éjféli séta,* gondolta Clay, noha fogalma sem volt, mennyi az idő, és nem is érdekelte. A szíve vadul vert. Tom követte őket, de hátramaradt, és csupán akkor tette el a fegyverét, amikor befordultak a következő kanyarba. Clay úgy vélte, Tom arra készült, hogy visszalőjön abban az esetben, ha Natalie úgy dönt, mégis használja a krumplipuskáját. Mert most az a szokás, hogy visszalövünk, minthogy a telefonszolgálat további értesítésig szünetel.

10

A hajnal előtti órákban, mikor a 102-es úton mentek Manchestertől keletre, nagyon halkan meghallották a zenét.

– Krisztusom! – torpant meg Tom. – Ez a „Sétál a kis elefánt”!

– A *micsoda?* – kérdezte Alice mulatva.

– Egy nagyzenekari szám abból az időből, amikor negyed dollár volt a benzin. Les Brown és Híres Bandája, vagy valami ilyesmi. Anyámnak megvolt a lemez.

Utolérte őket két ember, akik megálltak, hogy kiszuszogják magukat. Korosabbak voltak, de egészségesnek tűntek. *Mintha két frissen nyugdíjazott postás kirándulna Cotszvoldsba,* gondolta Clay. *Vagy ahova akarnak.* Az egyik hátizsákot cipelt – nem olyan plá-zapicsáknak valót, hanem derékig érő fémkeretest –, a másiknak a jobb válláról kenyérzsák lógott, a balról pedig egy nagyjából 30-as kaliberű készség.

Hátizsák letörölte alkarjával a verejtéket a homlokáról, és megszólalt: – A mamájának meglehetett a Les Brown-féle változat, de valószínűbb a Don Costavagy a Henry Mancini-féle. Ezek voltak a népszerűbbek. Az ott – a kísérteties hangok irányába biccentett – Lawrence Welk, és ez olyan igaz, mint hogy élek.

– Lawrence Welk! – Tom csaknem áhítattal ejtette ki ezt a nevet.

– *Ki?* – kérdezte Alice.

– Hallga, hogy sétál az elefánt! – felelte Clay, és felnevetett. Fáradt volt, és bután érezte magát. Arra gondolt, hogy Johnnynak tetszene ez a zene.

Hátizsák enyhe megvetéssel nézett rá, azután visszafordult Tomhoz. – Ez bizony Lawrence Welk – mondta. – A szemem már nem a régi, de a fülemmel nincs baj. A feleségem és én minden szombaton megnéztük a műsorát.

– Az volt a Dodge legjobb korszaka – szólalt meg Kenyérzsák. Ennyivel járult hozzá a beszélgetéshez, és Claynek a leghalványabb fogalma sem volt arról, mit akart ezzel mondani.

– Lawrence Welk és az ő Champagne Bandája! – mondta Tom. – Még csak elképzelni is!

– Lawrence Welk és az ő Champagne Zenészei – helyesbített Hátizsák. – Jézus *Krisztus!*

– Ne feledkezzen meg a Lennon Nővérekről és a szépséges Alice Lonról – tette hozzá Tom.

A távolban változott a kísérteties zene. – Ez a „Calcutta” – mondta Hátizsák. Felsóhajtott. – Nos, mennünk kell. Igazán kellemesen telt a nap az önök társaságában.

– Éjszaka – helyesbített Clay.

– Dehogy – tiltakozott Hátizsák. – Manapság ez a mi nappalunk. Nem vette még észre? Szép napot, fiúk. Magának is, kisasszony.

– Köszönöm – felelte halkan a kisasszony Tom és Clay között.

Hátizsák elindult. Kenyérzsák beállt mellé. Körülöttük himbálózó elemlámpák sugarai vezették az embereket egyre mélyebbre New Hampshire-be. Hátizsák megállt, és visszanézett egy végszóra.

– Ne maradjanak egy óránál tovább az úton – mondta. – Keressenek egy házat vagy motelt, és menjenek be. A cipőkről tudnak, ugye?

– Mi van a cipőkkel? – kérdezte Tom.

Hátizsák türelmesen nézett rá, valószínűleg úgy, mint mindenkire, aki nem tehet róla, hogy bolond. Messze az út mentén a „Calcuttá”-t – ha csakugyan az volt – egy polka váltotta föl. Eszelősen hangzott a ködös, szemerkélő éjszakában. És most ez az öregember a nagy zsákkal a hátán holmi cipőkről beszél.

– Amikor bemegy egy helyre, tegye ki a cipőjét a verandára – mondta Hátizsák. – Az őrültek nem viszik el, emiatt nem kell aggódnia, másoknak pedig jelzi, hogy a hely foglalt, menjenek tovább, keressenek másikat. Megspórolja – tekintete Clay súlyos automata fegyverére hullott –, megspórolja a baleseteket.

– Voltak balesetek? – kérdezte Tom.

– Hát persze – felelte Hátizsák dermesztő közönnyel. – Mindig vannak balesetek, mert az emberek olyanok, amilyenek.

– Ezt honnan tudja? – kérdezte Alice.

Hátizsák rámosolygott, ami minden tekintetben javított az arcán. De hát nehéz volt nem mosolyogni Alice-ra; még hajnali háromkor is szép és fiatal volt.

– Az emberek beszélnek; én figyelek. Amikor én beszélek, néha más emberek figyelnek. Maguk figyelnek?

– Igen – felelte Alice. – A figyelés a kedvenc foglalatosságom.

– Akkor adja tovább. Éppen elég baj, hogy *azokat* el kell viselni. – Nem kellett kifejtenie, kikre gondol.

– Hogy még nálunk is balesetek legyenek, az már túlzás.

Clay arra gondolt, ahogy Natalie célba vette a 22-essel. – Igaza van – mondta. – Köszönöm.

– Ez pedig a „Söröshordó-polka”, igaz? – szólalt meg Tom.

– Bizony az, fiacskám – helyeselt Hátizsák. – Myron Roren a tangóharmonikánál. Isten nyugtassa. Megállhatnak Gaitenben. Kedves városka, kétmérföldnyire ide az út mentén.

– Oda tartanak? – kérdezte Alice.

– Ő, én és Rolfe valószínűleg egy kicsit messzebbre megyünk – felelte Hátizsák.

– Miért?

– Mert megtehetjük, kis kisasszonyka. Jó napot kívánok.

Ez alkalommal nem vitatkoztak vele, és noha a két férfi már közeledett a hetvenhez, hamarosan eltűntek szem elől. Követték egyetlen elemlámpájuk sugarát, amelyet Kenyérzsák – Rolfe – tartott a magasba.

– Lawrence Welk és az ő Champagne Zenészei – ámuldozott Tom.

– „Sétál a kis elefánt” – mondta Clay, és elnevette magát.

– Miért volt az a Dodge legjobb korszaka? – szerette volna tudni Alice.

– Azt hiszem, csak – felelte Tom, és jót nevetett a lány értetlenségén.

A zene Gaitenből, ebből a kedves kisvárosból hallatszott, amelyet Hátizsák javasolt megállóul. Korántsem volt olyan hangos, mint az a bostoni AC/DC-koncert, amelyen Clay ifjúként vett részt – utána napokig zúgott a füle –, de annyira azért igen, hogy felidézze a nyári koncerteket, amelyekre a szüleivel járt South Berwickben. Olyasmire gondolt, hogy a zene forrását a városi parkban fogják fölfedezni – valószínűleg idősebb emberek lesznek ott, nem telefonbolondok, csak megzavarodtak a szerencsétlenségtől, és a fejükbe vették, hogy egy elemes hangszóró segítségével, könnyen emészthető régi darabokkal szerenádot adnak a kivonulóknak.

Gaitenben *volt* városi park, de mindössze néhány ember fogyasztotta ott korai vacsoráját – vagy késői reggelijét – a Coleman lámpák fénykörében. A zene forrása kicsit északabbra lehetett. Addigra Lawrence Welk helyét valami kürt vette át, olyan mézédes, hogy el kellett álmosodni tőle.

– Ez Wynton Marsalis, nem? – kérdezte Clay. Takarodót akart fújni, mert Alice halálosan fáradtnak tűnt.

– Ő, vagy Kenny G – mondta Tom. – Ugye tudod, mit mondott Kenny G, amikor kiszállt a liftből?

– Nem – felelte Clay –, de biztos vagyok benne, hogy te majd elmondod.

– Ember! Ez a hely ráz!

Clay csak ennyit mondott: – Ez olyan vicces, hogy azt hiszem, a humorérzékem most robbant szét.

– Én nem értem – mondta Alice.

– Nem érdemes elmagyarázni – felelte Tom. – Ide figyeljetek, emberek, ideje eltennünk magunkat holnapra. Én mindjárt feldobom a pacskert.

– En is így vagyok vele – helyeselt Alice. – Azt hittem, jó formában vagyok a foci miatt, de komolyan elfáradtam.

– Bizony – bólintott Clay. – Mindhárman egyetértünk.

Már áthaladtak Gaiten bevásárlóközpontján, és az utcatáblák szerint a főutcán jártak – egyúttal a 102-es országúton –, amely innentől Academy Avenue néven haladt tovább. Ez nem lepte meg Clayt, mert a város határában egy tábla hirdette, hogy a város ad otthont a Gaiteni Történelmi Akadémiának, amelyről Clay már hallott. Ha jól emlékszik, egyike a New England-i előkészítő iskoláknak, ahova azok a gyerekek járnak, akik nem juthatnak el Exeterbe vagy Miltonba. Számítása szerint hamarosan visszatérnek a Burger King, a kipufogó-javítóműhelyek és a motelláncok földjére, ám New Hampshire-nek ezt a részét a 102-es út mellett igazán kellemes külsejű házak szegélyezték. A gond az volt, hogy a legtöbb ajtó előtt már ott voltak a cipők – egyes helyeken négynél is több pár.

A gyalogosforgalom észrevehetően gyérült, más utazók már menedéket találtak nappalra. Ahogy elhaladtak az Academy Grove Citgo előtt, és közeledtek a Gaiten Akadémia bejáratához vezető bekötőút homokkő pilléreihez, már csak három embert láttak maguk előtt: két férfit és egy nőt, akik bőven életük delén jártak. Nem sok hiányzott, hogy utolérjék őket, mert a hármas lassan haladt a járdán, minden házat megnéztek, hogy van-e a bejárat előtt cipő. Az egyik férfi átkarolta a nő derekát, aki csúnyán sántított.

Balra volt a Gaiten Akadémia, és Clay rájött, hogy ez az a hely, ahonnan a zene (pillanatnyilag a „Repíts engem a Holdra” vonósokkal súlyosbított változata) hallatszott. Még két dologra figyelt fel: elsőként arra, hogy itt különösen sok a szemét – eltépett zacskók, félig felfalt zöldség, megrágott csontok –, és ebből is a legtöbb az Akadémia kavicsos felhajtóján található. A másik, hogy két ember áll a felhajtónál: az egyik egy botra görnyedő öregember. A másik egy fiú, aki elemről működő viharlámpát helyezett a két cipője közé. Nem látszott többnek tizenkettőnél, az egyik pillérnek dőlve szundikált, és mintha iskolai egyenruhát viselt volna: szürke nadrágot, szürke pulóvert és címeres, gesztenyeszínű zakót.

Ahogy a Clayék előtti hármas elhaladt az Akadémia felhajtójánál, megszólalt a könyökén

foltos tweedza-kót viselő öregember – éles, a terem-végén-is-jól-hallható hangon: – Hé, maguk! Azt mondom, halló! Nem akarnak bejönni? Tudunk önöknek szállást adni, de ami ennél fontosabb, nekünk…

– Nincs szükségünk semmire, uram – mondta az asszony. – Négy hólyag van a lábamon, mindegyiken kettő, alig tudok járni.

– De éppen elég helyünk van… – próbálkozott az öregember. A nőt támogató férfi valószínűleg csúnyán nézett rá, mert az öreg elhallgatott. A trió elhaladt a felhajtó, a pillérek és a tábla mellett, amely régimódi, S alakú horgokon lógott, és azt hirdette: **GAITEN AKADÉMIA, ALAPÍTVA. 1846-BAN.** „AZ *IFJÚ ELME LÁMPÁS A SÖTÉTSÉGBEN”*

Az öreg a botjára görnyedt, azután látva a közeledő Clayt, Tomot és Alice-t, ismét kiegyenesedett. Láthatóan kiáltani akart, aztán láthatóan úgy döntött, hogy tanáros modora nem működik. Ehelyett botja hegyével társa bordái közé bökött. A kisfiú riadt tekintettel egyenesedett föl. Mögötte, ahol téglaépületek magasodtak a sötétben az enyhe lejtőn, a „Repíts engem a Holdra” helyét az „Oda vagyok magáért”-nak hasonlóan álmosító feldolgozása foglalta el.

– Jordan! – mondta az öreg. – Te jössz! Hívd be őket!

A Jordan nevű fiúcska megrezzent, az öregemberre pillantott, azután rosszkedvű bizalmatlansággal a közeledő idegenekre sandított. Claynek az Április Bolondja és a Mormota jutott az eszébe az *Alice Csodaországban* című könyvből. *Talán* téved – sőt biztosan téved –, de nagyon fáradt volt. – Á, *ezek* sem különbek, uram – mondta a fiúcska. – *Ezek* sem jönnek be. Senki nem fog. Holnap este próbálkozzunk. *Álmos* vagyok.

Clay tisztában volt vele, hogy akár fáradt, akár nem, ki fogják deríteni, hogy az öregember mit akar… hacsak Tom és Alice mereven el nem utasítják. Igen, részben azért, mert az öregember társa Johnnyra emlékeztette, de főképpen azért, nehogy a fiúcska abban a tudatban éljen, hogy ebben a nem valami szép új világban senki nem segít – ő és az, akit ő *uramnak* nevez, kizárólag magukra számíthatnak. Csak hát, ha ez igaz lenne, akkor egyhamar nem maradna semmi, amit érdemes megmenteni.

– Rajta! – bátorította az öregember. Ismét megbökte Jordant a botja végével, de a bökés nem volt erős. Sem fájdalmas. – Mondd meg nekik, hogy adunk szállást, tele vagyunk szobával, de először látniuk kell. Valakinek látnia kell. Ha nemet mondanak, akkor tényleg föladjuk ma estére.

– Rendben van, uram.

Az öregember elmosolyodott, kivillantva lófogait. – Köszönöm, Jordan.

A fiúcska kedvetlenül odakutyagolt hozzájuk. Húzta poros cipőjét a porban, az inge kilógott a pulóver alól. Egyik kezében a halkan sziszegő lámpát tartotta. A szeme körül az éjszakázás karikái feketélltek, a hajára ráférfi volna egy mosás.

– Tom? – kérdezte Clay.

– Meglátjuk, mit akar – felelte Tom –, mert azt látom, hogy *te* mit akarsz, de…

– Uraim! Bocsánat, uraim!

– Egy pillanat! – mondta Tom a fiúcskának, azután ismét Clay felé fordult. Az arca komoly volt. – Egy órán belül kivilágosodik. Talán már annyi sincs hátra. Ezért jobb, ha az öreg igazat mond, és ez tényleg olyan hely, ahol megalhatunk,

– Hát persze, uram – mondta Jordan. Olyannak látszott, mint aki nem akar reménykedni, de kénytelen azt tenni. – Sok helyünk van. Sok száz kollégiumi háló, nem említve a Cheatham Lodge-ot. Tobias Wolff járt nálunk tavaly, és ott szállt meg. A könyvéből, a *Régi iskolá*ból olvasott föl.

– Azt én is olvastam! – mondta Alice derűsen.

– A fiúk, akiknek nem volt mobiljuk, mind elszaladtak! Akiknek volt…

– Azokról tudunk – mondta Alice.

– Ösztöndíjas vagyok. Hollowayben lakom. Nem volt mobilom. A kollégium telefonját

kellett használnom, valahányszor haza akartam szólni, a többiek pedig kicsúfoltak miatta.

– Nekem úgy tűnik, Jordan, hogy az nevet igazán, aki utoljára nevet – mondta Tom.

– Igenis, uram! – felelte a kisfiú kötelességszerűen, de a sziszegő lámpa fényében Clay nem látott mosolyt, csak szomorúságot és fáradtságot. – Nem jönnének velem, hogy megismerjék az Igazgatót? És noha ő is nagyon fáradt volt, Tom tökéletes udvariassággal válaszolt, mintha egy napsütötte verandán álldogálnának – talán a Szülők Teadélutánján – és nem az Academy Avenue szemetes szegélyén, hajnali negyed ötkor. – A legnagyobb örömmel, Jordan – mondta.

12

– Az ördög telefonja, így neveztem – mondta Charles Ardai, aki huszonöt évig volt a Gaiten Akadémia angol nyelvi tanszékének vezetője, és az iskola megbízott igazgatójának feladatkörét látta el a Lüktetés óta. Botjára támaszkodva, meglepő fürgeséggel bicegett fölfelé a domboldalon, mindig a járdán, kikerülve az Akadémia felhajtóját porító szemétáradatot. Jordan vigyázva lépkedett mellette, a három jövevény követte őket. Jordan aggódott, hogy az öregember elveszíti az egyensúlyát. Clay attól tartott, hogy szívrohamot kap, miközben egyszerre igyekszik beszélgetni és hegyet mászni, bármilyen enyhe az emelkedő.

– Persze sosem gondoltam komolyan; csak tréfa volt, csipkelődés, mulatságos túlzás, de igazság szerint sose szerettem a mobiltelefont, különösen iskolai környezetben. Kitilthattam volna az iskolából, de a döntésemet természetesen felülbírálták volna. Olyan ez, mintha törvényt hozna az ember az emelkedő dagály ellen, ugyebár. – Lihegett egy sort. – A testvérem vásárolt egyet nekem a hatvanötödik születésnapomra. Hagytam, hogy lemerüljön… – Zihált. – Aztán nem töltöttem föl többé. Sugárzást bocsát ki, ezt tudták? Igaz, csak minimális mennyiséget, de mégis… egy radioaktív forrás, ilyen közel a fejhez… az agyhoz…

– Uram, várnia kéne, míg elérjük a Tonneyt – mondta Jordan. Elkapta az Igazgatót, amikor a botja megcsúszott egy rothadó gyümölcsön, és egy pillanatra (bár riasztó szögben) megbillent.

– Nem is rossz ötlet – szólt Clay.

– Igen – helyeselt az Igazgató. – Csak… sosem bíztam abban a szerkentyűben. A számítógéppel kapcsolatban nem voltak ilyen érzéseim. Azzal jól elvoltam, mint hal a vízben.

A dombtetőn az út Y formában elágazott. A bal oldali ág azok felé az épületek felé kígyózott, amelyek nyilván a diákszállók voltak. A jobb oldali az előadótermekhez, a hivatali épületekhez és egy boltíves kapuhoz vezetett, amely fehéren világított a sötétben. Ebben a kapuban tűnt el a szemét és az eldobált papírok folyama. Ardai igazgató, akit Jordan támogatott a könyökénél fogva, erre kalauzolta őket, lehetőleg kikerülve a szeméthegyeket. A zene – Bette Midler énekelte, hogy „Szél a szárnyaim alatt”– a boltív mögül jött. Clay több tucat elhajított CD-t látott a csontok és üres krumpliszirmos zacskók között. Elfogta a rossz érzése.

– Öööö… uram! Igazgató úr! Nem kéne…

– Semmi baj! – felelte a diri. – Játszott zenélő széket gyerekkorában? Hát persze hogy játszott. Nos, ameddig szól a zene, addig semmi gond! Csak bekukkantunk, azután továbbmegyünk a Cheatham Lodge-ba. Az az igazgatói lakás. Kétszáz méternyire sincs a Tonney Fieldtől. Becsületszavamra!

Clay Tomra nézett, aki vállat vont. Alice biccentett.

Jordan történetesen visszapillantott rájuk (meglehetős nyugtalansággal), és észrevette ezt a bajtársias közjátékot. – Látniuk kell – mondta. – Ebben igaza van a dirinek. Amíg nem látták, nem érthetik meg.

– Mit kell látnunk, Jordan? – kérdezte Alice.

De Jordan csak nézett a lányra. Két nagy, fiatal szem volt a sötétben. – Várj – mondta.

13

– Mi a szent szar… – szólt Clay. O úgy hallotta, ordít a meglepetéstől és a borzalomtól – talán egy kissé a dühtől is –, pedig valójában rémülten suttogott. Ebben annak is szerepe lehetett, hogy ilyen közelről a zene *már-már* úgy harsogott, mint az a valahai AC/DC-koncert (noha Debby Boone édes iskolás lány hangja – „Gyújtsd föl az életemet” – még teljes hangerővel is messze járt a „Pokol harangjai”-tól), de nagyobbrészt a szimpla megdöbbenés okozta. Azt hitte, hogy a Lüktetés és az ezt követő menekülés Bostonból mindenre fölkészítette, de tévedett.

Nem gondolta volna, hogy egy efféle előkészítő iskola befogad olyan plebejus (és durva) sportokat, mint a futball, itt azonban a foci mégis népszerű lehetett. A lelátókból ítélve a Tonney Fields legalább ezer férőhelyes volt, a dús girlandok most ázottan kókadoztak az utóbbi esős napoknak köszönhetően. A pálya túlsó szélén bonyolult eredményjelző tábla magasodott, amelynek tetején nagy betűk meneteltek. Clay a sötétben nem tudta elolvasni az üzenetet, de talán nappali fényben sem sikerült volna. Ám ahhoz elég volt a fény, hogy a pályát lássa, és csak ez számított.

A fű minden hüvelykjét belepték a telefonbolondok. Hanyatt feküdtek, mint szardíniák a dobozban, láb láb mellett, csípő csípő mellett, váll váll mellett. Arcuk a fekete hajnali égre meredt.

– Jézusom – mondta Tom. A hangja fojtott volt, mert az egyik öklét a szája elé szorította.

– Kapd el a lányt! – reccsent rá a diri. – Mindjárt elájul!

– Nem, jól vagyok! – tiltakozott Alice, de mikor Clay átkarolta, a férfinak dőlt, és sebesen pihegett. A szeme nyitva volt, de kábán, mereven nézett.

– A tribünök alatt is vannak – mondta Jordan. Betanult, már-már tüntető nyugalommal beszélt, amit Clay egy pillanatig sem vett be. Olyan volt a hangja, mint aki éppen arról biztosítja a haverját, hogy egyáltalán nem undorodik a döglött macska szemében kavargó férgektől… egy pillanattal azelőtt, hogy előrehajolna és kidobná a hidegtálat. – Én és az Igazgató úgy gondoljuk, hogy oda a sebesülteket teszik, akiknek nem javul az állapota.

– Az Igazgató és *én,* Jordan.

– Bocsánat, uram.

Debbie Boone elérte a költői katarzist, és elhallgatott. Csönd volt, majd Lawrence Welk Champagne Zenészei újra rákezdtek, hogy „Sétál a kis elefánt”. *A Dodge-nak is volt egy jó korszaka,* gondolta Clay.

– Hány bömbidobozt szereltek össze? – kérdezte Ardai igazgatótól. – És hogy csinálták? Krisztus szerelmére, ezek agyatlan zombik! – Szörnyű gondolata támadt, logikátlan, ugyanakkor csábító. – Maga tette? Lenyugtatta őket, vagy… nem is tudom…

– Nem ő volt – mondta Alice nyugodtan, Clay karjának biztonságából.

– Nem, és mindkét feltételezésében téved – felelte az Igazgató.

– Mindkettőben? Én nem…

– Ugyancsak szerethetik a zenét – tűnődött Tom – mert egyébként nem szívesen mennek zárt helyre. Márpedig ezek a számok CD-ről szólnak, igaz?

– A bömbidobozokról nem is beszélve – tette hozzá Clay.

– Most nincs idő magyarázatra. Az ég máris világosodik, és… mondd el nekik, Jordan.

A kisfiú engedelmesen megszólalt, ám a hangján érződött, hogy olyan szöveget idéz, amit nem ért: – Minden jó vámpír eltűnik kakasszó előtt, uram.

– Így igaz, kakasszó előtt. Most csak nézzenek. Nem kell mást tenniük. Ugye eddig nem

tudták, hogy léteznek ilyen helyek?

– Alice tudta – felelte Clay.

Nézelődtek. És mivel világosodni kezdett, Clay felfedezte, hogy minden arcból nyitott szemek merednek az égre. Biztos volt benne, hogy nem látnak; egyszerűen csak… nyitva vannak.

Valami rossz történik itt, gondolta. *A nyájbaverődés csupán a kezdet volt.*

A tömött sorban fekvő testek és az üres arcok (a legtöbb fehér, végül is ez itt New England) látványa is ijesztő volt, de az éjszakai égre meredő üres tekintetek óhatatlanul borzalommal töltötték el Clayt. Valahol, nem túl messze megszólaltak a nappal első madarai. Nem kakasszó volt éppen, az Igazgató mégis összerezzent, azután megtántorodott. Ez alkalommal Tom kapta el.

– Gyerünk! – mondta Ardai. – Innen csak egy rövid séta a Cheatham Lodge, de indulnunk kell. A nyirkosságtól merevebb vagyok, mint valaha. Fogd meg a könyököm, Jordan.

Alice kibújt Clay öleléséből, és az öregember másik oldalára lépett. Ardai tiltakozva mosolygott, megrázta a fejét. – Jordan vigyáz rám. Most mi vigyázunk egymásra, ugye, Jordan?

– Igen, uram.

– Jordan! – szólalt meg Tom. Már közeledtek egy jókora (és meglehetősen pöffeszkedő) Tudor stílusú házhoz, amelyben Clay feltételezése szerint a Cheatham Lodge-ot tisztelhették.

– Uram?

– Azt a feliratot az eredményjelző tábla tetején nem tudtam elolvasni. Mi volt az?

– ISTEN HOZTA A SZÜNIDŐRŐL ÉRKEZŐ TANULÓKAT! – Jordan kis híján elmosolyodott, de eszébe jutott, hogy az idén nem ünneplik meg az évnyitót – a felpántlikázott lelátókon máris rongyolódott a dísz –, és a ragyogás eltűnt az arcáról. Ha nem olyan fáradt, tartotta volna magát, de hát nagyon késő volt, már-már hajnalodott, így miközben fölfelé ballagtak az igazgatói lakáshoz, a Gaiten Akadémia utolsó diákja, aki még az intézmény szürke-gesztenyebarna egyenruháját viselte, elsírta magát.

14

– Ez hihetetlen, uram – mondta Clay. Magától értetődően vette át Jordantól a megszólítást. Tom és Alice úgyszintén. – Köszönöm.

– Igen – helyeselt Alice. – Köszönjük. Még sosem ettem meg két fasírtot egyszerre – legalábbis ekkorákat nem.

Másnap délután három óra volt. A Cheatham Lodge hátsó verandáján tartózkodtak. Charles Ardai az Igazgató, ahogy Jordan hívta – apró gázsütőn észítette el a fasírtot. Azt mondta, nyugodtan ehetik, ert a generátor, amely árammal látja el a menza mélyhűtőjét, előző nap délutánig működött (valóban, a húspogácsák, amelyeket Tom és Jordan hozott át a hűtőből a kamrába, még fehérlettek a dértől, és olyan kemények voltak, akár a jéghokikorong). Azt mondta, hogy délután ötig valószínűleg nem kockázatos húst *sütni,* noha az óvatosság korai ebédet diktál.

– Megérzik az étel szagát? – kérdezte Clay. – Fogalmazzunk úgy, hogy ezt nem szeretnénk megtudni – mondta az Igazgató. – Ugye, Jordan?

– Nem bizony, uram – felelte Jordan, és beleharapott a második fasírtjába. Kezdett lassulni, bár Clay úgy vélte, képes lesz megfelelni a feladatának. – Fedél alatt akarunk lenni, amikor fölkelnek, és akkor is, amikor visszatérnek a városból. Mert odamennek, a városba. Eltakarítanak mindent, ahogy a madarak a gabonaföldön. Ezt mondja az Igazgató.

– Amikor Maldenben voltunk, korábban húztak hazafelé a rajok – mondta Alice. – Nem mintha tudnánk, mi nekik az otthon. – Egy tálcát bámult, amely tele volt pudingos tálkákkal. –

Vehetek egyet?

– Hát persze. – Az Igazgató eléje tolta a tálcát. – És még egy fasírtot is, ha jólesik. Amit nem eszünk meg, az úgyis hamar kárba vész.

Alice felnyögött, megrázta a fejét, de azért elvett egy tálka pudingot. Tom követte a példáját.

– Úgy tűnik, minden reggel ugyanabban az időben indulnak el, de a haza jövetelhez később állnak össze rajokba – töprengett Ardai. – Vajon miért?

– Kevesebb a zsákmány? – kérdezte Alice.

– Talán… – Egy utolsót harapott a fasírtjából, azután a maradékot pedánsan becsomagolta egy papírszalvétába. – Tudják, számos csapat van. Talán tucatnyi ötvenmérföldes körben. A délről jövőktől tudjuk, hogy vannak rajok Sandownban, Fremont-ban és Candiában. Nappal, mondhatni, céltalanul gyűjtögetnek, talán ugyanannyira zenét, mint élelmet, majd visszatérnek oda, ahonnan jöttek.

– És ezt biztosan tudja – mondta Tom. Bekebelezett egy tálka pudingot, és máris nyúlt a következő után.

Ardai a fejét rázta. – Semmi sem biztos, Mr. McCourt. – Hajának hosszú, fehér lobonca (igazi angoltanár-sörény, gondolta Clay), megrezzent az enyhe délutáni szellőben. A felhők eltűntek. A hátsó teraszról jól láthatták a campust, amely mostanáig kihalt volt. Jordan szabályos időközökben körbejárt a házban, hogy ellenőrizze az Academy Avenue felé ereszkedő bekötőutat, majd jelentette, hogy minden csöndes. – Nem láttak más alvóhelyet?

– Egyáltalán nem – felelte Tom.

– De hát sötétben utazunk – emlékeztette Clay –, és most a sötét igazán sötétet jelent.

– Igen-helyeselt az Igazgató. Szinte álmatagon tette hozzá. – Mint a *moyen âge* idején. Fordítás, Jordan?

– Középkor, uram.

– Helyes. – Megveregette Jordan vállát.

– Még nagy rajokat is könnyű szem elől téveszteni – mondta Clay. – Nem is kell elrejtőzniük.

– Nem is rejtőznek – helyeselt Ardai igazgató, és összeillesztette ujjai hegyét. – Egyelőre még nem. Rajokba verődnek… gyűjtögetnek… és csoportos elméjük kissé szétesik, *miközben* gyűjtögetnek… de talán nem nagyon. Mindennap kevésbé.

– Manchester porig égett – mondta hirtelen Jordan. – Innen is láttuk a tüzet, ugye, uram? – Igen – bólintott az Igazgató. – Nagyon szomorú és ijesztő dolog.

– Igaz, hogy lelövik azokat az embereket, akik megpróbálnak átkelni a massachusettsi határon? – kérdezte Jordan. – Mert ezt mondják. Azt mondják, hogy Vermontba kell menni, mert csak ott vagyunk biztonságban.

– Ostobaság – felelte Clay. – Ugyanezt hallottuk a New Hampshire-i határról.

Jordan egy pillanatig meresztette a szemét, majd nevetésben tört ki. Hangja tisztán és szépen csengett a csöndes levegőben. Azután puska dörrent a távolban. Közelebb valaki felordított haragjában vagy rémületében.

Jordan abbahagyta a nevetést.

– Meséljen nekünk arról az éjszakai furcsa állapotukról – kérte Alice halkan. – És a zenéről. Minden raj zenét hallgat éjszakánként?

Az Igazgató Jordanra nézett.

– Igen – mondta a fiúcska. – Csupa lágy zene, semmi rock, semmi country…

– Gyanítom, hogy a klasszikusok is kimaradnak – tette hozzá az Igazgató. – Semmilyen tekintetben nem nevezhetők kísérletező elméknek.

– Ez az altatódaluk – mondta Jordan. – Így véljük, én és az Igazgató.

– Az Igazgató és *én,* Jordan.

– Az Igazgató és én, igen, uram. – Egyébként csakugyan így véljük – helyeselt az Igazgató.

– Noha gyanítom, hogy ennél többről van szó. Igen, sokkal többről.

Clay zavarba jött. Nem nagyon tudta, hogyan folytassa. A barátaira nézett, és az arcukon ugyanazt látta, mint amit érzett – nemcsak meglepetést, de félős vonakodást attól, hogy többet tudjon meg.

Ardai igazgató előrehajolva folytatta: – Lehetek őszinte? Őszintének *kell lennem;* élethossziglani szokás. Azt akarom, hogy segítsenek megtenni valami szörnyűséget. Kevés időnk van rá, és noha egy ilyen magányos akció egymagában semmit sem érhet el, mindazonáltal ki tudhatja? Az ember nem tudja, miféle kommunikáció van az ilyen… rajok között. Mindenesetre nem fogok tétlenül várakozni, miközben ezek a… dolgok… nemcsak az iskolámat lopják el, de magát a napfényt. Már megpróbálhattam volna, de öreg vagyok, Jordan pedig nagyon fiatal, túlságosan az. Akármik is ezek, többé nem emberi lények. Nem hagyom, hogy ő is ilyen legyen.

– Én megteszem, amit kell, uram! – mondta Jordan. Olyan sztoikusan beszél, gondolta Clay, mint bármelyik muszlim kamasz, aki valaha is felcsatolta a robbanószerrel teli övet.

– Dicséretes a bátorságod, Jordan – mondta az Igazgató –, de azt hiszem, mégsem használom ki. – Szeretettel nézett a gyerekre, de mire pillantása visszatért a többiekhez, észrevehetően megkeményedett. – Önöknek vannak fegyvereik – méghozzá jók –, nekem viszont nincs egyebem, csak egy ócska, egylövetű 22-es puska, és lehet, hogy az sem működik, bár a cső nincs eldugulva, azt megnéztem. De még ha működik is, lehet, hogy a nálam levő lőszert nem tudja elsütni. Viszont van egy benzinkutunk a kis autóparkunk számára, és a benzin is végezhet velük.

Láthatta az iszonyatot az arcukon, mert bólintott. Clay már nem kedves, szelíd öregembernek látta, hanem puritán elöljárónak egy olajfestményen. Olyannak, aki szemrebbenés nélkül küld bitóra egy férfit. Vagy máglyára egy boszorkánynak kikiáltott asszonyt.

Biztosra vette, hogy Ardai bólintása elsősorban neki szól. – Tudom, mit beszélek. Tudom, hogy hangzik. De nem vagyok gyilkos, nem igazán. Mindenesetre… akár segítenek megégetni őket, akár nem, egy üzenetet át kell adniuk.

– Kinek? – kérdezte halkan Alice.

– Mindenkinek, akivel találkoznak, Miss Maxwell. – Előrehajolt az ételmaradék fölött, puritán elöljárói szeme éles volt, kicsiny és izzó. – El kell mondaniuk, mi történik *velük* – azokkal, akik hallották a pokol üzenetét ördögi telefonjukon. Ezt kell továbbadniuk. Mindenkinek, akitől elrabolták a nappalt, hallania kell, addig, amíg nem késő. – Végigsimított az arcán, és Clay látta, hogy az ujjai remegnek egy kicsit. Könnyű lett volna ráfogni, hogy a kor jele, de Clay korábban nem látta, hogy az Igazgatónak bármije remegett volna. – Attól tartunk, hogy ez hamarosan bekövetkezik. Igaz, Jordan?

– Igenis, uram. – Jordan bizonyára úgy vélte, hogy tud valamit, mert nagyon rémültnek látszott.

– Mi? Mi történik velük? – kérdezte Clay. – Köze van hozzá a zenének és az összedrótozott bömbidobozoknak is, ugye?

Az Igazgató meggörnyedt, hirtelen fáradtnak tűnt.

– Nincsenek összedrótozva – mondta. – Nem emlékszik? Azt mondtam, mindkét feltételezése hamis.

– Igen, de nem értettem, hogy mire g…

– Létezik egy zenedoboz, és benne CD, ebben igaza van. Egyetlen gyűjteményes lemez van benne Jordan szerint, amely ugyanazokat a dalokat játssza újra és újra.

– Milyen szerencsénk van – dünnyögte Tom, de Clay alig hallotta. Igyekezett értelmet találni abban, amit Ardai mondott. *Nincsenek összekötve.* Ez hogy lehet? Sehogy.

– A hangszórók – a bömbidobozok, ha úgy tetszik – körbe vannak állítva a pályán – folytatta az Igazgató –, és valamennyi be van kapcsolva. Éjszaka látni lehet a kis piros

jelzőlámpákat.

– Igen – bólintott Alice. – Észrevettem pár vörös fényt, csak nem gondoltam, hogy jelentenek is valamit.

– De nincs bennük semmi – sem CD, sem kazetta –, és nem kötik össze őket kábelek. Csak rabszolgák, amelyek a vezérgéptől kapott jelzéseket továbbítják.

– Ha nyitva van a szájuk, belőlük is jön a zene – mondta Jordan. – Csak halkan… alig több suttogásnál… de azért lehet hallani.

– Nem! – mondta Clay. – Csak a képzeleted játszott veled, öcsi! Biztosan!

– Én magam nem hallottam – szólt Ardai –, de természetesen a hallásom nem olyan, mint mikor még Gene Vincentért és a Kék Sapkákért rajongtam. „A nap elején”, ahogy Jordan és a barátai szokták mondani.

– Ön a régi iskolához tartozik, uram – közölte Jordan gyengéd komolysággal és félreérthetetlen szeretettel.

– Igen, Jordan, oda – helyeselt az Igazgató. Megmarkolta a fiú vállát, azután a többiekhez fordult. – Ha Jordan azt mondja, hogy hallotta… akkor én hiszek neki.

– Nem lehetséges! – vitatkozott Clay. – Közvetítő nélkül!

– Ők maguk a közvetítők – felelte az Igazgató. – Olyan képesség, amelyre feltehetően a Lüktetés óta tettek szert.

– Várjunk! – mondta Tom. Fölemelte az egyik kezét, ahogy a közlekedési rendőrök szokták, aztán leengedte, kinyitotta a száját, ismét fölemelte a kezét. Jordan mereven nézte vitatható menedékéből, Ardai igazgató oldaláról. Tom végre kimondta. – Itt most telepátiáról beszélünk?

– Azt hiszem, nem pontosan ez a *mot juste* erre a jelenségre – felelte Ardai igazgató –, de miért ragadnánk le az alakiságoknál? Le merném fogadni valamennyi fasírtba, ami a mélyhűtőmben maradt, hogy nem ma kezdték használni ezt a szót maguk között.

– Dupla fasírtot nyerne – mondta Clay.

– Hát igen, de ez a falkába verődés más – mondta Tom.

– Amennyiben? – vonta föl bozontos szemöldökét az Igazgató.

– Nos, amennyiben... – Tom nem fejezte be a mondatot, Clay azt is tudta, miért. Mert *nem* más. A falkába verődés nem jellemző az emberi viselkedésre, ezt attól a pillanattól kezdve tudták, amikor, keresztülvágva Tom pázsitján, George gépiesen követni kezdte a koszos nadrágkosztümös nőt a Salem Street felé. Olyan közel volt hozzá, hogy beleharaphatott volna a nyakába… de nem tette. És miért? Mert a telefonbolondok számára véget ért a harapdálás, és elkezdődött a nyájba rendeződés ideje.

Legalábbis a saját fajtájukat nem harapdálták többé. Hacsak…

– Ardai professzor, kezdetben mindenkit megöltek.

– Igen – felelte az Igazgató. – Nagyon szerencsések vagyunk, hogy megmenekültünk, ugye, Jordan?

Jordan megborzongott és bólintott. – Mindenfelé fiúk rohangáltak. Sőt néhány tanár is. Öltek… haraptak… zagyvaságokat makogtak… én egy ideig az üvegházban rejtőztem.

– Én pedig ennek a háznak a padlásán – tette hozzá az Igazgató. – A fönti kis ablakból figyeltem, ahogy a campus – az, amelyet annyira szeretek – a szó szoros értelmében a pokolra megy.

– Azok közül, akik nem haltak meg – szólt Jordan –, sokan lerohantak a belvárosba. Azóta egy csomó visszatért. Ott vannak. – Nagyjából a focipálya felé biccentett.

– És ebből mi következik? – kérdezte Clay.

– Azt hiszem, tudja, Mr. Riddell.

– Clay.

– Akkor Clay. Azt hiszem, ami most történik, több átmeneti zűrzavarnál. Azt hiszem, ez egy háború kezdete. Rövid lesz, de rendkívül ocsmány.

– Nem gondolja, hogy eltúlozza…

– Nem gondolom. Noha csak a saját megfigyeléseimre támaszkodhatok – a magam és Jordan megfigyeléseire –, óriási csapatokat láttunk; néztük, hogyan jönnek-mennek, vagy… mondjuk úgy, *elnyugosznak.* Egymást nem ölik többé, de továbbra sem hagyják életben azokat, akiket mi normálisnak minősítünk. Én ezt háborús viselkedésnek tekinteném.

– Tényleg látta, ahogy normálisokat ölnek? – kérdezte Tom. Mellette Alice kibontotta a hátizsákját, kivette a Baba Nike-ot, és megmarkolta.

Az Igazgató komoran nézett Tomra. – Láttam. Sajnálatomra Jordan is látta.

– Muszáj volt – mondta Jordan. A szeme könnybe lábadt. – Túl sokan voltak. Egy férfi és egy nő volt az, értik? Nem tudom, mit kerestek a campuson, amikor már majdnem besötétedett, de nyilván nem tudtak Tonney Fieldről. Az asszony sebesült volt. A férfi segített neki. Húszan támadták meg őket azok közül, akik éppen visszafelé tartottak a városból. A férfi megpróbálta vinni a nőt. – A hangja reszketni kezdett. – Egymagában elmenekülhetett volna, de az asszonnyal… csak a Horton Hallig jutott. Az egy kollégium. Ott elesett, és elkapták, és…

Hirtelen az öregember zakójába rejtette az arcát. Ardai antracitszürkét viselt ezen a délutánon. Az Igazgató nagy keze megsimogatta a gyerek nyakát.

– Láthatóan jól ismerik az ellenségeiket – mondta töprengve. – Talán ez is benne volt az eredeti üzenetben, nem gondolják?

– Lehet – bólintott Clay. Borzasztó rossz érzése támadt.

– Hogy pedig mit csinálnak éjszaka, amikor némán, nyitott szemmel fekszenek, és hallgatják a zenéjüket… – Az Igazgató sóhajtott, az egyik antracitszürke zsebből elővett egy zsebkendőt, és higgadtan megtörölgette a kisfiú szemét. Clay látta, hogy az öregember nagyon rémült, és nagyon biztos abban a következtetésben, amit az eseményekből levont. – Azt hiszem, újraprogramozzák magukat.

15

– Észrevették a vörös lámpákat, ugye? – kérdezte az Igazgató, azon az azt-akarom-hogy-még-a-tanterem-végében-is-hallják-amit-mondok hangján. – Úgy számolom, legalább hatvanná…

– *Csönd!* – szisszent föl Tom. Éppen csak hogy rá nem csapott az öregember szájára.

Az Igazgató nyugodtan nézett rá. – Tom! Elfelejtette, amit a zenélő székekről mondtam az éjjel?

Tom, Clay és Ardai a forgókeresztek mögött álltak, mögöttük magasodtak a Tonney Field árkádjai. Alice-t és Jordant közös megegyezéssel a Cheatham Lodge-ban hagyták. A zene, amely az iskola focipályájáról sodródott feléjük, az „Ipanemai lány” dzsesszesített, hangszeres változata volt. Clay szerint egy telefonbolondnál ez már valóságos avantgárd.

– Nem – bólintott Tom. – Ameddig a zene szól, addig nincs aggódnivalónk. Csak nem akarok az a fickó lenni, akinek a torkát egy álmatlanságban szenvedő, a szabályt erősítő kivétel harapja át.

– Ez nem történhet meg.

– Hogyan lehet ebben ennyire biztos, uram? – kérdezte Tom.

– Mert ezt nem lehet alvásnak nevezni. Jöjjenek.

Lefelé indult a betonrámpán, amelyen valaha a játékosok vonultak be a pályára, majd látva, hogy Tom és Clay lemarad, türelmesen nézett rájuk. – Nem sok tudáshoz lehet hozzájutni kockázat nélkül – mondta –, és ezen a ponton azt mondanám, hogy a tudás alapvető fontosságú. Jöjjenek.

Követték kopogó botját le a rámpán a pálya felé, Clay kevéssel megelőzte Tomot. Igen,

láthatta, hogy a bömbidobozok vörös lámpái körülveszik a pályát. Hatvan-hetvenet számolt össze. Jókora zenegépek álltak egymástól három-öt méterre, mindegyiket testek öveztek. A csillagfényben észveszejtő látványt nyújtottak. Nem voltak éppen egymásra halmozva – mindegyiknek megvolt a saját helye –, de sehol nem pocsékoltak el két centinél több teret. Még a karjuk is összefonódott, így olyan hatást keltettek, mintha egymást átfedő papírbabákkal rakták volna ki a pályát. A zene – *olyasféle,* gondolta Clay, *amit a szupermarketekben hallani* – felcsapott a sötétségben. Valami más is felcsapott vele együtt: a mocsok és a rothadó zöldség émelyítő szaga, amelynek az alján ott lappangott az emberi salakanyag és rothadás töményebb bűze.

Az Igazgató megkerülte a feldöntött kaput, amelyen a hálót elszakították. Itt, az emberekből álló tó szélén harminc körüli, fiatal férfi feküdt, karján harapásnyomok tépett sebei NASCAR trikójának ujjáig. A sebek fertőzöttnek látszottak. Egyik kezében vörös sapkát tartott, amiről Claynek Alice cipőcskéje jutott az eszébe. A férfi tompán bámulta a csillagokat. Bette Midler ismét énekelni kezdett a szárnyai alatt surrogó szélről.

– Hé! – kiáltotta az Igazgató rozsdás, éles hangján. Megbökdöste botjával a fiatalember derekát, addig bökdöste, míg a férfi lélegzete el nem akadt. – Azt mondtam: hé!

– Hagyja abba! – Tom majdhogynem nyöszörgött.

Az Igazgató összeszorította a száját, megrovó pillantást vetett rá, azután botjának hegyét beledugta a fiatalember kezében levő sapkába, és arrébb pöccintette. A sapka tízméternyit vitorlázott, és egy középkorú asszony arcán landolt. Clay megigézve figyelte, ahogy félrecsúszik, és felfedi az egyik révületbe dermedt, sosem pislogó szemet.

A fiatalember álomszerű lassúsággal kinyújtotta, majd ökölbe szorította a kezét. Azután elernyedt.

– Úgy érzi, ismét a sapkát fogja – suttogta Clay.

– Lehet – felelte különösebb érdeklődés nélkül az Igazgató. Botja hegyével belebökött a fiatalember egyik elgennyesedett sebébe. Ez biztosan nagyon fájhatott, de a fiatalember nem reagált, továbbra is az égre meredt, miközben Bette Midler helyét Dean Martin vette át. – Keresztültolhatnám a torkán a botomat, meg sem próbálna tiltakozni. A többiek sem ugranának föl, hogy megvédjék, holott nappal kétségtelenül darabokra tépnének.

Tom a gettórepesztő mellé guggolt. – Ebben vannak elemek – mondta. – A súlyából tudom.

– Igen. Mindegyikben van. Láthatólag szükségük van az elemekre. – Az Igazgató gondolkodott, azután hozzátett valamit, ami nélkül Clay egész jól meglett volna. – Legalábbis egyelőre.

– Akár közéjük is gázolhatnánk, nem? – mondta Clay. – Úgy pusztíthatnánk el őket, ahogy az 1880-as években a vadászok csinálták a vándorgalambokkal.

Az Igazgató bólintott. – Kiloccsantották azt a csepp madáragyukat, miközben ültek a földön, ugyebár? Nem is rossz hasonlat. De hát lassú munkát végeznék a botommal. Attól tartok, még ön is lassú lenne az automata fegyverével.

– Egyébként sincs elég lőszerem. Van vagy… – Clay tekintete ismét végigfutott a testek seregén. Már attól megfájdult a feje, hogy rájuk nézett. – Van vagy hathétszáz. És akkor nem számoltam a lelátó alattiakat. – Uram! Mr. Ardai! – szólalt meg Tom. – Mikor… hogyan jutott…?

– Hogyan határoztam meg a transzállapot mélységét? Ezt akarja kérdezni?

Tom bólintott.

– Az első éjszaka kijöttem, hogy megfigyeljem őket. Akkor még természetesen sokkal kisebb volt a raj. Egyszerűen az ellenállhatatlan kíváncsiság vezetett. Jordan nem volt velem. Attól tartok, neki sokkal nehezebben megy a váltás a nappali létről az éjszakaira.

– Tudja, hogy az életét kockáztatta? – kérdezte Clay.

– Nemigen volt választásom – felelte az Igazgató. – Mintha hipnotizálták volna őket.

Gyorsan megállapítottam, hogy nincsenek öntudatuknál még akkor sem, ha nyitva van a szemük. A botommal végzett néhány kísérlet megerősítette, mennyire merültek ebbe az állapotba.

Claynek eszébe jutott, hogy sántít az Igazgató. Gondolta, megkérdezi, eszébe jutott-e, mi történik akkor, ha tévedett, és azok utánavetik magukat, de inkább magába fojtotta a kérdést. Az Igazgató kétségtelenül csak azt ismételné, amit már mondott: kockázat nélkül nem lehet tudásra szert tenni. Jordannak igaza van: ez egy *nagyon* régi iskolából való ember. Clay, tizennégy éves korában, biztosan nem szeretett volna bármilyen fegyelmi ügyben találkozni vele.

Ardai a fejét csóválta. – Hat-hétszáz fő nagyon szerény becslés, Clay. Ez itt egy szabályos méretű focipálya. Azaz hatezer négyzetyard.

– Akkor hányan vannak?

– Tekintetbe véve, milyen szorosan hevernek? Azt mondanám, a legszerényebb becsléssel is legalább ezren.

– És egyáltalán nem mind tartózkodik itt, ugye? Ebben bizonyos.

– Igen. Ami ide visszatér – mindennap valamivel többen, Jordan ugyanezt állítja, ő pedig éles szemű megfigyelő, bízhatnak benne –, az nem ugyanaz többé. Vagyis nem emberi lények.

– Visszamehetnénk most a Lodge-ba? – kérdezte Tom. A hangja reszketett.

– Természetesen – bólintott az Igazgató.

– Csak egy pillanat – szólt Clay. Letérdelt a NASCAR trikós fiatalember mellé. Nem szívesen tette – akaratlanul arra gondolt, hogy a kéz, amely a vörös sapkát markolta, most *őt* fogja megragadni –, mégis letérdelt. A föld fölött még erősebb volt a bűz. Azt hitte, már hozzászokott, de tévedett.

Most Tom szólalt meg: – Clay, te mit…

– Csönd! – Clay a fiatalember félig nyitott szája fölé hajolt. Habozott, azután közelebb hajolt, olyan közel, hogy a homályban is látta a fiatalember alsó ajkán a nyálat. Először azt hitte, képzelődik, de az újabb öt centi – most már kis híján megcsókolhatta volna azt a mellén Ricky Gravent reklámozó valamit – eldöntötte a kérdést.

Csak halkan, mondta Jordan. *Alig több suttogásnál… de azért lehet hallani.*

Clay hallotta. A dal valamilyen trükk folytán egy-két szótaggal előbb szólalt meg a testben, mint a bömbidobozban. „Mindenki szeret néha valakit” – dalolta Dean Martin.

Fölállt, és kis híján fölordított, amikor a térde pisztolylövésszerű hanggal roppant egyet. Tom fölemelte a lámpáját, és tágra nyílt szemmel bámult rá. – Mi az? Mi az? Ugye nem fogod azt mondani, hogy a srácnak…

Clay bólintott. – Gyerünk. Tűnjünk innen.

Félúton voltak a rámpán, amikor megragadta az Igazgató vállát. Ardai megfordult, láthatóan nem sértette, hogy így bánnak vele.

– Igaza van, uram. Meg kell szabadulnunk tőlük. Annyitól, amennyitől csak tudunk, és olyan gyorsan, ahogy csak tudunk. Lehet, hogy ez az egyetlen lehetőségünk. Vagy úgy véli, tévedek?

– Nem – felelte az Igazgató. – Sajnos, nem. Ahogy mondtam, ez háború – legalábbis én így vélem –, és az ember a háborúban megöli az ellenségeit. Miért nem megyünk be és beszéljük meg a dolgot? Ihatunk forró csokoládét. Amilyen barbár vagyok, a magamába szívesen löttyintek egy kis bourbont.

A feljáró tetején Clay megállt, és még egyszer visszanézett. Tonney Field sötét volt, de az erős északi csillagfény megvilágította annyira, hogy látni lehessen az egymás mellett, fejtől-lábtól elnyúló testeket. Arra gondolt, hogy az ember olykor nem is tudja, mit lát, amíg bele nem botlik, de ha egyszer megtörténik… ha megtörténik…

A szeme űzhetett vele tréfát, mert egy pillanatig azt látta, hogy úgy lélegeznek – mind a

nyolcszáz vagy ezer test –, mintha egyetlen szervezet lennének. Ez annyira megrémítette, hogy megfordult, és szinte futva indult Tom és Ardai igazgató után.

16

A konyhában az Igazgató forró csokoládét készített, amit két gázlámpa fényénél ittak meg a szalonban. Clay azt hitte, az öregember majd azt fogja javasolni, menjenek ki az Academy Avenue-ra, és toborozzanak további önkénteseket Ardai Hadseregébe, de ő láthatóan megelégedett azzal, amije volt.

Elmondta, hogy a benzinpumpa az autószerelőműhely mellett, a magasba fölszerelt, négyszáz gallonos tartályra van rögzítve – nem kell mást tenniük, mint kihúzni a dugóját. Az üvegházban pedig harmincgallonos locsolók vannak. Legalább tucatnyi. Fel lehetne rakni őket egy kisteherre, aztán letolatni a rámpán…

– Várjunk! – szólalt meg Clay. – Uram, mielőtt megbeszélnénk a stratégiát, szeretném hallani erről az elméletét, ha van egyáltalán.

– Formális elméletem nincs – mondta az öregember. – De Jordan mellett és mellettem szól a megfigyelés, az ösztönös megérzés, továbbá számos tapasztalat…

– Kattanok a számítógépekre – szólalt meg Jordan a csokoládés bögréje fölött. Clay sajátosan elbűvölőnek találta a kisfiú borús magabiztosságát. – Egész életemben mással sem foglalkoztam. Ezek a dolgok ott tényleg újraprogramozzák magukat. Akár az is villoghatna a homlokukon, hogy SZOFTVER-INSTALLÁCIÓ, KÉRJÜK, VÁRJON.

– Nem értem – mondta Tom.

– Én igen – szólt Alice. – Jordan, úgy gondolod, hogy a Lüktetés *tényleg* Lüktetés volt, ugye? Mindenkinek, aki hallotta… letörlődött a merevlemeze.

– Hát, igen – felelte Jordan. Túl udvarias volt ahhoz, hogy azt mondja: naná.

Tom zavartan nézett Alice-ra. Clay azonban tudta, hogy Tom nem ostoba, és azt sem hitte, hogy ilyen lassú lenne a felfogása.

– Van számítógéped – mondta Alice. – Láttam a dolgozószobádban.

– Igen…

– És installáltad rá a szoftvert, igaz?

– Hát persze, de… – Tom elhallgatott, és mereven bámulta Alice-t. A lány állta a nézését. – Az *agyuk?* Úgy érted, az *agyuk?*

– Mit gondol, mi az agy? – kérdezte Jordan. – Egy baziöreg merevlemez. Szerves áramkör. Senki sem tudja, hány bájt van benne. Mondjuk, száznullás számjeggyel kifejezett gigabájt. Szinte végtelen számú. – Kezét kicsi, formás fülére tette. – Közvetlenül e mögött.

– Ezt nem tudom elhinni – mondta Tom; halkan beszélt, és látszott az arcán, hogy rosszul van. Clay szerint bizony *elhitte,* amit hallott. Ahogy visszagondolt az őrületre, amely Bostonban tombolt, el kellett ismernie, hogy az elmélet csábító. Ugyanakkor borzalmas is: egyetlen pillanat alatt tisztára töröltek sok millió, talán milliárd agyat, éppen úgy, ahogy egy régimódi számítógépes lemezt le lehet törölni egy erős mágnessel.

Eszébe jutott Sötét Manó, a mentazöld mobil tulajdonosának barátnője. *Ki vagy? Mi történik?,* kiáltotta Sötét Manó. *Ki vagy? És én ki vagyok?* Azután a tenyerével többször a homlokára csapott, majd teljes erővel nekirohant egy lámpaoszlopnak, nem is egyszer, hanem kétszer, ronccsá verve költséges fogszabályozásának eredményét.

Ki vagy te? Ki vagyok én?

Nem az övé volt a mobil. Csak belehallgatott, nem kapott teljes adagot.

Claynek, aki többnyire inkább képekben, mint szavakban gondolkodott, hirtelen életszerű látomása támadt egy számítógépes monitorról, amelyet megtöltenék az efféle szavak: KI VAGY TE KI VAGYOK ÉN KI VAGY TE KI VAGYOK ÉN KI VAGY TE KI VAGYOK

ÉN, és végül a képernyő alján siváran, kérlelhetetlenül ott áll Sötét Manó sorsa:

A RENDSZER MEGHIBÁSODOTT

Sötét Manó merevlemezét részben letörölték? Szörnyű gondolat volt, mégis úgy érezte, hogy ez a kőkemény igazság.

– Angolra szakosodtam, de fiatalemberként sokat olvastam a lélektanról – mondta az Igazgató. – Természetesen Freuddal kezdtem, mindenki vele kezdi… aztán Jung… Adler… végigdolgoztam magam az egész focipályán. Az agyműködésről szóló elméletek mögött ott lappangott egy másik, nagyobb teória: Darwiné. Freud szótárában az önfenntartást mint legfontosabb parancsot az *id* fogalma fejezi ki. Jungnál a vértudat hangzatosabb elmélete. Azt hiszem, egyikük sem vitatkozott volna azzal az elgondolással, hogy ha *minden* tudatos gondolatot, *minden* emléket, *minden* értelmi képességet egy szempillantás alatt lehántanak az emberi agyról, akkor ott valami tiszta és szörnyű marad vissza.

Elhallgatott, körülnézett, várta a megjegyzéseket. Senki sem szólt. Az Igazgató bólintott, mintegy elégedetten, azután folytatta:

– Sem a freudisták, sem a jungisták nem mondják ki nyíltan, de nyomatékosan céloznak rá, hogy talán létezhet egy mag, egy alapvető vivőhullám vagy – hogy olyan kifejezést használjak, amely Jordannak sem cseng ismeretlenül – egyetlen kódsor, amelyet nem lehet lehántani.

– AD – szólalt meg Jordan. – Az Alapdirektíva.

– Igen – helyeselt az Igazgató. – Az AD alatt már nem vagyunk Homo sapiens. A gyökér az őrület. Az AD a gyilkos. Barátaim, Darwin túlságosan udvarias volt ahhoz, hogy kimondja, nem azért uralkodunk a világon, mert a legokosabbak vagyunk, vagy netán a leggonoszabbak, hanem mert mindig mi voltunk a legeszelősebb, a legrohadtabb gyilkosok az őserdőben. Erre világított rá öt napja a Lüktetés.

17

– Tagadom, hogy gyilkosok és bolondok voltunk, mielőtt bármi mások lettünk volna! – mondta Tom. – Krisztusom, és a Parthenon? És Michelangelo Dávidja? És a tábla, amelyet a Holdon helyeztek el, rajta a felirattal: „Az emberiség nevében, békével jöttünk”?

– Azon a táblán rajta van Richard Nixon neve – jegyezte meg szárazon Ardai. – Kvéker, de aligha a béke embere. Mr. McCourt – Tom –, nekem semmi okom, hogy vádiratot kézbesítsek az emberiségnek. Ha ezt akarnám tenni, rámutatnék, hogy minden Michelangelóra jut egy Sade márki, minden Gandhira egy Eichmann, minden Martin Luther Kingre egy Oszama bin Laden. Hagyjuk ezt. Az ember azért jött, hogy uralma alá hajtsa ezt a bolygót, s ehhez két alapvető tulajdonsággal rendelkezett. Az egyik az értelem. A másik, hogy feltétel nélkül hajlandó volt elpusztítani bárkit és bármit, aki vagy ami az útjában állt.

Előrehajolt, ragyogó szemével fürkészve nézett végig rajtuk.

– Az emberiség értelme végül legyőzte az emberiség gyilkos ösztönét, az ésszerű gondolkodás korlátok közé szorította a legeszelősebb vágyakat. Ez is hozzájárult az életben maradáshoz. Azt hiszem, a végső leszámolás a két meghatározó tulajdonság között 1963 októberében zajlott le néhány, Kubába szállított rakéta miatt, de ezt máskor vitassuk meg. Tény az, hogy többségünk képes volt szublimálni legrosszabb ösztöneit addig, míg a Lüktetés mindent le nem hántott a vörös magig.

– Valaki kiengedte ketrecéből a tasmániai ördögöt, – mormolta Alice. – De ki?

– Ez se izgasson minket – felelte az Igazgató. – Gyanítom, fogalmuk sem volt róla, hogy mit csinálnak… vagy hogy milyen mélyre jutnak el. Pár évnyi kapkodó kísérletezés után – az is lehet, hogy csak pár hónap volt – nyilván azt gondolhatták, hogy szabadon engedik a terrorizmus pusztító viharát. Ehelyett a kimondhatatlan erőszak cunamiját szabadították el, és

az is változik. Akármilyen borzalmasnak tűnnek is mostani napjaink, lehet, hogy később úgy tekintünk vissza rájuk, mint két vihar közötti csöndes időszakra. Talán a mostani napok jelentik az egyetlen esélyt, amikor még változtathatunk a dolgok menetén.

– Hogy érti, hogy változóban van? – kérdezte Clay. Az Igazgató nem válaszolt. Ehelyett a tizenkét éves Jordanhoz fordult. – Légy szíves, fiatalember.

– Igenis. Nos. – Jordan elhallgatott, gondolkodott. – Az ember agyi kapacitásának csak kis százalékát foglalja el a tudat. Ezt maguk is tudják, igaz?

– Igen – felelte kissé türelmetlenül Tom. – Én is így olvastam.

Jordan bólintott. – Még ha hozzáadunk minden automatikus ellenőrző funkciót, meg a tudatalattit – álmokat, ösztönszerű gondolatokat, a szexuális késztetést, efféléket –, akkor is alig használjuk ki az agyunkat.

– Holmes, ön megdöbbent – mondta Tom.

– Ne okoskodj, Tom! – szólt rá Alice. Jordan ragyogó szemmel nézett rá.

– Eszemben sincs – felelte Tom. – A srác nagyon okos.

– Tényleg az – szólt szárazon az Igazgató. – Lehet, hogy Jordannak időnként gondjai vannak az angol nyelvvel, de az ösztöndíját nem azért kapta, mert kitűnt a csapd le csacsiban. – Észrevette, hogy a fiúcska kényelmetlenül érzi magát, mire csontos ujjaival szeretetteljesen megborzolta a haját. – Folytasd, kérlek.

– Hát… – Clay látta, hogy a gyerek küszködik, azután ismét magára talál: – Ha az agy tényleg egy merevlemez, akkor csaknem üres lehet. – Látta, hogy egyedül Alice érti, mit jelent ez. – Nézzük így: az információs sávnak, mondjuk, két százalékát használjuk, kilencvennyolc százaléka várakozik. Senkinek sincs valódi elképzelése arról, mire való ez a kilencvennyolc százalék, de tele van lehetőségekkel. Az agyvérzés áldozatai például… néha el lehet érni agyuk korábban alvó részeit annak érdekében, hogy ismét képesek legyenek járni és beszélni. Mintha az agyuk *körbekábelezné* az elhalt részeket. – Te ezzel foglalkozol? – kérdezte Clay.

– Ez természetes következménye a számítógép és a kibernetika iránti érdeklődésemnek – vont vállat Jordan. – Ezenfelül olvastam egy csomó kiberpunk sci-fit. William Gibsont, Bruce Sterlinget, John Shirleyt…

– Neal Stephenson? – kérdezte Alice.

Jordan vigyora felragyogott. – Neal Stephenson egy *isten.*

– Térjünk vissza az üzenethez – dorgálta az Igazgató, de csak gyengéden.

Jordan vállat vont. – Ha letöröljük a számítógép merevlemezét, az magától nem jön rendbe… kivéve talán egy Greg Bear-regényt. – Ismét elvigyorodott, de ezúttal, Clay szerint, elég idegesen. Részben Alice miatt, aki szemmel láthatóan kiütötte a srácot. – Az emberek különböznek.

– Viszont óriási ugrás választja el azt, hogy ismét megtanulunk járni agyvérzés után, vagy képesek vagyunk pusztán telepátiával működtetni egy csomó bombidobozt – mondta Tom. – Kvantumugrás. – Restelkedve nézett körül, mikor a *telepátia* szót kiejtette, mintha arra számítana, hogy kinevetik. Senki nem nevetett.

– Igen, de egy agyvérzés áldozata, akármilyen súlyos is az állapota, fényévnyi távolságra van attól, ami az emberekkel történt, mikor a telefonjukon át elérte őket a Lüktetés – felelte Jordan. – Én és az Igazgató – az Igazgató és én – így gondoljuk: azon túl, hogy lehántotta az emberek agyát az egyetlen, kitörölhetetlen kódig, a Lüktetés még valamibe belerúgott. Valamibe, ami évmilliókon át lappangott bennünk, elrejtve a merevlemez kilencvennyolc százaléknyi, kihasználatlan kapacitásában.

Clay keze a revolver agyára csúszott, amelyet Beth Nickerson konyhájából hozott el. – Egy elsütőbillentyű – mondta.

Jordan arca felragyogott. – Igen, pontosan! Egy változó elsütőbillentyű. Mindez sosem történt volna meg a, na, szóval, totális és széles körű kitörlés nélkül. Mert ami előkerül, ami

épül ezekben az emberekben odakint… csak éppen ezek nem emberek, de ami bennük épül…

– Az egyetlen organizmus – szakította félbe az Igazgató. – Ebben hiszünk.

– Igen, több, mint egy csapat – mondta Jordan. – Mert amit a CD-lejátszóval csinálnak, az lehet a kezdet, ahogy a kisgyerek megtanulja felhúzni a cipőjét. Gondoljanak bele, hogy mire lesznek képesek egy hét alatt. Egy hónap alatt. Egy év alatt.

– Tévedhetsz is – ellenkezett Tom, de a hangja száraz volt, mint az elpattanó ág reccsenése.

– De igaza is lehet – szólt Alice.

– Ó, én biztos vagyok benne, hogy igaza van! – vágott közbe az Igazgató, és kortyolt egyet megbolondított forró csokoládéjából. – Természetesen öregember vagyok, az időm mindenképpen a vége felé jár. Bármit döntenek is, támogatom. – Kis szünet. A szeme Clayről Alice-ra, majd Tomra siklott. – Természetesen amennyiben helyes.

– Tudják – szólalt meg Jordan –, a rajok próbálnak összejönni. Ha ma még nem hallják is egymást, erre már nem kell sokat várni.

– Marhaság – mondta Tom bizonytalanul. – Kísértetmese.

– Lehet – mondta Clay –, de van valami, amit érdemes megfontolni. Az éjszakák ma még a mieink. Mi van, ha úgy döntenek, hogy beérik kevesebb alvással? Vagy hogy nem félnek a sötéttől?

Jó pár pillanatig senki sem szólt. Szél támadt odakint. Clay ivott egy kortyot a forró csokoládéból, amely sosem volt igazán forró, de mostanra majdnem kihűlt. Mire ismét fölpillantott, Alice letette a bögréjét, és helyette Nike talizmánját szorongatta.

– Ki akarom törölni őket – mondta. – Azokat ott, a focipályán ki akarom törölni. Nem azért mondom, hogy öljük meg őket, mert azt gondolom, hogy Jordannak igaza van, és nem is az emberi fajért akarom megtenni. Az anyámért, az apámért, mert érzem, hogy ő is elment. Meg akarom tenni Vickie-ért és Tessért, a barátnőimért. Jó barátnőim voltak, de volt mobiljuk, sehova se mentek nélküle, és tudom, mi lett belőlük, és hol alszanak: egy ilyen kurva focipályán. – Elvörösödve nézett az Igazgatóra. – Bocsásson meg, uram.

Az Igazgató csak legyintett.

– Meg tudjuk tenni? – kérdezte a lány. – El tudjuk pusztítani őket?

Charles Ardai, aki a Gaiten Akadémia megbízott igazgatója lett, amikor véget ért a világ, vigyorban mutatta ki kopott fogait, olyan vigyorban, amelyet Clay boldogan megörökített volna tollal vagy ecsettel; fikarcnyi szánalom sem volt benne.

– Miss Maxwell, megpróbáljuk – mondta.

18

Másnap hajnali négykor Tom McCourt egy piknikasztalon ült a Gaiten Akadémia két üvegháza között, amelyek komoly károkat szenvedtek el a Lüktetés óta. Lába, amelyen a Maldenben szerzett Reebok volt, az egyik padon pihent, fejét a karjára hajtotta, amelyet viszont a térdére támasztott. A szél hol erre, hol arra fújta a haját. Alice vele szemben ült, az állát a tenyerére támasztotta; arcára több zseblámpa egymást keresztező fénye rajzolt meghökkentő árnyékokat. Ebben a megvilágításban még az elnyűttsége ellenére is csinosnak látszott. Az ő korában még minden fény hízelgő. Inkább a mellette helyet foglaló Igazgató tűnt kimerültnek. A két üvegház mellett két Coleman gázlámpa lebegett, mint bizonytalan szellemek.

A lámpák az üvegház közelebbi sarkához közeledtek. Clay és Jordan az ajtót használták, noha mindkét oldalon hatalmas lyukak tátongtak az üvegtáblákon. Clay a következő pillanatban leült Tom mellé, Jordan pedig becsusszant szokásos helyére az Igazgató oldalán. A fiúcska bűzlött a benzintől és a műtrágyától, de még inkább a búbánattól. Clay több

kulcskészletet pottyantott az asztalra, az elemlámpák fénykörébe. Felőle itt heverhetnek mindaddig, míg valami régész meg nem találja őket egy ásatáson, úgy négyezer év múlva.

– Sajnálom – mondta halkan Ardai igazgató. – Olyan egyszerűnek tűnt.

– Igen – mondta Clay. Egyszerűnek tűnt: megtöltik a melegházi öntözőket benzinnel, fölrakják őket a kisteher platójára, keresztülhajtanak a Tonney Fielden, kétoldalt mindent lelocsolnak, amerre csak mennek. Gondolta, megmondja Ardainak, hogy George W. Bush iraki kalandja valószínűleg ugyancsak egyszerűnek tűnt – megtölteni a locsolót, és kétfelé permetezni –, aztán mégsem tette. Céltalan kegyetlenség lett volna.

– Tom! – szólította meg a barátját. – Jól vagy? – Már rájött, hogy Tomnak szívósságból nincs túl nagy tartaléka.

– Igen, csak fáradt vagyok. – Fölemelte a fejét, és Clayre mosolygott. – Nem szoktam hozzá az éjszakai műszakhoz. Most mihez kezdünk?

– Azt hiszem, lefekszünk – felelte Clay – Úgy negyven perc múlva hajnalodik. Keleten máris világosodik az ég.

– Ez nem tisztességes – mondta Alice. Dühösen dörgölte az arcát. – Ez nem tisztességes, olyan *keményen* igyekeztünk!

Keményen igyekeztek, de semmi sem ment könnyen. Minden apró (és végső soron értelmetlen) győzelmet olyan őrjítő küszködéssel kellett kiharcolni, amit Clay anyja bolsi keccsölésnek hívott. Clay énjének egy része vádolni akarta az Igazgatót… és önmagát is, mivel semmivel sem tudott hozzájárulni Ardai öntözőberendezésének ötletéhez. Énjének egy része most azt gondolta, hogy ha egy koros angoltanár terveli ki, miként változtathatnak tűzbombává egy focipályát, az nem sokkal ér többet, mint késsel indulni egy puskákkal vívott harcba. Mégis… igen, egészen jó ötletnek tűnt.

Egészen addig, amíg föl nem fedezték, hogy az autószerelő-műhely benzintartálya egy zárt csűrben van. Csaknem fél órát töltöttek a szomszédos irodában, amíg a viharlámpa fényében végigvizsgálták a műhelyfőnök asztala fölötti táblán lógó, őrjítően egyforma kulcsokat. Végül Jordan találta meg azt, amelyik nyitotta a csűr bezárt ajtaját.

Ekkor jöttek rá, hogy a *csak egy dugót kell kihúzni* nem egészen felel meg a valóságnak. Zárókupak volt a tartályon, nem dugó. És a csűrhöz hasonlatosan, amelyben a tartály terpeszkedett, a zárókupak is le volt zárva. Vissza az irodába; újabb matatás a lámpafényben; végül ráleltek arra a kulcsra, amely valóban illett a zárba. Alice mutatott rá, hogy mivel ez a zárókupak a tartály alján van, ami lehetővé teszi a nehézkedési erővel történő lefejtést abban az esetben, ha nincs külső erőforrás, az üzemanyag azonnal elönti őket, amennyiben nem szereznek egy csapot vagy csövet. Egy órán át kerestek olyan csövet, amely illik zárókupak méretéhez, de semmit sem találtak, ami kár nagyjából hasonlított volna ilyesmire. Tom talált egy kis tölcsért, amit szerény méretű hisztéria kíséretében hajítottak ki.

Mivel a teherautók egyikének sem volt megjelölve a kulcsa (legalábbis olyan módon, hogy a műhely tulajdonosán kívül más is megértse), újabb próbálkozásokkal keresték ki a megfelelőket. De ez legalább gyorsabban ment, mert csak nyolc autó parkolt a garázs mögött.

Végül itt voltak a melegházak. Megállapították, hogy tucatnyi helyett mindössze nyolc locsoló van, és ezeknek a tartályába sem lehetett harminc gallont betölteni, hanem csak tízet. Megtölthették volna őket a benzintartályból, de a művelet során teljesen átáznak, és mindössze nyolcvan gallon használható, szétpermetezhető benzint nyerhettek volna vele. A gondolat, hogy nyolcvan gallon benzinnel irtsanak ki ezernyi telefonbolondot, űzte ki a piknikasztalhoz Tomot, Alice-t és az Igazgatót. Clay és Jordan valamivel tovább maradtak, nagyobb öntözőberendezést kerestek, de nem találtak.

– Azért akad néhány kisebb levéllocsoló – mondta Clay. – Abból a fajtából, amit spriccpuskának hívnak.

– Továbbá – tette hozzá Jordan – a nagy öntözők tele vannak növényvédővel, vagy folyékony műtrágyával, vagy mivel. Nekiláthatunk kiöntögetni, ami azt jelenti, hogy

védőmaszkot kell fölvennünk, nehogy megmérgezzük magunkat.

– A valóság kupán csapott – mondta rosszkedvűen Alice. Egy pillanatig nézte a baba méretű tornacipőt, azután zsebre vágta.

Jordan fölvette az egyik gondnoki kisteherbe való kulcsokat. – Elmehetünk a belvárosba – mondta. – Ott van a Trustworthy Vasáru. *Nekik* biztosan van öntözőberendezésük.

Tom megrázta a fejét. – Több mint egy mérföld, a főút tele van roncsokkal és elhagyott járművekkel. Néhányat megkerülhetünk, de nem valamennyit. És a füvön sem tudunk elmenni. A házak túl közel épültek egymáshoz. Ezért jár mindenki gyalog. – Láttak néhány biciklizőt, de nem túl sokat. Még akik fölszerelték magukat lámpákkal, azoknak is veszedelmes, ha ugyan nem lehetetlen volt akár a legkisebb sebesség is.

– Egy könnyű teher nem megy el a mellékutcákon? – kérdezte az Igazgató.

– Holnap éjszaka kipróbálhatjuk ezt a lehetőséget – mondta Clay. – Gyalog felderíthetjük az útvonalat, azután visszajöhetünk a teherautóért.

– Töprengett. – Valószínűleg mindenféle cső is akad egy ilyen vasboltban.

– Nem tűnsz túl vidámnak – jegyezte meg Alice.

Clay felsóhajtott. – Nem sok kell ahhoz, hogy elzárjanak egy kis utcát. Keccsölhetünk megint, még ha szerencsésebbek vagyunk is, mint ma éjszaka. Nem is tudom, egy kis pihenés után talán jobban látom majd a dolgokat.

– Hát persze – helyeselt az Igazgató, de a hangja valahogy üresen kongott. – És mi is.

– Mi van a benzinkúttal, az iskolával szemben? – kérdezte Jordan a legcsekélyebb remény nélkül.

– Milyen benzinkúttal? – kérdezte Alice.

– A Citgo-kútról beszél – felelte az Igazgató. – Ugyanaz a probléma, Jordan. A szivattyúk alatt tele vannak a tartályok, de nincs áram. Abban pedig kételkedem, hogy több lenne néhány két- vagy háromgallonos benzineskannánál. Igazából azt gondolom… – De nem mondta ki, mit gondol igazából. Félbeszakította magát. – Mi van, Clay?

Claynek eszébe jutott az a három ember, aki elsántikált a benzinkút mellett, az egyik férfi átkarolta az asszonyt. – Academy Grove Citgo – mondta. – Ez a neve, ugye?

– Igen…

– De azt hiszem, nem csak benzint árulnak. – Nem csak hitte, *tudta.* Mert két teherautó parkolt az épület mellett. Látta őket, de nem gondolt rájuk. Legalábbis mostanáig. Nem volt rá oka.

– Nem tudom, hogy mire… – szólt az Igazgató, azután elnémult. A szeme találkozott a rajzolóéval. Kopott fogai ismét kivillantak a különös, kegyetlen mosolyból. – Ó! – mondta. – *Ó!* Ó, a mindenit! A mindenit, *igen!*

Tom egyre értetlenebbül bámulta őket.

– Elmondanátok nekünk is, hogy miről beszéltek? – kérdezte.

Clay már éppen magyarázni akart – máris tisztán látta, hogyan fog működni a dolog, és túlságosan jó ötlet volt ahhoz, hogy ne ossza meg velük –, amikor a Tonney Field felől hallatszó zene elhalt. Nem kikapcsolt, mint máskor, amikor reggel fölkeltek, lassan halkult, mintha a zene forrását valaki belerúgta volna a liftaknába.

– Ma korán kelnek – mondta halkan Jordan.

Tom megragadta Clay karját. – Ez nem az – mondta. – És az egyik rohadt gettórepesztő még mindig szól… hallom, még ha halkan is.

A szél erősen fújt, és Clay tudta, hogy a focipálya felől, mert magával hozta az orrfacsaró bűzt: a rothadó étel, bomló hús, sok száz mosdatlan test szagát. De idesodródott vele a „Sétál a kis elefánt”, amelyet Lawrence Welk és a Champagne Zenészei játszottak.

Azután valahonnan északnyugat felől – talán tíz, talán harminc mérföldről, nehéz volt megállapítani milyen messziről sodorja a szél – kísérteties, valahogy molyette nyögés hallatszott. Csönd volt... csönd... majd a nem éber és nem alvó teremtmények hasonlóképpen

válaszoltak a Tonney Field pályájáról. Az ő nyögésük sokkal hangosabb volt: üres, bömbölő kísértethuhogás, amely felszállt a fekete, csillagos égbe.

Alice a szája elé kapta a kezét. A kis cipő kimeredt az ujjai közül. A szeme kidülledt. Jordan átnyalábolta az Igazgatót, arcát az öregember oldalához szorította.

– Nézd, Clay! — szólalt meg Tom. Fölállt, a két romos üvegházat elválasztó gyepsáv felé támolygott, menet közben az égre mutatott. – Látod? Uramisten, látod?

Északnyugaton, ahonnan a távoli nyögés hallatszott, vöröses-narancsszín izzás virágzott ki a látóhatáron. A szemük láttára erősödött, és a szél ismét feléjük hozta azt a szörnyű hangot… és ismét hasonló, csak sokkal hangosabb nyögéssel válaszoltak a Tonney Fieldről.

Alice csatlakozott hozzájuk, azután az Igazgató is odajött, átkarolva Jordan vállát.

– Mi lehet ott? – kérdezte Clay az izzás felé mutatva. A fény máris halványodni kezdett.

– Glen's Falls lehet – mondta az Igazgató. – De nem kizárt Littleton sem.

– Akárhol van is, nagy lehet a katyvasz – szólalt meg Tom. – Égnek. És a mi bandánk tudja. Hallották.

– Vagy megérezték – tette hozzá Alice. Megborzongott, kiegyenesedett, és vicsorított. – Legalábbis remélem!

Mintha neki válaszolna, újabb nyögés csapott fel Tonney Fielden: hangok sokasága egyesült egyetlen kiáltásban, amelyben együttérzés és – talán – az együtt szenvedés hörgött. Az egyetlen zenegép – Clay úgy gondolta, a mestergép, amelyikben tényleg benne van a CD – tovább játszott. Hat perccel később a többi is megszólalt. A zene – most a The Carpenters „Közel hozzád”-ja – úgy hangosodott fel, ahogy korábban elhalkult. Addigra az észrevehetően sántító Ardai igazgató a botjára támaszkodva visszavezette őket Cheatham Lodge-ba. Nem sokkal ezután a zene ismét abbamaradt… ám ez alkalommal egyszerűen kikapcsolt, akárcsak előző reggel. A távolból, isten tudja, hány mérföldről halk puskaropogást hozott a szél. Azután a világ teljesen és kísértetiesen elnémult, várva, hogy a sötétség helyet adjon a világosságnak.

19

Miközben a nap első vörös sugarai áttörtek a keleti látóhatár fái között, láthatták, amint a telefonbolondok csaknem rendezett sorokban elhagyják a focipályát, majd elindulnak Gaiten belvárosa és közvetlen környéke felé. Menet közben szétszóródtak, és úgy mentek lefelé az Academy Avenue irányába, mintha semmi baj nem történt volna közvetlenül az éjszaka vége előtt. Am Clay nem bízott ebben. Arra gondolt, hogy jobb lesz minél előbb elvégezni a munkájukat a Citgóban, még ma, ha egyáltalán tenni akarnak valamit. Fényes nappal kimenni azt jelentette, hogy esetleg le kell lőniük egyet-kettőt *közülük,* de amíg *ezek* reggel és este verődnek nyájba, addig Clay hajlandó volt vállalni ezt a kockázatot.

Az ebédlőből nézték, amit Alice a „halottak hajnalának” nevezett. Később Tom és az Igazgató a konyhába merit. Clay ott találta őket az asztalnál egy napfénycsóvában, amint langyos kávéjukat iszogatják.

Mielőtt elkezdte volna magyarázni, mit akar tenni ma, Jordan megérintette a csuklóját.

– Páran még itt vannak – mondta. Halkabban folytatta: – Némelyikkel együtt jártam iskolába.

– Azt hittem, hogy mostanra mindnyájan a Kmart-ban vásárolnak, éppen a Kék Fény Speciált keresik – jegyezte meg Tom.

– Jobb, ha kinézel – szólt Alice az ajtóból. – Nem vagyok benne biztos, hogy egy újabb, mit is mondjak, lépést tettek a haladás útján, de könnyen lehet. Valószínűleg erről van szó.

– Biztosan – helyeselt borúsan Jordan.

A hátramaradt telefonbolondok – Clay úgy saccolta, egy százfős alakulat – elvitték a

halottakat a lelátók alól. Kicipelték őket a pályától délre eső parkolóba, majd onnan a mögötte álló hosszú, alacsony téglaépületbe. Üres kézzel jöttek vissza.

– Az az épület a fedett futópálya – mondta az Igazgató. – De ott tárolják a sportfelszerelést is. A végénél van egy meredek árok. Gondolom, oda dobálják be a halottakat.

– Lefogadhatja – helyeselt Jordan. A hangján érződött, hogy émelyeg. – Valóságos mocsár lehet ott. Ahogy rohadnak.

– Mindenképpen elrothadnának, Jordan – mondta gyengéden Tom.

– Tudom – felelte a fiú még émelygősebben. – De a napon gyorsabban bomlanak le. – Szünet. – Uram!

– Tessék, Jordan!

– Láttam Noah Chutskyt. Az ön drámaolvasó klubjából.

Az Igazgató megveregette a fiúcska vállát. Nagyon sápadt volt. – Ne törődj vele.

– Nagyon nehéz nem törődnöm – suttogta Jordan. – Egyszer lefényképezett a… tudják, hogy micsodával.

Anélkül, hogy egy pillanatra is megálltak volna a teendők megvitatása céljából, két tucat dolgozó méh levált a fő csoporttól, és elindult a romos üvegházak felé. V alakban húztak, akár a vadlibák. Köztük volt az is, akit Jordan Noah Chutskynak nevezett. A hullaeltávolító osztag többi része figyelte egy darabig, ahogy távolodnak, azután hármasával lemasíroztak a rámpán, és nekiláttak, hogy újabb tetemeket kotorjanak ki a lelató alól.

Húsz perccel később, vonallá széthúzódva visszatért a melegházi csoport: némelyek üres kézzel, de legtöbbjüknél taliga vagy kézikocsi volt, az a fajta, amellyel a nagyobb csomag meszet vagy a műtrágyás zsákokat szállítják. A telefonbolondok kocsikkal és talicskákkal szállították el a halottakat, és így sokkal gyorsabban dolgoztak.

– Igen, ez egy lépés előre – mondta Tom.

– Több, mint egy – tette hozzá az Igazgató. – A ház kitakarításához eszközökre van szükségük.

– Nem tetszik ez nekem – szólt Clay.

Jordan ránézett, az arca sápadt, fáradt volt, és sokkal öregebbnek hatott, mint ahány éves volt. – Nincs egyedül – mondta.

20

Délutánig aludtak. Miután megbizonyosodtak róla, hogy a hullaszállítók elvégezték a munkájukat, és követték a gyűjtögetőket, lementek a homokkő oszlopokhoz, amelyek a Gaiten Akadémia határát jelezték. Alice elhúzta a száját Clay ötletétől, hogy Tommal kettesben intézik az ügyet. – Felejtsétek el ezt a Batman és Robin pajtás marhaságot – mondta.

– Nahát, pedig mindig szerettem volna Csodafiú lenni – mondta Tom enyhén selypítve, de amikor a lány humortalanul nézett rá, miközben a (most már rongyolódni kezdő) cipőcskét markolászta, elszontyolodott. – Bocsánat.

– Egyedül is átmehetsz a benzinkúthoz – mondta Alice. – Ennek van értelme. De mi őrködünk a másik oldalon.

Az Igazgató azt javasolta, hogy Jordan maradjon a Lodge-ban. Mielőtt a fiú válaszolhatott volna – mégpedig szemmel láthatóan hevesen –, Alice megkérdezte: – Milyen a szemed, Jordan?

A fiú rámosolygott, és megint azzal a rajongásfélével nézte. – Jó. Klassz.

– Játszottál videojátékokat? Amelyekben lőni lehetett?

– Naná. Egy rahedlit.

Alice egy pisztolyt adott neki. Clay látta, hogy a fiú megrezzen, akár a megütött hangvilla,

mikor a lány ujjai hozzáértek. – Ha azt mondom neked, hogy célozz és lőj – vagy ha Ardai igazgató mondja –, akkor megteszed?

– Naná.

Alice dacos, ugyanakkor bocsánatkérő pillantást vetett Ardaira. – Minden kézre szükségünk van.

Az Igazgató belenyugodott, és már itt is volt a másik oldalon az Academy Grove Citgo-kút, egy kicsivel közelebb a városhoz. Innen könnyen el lehetett olvasni a valamivel kisebb táblát: **ACADEMY LP GÁZ.** Egyetlen autó állt a kútnál, a vezető felőli ajtó nyitva volt, és a poros kocsi máris rég elhagyottnak látszott. A benzinkút nagy síküveg ablakait betörték. Jobbra New England néhány életben maradt szilfája egyikének árnyékában két, gigászi butángázos palacknak álcázott teherautó parkolt. Mindkettő oldalára az **Academy LP Gáz** és az **1982 óta Dél-New Hampshire szolgálatában** szöveget írták.

Az Academy Avenue-nak ezen a szakaszán egyetlen gyűjtögető telefonbolond sem volt látható, és noha Clay a legtöbb ház homlokzati verandáján ott látta a cipőket, számos épület üres volt. Úgy látszik, a menekültek áradata alábbhagyott. *Túl korai ezt még megmondani* – korholta magát.

– Uram! Clay! Mi az ott? – kérdezte Jordan. Az út közepére mutatott – amely természetesen még mindig a 102-es országút volt, bár erről könnyű megfeledkezni egy ilyen nyugodt, napos délutánon, amikor nem hallatszik más, csak a madarak éneke és a szél suttogása a levelek között. Ragyogó rózsaszín krétával írtak valamit az aszfaltra, de Clay nem tudta kivenni, hogy mit. Megrázta a fejét.

– Készen állsz? – kérdezte Tomot.

– Persze – felelte Tom. Igyekezett hanyagul válaszolni, de egy ér szaporán vert borostás torkán. – Te Batman, én Csodafiú.

Pisztollyal a kézben keresztültrappoltak az úttesten. Clay az orosz automatát hagyta Alice-nál, bár többé-kevésbé meg volt győződve róla, hogy ha tényleg használnia kell, a gépkarabély megpörgeti, mint egy búgócsigát.

A makadámra ezt az üzenetet írták:

KASHWAK-NO-FO

– Mond ez neked valamit? – kérdezte Tom.

Clay a fejét rázta. Nem mondott, és most nem is érdekelte. Csak el akart tűnni az Academy Avenue közepéről, ahol olyan védtelennek érezte magát, mint egy hangya egy csésze rizsben. Hirtelen, és nem is első ízben az jutott az eszébe, hogy eladná a lelkét, ha tudhatná, hogy a fia jól van, olyan helyen, ahol az emberek nem adnak fegyvert az olyan gyerekek kezébe, akik ügyesek a videojátékban. Furcsa. Azt hitte, fölállította a fontossági sorrendet, laponként összerakta a saját pakliját, azután jöttek az ilyen gondolatok, és mindegyik friss és fájdalmas volt, mint a le nem ülepedett gyász.

Tűnés innen, Johnny. Te nem tartozol ide. Ez nem a te helyed, nem a te időd!

A propánszállító teherautókat otthagyták és lezárták őket, de ez nem volt baj; ma rájuk mosolygott a szerencse. A kulcsok egy deszkáról lógtak az irodában, alájuk azt írták: ÉJFÉL ÉS REGGEL 6 KÖZÖTT NEM VONTATUNK, ÉS NINCSEN KIVÉTEL. Minden kulcskarikáról miniatűr gázpalack lógott. Félúton volt vissza az ajtó felé, amikor Tom megérintette a vállát.

Két telefonbolond gyalogolt az utca közepén egymás mellett, de ez nem jelentette azt, hogy egyszerre léptek volna. Az egyik Twinkiest evett egy dobozból; az arca csupa krém, morzsa, cukormáz volt. A másik, egy asszony, kávézóasztal méretű könyvet szorított magához. Clay olyannak látta, mint aki egy túlméretezett énekkönyvet szorongat. A borító fényképén egy skót juhász ugrott át egy kötélhintán. Némi vigasszal töltötte el, hogy az asszony a könyvet fejjel lefelé tartja. Az üres, lepusztult vonások – és a tény, hogy egyedül vándorolnak kora délután, amely még nyájmentes idő – még inkább.

Mégsem tetszett neki az a könyv.

Nem, egyáltalán nem tetszett.

Elhaladtak a homokkő pillérek előtt, Clay látta, hogy Alice, Jordan és az Igazgató tágra nyílt szemmel lesik őket. A két bolond elhaladt az úttestre írt rejtélyes felirat – **KASHWAK=NO-FO** – mellett, az asszony a társához fordult, hogy kapjon a Twinkiesből. A férfi elhúzta előle a dobozt. Az asszony elhajította a könyvet (címlappal fölfelé ért földet, Clay látta, hogy *A világ 100 legkedveltebb kutyája* a címe), és ismét a sütemény felé nyúlt. A férfi arcul ütötte, olyan erővel, hogy a nő piszkos tincsei meglebbentek, és a csattanás nagyon hangos volt a nappal csöndjében. Közben egyfolytában mentek. Az asszony megszólalt: – *Aúú!* –, a férfi válaszolt (legalábbis Clay számára válasznak hangzott): – *Iiiin!* – Az asszony a Twinkies doboza felé nyúlt. Most haladtak el a Citgo-kút előtt. A férfi ez alkalommal széles körmozdulattal nyakon vágta, majd belekotort a dobozba újabb nyalánkságért. Az asszony megállt. A férfira nézett. Egy pillanattal később a férfi is megállt. Kicsivel előbbre járt, így főleg a hátát mutatta az asszonynak.

Clay érzett valamit a benzinkút irodájának naptól meleg csöndjében. *Nem,* gondolta, *nem az irodában, bennem. Kevés a levegőm, mintha túl gyorsan futottam volna fölfelé.*

De lehet, hogy az irodában is volt valami, mert…

Tom lábujjhegyre állt, és a fülébe súgta: – Te is érzed?

Clay bólintott, és az asztalra mutatott. Nem volt szél, sem érzékelhető huzat, a papírlapok mégis lebegtek. A hamutartóban a hamu lomhán körözni kezdett, akár a víz a kád lefolyójánál. Két csikk volt benne – nem, három –, és a mozgó hamu mintha a középpont felé lökdöste volna őket.

A férfi az asszony felé fordult. Visszanézett rá. Az pedig őt nézte. Egymást nézték. Clay nem látott kifejezést az arcukon, de érezte, hogy a tarkóján mocorog a haj, és halk csilingelést hallott. A TILOS A VONTATÁS felirat alatti kulcsok voltak. Ezek is mocorogtak, és alig hallhatóan csilingeltek.

– *Aúú!* – mondta az asszony. Nyújtotta a kezét.

– *Iiiin!* – felelte a férfi. Egy öltöny fakuló rongyait viselte, a lábán kopott fekete cipőt. Hat napja középvezető lehetett, ügynök, vagy gondnok egy házban. Most nem volt egyebe a Twinkies dobozánál. A melléhez szorította, ragacsos szája buzgón nyámmogott.

– *Aúú!* – makacskodott az asszony. Most mindkét kezét nyújtotta, az *aggyal* időtlen mozdulatával. A kulcsok hangosabban csilingeltek. A mennyezet felől *bzzzzzz* hallatszott, az egyik fénycső, amely nem kapott áramot, felvillant, majd ismét kialudt. A középső szivattyú töltőcsöve leesett, és élettelenül kongott a betonon.

– *Aúú* – mondta a férfi. A válla megroggyant, és minden feszültség elszállt belőle. A levegőből is. A deszkán lógó kulcsok elcsöndesedtek. A hamu egy utolsó, lassuló forgás után leülepedett horpadt ereklyetartójában. Az ember nem is gondolta volna, hogy történt valami, ha nem hever a földön a benzinszivattyú töltőcsöve, és a hamutartó közepén nem állt volna össze a három csikk.

– *Aúú* – mondta a nő. Még mindig nyújtotta a kezét. Társa kézközeibe ment hozzá. Az asszony kimarkolt két sutit, és enni kezdte őket csomagolópapírostul. Clay ismét megkönnyebbült, de csak egy kicsit. A páros lassan csoszogott tovább a város felé, az asszony csak annyi időre állt meg, hogy a szája sarkából kiköpjön egy csokoládékrémes celofándarabot. Elveszítette érdeklődését *A világ 100 legkedveltebb kutyája* iránt.

– *Mi* volt ez? – kérdezte Tom halkan, reszkető hangon, amikor azok ketten már majdnem eltűntek a szemük elől.

– Nem tudom, de nem tetszett – felelte Clay Nála volt a gázszállító teherautók kulcsa. Az egyik kulcs-készletet odaadta Tomnak. – Tudsz vezetni szabványos sebváltóval?

– *Azon tanultam* a vezetést. És te?

Clay türelmesen mosolygott. – Én hetero vagyok, Tom. A hetero hapsik magyarázat nélkül

tudják, hogyan bánjanak a szabvány sebváltóval. Ez ösztön bennünk.

– Nagyon vicces. – Tom nem igazán figyelt rá. A távozó különös pár után bámult, a torkán az ér a szokottnál gyorsabban lüktetett. – Vége a világnak, indulhat a vadászat a homókra, miért ne? Így van?

– Így bizony. Meg a heterókra is, ha ezek fölébe kerekednek *annak* a szarnak. Rajta, csináljuk.

Kinyitotta az ajtót, ám Tom egy pillanatra megállította. – Figyelj. A többiek, amott, lehet, hogy éreztek valamit, de az is lehet, hogy nem. Ha nem, akkor egy ideig talán hallgathatnánk róla. Mit gondolsz?

Claynek eszébe jutott, hogy Jordan mennyire igyekszik mindig látótávolságra lenni az Igazgatótól, Alice pedig mindig a keze ügyében tartja azt a hátborzongató kis cipőt. Nem felejtette el a karikákat a szemük alatt. Azután arra gondolt, amit ma este akarnak tenni. Armageddon valószínűleg túl erős szó rá, de azért nem annyira. Akármik is most, a telefonbolondok valaha emberi lények voltak, és ezret megégetni elevenen, az elég nagy teher. Már a gondolat is fáj.

– Részemről rendben – mondta. – A dombra fölfelé a legalacsonyabb fokozattal menj, oké?

– A legalacsonyabbak amit csak találok – felelte Tom. Odamentek a hatalmas palackokat formázó járművekhez. – Mit gondolsz, hány fokozat van egy ilyen teherautón?

– Előre egy éppen elég – mondta Clay.

– Ahogy most parkolnak, azt hiszem, azzal kell kezdeni, hogy megkeressük a hátramenetet.

– Baszki – felelt Clay. – Mi a jó a világvégében, ha nem hajthatsz át egy átkozott kerítésen?

És áthajtottak.

21

Ardai igazgató és egyetlen megmaradt tanítványa Akadémiai Lejtőnek hívta azt a hosszú, hullámzó domboldalt, amelyik a campustól ereszkedett alá az országútig. A fű még mindig ragyogó zöld volt, csak most kezdtek lehullani a levelek. Amikor a délután helyet adott a kora estének, és az Akadémiai Lejtő még mindig üres volt – sehol egy visszatérő telefonbolond –, Alice járkálni kezdett a Cheatham Lodge halljában. Minden kör után megállt a nappali szoba zárt erkélyénél, és kinézett. Innen szép kilátás nyílt a Lejtőre, a két nagy előadóteremre és Tonney Fieldre. A tornacipőcske ismét Alice csuklóján lógott.

A többiek a konyhában voltak, és dobozos kólát ittak. – Nem jönnek vissza – mondta nekik az egyik kör végén. – Megszimatolták, mit tervezünk velük – olvasnak az agyunkban, vagy mi –, és nem jönnek vissza.

Két további kört tett meg a hosszú, földszinti hallban, mindegyiknek a végén megállva, hogy kinézzen a nappali nagy ablakán, azután ismét meglátogatta a többieket. – Vagy általános vándorlás van, erre nem gondoltatok, srácok? Talán délre mennek a tél elől, mint a nyavalyás vörösbegyek.

Válaszra sem várva elment. Végig a hallon, aztán vissza. Föl-alá a hallban.

– Akár Ahab kapitány, amikor Moby Dicket kereste – jegyezte meg az Igazgató.

– Eminem lehet egy pöcs, de e tekintetben igaza van – mondta Tom rosszkedvűen.

– Tessék, Tom? – kérdezte az Igazgató.

Tom csak legyintett.

Jordan az órájára pillantott. – Tegnap este majd' fél órával később érkeztek, mint amennyi most van – mondta. – Ha akarják, megyek, szólok Alice-nak.

– Nem hinném, hogy bármi haszna lenne – jegyezte meg Clay. – Mindenképpen túl kell

jutnia a dolgon.

– Egy kicsit kiakadt, ugye, uram?

– Te nem, Jordan?

– De igen – felelte halkan Jordan. – Marhára.

Amikor Alice legközelebb bejött a konyhába, azt mondta: – Talán az a legjobb, ha egyáltalán *nem* jönnek vissza. Nem tudom, hogy most valami új módon programozzák-e újra az agyukat, de itt valami gonosz vudu folyik. Azon a kettőn is éreztem délután. Az asszonyon, aki a könyvet fogta, és a süteményes emberen. – Megcsóválta a fejét. – Rossz vudu.

Mielőtt felelhettek volna, visszament őrjáratozni a hallba. A kis tornacipő a csuklóján himbálózott.

Az Igazgató Jordanhoz fordult. – Te éreztél valamit, fiam?

Jordan habozott, majd azt válaszolta: – Valamit éreztem. A haj ágaskodni akart a tarkómon.

Az Igazgató az asztal túloldalán ülő férfiakra nézett. – Na és maguk? Sokkal közelebb voltak.

Alice mentette meg őket a választól. Berontott a konyhába, az arca égett, a szeme hatalmasra nyílt, tornacipője nyikorgott a csempéken. – Jönnek! – mondta.

22

A zárt erkélyről négyen figyelték a telefonbolondokat, ahogy összetartó sorokban masíroznak felfelé az Akadémiai Lejtőn. Hosszú árnyékuk hatalmas forgókereket rajzolt a zöld fűre. Ahogy közelebb értek ahhoz, amit Jordan és az Igazgató Tonney Boltívnek nevezett, a sorok összezárultak, és az összehúzódó, megszilárduló kerék forogni látszott a késő délutáni arany napfényben. Alice most már nem bírta ki a cipő markolászása nélkül. Letépte a csuklójáról, és megszállottan szorongatta. – Meglátják, hogy mit csináltunk, és visszafordulnak – hadarta fojtottan. – *Ennyire* már értelmesek, ha egyszer megint könyvet vesznek kézbe, akkor értelmesnek kell lenniük.

– Meglátjuk – mondta Clay. Úgyszólván biztosra vette, hogy a telefonbolondok bemennek a Tonney Fieldre, még akkor is, ha az, amit látnak, nyugtalanítani fogja különös, csoportos elméjüket; hamarosan besötétedik, nem mehetnek máshova. Egy dal foszlánya lebegett az agyában, amellyel az anyja altatta annak idején: *Aludj, édesem, már az éj csendje vár.*

– Remélem, bemennek, és remélem, maradnak – mondta a lány halkabban, mint az előbb. – Úgy érzem magam, mindjárt felrobbanok. – Vadul felvihogott. – Csak *ők* azok, akiknek föl kell robbanniuk, nem igaz? *Ők.* – Tom odafordult, ránézett. – Jól vagyok! – mondta Alice. – Jól vagyok! Úgyhogy tartsd a szád.

– Csak annyit akartam mondani, hogy az lesz, ami van – felelte a férfi

– Ez valami New Age szarság. Úgy beszélsz, mint az apám. A Képkeret Királya! – Könny futott végig az arcán, türelmetlenül letörölte a kézfejével.

– Nyugodj meg, Alice. Figyelj.

– Igyekszem, rendben? Igyekszem.

– És hagyd már békén azt a cipőt! – mondta Jordan, az ő mértékével ingerülten. – Ez a nyiszorgás megőrjít!

A lány lenézett a cipőcskére, mintha maga is meglepődött volna, azután ismét a csuklójára hurkolta. Figyelték, ahogy a telefonbolondok összébb húzódnak a Tonney Boltívnél, majd olyan csekély lökdösődéssel és tolakodással mennek át rajta, ami bizonyosan nem volt jellemző a Szünidei Hétvége focimeccs nézőire. Figyelték, ahogy ismét szétszóródnak, és átmennek a pályán a túlsó zugokba, megtöltik a rámpákat. Vártak, lestek, hogy a kitartó menetelés lassuljon és leálljon, de hiába. Az utolsó csellengők – legtöbbjük sebesült volt,

egymást támogatták, mégis azokban a zárt csoportokban haladtak – jóval azelőtt érkeztek, hogy a vörös nap lebukott a Gaiten Akadémia campusának nyugati végében a házak mögé. Visszatértek megint, mint a galambok a fészkükre, vagy a fecskék Capistranóhoz. Alig öt perccel azután, hogy feltűnt az égen az Esthajnalcsillag, rázendített Dean Martin: „Mindenki szeret valakit néha”.

– Alaptalanul majréztam, ugye? – mondta Alice. – Néha kerge vagyok. Ezt mondja az apám is.

– Nem – felelte az Igazgató. – Minden kergének mobilja volt, drágám. Ezért vannak ott, te pedig itt velünk.

– Kíváncsi vagyok, megvan-e még Rafe – szólalt meg Tom.

– Én meg arra vagyok kíváncsi, hogy megvan-e még Johnny – válaszolta Clay. – Johnny és Sharon.

23

Azon a szeles őszi éjszakán tíz órakor Clay és Tom a zenekari fülkében állt a Tonney focipálya végénél az utolsó negyedébe lépett hold alatt. Előttük derékig érő beton mellvéd húzódott, amelynek pálya felé eső oldalát vastagon kipárnázták. Mellettük néhány rozsdás kottaállvány állt a bokáig érő szeméttorlaszban, amelyet a szél épített szakadt zacskókból, papírhulladékból. Mögöttük és fölöttük a forgókereszten túl Alice és Jordan vették közre az Igazgatót, akinek magas alakja vékony bambuszbotra támaszkodott.

Debby Boone hangja komikus méltósággal, fölerősített hullámokban zengett a pálya fölött. Rendszerint Lee Ann Womack énekelte utána, hogy „Remélem, táncolsz”, majd ismét Lawrence Welk és Champagne Zenészei következtek, de ma talán mégsem ez lesz a sorrend.

A friss szél elhozta nekik a fedett futópálya végében levő posványban rothadó hullák bűzét, és a pályán, a zenekari fülke alatt összezsúfolódott élők mocskának és verejtékének szagát. *Már ha ti ezt életnek nevezitek,* gondolta Clay, és halványan, keserűen elmosolyodott. Az ésszerűsítés nagyszerű emberi szórakozás, talán a legnagyobb, de ma éjjel nem bolondíthatta el magát: ők természetesen életnek nevezik. Akármik is, akármi vár rájuk, ugyanúgy életnek nevezik, amit élnek, mint Clay a magáét.

– Mire vársz? – mormolta Tom.

– Semmire – felelte suttogva Clay. – Csak… semmi.

A tokból, amelyet Alice talált Nickersonék pincéjében, előhúzta Beth Nickerson régimódi 45-ös Colt revolverét, amely ismét meg volt töltve. Alice fölajánlotta neki az automata karabélyt – amelyet mostanáig ki se próbáltak –, de a férfi visszautasította, mondván, hogy ha a pisztollyal nem tudja elvégezni, amit kell, akkor valószínűleg mással sem boldogul.

– Nem tudom, miért nem jó az automata, ha egyszer harminc-negyven golyót lő ki egy másodperc alatt – mondta a lány. – Tésztaszűrőt csinálhatsz a tartálykocsikból.

Clay egyetértett vele, hogy ez bizony lehet, ám emlékeztette Alice-t, hogy a cél ma nem a rombolás, hanem a gyújtás. Ezután elmagyarázta, milyen mérhetetlenül törvénytelen az a lőszer, amelyet Arnie Nickerson szerzett a felesége 45-ös stukkerébe. Hogy mit jelentett valaha az, amit dumdum lövedéknek hívtak.

– Jó, de ha nem működik, még mindig megpróbálhatod Sir Speedyt – mondta a lány. – Hacsak azok a pofák odakint, tudod… – Nem akarta a „támadás” szót használni, inkább apró, lépegető mozdulatot tett annak a kezének az ujjaival, amelyben éppen nem a cipőt szorongatta. – Abban az esetben, ha pucolni kell.

A szél letépett az eredményjelző tábláról egy rongyos girlandot, amely végigtáncolt az összezsúfolt alvók fölött. A pálya körül látszólag a sötétben lebegtek a bömbidobozok vörös szemei, amelyek egy kivételével CD nélkül szóltak. A pántlika megakadt az egyik

propánszállító teher lökhárítójában, néhány másodpercig csapkodott rajta, azután kiszabadult, és elrepült az éjszakában. A pálya közepén az egymás mellett parkoló teherautók úgy emelkedtek ki a szorosan egymás mellett fekvő testek közül, mint a táblahegyek. A telefonbolondok alattuk aludtak, és olyan közel feküdtek hozzájuk, hogy némelyik a kerekeknek préselődött. Clay ismét a vándorgalambokra gondolt, és arra, hogyan bunkózták le őket a földön a vadászok. A huszadik század elejére az egész fajtát kitörölték az élők sorából… de persze azok csak madarak, pici madáraggyal, amely képtelen újraprogramozni magát.

– Clay! – szólította meg halkan Tom. – Biztos, hogy végig akarod csinálni?

– Nem – felelte Clay. Most, hogy szemtől szembe került a problémával, túl sok megválaszolatlan kérdés maradt. Az egyik az, hogy mit csinálnak, ha kudarcot vallanak. A másik, hogy mit tesznek, ha sikerrel járnak. Mert a vándorgalambok nem voltak képesek a bosszúra. Másrészt viszont ezek a lények odakint…

– De muszáj megtennem.

– Akkor tedd – mondta Tom. – Mert minden egyebet leszámítva a „Felgyújtottad az életemet” patkányirtásra való.

Clay fölemelte a 45-öst, és bal kezével erősen megfogta a jobb csuklóját. A célgömbbel megkereste a bal oldali tartálykocsi közepét. Kétszer lő majd rá, aztán kétszer a másikra. Így marad egy-egy golyó tartalékban, ha szükséges. Amennyiben azokkal sem ér célt, még megpróbálkozhat azzal a fegyverrel, amelyet Alice Sir Speedynek hív.

– Bukj le, ha robban – mondta Tomnak.

– Ne aggódj – felelte Tom. Fintorra torzult arccal várta a fegyverdörrenést, és azt, ami követi.

Debby Boone készült a parádés befejezésre. Clay hirtelen sürgősnek érezte, hogy leverje a nőt. *Ha ebből a távolságból eltéveszted, akkor majom vagy,* gondolta, és meghúzta a ravaszt.

Nem volt esélye még egy lövésre, de nem is volt rá szükség. Ragyogó vörös virág nyílt a tartály közepén, és annak a fényénél meglátta a mély hasadást a korábban sima fémen. Alatta mintha a pokol tartózkodott volna, amely terjeszkedett. A virág folyóvá, a vörös szín narancs-fehérré változott.

– *Hasra!* – ordította, és meglökte Tom vállát. Akkor vetődött rá a kis emberre, amikor az éjszaka sivatagi nappá változott. Hatalmas, huhogó bömbölés, majd mélyről jövő *BUMM* következett, amelyet Clay minden csontjában érzett. A feje fölött repeszek száguldottak. Tom talán sikoltott, de Clay nem volt biztos benne, mert újabb huhogó bömbölés következett, és a levegő hirtelen felforrósodott.

Megragadta Tomot, részben a nyakánál, részben a gallérjánál fogva, és vonszolni kezdte fölfelé a betonrámpán, amelyik a forgókereszthez vezetett. Résnyire csukta a szemét, annyira vakította a focipálya közepéről áradó ragyogás. Tőle jobbra valami óriási dolog ért földet az állóhelyeknél, talán egy motorblokk. Azt biztosra vette, hogy a megcsavarodott fémdarabkák a lába alatt a Gaiten Akadémia zenekari fülkéjének kottaállványaihoz tartoztak.

Tom üvöltött, a szemüvege ferdén ült az orrán, de meg tudott állni a lábán, és sértetlennek tűnt. Úgy futottak fölfelé a rámpán, mint Gomorra menekültjei. Clay látta hosszú, pókhálóvékony árnyékukat, és rádöbbent, hogy tárgyak hullanak körülöttük: karok, lábak, egy lökhárító darabja, egy asszony feje, lángoló hajjal. Mögöttük egy második, gigászi *BUMM* hallatszott – de lehet, hogy a harmadik –, és ez alkalommal üvöltött. Bokája összeakadt, és ő elterült. A világ egyre fokozódó hővé és a leghihetetlenebb fénnyé változott: úgy érezte, mintha Isten személyes színpadán állna.

Nem tudtuk, mit cselekedtünk, gondolta egy csomag rágógumit, egy összetaposott Junior Mint dobozt és egy kék pepsis kupakot bámulva. *Fogalmunk sem volt róla, és most a rohadt életünkkel fizetünk érte.*

– Kelj föl! – Ez Tom volt, és talán üvöltött, de mintha mérföldnyiről hallatszott volna a

hangja. Érezte, hogy Tom finom, hosszú ujjú keze rángatja a karját. Azután Alice is ott volt. Alice a másik karját rángatta, és *ragyogott* a fényben. Clay látta, hogyan táncol és ugrál a csuklóján a fűzőjénél fogva felkötött cipőcske.

lány meg volt szórva vérrel, rongyokkal, füstölgő húsfoszlányokkal.

Clay föltápászkodott, azután ismét térdre esett, Alice rántotta fel. Mögötte a propán bömbölt, mint a sárkány. Máris felbukkant Jordan, az Igazgató dülöngélve követte. Rózsás arcának minden redőjében verejték patakzott.

– Ne, Jordan, ne, vidd innen az útból! – ordította Tom, mire Jordan félrehúzta az Igazgatót az útjukból, és amikor az öreg megtántorodott, komoran átfogta a derekát. Köldökében gyűrűt viselő, égő torzó zuhant Alice elé, aki lerúgta a rámpáról. *Öt év foci,* jutott eszébe Claynek, amit a lány mondott. Lángoló ingdarab hullott Alice tarkójára, de Clay lesöpörte, mielőtt a haja meggyulladt volna.

A rámpa végénél egy égő teherautó-kerék, rajta a leszakított féltengely, becsapódott a vendégeknek fenntartott, leghátsó székek közé. Ha elállja az útjukat, megfőhettek volna – az Igazgató csaknem biztosan. De így éppen elosonhattak mellette, visszafojtva lélegzetüket, hogy ne szívják be a gomolygó, olajos füstöt. A következő percben keresztülrohantak a forgókereszten, az Igazgatót egyik oldalról Jordan támogatta, a másikról Clay, szinte húzták maguk után az öregembert. Clay fülét kétszer is eltalálta az Igazgató csápoló botja, de harminc másodperccel azután, hogy elhagyták az égő kereket, a Tonney Boltív alatt álltak, és döbbent hitetlenséggel néztek vissza a hatalmas tűzoszlopra, amely a lelátók és a központi sajtópáholy fölé emelkedett.

A Szünidőt hirdető felirat egyik izzó darabja földet ért a középső pénztárbódé mellett. Néhány szikrát lőtt ki, majd elpihent.

– Tudtad, hogy ez fog történni? – kérdezte Tom. A bőr fehér volt a szeme körül, homloka és arca vörösen izzott. A fél bajusza mintha leégett volna. Clay hallotta a hangját, de valahonnan messziről. Minden távolinak tűnt. Mintha vattadugót nyomtak volna a fülébe, vagy olyasfajta lövész fülvédőt, amilyet Arnie viseltetett Beth Nickersonnal, ha elvitte feleségét a kedvenc lőterére. Ahol valószínűleg úgy lőttek, hogy az övük egyik oldaláról a mobiljuk, a másikról a személyhívójuk lógott.

– *Tudtad?* – Tom meg akarta rázni, de csak Clay ingét sikerült megfognia, amelynek végig is szakította az elejét.

– Baszki, dehogyis, meghülyültél? – Clay hangja túl volt a rekedtségen, túl volt az érdességen; olyan volt, mintha *megfőtt* volna. – Gondolod, hogy odaállok egy pisztollyal, ha tudom? Ha nincs ott az a beton mellvéd, kettévág minket a robbanás. Vagy szétporlunk.

Tom hihetetlen módon vigyorogni kezdett. – Elszakítottam az ingedet, Batman.

Clay azt hitte, mindjárt lecsapja a fejét. Ugyanakkor szerette volna megölelni és megcsókolni azért, mert életben maradt.

– Vissza akarok menni a Lodge-ba – mondta Jordan félreismerhetetlen félelemmel a hangjában.

– Minden eszközt vegyünk igénybe, hogy biztonságos távolba kerüljünk – helyeselt az Igazgató. Erősen reszketett, és mereven nézte a Boltív és a nézőtér fölé emelkedő tűzoszlopot. – Hál' istennek a szél az Akadémiai Lejtő felé fúj.

– Tud járni, uram? – kérdezte Tom.

– Köszönöm, igen. Ha Jordan segít, akkor biztosan el tudok menni a Lodge-ig.

– Elkaptuk őket! – mondta Alice. Szinte szórakozottan törölgette magáról az alvadt vért, ami csíkokat húzott a bőrén. A szeme olyan volt, amihez foghatót Clay még nem látott, legfeljebb fényképeken, és az ötvenes-hatvanas évek néhány ihletett képregényszerzőjének ábráin. Eszébe jutott, hogy egyszer, szinte még gyerek volt, elment egy képregény-találkozóra, és meghallgatta Wallace Woodot, aki arról beszélt, hogyan igyekezett megrajzolni valamit, amit Pánik Szemnek hívott. Most ezt láthatta egy tizenöt éves, elővárosi

iskolás lány szemében.

– Gyerünk, Alice! – mondta. – Vissza kell mennünk a Lodge-ba, és gatyába kell ráznunk magunkat. Le kell lépnünk innen. – Ahogy ezek a szavak elhagyták a száját, ismét ki kellett mondania őket, hogy hallja bennük az igazságot. Másodszor nem annyira igaznak, sokkal inkább rémültnek hangzottak.

Lehet, hogy a lány nem hallotta. Ujjongani látszott. Eltelt diadallal. Emelygett tőle, mint a gyerek mindenszentekkor, aki hazafelé menet túl sok cukorkát eszik. Szembogara égett. – Ezt senki nem élhette túl!

Tom megragadta Clay karját. Úgy fájt, ahogy a felégés szokott. – Mi a baj?

– Azt hiszem, hibát követtünk el – mondta Clay.

– Mint a benzinkútnál? – kérdezte Tom. Csálén álló szemüvege mögött éles volt a tekintete. – Amikor az a férfi és nő veszekedett azon a rohadt Tw…

– Nem, csak azt hiszem, hibát követtünk el – felelte Clay. Valójában többről volt szó. *Tudta,* hogy hibát követtek el. – Gyerünk. Ma éjszaka indulnunk kell.

– Ha te mondod – bólintott Tom. – Gyerünk, Alice.

A lány egy darabig velük ment a Lodge felé, ahol hátrahagytak két égő gázlámpát a zárt erkélyen, azután visszafordult, hogy még egyszer megnézze a tüzet. Mostanra a sajtópáholy és a lelátók is égtek. A csillagok eltűntek a focipálya fölött; még a hold sem volt több kísértetnél, amely szilaj mártogatóst táncolt a dühös gázgejzír forróságától reszkető levegőben.

– *Halottak, eltűntek, ropogósak!* – mondta. – Égj, bébi, é…

Ekkor harsant fel a kiáltás, csak most nem Glen's Fallsból, vagy a tíz mérföldre levő Littletonból érkezett. Ez mögülük morajlott. Nem volt benne semmi kísérteties. A kínszenvedés kiáltása volt, olyasvalaminek az ordítása – egyetlen lényé, és *tudatos* lényé, ebben Clay egyetlen pillanatig sem kételkedett –, amely mély álmából ébredt, arra, hogy elevenen elég.

Alice felsikoltott, befogta a fülét, szeme kidülledt a tűzfényben.

– Csináljuk vissza! – mondta Jordan, és megragadta az Igazgató csuklóját. – Uram, vissza kell csinálni!

– Késő, Jordan – felelte Ardai.

24

Hátizsákjaik egy óra múlva kissé gömbölyűbben támaszkodtak Cheatham Lodge bejáratához. Mindegyikben volt néhány ing, túrázáshoz való tápkeverék, gyümölcslés dobozok, több csomag Slim Jim, ezenfelül elemek és tartalék elemlámpák. Clay egyre hajtotta Tomot és Alice-t, hogy szedjék össze a holmijukat, amilyen gyorsan csak tudják, most pedig ő volt az, aki folyton berohant a nappaliba, hogy kilessen a nagy ablakon.

A gázfáklya kezdett kiégni, de a tribünök és a sajtópáholy még izzott. A Tonney Boltív is tüzet fogott, úgy ragyogott az éjszakában, mint patkó a kovácsműhelyben. Semmi sem maradt életben azon a pályán – Alice-nak ebben biztosan igaza van –, de miközben visszatértek a Lodge-ba (az Igazgató, hiába segítették, úgy támolygott, mint valami öreg piás), kétszer is hallottak kísérteties kiáltásokat, amelyeket más falkáktól fújt ide a szél. Clay azt mondta magának, hogy nem süt harag azokból a kiáltásokból, csak a képzelete – bűntudatos képzelete, gyilkos képzelete, rövid gyilkos képzelete – játszik vele, mégsem tudta teljes mértékben elhinni.

Hiba volt, de mi mást tehettek? Ő és Tom érezték az erőt délután, látták is, pedig csak ketten voltak, mindössze ketten! Miként hagyhatták volna, hogy így folytatódjon? Hogy megnőjön?

– Átkozott vagy, ha megteszed, átkozott vagy, ha nem – morogta az orra alatt, és elfordult

az ablaktól. Azt se tudta, mennyi ideig bámulta az égő stadiont, és ellenállt a kísértésnek, hogy megnézze az óráját. Könnyű lett volna engedni a pánikpatkánynak, most közel is állt hozzá, de ha megteszi, az hamarosan utat talál a többiek felé. Kezdve mindjárt Alice-szal. Alice már kezdte visszanyerni az önuralmát, de az még csak vékony máz volt. *Elég vékony ahhoz, hogy el lehessen olvasni rajta keresztül egy újságot,* ahogy bingózó anyja mondta volna. Noha még maga is gyerek volt, Alice-nak sikerült a derűs arcát mutatnia, főleg a másik gyerek miatt, így hát Clay sem adhatta föl.

A másik gyerek. Jordan.

Clay visszasietett a hallba. Észrevette, hogy még mindig nem négy csomag hever az ajtó mellett, és azt is látta, hogy Tom jön le a lépcsőn. Egyedül.

– Hol a gyerek? – kérdezte. A hallása kicsit rendbejött, de a hangja még mindig túl távolról érkezett, és meglehetősen idegen volt. Sejtése szerint ez így is marad egy darabig. – Segítened kellett volna neki, hogy összecsomagoljon – Ardai azt mondta, a kokszból hozott magával egy hátizsákot…

– Nem jön. – Tom megdörgölte az arcát. Fáradtnak, szomorúnak, zavarodottnak látszott. Mivel a fél bajusza eltűnt, még röhejes is volt.

– *Micsoda?*

– Halkabban, Clay. Nem csinálom a híreket, csak ismertetem.

– Krisztus szerelmére, akkor mondd meg, miről beszélsz!

– Nem jön az Igazgató nélkül. Azt mondta: „Nem kényszeríthetsz.” És ha komolyan gondolod, hogy ma éjszaka akarsz menni, akkor, azt hiszem, igaza van.

Alice rontott ki a konyhából. Megfürdött, hátrakötötte a haját, új pólót vett föl – csaknem a térdéig lógott –, de a bőre ugyanolyan pirosra égett, mint Clay érzése szerint a sajátja. Még szerencséjük, hogy nem hólyagzottak fel.

– Alice – kezdte –, szükségem van rá, hogy bedobd női vonzerődet Jordannal, aki…

A lány úgy húzott el mellette, mintha Clay meg se szólalt volna. Térdre borult, megmarkolta a hátizsákját, szétrántotta a száját. Clay értetlenül nézte, ahogy elkezdi kifelé szórni a tartalmát. Tomra pillantott, és észrevette, hogy a kis ember együtt érző sajnálattal tekint a lányra.

– Mi van? – kérdezte Clay. – Mi van, az istenfáját? – Ehhez nagyon hasonló ingerült bosszúságot keltett benne Sharon az utolsó évben, amikor ténylegesen együtt éltek – méghozzá gyakran –, és gyűlölte magát, amiért ez az érzés pont most bukkan föl benne ismét. *A fene egye meg,* még egy komplikáció, az utolsó, amire most szükségük van! Beletúrt a hajába. – Mi van?

– Nézd a csuklóját – felelte Tom.

Odanézett. A piszkos fűző még mindig ott volt, de a cipőcske eltűnt. Abszurd módon összeszorult a gyomra. Vagy talán nem is olyan abszurd módon. Ha ez a cipő számít Alice-nak, akkor nyilván *jelent* valamit. És ha csak egy cipőcske, akkor mi van?

Repült a tartalék póló és a mackófelső (elején a GAITENI SZURKOLÓKLUB felirattal), gurultak az elemek. A tartalék elemlámpa a csempézett padlónak csapódott, és megrepedt az üvege. Ennyi elég volt, hogy meggyőzze Clayt. Ez nem azonos Sharon Riddell hisztijével, amiért éppen nincsen mogyorós kávé és Chunky Monkey jégkrém; ez váratlan rettegés.

Odament Alice-hoz, mellé térdelt, és megfogta a csuklóját. Érezte, hogy repülnek a másodpercek, percekké nyúlnak, amelyeket arra kellene használniuk, hogy maguk mögött hagyják a várost, ugyanakkor érezte ujjai alatt a vágtató pulzust. És látta a szemét. Nem pánik, hanem szenvedés volt benne, és megértette, hogy a lánynak az a cipőcske jelent mindent: az anyját, az apját, a barátait, Beth Nickersont, és a lányát, a Tonney Field-i poklot, mindent.

– Nincs itt! – sikoltotta a lány. – Azt hittem, hogy talán bepakoltam, de nem! *Sehol nem találom!*

– Tudom, drágám. – Még mindig nem engedte el a csuklóját. Most fölemelte azt, amelyen a

cipőfűző lógott. – Látod? – Várt, amíg a lány tényleg odanézett, azután megrázta a csomó alatti zsinórt, amelyen egy második csomó volt.

– Ez most túl hosszú! – mondta a lány. – Korábban nem volt ilyen hosszú.

Clay törte a fejét, hogy hol látta utoljára a cipőcskét. Azt hitte, hogy, tekintve a történteket, lehetetlen ilyesmire emlékezni, aztán rájött, hogy mégis lehetséges. Nagyon világosan emlékezett. Megvolt, amikor a lány Tommal együtt segített neki fölállni, miután a második teherautó is felrobbant. Alice-t vér, rongyok, húscafatok borították, de a cipő még ott fityegett a csuklóján. Megpróbált emlékezni, hogy akkor is ott volt-e, amikor a lány lerúgta a rámpáról az égő torzót. Úgy vélte, nem. Úgy vélte, akkor már nem látta.

– Kioldódott a fűző, drágám – mondta. – Kioldódott, és a cipő leesett.

– Elveszítettem? – Hitetlenül bámult rá. Szemében könnyek gyülekeztek. – Biztos vagy benne?

– Igen, biztos.

– Ez volt a kabalám – suttogta, és kicsordultak a könnyei.

– Nem – mondta Tom, és átkarolta. – *Mi* vagyunk a kabalád.

A lány ránézett. – Ezt honnan veszed?

– Mert először minket találtál meg – felelte Tom. – És mi még mindig itt vagyunk.

Alice mindkettejüket átölelte. Egy darabig így álltak hárman a hallban, egymást átkarolva, lábuk körül Alice minden e világi vagyonával.

25

A tűz átterjedt egy előadóteremre is, amelyet az Igazgató Hackery Hallnak nevezett. Azután hajnali négy felé a szél alábbhagyott, és a tűz nem terjedt tovább. Amikor a nap fölkelt, a Gaiten campusa bűzlött a propántól, az elhamvadt fától és a számtalan megégett tetemtől. A New England-i október tökéletes, ragyogó egét elhomályosította a szürkésfekete füst magasba emelkedő oszlopa. A Cheatham Lodge-ban pedig még mindig laktak. Az egész olyan volt, mint a dominó: az Igazgató nem utazhatott autó nélkül, az autóval való utazás lehetetlen volt, Jordan pedig csak az Igazgatóval együtt indult volna el. Ardai sem volt képes rábeszélni. Alice, noha belenyugodott kabalájának elvesztésébe, nem volt hajlandó Jordan nélkül elindulni. Tom nem ment volna Alice nélkül. Clay pedig még a gondolatát is utálta annak, hogy kettejük nélkül útra keljen, noha elszörnyedt attól, hogy ez a két ember, akik újonnan toppantak be az életébe, fontosabbak lettek számára, még ha átmenetileg is, mint a tulajdon fia, pedig továbbra is meg volt győződve róla, hogy azért, amit a Tonney Field-ben tettek, nagy árat fizetnek, ha Gaitenben maradnak, pláne a tetthely közelében.

Azt hitte, nappal talán jobban érzi magát, de nem így történt.

Öten figyeltek és várakoztak a nappali ablakában, de természetesen semmi nem jött elő a füstölgő romok közül, hang sem hallatszott, csak a tűz ropogott halkan, amely mélyen beleette magát a testnevelési tanszék irodáiba és raktáraiba, még azután is, hogy fönt, a lelátókon már kialudt. Az ezernyi telefonbolond, aki ott gallyazott föl éjszakára, Alice kifejezésével élve, *ropogósra* sült. Nehéz és torokszorítóan undorító szag volt. Clay egyszer hányt, és tudta, hogy ezt a többiek sem úszhattak meg – még az Igazgató sem.

Hibát követtünk el, gondolta ismét

– Menniük kéne – mondta Jordan. – Mi jól elleszünk – korábban is elvoltunk, ugye, uram?

Ardai oda sem figyelt a kérdésre. Clayt tanulmányozta. – Mi történt tegnap, amikor Tommal a benzinkútnál voltak? Azt hiszem, történt akkor valami, mert azóta változott meg a kinézete.

– Ó! Hogy nézek ki, uram?

– Mint egy állat, amely csapdát szimatol. Meglátta az a kettő az utcán?

– Nem egészen – felelte Clay. Nem tetszett neki, hogy állatnak nevezik, de nem tagadhatta, hogy bizony az: oxigén és étel be, szén-dioxid és szar ki.

Az Igazgató egyik nagy kezével idegesen dörgölni kezdte baloldalt a derekát. A legtöbb mozdulatához hasonlóan ebben is van valami színpadias, gondolta Clay. Nem éppen színészkedő, de arra van szánva, hogy az utolsó padban is lássák. – Akkor pontosan *mi* volt?

Mivel a többiek kímélése többé nem látszott fontosnak, Clay pontosan elmesélte az Igazgatónak, mit láttak a Citgo-benzinkút irodájában: az állott süteményért folytatott verekedés hirtelen valami mássá változott. Beszélt a csapkodó papírokról, a hamuról, amely úgy örvénylett, ahogy a víz szokott a kád lefolyójában, a tartójukon csilingelő kulcsokról, a kút töltőcsövéről, amely leesett a szivattyúról.

– Azt láttam – mondta Jordan, és Alice is bólintott. Tom megemlítette, hogy mintha nem kaptak volna elég levegőt, és Clay helyeselt. Mindketten azt próbálták elmagyarázni, érezték a levegőben, hogy valami hatalmas dolog készülődik. Clay azt mondta, olyan érzés volt, mint mikor kitörőben van a vihar. Tom azzal folytatta, hogy a levegő valahogy *sűrű* volt. Nyomasztó.

– Azután a férfi hagyta, hogy a nő kivegyen kettőt a rohadt süteményből, és minden elmúlt – mondta Tom. – A hamu nem örvénylett tovább, a kulcsok nem csilingeltek, és az a vihar előtti érzés is eltűnt az iroda levegőjéből. – Clayhez fordult megerősítésért, aki rábólintott.

– Miért nem mondtátok ezt nekünk korábban? – kérdezte Alice.

– Mert semmin nem változtatott volna – mondta Clay. – Mindettől függetlenül felégettük volna a fészket.

– Így van – bólintott Tom.

Hirtelen megszólalt Jordan: – Azt gondoljátok, hogy a telefonbolondok kezdenek pszionikussá változni?

– Nem tudom, Jordan, mi jelent ez a szó – felelte Tom.

– Olyan embereket, akik pusztán akarattal képesek dolgokat mozgatni. De véletlenül is, ha nem tudnak uralkodni az indulataikon. Az olyan pszionikus képességek, mint a telekinézis vagy a levitáció…

– *Levitáció?* – Alice szinte ugatott.

Jordan nem törődött vele. – …ennek csak az ágai. A pszionikus fa törzse a telepátia, és ti ettől féltek, igaz? A telepátiától.

Tom ujjai odavándoroltak, ahol a szája fölül eltűnt a fél bajusza, és megérintette a kivörösödött bőrt. – Nos, ez átfutott az agyamon. – Elhallgatott, félrehajtotta a fejét. – Vicces lehet. Bár ebben nem vagyok biztos.

Jordan ezt is elengedte a füle mellett. – Mondjuk, hogy erről van szó. Úgy értem, igazi telepaták lesznek, és nem csupán nyájösztönös zombik. Akkor mi van? A Gaiten Akadémia nyája *halott,* és úgy haltak meg, hogy gőzük sincs, ki gyújtotta föl őket, mert aludtak, már ahogy náluk értik az alvást, így hát, ha amiatt aggódtok, hogy telepatikus úton körbefaxolták a nevünket és a személyleírásunkat a haverjaiknak a környező New England-i államokba, akkor megnyugodhattak.

– Jordan – kezdte az Igazgató, és megrándult. Még mindig a derekát dörgölte.

– Uram! Jól van?

– Igen. Idehoznád a Zantacot a lenti fürdőszobából? Meg egy palack lengyel forrásvizet. Légy jó fiú.

Jordan elsietett.

– Nem fekély, ugye? – kérdezte Tom.

– Nem – felelte az Igazgató. – A stressz. Régi… barátnak nem nevezhetem… ismerős?

– A szíve rendben? – kérdezte Alice halkan.

– Gondolom – helyeselt az Igazgató, és zavarba ejtően vidám mosollyal villantotta ki a fogait. – Ha a Zantac nem segít, akkor változtathatunk a feltételezésen… de eddig mindig

hatott, és az ember nem aggódik addig, amíg nem muszáj. Ó, Jordan, köszönöm.

– Szívesen, uram. – A fiúcska a szokásos mosolyával nyújtotta a poharat és a tablettát.

– Azt hiszem, velük kéne menned – mondta Ardai, miután lenyelte a Zantacot.

– Uram, sajnos azt kell mondanom, hogy erre *nem* bírhatnak rá, nem áll *módjukban.*

Az Igazgató kérdőn nézett rájuk. Tom fölemelte a kezét, Clay csak vállat vont. Mondhatta volna hangosan is, amit érez, kimondhatta volna, amit a többiek is tudhattak – *hibát követtünk el, és ha maradunk, az még nagyobb hiba* –, de nem látta értelmét. Jordan arca feszült volt és makacs, noha a felszín alatt halálra volt rémülve. Nem fogják rábeszélni az indulásra. Mellesleg ismét nappal van. A nappal az ő idejük.

Az Igazgató beleborzolt a fiúcska hajába. – Ha te mondod, Jordan. Elmegyek, szundítok egyet.

Jordan láthatóan megkönnyebbült. – Ez jó ötlet. Azt hiszem, én is ezt teszem.

– Iszom egy csészével Cheatham Lodge világhíres langyos kakaójából, mielőtt fölmennék – mondta Tom. – És azt hiszem, leborotválom ennek a bajusznak a maradványát. Ha jajgatást és zokszót hallotok, az én vagyok.

– Nézhetem? – kérdezte Alice. – Mindig szerettem volna látni, amikor egy felnőtt jajgat és zokog.

26

Clay és Tom egy kis szobán osztoztak a másodikon; a másikat Alice kapta. Miközben Clay levette a cipőjét, halkan kopogtattak, majd rögtön belépett az Igazgató. Az arcán két piros folt izzott, máskülönben halálsápadt volt.

– Jól van? – kérdezte Clay, és fölállt. – Végül is a szíve rendetlenkedik?

– Örülök, hogy ezt kérdezi – felelte az Igazgató. – Nem voltam biztos benne, hogy elültettem-e a magot, de úgy tűnik, igen. – Hátrapillantott a folyosóra, azután a botja hegyével becsukta az ajtót. – Jól figyeljen, Mr. Riddell – Clay –, és ne kérdezzen, hacsak úgy nem érzi, hogy mindenképpen meg kell tennie. Engem holtan fognak találni az ágyamban ma délután vagy kora este, és ön természetesen azt fogja mondani, hogy végül is a szívem végzett velem, meg az, amit az éjjel csináltunk. Megértett?

Clay bólintott. Megértette, és visszanyelte az ösztönös tiltakozást. Annak helye lett volna a régi világban, de nem itt. Tudta, hogy az Igazgató miért mondja, amit mond.

– Ha Jordan esetleg gyanakodna, hogy föl akarom oldozni az alól, amit ő a maga kisfiús rajongásával szent kötelességének tekint, ez legyen az ő dolga. Végső soron legföljebb beleesik abba, amit gyermekkorom öregjei mélakórnak neveztek. Mélyen meg fog gyászolni, de ez nem baj. Az viszont, ha úgy gondolja, öngyilkosságot követtem el, csak hogy ő elszabaduljon a Gaitenből, igen. *Ezt* érti?

– Igen – mondta Clay, majd azzal folytatta: – Uram, várjon még egy napot. Amire ön gondol… talán nem szükségszerű. Lehet, hogy megússzuk ezzel. – Nem hitt benne, és Ardai komolyan gondolta, amit mondott; az igazság ott volt beesett arcán, összeszorított száján, villogó szemében. Mégis próbálkozott. – Várjon még egy napot. Lehet, hogy senki sem jön.

– Hallotta azokat a rikoltásokat – felelte az Igazgató. – A harag hangjai voltak. Jönnek.

– Talán, de…

Az Igazgató fölemelte a botját, hogy elnémítsa. – És ha megteszik, és ha éppen úgy képesek olvasni az elménkben, mint egymásében, mit fognak olvasni a magáéban, ha akkor még itt lesz, hogy olvashassanak benne?

Clay nem válaszolt, csak figyelte az Igazgató arcát.

– De még ha nem olvasnak is az elmékben – folytatta az Igazgató –, mit javasol? Hogy itt maradjunk nap nap után, hétről hétre? Amíg leesik a hó? Amíg engem elvisz a

végelgyengülés? Az apám kilencvenhét évet élt. Magának pedig felesége és fia van.

– A feleségem és a fiam vagy jól vannak, vagy nincsenek. Megbékéltem a ténnyel.

Ez hazugság volt, és talán Ardai is látta Clay arcán, mert felvillant nyugtalanító mosolya. – Na és azt hiszi, a fia is megbékélt a ténnyel, hogy nem tudja, az apja él-e, halott vagy megőrült? Egyetlen hét után?

– Ez övön aluli ütés volt – mondta Clay bizonytalan hangon.

– Csakugyan? Nem is tudtam, hogy verekszünk. Mindenesetre itt nincs bíró. – A csukott ajtóra pillantott, azután ismét Clayre. – Az egyenlet roppant egyszerű. Maguk nem maradhatnak, én nem mehetek. Jobb, ha Jordan magukkal megy.

– De hogy csak úgy itt hagyjuk, mint egy törött lábú lovat…

– Szó sincs ilyesmiről – szakította félbe az Igazgató. – A lovak nem alkalmaznak eutanáziát, az emberek viszont igen. – Nyílt az ajtó, Tom lépett be. Az Igazgató szinte lélegzetvételnyi szünetet se tartott, úgy folytatta: – Sosem gondolkodott kommersz grafikában, Clay? Például könyvillusztrációban?

– Az én stílusom túlságosan rikító a legtöbb kiadónak – felelte Clay. – Terveztem borítókat pár kisebb sci-fi kiadványhoz, például a Grant és Euláliához. Meg Edgar Rice Burroughs néhány Mars-könyvéhez.

– Barsoom! – kiáltotta az Igazgató, és szilajon hadonászott botjával a levegőben. Azután megdörgölte a napfonat tájékát, és elfintorodott. – Istenverte szívnyomás! Bocsásson meg, Tom – csak beugrottam zsémbelni egyet, mielőtt ledőlök egy kis időre.

– Semmiség – felelte Tom, és figyelte, ahogy az öreg távozik. Amikor az Igazgató botjának kopogása messzire távolodott a folyosón, Clayhez fordult, és azt mondta: – Jól van? *Nagyon* sápadt.

– Azt hiszem, jól. – Tom arcára mutatott. – Azt hittem, leborotválod a másik felét.

– Másképpen döntöttem, mivel Alice körülöttem lebzselt – mondta Tom. – Szeretem, de bizonyos dolgokban gonosz tud lenni.

– Ez csak paranoia.

– Kösz, Clay, erre volt szükségem. Alig egy hét telt el, és már hiányzik a pszichoanalitikusom.

– Kombinálva üldözési mániával és nagyzási hóborttal. – Clay leheveredett a szoba egyik keskeny ágyára, kezét a tarkója alá tette, és a mennyezetre nézett.

– Szeretnéd, ha már nem itt lennénk, ugye? – kérdezte Tom.

– Lefogadhatod. – Színtelen fahangon beszélt.

– Minden rendben lesz, Clay. De tényleg.

– Ezt te mondod, aki üldözési mániában és nagyzási hóbortban szenvedsz.

– Ez igaz – mondta Tom –, de ezeket kiegyenlíti a negatív önkép és a nagyjából hathetente menstruáló ego. Mindenesetre…

– …túl késő van, legalábbis mára – fejezte be a mondatot Clay.

– Így van.

Volt ebben egyfajta békesség. Tom mondott valami mást is, de Clay csak annyit hallott – Jordan úgy gondolja… – azután elaludt.

27

Sikoltva ébredt, legalábbis először azt gondolta; és csak a szomszéd ágyra vetett űzött pillantás – Tom még mindig békésen aludt benne, valamivel (talán egy összehajtogatott mosdókesztyűvel) a szemén – győzte meg róla, hogy a sikoly a fejében harsogott. Valamilyen hang kiszaladhatott a száján, de nem volt elég erős, hogy felébressze a szobatársát.

A szobában nem volt sötét – délutánra járt az idő –, de Tom leeresztette a rolót, mielőtt

ledőlt, ezért legalábbis félhomály volt. Clay egy pillanatig feküdt a hátán, a szája száraz volt, akár a fűrészpor, a szíve sebesen vert a mellében és a fülében, ahol úgy hangzott, mintha bársonycipőben rohanna valaki. Ezt leszámítva a ház néma volt. Lehet, hogy még nem tökéletesen tértek át a nappali életmódról az éjszakaira, de a tegnapi éjszaka rendkívül kimerítő volt, és pillanatnyilag pisszenés sem hallatszott a Lodge-ban. Kint egy madár csicsergett, és valahol, meglehetősen messze – nem Gaitenben, gondolta – egy sziréna bőgött makacsul.

Volt ennél borzalmasabb álma? Talán egy. Úgy egy hónappal Johnny születése után azt álmodta, hogy kiveszi a csecsemőt az ágyacskájából, mert tisztába kell tenni, és Johnny pufók kis teste szétesik a kezében, mint egy rosszul összerakott bábu. Azt megértette: félelem az apaságtól, félelem a kudarctól. Félelem, ami máig vele maradt, ahogy az Igazgató is látta. De mi okozta ezt a mostani álmot?

Akármit jelent is, nem akarta elfelejteni, azt pedig tapasztalatból tudta, hogy gyorsan kell cselekednie, ha nem akarja, hogy ez történjen.

Volt egy asztal a szobában, és egy golyóstoll a farmere a zsebében, amelyet Clay az ágy végébe gyűrt. Fogta a tollat, mezítláb odament az asztalhoz, leült, és kihúzta a fiókot. Ahogy remélte, talált egy kis köteg levélpapírt, **GAITEN AKADÉMIA** és **„Az ifjú elme lámpa a sötétségben”** fejléccel. Elővett egyet, az asztalra tette. Félhomály volt, de neki megfelelt. Kiugratta a golyóstoll hegyét, egy pillanatig elgondolkodott, és igyekezett olyan tisztán emlékezni az álomra, amennyire tudott.

Őt, Tomot, Alice-t és Jordant sorba állították egy pálya közepén. Nem olyan volt, mint a Tonney – talán amerikaifutball-pálya? Valami csontvázszerű szerkezet magasodott a háttérben, amelyen vörös fények villogtak. Fogalma sem volt, mi lehet, de azt tudta, hogy a pálya tele van emberekkel, akik őket bámulják, akiknek romos arca, rongyos ruhája túlságosan ismerős. Ő és a barátai… ketrecekben voltak? Nem, emelvényeken. De ugyanakkor ketrecek is voltak, noha rácsokat nem látott. Nem tudta, hogyan lehetséges, mégis ez volt a helyzet. Máris kezdte felejteni az álom részletei.

Tom állt a sor egyik szélén. Odament hozzá egy ember, egy különleges férfi, és a fejére helyezte a kezét. Clay nem emlékezett rá, hogyan tehette meg, ha egyszer Tom – akárcsak Alice, Jordan és maga Clay is – emelvényen állt, mégis megtette. És megszólalt:

– *Ecce homo – insanus.*[1] – És a tömeg – sok ezer ember – egy hangon dörögte: *„NE ÉRINTSD MEG!”* A férfi odament Clayhez, és megismételte a szertartást. Amikor Alice fejére tette a kezét, azt mondta: – *Ecce femina – insana.*[2] – Jordan esetében ezt mondta: – *Ecce puer – insanus.*[3] – A tömeg minden esetben ugyanazt felelte: *„NE ÉRINTSD MEG!”*

Sem a férfi – házigazda?, porondmester? –, sem a tömeget alkotó emberek nem nyitották ki a szájukat a szertartás alatt. A hívó szó és a válasz tisztán telepatikus úton zajlott.

Azután, hagyva, hadd gondolkozzon helyette a jobbja (a keze és agyának az a különleges szöglete, amely irányította), rajzolni kezdett egy képet a papírra. Az egész álom szörnyű volt – a hamis vád, a *tettenérés* érzése –, de semmi sem volt olyan félelmes, mint az az ember, aki a szertartást vezette, aki nyitott tenyerét a fejükre helyezte, mint egy kikiáltó, aki szarvasmarhákat akar eladni a vidéki vásárban. Clay érezte, hogy ha el tudja kapni ennek az embernek a képét a papíron, akkor kezelni tudja a rettegést.

Fekete férfi volt, nemes fej, aszketikus arc, nyurga, csaknem ösztövér test. A haj sötét, szoros gyűrűkben tapadt a fejére, amelyet oldalt háromszögletű vágás csúfított el. A válla keskeny volt, csípője szinte semmi. A göndör fürtök alá Clay sebesen felvázolta a szép, magas homlokot, egy tudós homlokát. Azután egy újabb mozdulattal elrútította és besatírozta a lefittyedő bőrdarabot, amely eltakarta az egyik szemöldököt. A férfi bal orcája felhasadt,

---

[1] Íme, a férfi – őrült, (latin)
[2] Íme, a nő – őrült, (latin)
[3] Íme, a gyermek – őrült, (latin)

vélhetően egy harapástól, alsó ajka ugyancsak leszakadt baloldalt, ezért olyan volt, mint aki fáradt megvetéssel biggyeszti a száját. A szeme volt a probléma. Clay nem volt képes eltalálni. Almában a szem egyszerre volt tudatos, ugyanakkor valamiként halott. Két kísérlet után föladta, és áttért a pulóverre, mielőtt elfelejtette volna: az a típus volt, amit a srácok csuklyásnak hívnak (VÖRÖS írta rá, és egy nyilat rajzolt mellé), a mellén nagy fehér betűkkel. Túl nagy volt a csontos testre, és a betűk felső részét eltakarta a lelógó anyag, ennek ellenére Clay úgyszólván biztosra vette, hogy a HARVARD szó az. Éppen oda akarta írni, amikor valahol lent felhangzott a fojtott sírás.

28

Azonnal tudta, hogy Jordan az. Egy pillantást vetett Tomra, miközben felhúzta a farmerjét, de Tom nem mozdult. Ki van ütve, gondolta Clay. Kinyitotta az ajtót, kiosont, becsukta.

Alice, aki a Gaiten Akadémia pólóját viselte hálóingnek, az emeleti lépcsőpihenőben ült, és átölelte a fiúcskát. Jordan a lány vállába temette az arcát. Alice fölnézett, amikor meghallotta Clay meztelen lábának neszét a lépcsőn, és megszólalt, mielőtt Clay olyasmit mondhatott volna, amit később megbánhat: *Az Igazgató?*

– Rosszat álmodott – mondta.

Clay az első dolgot felelte, ami az eszébe jutott. Abban a pillanatban életfontosságúnak tűnt. – És *te?*

Alice a homlokát ráncolta. Meztelen lábbal, lófarokkal, olyan piros arccal, mintha a nap kapta volna meg a tengerparton, úgy festett, mint Jordan tizenegy éves húga. – Micsoda? Nem. Hallottam, hogy sír a folyosón. Azt hiszem, mindenképpen fölébredtem volna, és…

– Egy pillanat! – állította meg Clay. – Maradjatok itt.

Visszament az emeleti szobába, és fölkapta az asztalról a vázlatot. Ez alkalommal Tom szeme kinyílt. A rémület és a zavarodottság keverékével nézett körül, aztán Clayre pillantott és megkönnyebbült. – Vissza a valóságba – mondta. Megdörzsölte az arcát, s felkönyökölt: – Hál' istennek. Jézusom! Mennyi az idő?

– Álmodtál, Tom? Rosszat?

Tom biccentett. – Igen. Sírást hallottam. Jordan az?

– Ő. Mit álmodtál? Emlékszel rá?

– Valaki őrültnek nevezett – mondta Tom. Clay gyomra összeszorult. – Valószínűleg azok is vagyunk. A többire nem emlékszem. Miért? Te…

Clay nem várt tovább. Kisietett, ismét lement a lépcsőn. Jordan valamilyen révült félénkséggel nézett rá, amikor leült mellé. Most nyoma sem volt benne a számítógépes csodagyereknek; ha Alice a lófarkával, napsütötte bőrével tizenegy évesnek tűnt, Jordan kilencévessé töpörödött.

– Jordan – szólalt meg Clay. – Az álmod… a lidércnyomás. Emlékszel rá?

– Csak most múlik – mondta Jordan. – Állványokra állítottak minket. Úgy néztek ránk, mintha… Nem is tudom, vadállatok volnánk… csak azt mondták…

– Hogy őrültek vagyunk. Jordan szeme kitágult. – Igen!

Clay lépéseket hallott maga mögött, Tom jött le a lépcsőn. Clay nem nézett hátra. Megmutatta Jordannak a vázlatot. – Ez volt a vezető?

Jordan nem válaszolt. Nem kellett. Visszahőkölt a képtől, belekapaszkodott Alice-ba, arcát megint a lányhoz szorította.

– Mi az? – csodálkozott Alice. A vázlatért nyúlt, de Tom megelőzte.

– Krisztusom! – mondta, és visszaadta. – Az álmot már tán el is felejtettem, de emlékszem a feltépett arcra.

– És a szájára – szólalt meg Jordan, az Alice mellkasától fojtott hangon. – Ahogy a szája

lelóg. Ő mutatott meg nekik. Nekik. – Megborzongott. Alice a hátát dörzsölte, aztán keresztbe fonta karjait a kisfiú hátán, hogy jobban magához szoríthassa.

Clay a lány elé tartotta a képet. – Na, dereng valami? Egy férfi az álmaidból?

Alice megrázta a fejét, és azt akarta mondani, hogy nem. De mielőtt megtehette volna, elnyújtott robaj és ritkás puffanások hallatszottak a Cheatham Lodge bejárata felől. Alice felsikoltott. Jordan még jobban magához szorította, mintha el akarna bújni benne és feljajdult. Tom megragadta Clay vállát. – Öregem, mi a franc…

Újabb dübörgés hallatszott az ajtó előtt, hosszan és hangosan. Alice ismét sikoltott.

– Fegyvert! – ordította Clay. – *Fegyvert!*

Egy pillanatig dermedten álltak a napsütötte lépcsőfordulóban. Ismét felhangzott az elnyújtott zörömbölés, mintha csontok gurulnának. Tom fölrohant a másodikra, Clay követte, zoknis lába egyszer megcsúszott, a korlátot ragadta meg, hogy visszanyerje az egyensúlyát. Alice ellökte Jordant, és a szobájába nyargalt lobogó pólójában, otthagyva a kisfiút, aki a lépcső korlátjához tapadva bámult le nagy, nedves szemmel az előtérbe.

29

– Nyugi! – mondta Clay. – Csak ne boruljunk ki, jó?

Az ajtó előtt felmorajló, első hosszú, elnyújtott kerepelés után két perccel mindhárman a lépcső tövében álltak. Tomnál a még ki nem próbált automata karabély volt, amelyet egyre inkább Sir Speedyként emlegettek, Alice egy-egy kilenc milliméteres automata pisztolyt tartott a két kezében, Clay Beth Nic-kerson 45-ösét szorongatta, amelyet valahogy sikerült nem elveszítenie az este (noha nem emlékezett, mikor gyömöszölte az övébe, ahol később megtalálta). Jordan még mindig a lépcsőfordulóban kuporgott. Onnan nem láthatta a lenti ablakokat, amit Clay szerencsének tartott. Cheatham Lodge-ban a délután sokkal sötétebb volt, mint amilyennek lennie kellett volna, és ez határozottan nem volt jó dolog.

Azért volt sötétebb, mert minden ablakban, ameddig elláthattak, telefonbolondok szorongtak, és őket bámulták: több tucat, talán több száz furcsa, üres arc, amelyeknek zömén nyomot hagytak a csaták, amelyeket megharcoltak, és a sebek, amelyeket elszenvedtek az utolsó zűrzavaros héten. Clay látott üres szemgödröket, foghíjakat, leszakított füleket, égéseket, zúzódásokat, megperzselt bőrt, bőnyékben lógó, elfeketedett húst. Hallgattak. Valami hátborzongató mohóság látszott rajtuk, és megint visszatért az az érzés, az épp csak hogy féken tartott, irdatlan, örvénylő erőnek a lélegzetelállító sejtelme. Clay egyre azt várta, hogy fegyvereik kirepülnek a kezükből, és maguktól kezdenek tüzelni. *Ránk,* gondolta.

– Most már tudom, hogy érzik magukat a homárok Kajás Kedden, a Kikötői Kifőzde tartályában – mondta Tom feszes, vékony hangon.

– Nyugi! – ismételte Clay. – Tegyék meg ők az első lépést.

De nem volt első lépés. Újabb elnyújtott kerepelés következett – Clay olyannak hallotta, mintha valamit kiürítenének az elülső verandán –, azután az ablakhoz tapadó teremtmények visszahúzódtak, mintha valamilyen csak általuk hallott jelzésnek engedelmeskednének. Ezt rendezett sorokban tették. Nem abban a napszakban történt, amikor általában falkákba álltak össze, de hát a dolgok megváltoztak. Ez nyilvánvaló.

A fegyvert az oldalához szorítva odament a nappali szoba zárt erkélyéhez. Tom és Alice követte. Figyelték a visszavonuló telefonbolondokat (akik már egyáltalán nem tűntek bolondnak Clay szemében, legalábbis semmiféle általa felfogható értelemben), ahogy kísérteties, hajlékony könnyedséggel lépkednek, mindegyik megtartva azt a kis térközt, amely elválasztotta a többiektől. Megálltak a Cheatham Lodge és a Tonney stadion füstölgő romjai között, mint holmi rongyos gárda egy avar lepte felvonulási téren. Valamennyi nem egészen üres szem az igazgatói rezidenciára szögeződött.

– Miért piszkos a kezük és a lábuk? – kérdezte egy félénk hang. Körülnéztek. Jordan volt az. Clay észre sem vette a hamut és kormot a kinti néma százak kezén, de mielőtt megmondhatta volna, Jordan válaszolt a saját kérdésére. – Elmentek, hogy megnézzék, ugye? Persze. Elmentek megnézni, hogy mit tettünk a barátaikkal. És dühösek. Érzem. Ti is érzitek?

Clay nem akart igent mondani, de természetesen érezte. Az a súlyos, elektromos töltés a levegőben, a villám, amelyet alig bír megtartani a hálózat: ez düh volt. Eszébe jutott Világos Manó, ahogy nekiesik Nadrágkosztümös Nő nyakának, és az idősebb hölgy, aki győzött a Boylston Street-i metróállomásnál lezajlott csatában, azután elkocogott a bostoni közpark felé, miközben vér csöpögött vasszürke, rövidre nyírt hajából. Az egy szál tornacipőbe öltözött fiatalember, aki két autóantennával hadonászott rohanás közben. Ez a düh – talán azt hitte, hogy eltűnik, mihelyt falkába állnak össze? Hát akkor újra kell gondolnia a dolgot.

– Érzem – mondta Tom. – Jordan, ha ilyen pszichikai erejük van, akkor miért nem vettek rá minket, hogy öljük meg magunkat vagy egymást?

– Vagy miért nem robbantják szét a fejünket? – mondta Alice. A hangja remegett. – Egyszer láttam ilyet egy régi filmben.

– Nem tudom – felelte Jordan. Clayre nézett. – Hol van a Rongyos Ember?

– Te így hívod? – Clay lenézett a vázlatra, amely még mindig nála volt – a feltépett húsra, a pulóver rongyos ujjára, a buggyos kék farmerre. A Rongyos Ember nem is rossz név a Harvard feliratú csuklyás pulóver viselőjének.

– Én bajnak hívom, nekem ez a neve – mondta Jordan halkan. Ismét az újonnan érkezettekre nézett – legalább háromszázan voltak, de lehet, hogy négyszázan érkeztek Isten tudja, milyen környékbeli városokból – azután vissza Clayre. – Láttad?

– Csak rossz álmomban.

Tom megrázta a fejét.

– Számomra csak egy kép egy papíron – mondta Alice. – En *nem* álmodtam róla, és kint sem láttam semmiféle csuklyást. Vajon mit csinálnak a focipályán? Gondoljátok, hogy megpróbálják azonosítani a halottakat? – Kételkedve nézett maga elé. – Nem forró még az a hely? Annak kell lennie.

– Mire várnak? – kérdezte Tom. – Ha nem fognak megtámadni minket, vagy nem kényszerítenek rá, hogy konyhakéssel essünk egymásnak, akkor mire várnak?

Clay hirtelen rájött, mire várnak, és hogy hol van Jordan Rongyos Embere – olyasmi volt ez, amit Mr. Devane, a gimnáziumi algebratanára *aha!*-pillanat-nak nevezett. Megfordult és elindult a bejárathoz.

– Hova mész? – kérdezte Tom.

– Megnézni, mit hagytak nekünk – felelte Clay. Utánasiettek. Tom érte utol elsőnek, amikor Clay keze még a kilincsen volt. – Nem tudom, hogy jó ötlet-e – mondta.

– Talán nem, de erre várnak – mondta Clay. – És tudod mit? Azt hiszem, ha meg akartak volna ölni, akkor már halottak lennénk.

– Valószínűleg igaza van – jegyezte meg Jordan halk, gyenge hangon.

Clay kinyitotta az ajtót. A Cheatham Lodge hosszú homlokzati verandáját, kényelmes fonott bútoraival, kilátásával az Academy Avenue felé ereszkedő hullámos Akadémiai Lejtőre, az ilyen napos őszi délutánokra tervezték, ám ebben a pillanatban Claynek a környezet volt az utolsó gondja. A lépcső előtt telefonbolondok álltak ék alakban. Elöl egy, utána kettő, mögöttük három, majd négy, öt és hat. Összesen huszonegy. Az élen Rongyos Ember állt Clay álmából, az életre kelt vázlat. Szakadt, vörös, csuklyás pulóvere mellén csakugyan a HARVARD szót lehetett olvasni. Leszakított bal arcát felhúzták és az orr mellé varrták két ügyetlen, fehér öltéssel, amelyek könnycsepp alakú réseket nyitottak a közömbösen megfoltozott, sötét húson. Hasadások maradtak a kihúzott harmadik és negyedik öltés helyén. Clay úgy vélte, horgászzsinórt használhattak a varráshoz. A lógó ajak megmutatta a fogazatot, amely olyannak látszott, mintha jó fogorvos kezelte volna nem is

olyan régen, amikor a világ még szelídebb hely volt.

Az ajtó előtt torz tárgyak két irányban szétfolyó kupaca feketéllett, amely eltemette a lábtörlőt. Lehetett volna egy félbolond szobrász elképzelése a művészetről. Clay nem azonnal jött rá, hogy a Tonney Field-i falka gettórepesztőinek megolvadt maradványait látja.

Aztán Alice felsikoltott. Amikor Clay kinyitotta az ajtót, felborult néhány hőtől megrepedt bömbidoboz, és velük együtt hullott még valami, ami nagy valószínűséggel a halom tetején egyensúlyozott, félig a kupacon, félig a levegőben. Alice előrelépett, mielőtt Clay megállíthatta volna, eldobta az egyik automata pisztolyt, és megragadta a tárgyat. A cipőcske volt. A lány a melléhez szorította.

Clay Tomra pillantott. Tom visszanézett. Nem voltak telepaták, de ebben a pillanatban akár azok is lehettek volna. *Most mi van?,* kérdezte Tom szeme.

Clay visszafordult a Rongyos Emberhez. Azon gondolkozott, érzi-e az ember, ha az agyában olvasnak, és hogy ebben a pillanatban olvasnak-e az övében. Kinyújtotta két kezét a Rongyos Ember felé. Az egyikben még mindig a pisztolyt markolta, de láthatóan sem a Rongyos Ember, sem a csapata nem találta fenyegetőnek a látványt. Clay a magasba emelte a tenyerét: *Mit akartok?*

A Rongyos Ember elmosolyodott. Nem volt humor a mosolyában. Clay mintha dühöt látott volna a sötétbarna szempárban, de úgy vélte, hogy ez csak a felszín. Nem volt alatta semmiféle szikra, legalábbis ő nem érzékelte. Szinte olyan volt, mintha egy bábu mosolyogna.

A Rongyos Ember félrehajtotta a fejét, és fölemelte egy ujját – *várj.* Mintha ez lett volna a jeladás, lentről, az Academy Avenue-ról nagy sikoltozás hallatszott. Halálos kínokat szenvedő emberek sikoltása. Valamint néhány torokhangú, ragadozó hördülés. Nem sok.

– Mit csináltok? – ordította Alice. Előrelépett, görcsösen markolva a cipőcskét. Homlokán annyira kidagadtak az erek, hogy árnyékuk hosszú, egyenes ceruzavonásokat húzott a bőrére. – Mit csináltok azokkal az emberekkel odalent?

Mintha még lehetne kételkedni, gondolta Clay.

A lány fölemelte azt a kezét, amelyikkel még mindig egy pisztolyt markolt. Tom elkapta, és kicsavarta a kezéből, mielőtt meghúzhatta volna a ravaszt. Alice feléje fordult, szabad kezén karommá görbültek az ujjak.

– Add vissza, nem hallod? Nem hallod?

Clay elrángatta Tomtól. Jordan egész idő alatt az ajtóból figyelt, tágra nyílt, rémült szemmel, a Rongyos Ember pedig állt az ék élén, mosolygott, a derű alatt ott volt a harag, mögötte pedig… semmi, amennyire Clay megítélhette. Az égvilágon semmi.

– Amúgy is be volt biztosítva – mondta Tom egy futó pillantás után. – Hála az Úr különös kegyéért. – Alice-hoz fordult: – Azt akarod, hogy megöljenek?

– Azt gondolod, hogy csak úgy elengednek? – A lány úgy ordított, hogy alig lehetett érteni. Orrlyukaiból takony lógott két átlátszó fonalban. Lentről, a Gaiten Akadémia előtti, fákkal szegélyezett útról üvöltés és visítás hallatszott. Egy asszony azt kiáltotta: *Kérem, ne, kérem, ne,* azután a szavai belevesztek a fájdalom borzalmas vonításába.

– Nem tudom, mit fognak tenni velünk – mondta Tom erőltetett nyugalommal –, de ha meg akartak volna ölni, már megtették volna. Nézz rá, Alice. Ami odalent van, az a mi okulásunkra történik.

Az emberek próbáltak védekezni, néhány lövés csattant, de nem túl sok. Leginkább csak a fájdalom és a borzalmas megdöbbenés ordítása hallatszott a Gaiten Akadémiával közvetlenül szomszédos területről, ahol egy falka megégett. Bizonyosan nem tartott tovább tíz percnél, ám az idő, gondolta Clay, néha valóban relatív.

Nekik óráknak tűnt.

Amikor végre abbamaradt a sikoltozás, Alice némán, lehajtott fejjel állt Clay és Tom között. Két automata pisztolyát lerakta egy asztalra, amelyet a táskáknak és kalapoknak tartottak az ajtó mellett. Jordan a lány kezébe kapaszkodott, úgy bámult ki a Rongyos Emberre és a kollégáira, akik előttük álltak az úton. A fiú mostanáig észre sem vette, hogy az Igazgató hiányzik. Clay tudta, hogy hamarosan megtörténik, és akkor kezdődik ennek a szörnyű napnak a második felvonása.

A Rongyos Ember egyet lépett előre, és két kezét széttárva kissé meghajolt, mintha csak azt mondaná: *Szolgálatára.* Azután felnézett, és egyik kezét az Akadémiai Lejtő meg a mögötte húzódó út felé tartotta. Ránézett a megolvadt bömbidobozok szobra mögötti nyitott ajtóban összebújó kis csoportra. Clay tisztán értette: *Az út a tiétek. Eredjetek, induljatok el rajta.*

– Talán – mondta. – Közben egy dolgot tisztázzunk. Biztos vagyok benne, hogy ha akartok, ki tudtok nyírni minket, elegen vagytok hozzá, de hacsak vissza nem vonulsz a főhadiszállásodra, akkor holnap másvalaki lesz a parancsnok. Mert én személyesen gondoskodom róla, hogy te légy az első, aki elmegy.

A Rongyos Ember az arcához emelte a két kezét, és kerekre nyitotta a szemét: *O, jajl* Mögötte a többiek olyan kifejezéstelenül bámultak, akár a robotok. Clay egy pillanatig még nézte őket, azután csöndesen becsukta az ajtót.

– Sajnálom – mondta tompán Alice. – Csak nem bírtam hallgatni a sikolyaikat.

– Semmi baj – felelte Tom. – Semmi baj nem történt. Ráadásul visszaadták Mr. Cipőt.

A lány ránézett. – Így találtak meg minket? Megszagolták, ahogy a véreb fog szagot?

– Nem – felelte Jordan. Egy magas támlájú széken ült az esernyőállvány mellett. Kicsinek, nyúzottnak és elnyűttnek látszott. – Csak ők így fejezik ki, hogy *ismernek téged.* Legalábbis így vélem.

– Igen – szólt Clay. – Lefogadom, tudták, hogy mi voltunk, még mielőtt ideértek. Kiemelték az álmainkból, úgy, ahogy mi emeltük ki az álmainkból az arcát.

– Én nem – tiltakozott Alice.

– Mert te ébren voltál – mondta Tom. – De, gondolom, még hallani fogsz felőle az idők során. – Egy pillanatra elnémult. – Mármint ha lesz még valami mondanivalója. Ezt én nem értem, Clay. *Mi* tettük. Mi tettük, és meg vagyok győződve róla, hogy *tudják.*

– Igen – bólintott Clay.

– Akkor miért öltek meg egy csomó ártatlan vándort, mikor olyan könnyű lett volna – vagy *majdnem* olyan könnyű – betörni ide és megölni minket? Ertem én a megtorlás fogalmát, de ezt akkor sem…

Jordan ekkor csúszott le a székéről, és hirtelen szorongással nézett rájuk: – Hol van az Igazgató?

31

Clay csak az emeleti lépcsőfordulónál érte utol a fiút. – Várjál, Jordan! – mondta.

– *Nem!* – felelte Jordan. Az arca sápadtabb, rémültebb volt, mint bármikor. Haja borzasan meredezett, Clay szerint azért, mert ráfért volna már a nyírás, de mégis úgy tetszett, mintha mától igyekezne az égnek állni. – Ekkora felfordulásban velünk kellett volna lennie! *Velünk lett volna,* ha jól van. – Ajka remegni kezdett. – Emlékszel, hogyan dörzsölte a mellét? Mi van, ha nem egyszerű gyomorégés?

– Jordan…

A fiú oda se figyelt. Clay lefogadta volna, hogy megfeledkezett a Rongyos Emberről és egész bandájáról, legalábbis egy időre. Kiszakította a kezét a férfiéból, és – Uram! *Uram!* –

kiáltozással rohant végig a folyosón, ahol tizenkilencedik századi igazgatók néztek rá zordul a falakról.

Clay visszapillantott a lépcsőre. Alice-nak nem fogja hasznát venni – a lépcső tövében ül, lehajtott fejjel bámulja azt a kurva tornacipőt, mintha Yorick koponyája lenne –, ám Tom kelletlenül megindult fölfelé a lépcsőn. – Milyen nagy a baj? – kérdezte Clayt.

– Hát… Jordan azt gondolja, hogy az Igazgató csatlakozott volna hozzánk, ha jól lenne, és hajlok rá, hogy azt higgyem, neki…

Jordan sikoltozni kezdett. Fülsértő szopránja lándzsaként döfte át Clay fejét. Tom mozdult meg elsőnek. Clay gyökeret vert a folyosónak azon a végén, ahol a lépcső volt, és legalább három, de az is lehet, hogy hét másodpercig nem tudott mozdulni a gondolattól: *Nem ilyen hangot adnak ki, ha megtalálnak valakit, aki szívrohamban halt meg. Ezt elszúrhatta az öreg. Talán nem a megfelelő tablettát vette be.* Félúton járt a folyosón, amikor Tom megrendült kiáltását hallotta: – Ó, Istenem, Jordan, ne nézz oda – de mintha egyetlen szóba olvadt volna össze.

– Várj! – kiáltotta lentről Alice, ám Clay nem várta meg. Az Igazgató lakosztályának ajtaja nyitva volt: a dolgozószoba, könyveivel, jelenleg használhatatlan rezsójával össze volt nyitva a mögötte levő hálószobával, így a fény akadálytalanul hatolhatott be a lakásba. Tom az íróasztal előtt állt, és a hasához szorította Jordan fejét. Az Igazgató az íróasztalánál ült. A súlyától hátrabillent forgószékében úgy nézett ki, mintha megmaradt szemével a mennyezetet bámulná. Kócos ősz haja hátracsüngött a szék támlájáról. Claynek egy zongoristára kellett gondolnia, aki most játszotta el egy nehéz darab utolsó ütemét.

Hallotta, hogy Alice fuldokolva felkiált az iszonyattól, de alig érzékelte. Úgy érezte, mintha utas lenne a saját testében, miközben odament az íróasztalhoz, és lenézett az itatóson heverő papírlapra. Noha vérfoltos volt, ki tudta venni a rajta sorakozó szavakat; az Igazgató írása fínom volt és tiszta. Az utolsó pillanatig megmaradt a régi iskola képviselőjének, mondhatta volna Jordan.

aliène gesiteskrank insano elmebajos vansinnig fou atamagaokasii gek dolzinnig

hullu gila mesüge nebun dement

Clay csak angolul tudott, meg mellé egy kis gimnáziumi franciát, ennek ellenére megértette, mi áll a papíron, és mit jelent. A Rongyos Ember azt akarta, hogy elmenjenek, és valamiből azt is tudta, hogy Ardai igazgató túlságosan öreg és csúzos, így nem tarthat velük. Így hát leültette az íróasztalához. Leíratta vele tizennégy különböző nyelven az *elmebeteg* szót. Amikor pedig végzett, belenyomatta vele az íráshoz használt vastag töltőtoll hegyét a jobb szembe, és azon túl az öreg, okos agyba.

– Ők kényszerítették, hogy megölje magát, ugye? – kérdezte reszkető hangon Alice. – De miért őt, és nem minket? Miért őt, és nem minket? Mit akarnak?

Clay a mozdulatra gondolt, amellyel a Rongyos Ember az Academy Avenue – egyúttal New Hampshire 102-es országútja – felé mutatott. A telefonbolondok, akik nem voltak többé teljesen bolondok – vagy valami vadonatúj módon bolondultak meg – azt akarták, hogy ismét útnak induljanak. Hogy ezen túl mit akarnak, azt Clay nem tudta, és talán jobb is így. Talán így a legjobb. Talán ez az irgalom.

HERVADÓ RÓZSÁK, ENNEK A KERTNEKVÉGE

1

A hátsó folyosó végén találtak egy szekrényben fél tucat damasztabroszt, és az egyiket felhasználták Ardai igazgató szemfödelének. Alice vállalkozott rá, hogy összevarrja, aztán zokogva összeomlott, mert kiderült, hogy sem a kézügyessége, sem az idegei nem bizonyultak elegendőnek ehhez a feladathoz. Tom vette át a munkát, feszesre húzta a vásznat, és fürge, mondhatni profi mozdulatokkal összevarrta. Clay szerint olyan volt a látvány, mint egy ökölvívót figyelni, aki láthatatlan homokzsákot püföl a jobb kezével.

– Nehogy viccelj – mondta Tom föl se nézve. – Méltányolom, amit fönt csináltál – sosem lettem volna képes megtenni –, de most nem tudnék elviselni egyetlen viccet sem. Alig bírom tartani magam.

– Rendben – mondta Clay. A viccelődés volt az utolsó gondolata. Amit pedig odafönt tett… nos, a tollat el kellett távolítani az Igazgató szeméből. Nem hagyhatták benne. Így hát Clay elintézte. A szoba túlsó sarkát nézte, miközben megcsavarta, igyekezett nem gondolni arra, amit csinál, vagy hogy miért szorult be ilyen rohadtul az a toll, és többé-kevésbé sikerült is nem gondolkoznia, de a toll csikorogva karistolta az öregember szemgödrének csontját, és amikor kiszabadult, petyhüdt cuppanás hallatszott, amikor a toll elgörbült hegyéről valami leplattyant az itatóspapírra. Clay úgy gondolta, hogy sose fogja elfelejteni ezeket a hangokat, de legalább ki tudta szedni azt a kurva tollat, és csak ez számított.

Kint megközelítőleg ezer telefonbolond állt a gyepen a focipálya füstölgő romjai és a Cheatham Lodge között. A délután nagyobbik részében ott álltak. Azután öt óra tájt némán falkába verődtek, és elindultak Gaiten belvárosa felé. Clay és Tom levitték az Igazgató szemfödélbe varrt tetemét a hátsó lépcsőn, és kitették a hátsó verandára. A négy életben maradt a konyhában gyűlt össze, és amikor kint az árnyak nyúlni kezdtek, megették azt, amit újabban reggelinek hívtak.

Jordan meglepően jó étvággyal evett. A színe visszatért, és élénken beszélgetett. A Gaiten Akadémián eltöltött idejére emlékezett, és arra, milyen hatással volt Ardai igazgató a wisconsini Madisonból érkezett, barátok nélküli, zárkózott, számítógépes stréber szívére és eszére. Emlékeinek vakító tisztasága egyre kínosabb érzéseket keltett Clayben, és amikor Alice, majd Tom szemébe nézett, látta, hogy ugyanazt érzik. Jordan az ideg-összeroppanás szélén állt, de nem tudták, mit tehetnének ellene: aligha küldhették pszichiáterhez.

Egy idő múlva, amikor már teljesen besötétedett, Tom felvetette, hogy Jordannak pihennie kéne. Jordan azt felelte, addig nem, amíg el nem temetik az Igazgatót. Elvihetik a Lodge mögötti kertbe, mondta. Elmesélte, hogy az Igazgató a kis veteményest „győzelmi kertnek” hívta, bár sosem árulta el, hogy miért.

– Az a megfelelő hely – mondta mosolyogva. Arca most valósággal lángolt. Szeme, amely mélyen besüppedt karikás üregében, szikrázott az ihlettől vagy a vidámságtól vagy az őrülettől, vagy mindháromtól. – Nemcsak puha a föld, de ez az a hely, amelyet a legjobban szeretett… már úgy értem, a szabad ég alatt. Na, mit szóltok hozzá? Ők elmentek, éjszaka még mindig nem jönnek elő, ez nem változott, mi pedig áshatunk lámpa mellett. Mi a véleményetek?

Miután megfontolták a kérdést, Tom megkérdezte: – Van ásó?

– Naná, a szerszámoskamrában. Még az üvegházakig sem kell elmennetek. – Jordan elnevette magát.

– Csináljuk – mondta Alice. – Temessük el, essünk túl rajta.

– Utána pedig pihensz – pillantott Clay a kisfiúra.

– Persze, persze! – kiáltotta Jordan türelmetlenül. Fölállt, és elkezdett körbe-körbe járkálni a szobában. – Gyerünk, haverok! – Mintha csak játékról lenne szó.

Így hát megásták az Igazgató sírját a kertben, a Lodge mögött, és eltemették a bab és paradicsom közé. Tom és Clay engedték le a lepelbe burkolt testet a méternyi mély gödörbe. Kimelegedtek a testmozgástól, és akkor vették csak észre, amikor végeztek, hogy az éjszaka lehűlt, szinte fagyos. Fejük fölött ragyogtak a csillagok, ám súlyos köd nyomult fölfelé a Lejtőn. Az Academy Avenue máris eltűnt a fehérségben; csak a legnagyobb, régi házak meredek nyeregtetője tört át rajta.

– Jó lenne, ha valaki tudna valami szép verset – mondta Jordan. Az arca vörösebb volt, mint valaha, de a szeme még mélyebben behúzódott a gödörbe, és a gyerek didergett, noha két pulóvert viselt. Kis párafelhőket fújt ki minden lélegzettel. – Az Igazgató szerette a költészetet, az Igazgató… – Furcsán vidám hangja most végre elcsuklott. – …annyira totál a *régi iskola* volt.

Alice átkarolta. Jordan tiltakozott, azután abbahagyta.

– Tudod mit? – szólalt meg Tom. – Takarjuk be szépen – a hideg ellen –, azután én mondok neki valami verset. Ez jó lesz?

– Tényleg tudsz verseket?

– Tényleg – felelte Tom.

– Te olyan okos vagy, Tom. Köszönöm. – Jordan fáradtan, ijesztő hálával mosolygott rá.

A sírt gyorsan feltöltötték, bár a végén a kert mélyebben fekvő részeiből kellett egy kis földet hozni, hogy vízszintes legyen. Mire végeztek, Clay ismét *megizzadt,* és érezte, hogy büdös. Elég hosszú időszakok teltek el a zuhanyozások között.

Alice igyekezett visszatartani Jordant, de a kisfiú kiszabadította magát, és a puszta kezével szórta a földet a gödörbe. Mire Clay végzett, és elsimította a sírt az ásó lapjával, a fiúcska szeme megüvegesedett a kimerültségtől, és úgy imbolygott, mintha berúgott volna.

De azért Tomra nézett. – Rajta. Megígérted. – Clay szinte várta, hogy hozzátegye: *És jó legyen ám, szenyor, mer golyót küldök magába,* mint valami gyilkos bandita egy Sam Peckinpah-westernben.

Tom a sír végéhez lépett, ami Clay szerint a fej felőli vég volt, de a fáradtságtól *nem* emlékezett pontosan. Még abban sem volt biztos, hogy az Igazgató keresztneve Charles vagy Robert volt-e. Ködgomolyok kavarogtak Tom lábfeje és bokája körül, rácsavarodtak a halott babszárakra. Levette baseballsapkáját, Alice követte a példáját, Clay is nyúlt érte, aztán jutott eszébe, hogy nincs rajta fejfedő.

– Ez jó! – kiáltotta Jordan. Mosolygott, harsogott, benne az egyetértés. – Sapkát le! Sapkát le az Igazgató előtt! – Ő hajadonfőtt állt, de azért utánozta őket: levette virtuális sapkáját, és meglengette – és Clay ismét aggódni kezdett a fiúcska ép eszéért. – Most pedig a vers következik! Rajta, Tom!

– Jól van – bólintott Tom –, de most hallgass. Add meg a tiszteletet.

Jordan az ujját az ajkára szorítva jelezte, hogy megértette, és Clay az ujj fölötti megtört tekintetből látta, hogy a gyerek még nem veszítette el az eszét. A barátját igen, de az eszét nem.

Kíváncsian várta, hogy Tom mivel folytatja. Frostot várt, esetleg egy Shakespeare-részletet (az Igazgató biztosan örült volna Shakespeare-nek, akár még annak is, hogy

„Új találkánk vészjele zápor lesz?

Vagy ég tüze?”[4],

talán egy kis Tom McCourt-rögtönzést. Arra nem számított, ami tempós, halk sorokban hullámzott Tom szájából:

– Ne tartsd meg tőlünk a te irgalmasságodat, Uram; a te szereteted és igazságod

[4] A *Macbeth* első sora.

védelmezzen minket. Mert körülvett minket a gonoszság, körülvett minket bűneinknek büntetése, és nem láthatunk. Bűneink számosabbak fejünknek hajszálainál, és a mi szívünk elhagyott minket. Tessék, Uram, néked minket megszabadítani; te, Uram, a mi segítségünkre siess!

Alice a cipőt szorongatva sírt. Lehajtotta a fejét, fojtott zokogással kapkodva a levegőt.

Tom folytatta. Egyik kezét kinyújtott tenyérrel, behajlított ujjakkal tartotta az új sír fölé: – Gyaláztassanak meg és szégyenüljenek meg, kik keresik a mi életünket, hogy elveszejtsék azt, miként ez az élet elveszett. Gyaláztassanak meg, kik akarják a mi romlásunkat. Riadjanak meg a maguk szégyenétől, kik mondják nékünk: Ha! Ha! Itt fekszik a halott, a földnek pora…

– Annyira sajnálom, Igazgató úr! – kiáltotta Jordan elcsukló szoprán hangon. – Annyira sajnálom, ez nem igazság, uram, nagyon sajnálom, hogy halott… – kifordult a szeme, és a friss sírra rogyott. A köd mohó ujjakkal tapogatta végig.

Clay fölkapta és ellenőrizte az érverést a nyakán, de a kisfiú szíve erősen és szabályosan dobogott. – Csak elájult. Mi volt ez, amit mondtál, Tom?

Tom zavartan elvörösödött. – A negyvenedik zsoltár meglehetősen szabad átdolgozása. Vigyük be…

– Nem! – tiltakozott Clay. – Ha nem tart túl sokáig, fejezd be.

– Igen, kérlek! – szólalt meg Alice. – Fejezd be! Igazán szép. Mint a kenőcs a sebre.

Tom megfordult, ismét a sírra nézett. – Itt fekszik a halott, a földnek pora, és itt vagyunk mi, az élők, a szegények és ínségesek. Uram, emlékezz meg mi rólunk. Te vagy a mi segedelmünk és szabadítónk. Ó, Uram, ne késlekedjél. Amen.

– Amen – mondta egyszerre Alice és Clay.

– Vigyük be a gyereket – mondta Tom. – Kurva hideg van idekint.

– Ezt a Szent Szalmazsákoktól tanultad a Megváltó Krisztus Első Nemzeti Egyházánál? – kérdezte Clay.

– Ó, igen! – bólintott Tom. – Sok-sok zsoltárt könyv nélkül, desszert helyett! Azt is megtanultam, hogyan kell koldulni az utcasarkokon, vagy telenyomni húsz perc alatt egy egész Sears-parkolót olyan röplapokkal, hogy *Egymillió év a pokolban egy korty víz nélkül!* Tegyük ágyba a gyereket. Lefogadom, holnap délután négyig fog aludni, és amikor fölébred, sokkal jobban fogja érezni magát.

– És ha visszatér a szakadt arcú férfi, és rájön, hogy még mindig itt vagyunk, holott megmondta, hogy menjünk? – kérdezte Alice.

Clay úgy vélte, ez jó kérdés, de senkinek nem volt fölösleges ideje arra, hogy ezen rágódjon. Vagy ad nekik még egy napot a Rongyos Ember, vagy nem. Miközben felvitte Jordant az ágyába, úgy döntött, túl fáradt ahhoz, hogy ezzel törődjön.

2

Hajnali négy tájban Alice kábán jó éjt kívánt Claynek és Tomnak, majd eltántorgott lefeküdni. A két férfi a konyhában ült, jeges teát ivott, és nem sokat beszélt. Úgy tűnt, nincs mit mondani. Azután, közvetlenül pirkadat előtt, újabb, a távolságtól kísérteties, hatalmas nyögés hömpölygött feléjük a ködös levegőben északkeleti irányból. Úgy reszketett, akár a theremin egy régi rémfilmben, és épp mikor halkulni kezdett, sokkal harsányabb kiáltás válaszolt rá Gaitenből, ahová a Rongyos Ember hozta új, népesebb nyáját.

Clay és Tom kiment az első ajtón. Félretolták a megolvadt zenegépekből épített barikádot, hogy lemehessenek a lépcsőn. Semmit nem láttak; az egész világ fehér volt. Egy darabig álldogáltak, majd visszatértek a házba.

Sem a halálordítás, sem a gaiteni válasz nem ébresztette föl Alice-t és Jordant; legalább ennyi szerencséjük volt. A szamárfülessé gyűrt, összevissza hajtogatott autóstérkép a

konyhapulton hevert. Tom végighúzta rajta az ujját, és azt mondta: – Hooksettből vagy Suncookból jöhetett. Mindkettő nagy város innen északkeletre – mármint New Hampshire-höz képest nagy. Kíváncsi lennék, hányat kaptak el. És hogyan.

Clay csak a fejét csóválta.

– Remélem, sokat – mondta Tom halvány, kellemetlen mosollyal. – Remélem, legalább ezret, és lassan sültek meg. Gyakran eszembe jut egy étteremlánc, amelyik „csirkét roston" szokott hirdetni. Este indulunk?

– Ha a Rongyos Ember hagyja, hogy addig éljünk, azt hiszem, azt kell tennünk. Nem úgy gondolod?

– Kétlem, hogy volna választásunk – felelte Tom –, de mondok neked valamit, Clay. Úgy érzem magam, mint egy marha, amikor a fémcsúszdán hajtják befelé a mészárszékre. Szinte érzem kis mú-testvéreim vérének szagát.

Claynek ugyanilyen érzése volt, de ilyenkor mindig visszatért a kérdés: Ha a csoportos elme mészárlást fontolgat, akkor miért nem itt, helyben? Már tegnap délután végezhettek volna velük ahelyett, hogy idehurcolták a verandára a megolvadt bömbidobozokat és Alice tornacipőjét.

Tom ásított. – Kikapcs. Te még bírod pár óráig?

– Lehet – felelte Clay. Igazság szerint még sosem hiányzott neki ilyen kevéssé az alvás. A teste kimerült, de az agya fáradhatatlanul forgott. Ha egy kicsit lassult, rögtön eszébe jutott, milyen hangot adott a toll, amikor kijött az Igazgató szemgödréből, a fémnek az a halk csikorgása a csonton. – Miért?

– Mert ha úgy döntenek, hogy ma ölnek meg, inkább a magam módján teszem, mint az övékén – felelte Tom. – Azt már láttam. Egyetértesz?

Clay arra gondolt, hogy ha valóban a Rongyos Ember által képviselt közös elme vette rá az Igazgatót, hogy a saját szemébe nyomja a töltőtollat, akkor a Cheatham Lodge négy megmaradt lakójának választásai közül kiesik az öngyilkosság. Ez azonban nem olyan gondolat, amellyel jó éjszakát lehet kívánni Tomnak. Így hát bólintott.

– Minden fegyvert fölvittem. A nagy 45-ös nálad van, ugye?

– A Beth Nickerson special? Igen.

– Akkor hát jó éjt. És ha meglátod, hogy jönnek – vagy megérzed a közeledésüket –, kiálts. – Tom egy pillanatra elhallgatott. – Amennyiben lesz rá időd. És ha hagynak.

Clay figyelte, ahogy kimegy a konyhából, és arra gondolt, hogy Tom mindvégig megelőzte. Meg arra, mennyire bírja. És arra is, hogy szeretné jobban megismerni. Továbbá arra, hogy nem túl jók az esélyeik. És Johnny meg Sharon? Ók sosem tűntek még ilyen távolinak.

3

Reggel nyolckor Clay egy padon ült az Igazgató győzelmi kertjének végében, és arra gondolt, hogy ha nem lenne ilyen fáradt, akkor fölvakarná magát a padról, és csinálna valami fejfát az öreg szivarnak. Nem lenne hosszú életű, de Ardai megérdemelte, ha másért nem, azért, ahogy a gondjaiba vette utolsó tanítványát. De még azt sem tudta, lesz-e benne annyi erő, hogy felálljon, betotyogjon a házba és felébressze Tomot, hogy váltsa fel az őrségben.

Hamarosan elkezdődik a hidegen szépséges őszi nap – az ilyen jó az almaszedésre, almaborkészítésre és egyérintőre a hátsó udvaron. A köd még mindig vastag volt, de a reggeli nap átsütött rajta, vakító fehérré változtatva azt az apró világot, amelyben Clay ült. Finom cseppek lebegtek a levegőben, sok száz apró szivárványkerék körözött Clay karikás szeme előtt.

Valami vörös bukkant elő ebből az izzó fehérségből. Egy pillanatig úgy rémlett, hogy a

Rongyos Ember csuklyás pulóvere csak úgy magában lebeg, azután ahogy a kerten át Clay felé közeledett, tulajdonosának sötétbarna arca és keze is kirajzolódott fölötte és alatta. Ezen a reggelen a fejére húzta a csuklyát, keretnek a mosolygó torzképhez és az élőhalott szempárhoz.

Széles, tudós homlok, vágással stigmatizálva.

Mocskos, lompos, több mint egy hete viselt farmer, a zsebeknél szakadt.

A keskeny mellkason HARVARD felirat.

Az övén viselt tokban volt Beth Nickerson 45-öse. Hozzá se nyúlt. A Rongyos Ember körülbelül három méterre megállt, pont az Igazgató sírján. Clay biztosra vette, hogy nem véletlenül. – Mit akarsz? – kérdezte a Rongyos Embert, és azonnal válaszolt is magának: – Mondani. Neked.

Ült, bámulta a Rongyos Embert, szólni se bírt a megdöbbenéstől. Telepátiát várt, vagy semmit. A Rongyos Ember vigyorgott – már amennyire képes volt vigyorogni csúnyán feltépett alsó ajkával –, és széttárta a karját, mintha azt mondaná: *Baszki, ez télleg semmi.*

– Akkor mondd, amit mondani akarsz – mondta magának Clay, és igyekezett felkészülni rá, hogy másodszor is elrabolják a hangját. De rájött, hogy ez olyasmi, amire nem lehet fölkészülni. Olyan érzés volt, mint vigyorgó fadarabbá változni egy hasbeszélő térdén.

– Menjetek. Este. – Clay összpontosított, és azt mondta: – Pofa be, hagyd abba! A Rongyos Ember várt, maga volt a türelem.

– Azt hiszem, ki tudlak zárni, ha nagyon igyekszem

– mondta Clay. – Nem vagyok biztos benne, de azt hiszem, hogy képes vagyok rá.

A Rongyos Ember várt, az arca azt mondta: *Befejezted?*

– Menj el – mondta Clay, azután hozzátette: – Hozhatok. Többet. Egyedül. Jöttem.

Clay fontolóra vette a felállást, amelyben a Rongyos Emberhez egy egész falka csatlakozik, és levonta a következtetést.

– Menjetek. Este. Északra. – Clay várt, azután, amikor már biztos lehetett benne, hogy a Rongyos Ember egy ideig nem veszi el a hangját, megkérdezte:

– Hova? Miért?

Ez alkalommal nem szavakban jött a válasz. Hirtelen egy kép bukkant föl előtte. Olyan világosan látszott, hogy nem tudta, a fejében van-e, vagy a Rongyos Ember varázsolta oda a köd ragyogó képernyőjére. Az a szöveg volt, amelyet az Academy Avenue aszfaltjára krétáztak rózsaszínnel:

– Ezt nem értem – mondta.

De a Rongyos Ember már elment. Clay egy pillanatig látta vörös csuklyáját, amely ismét úgy festett, mintha üresen lebegne a ragyogó párában; azután az is eltűnt. Claynek csak az a csekély vigasz maradt, hogy mindenképpen északnak tartanának, és hogy egy újabb napra kegyelmet kaptak. Vagyis nem kell őrködnie. Elhatározta, hogy lefekszik, és hagyja aludni a többieket is.

4

Jordan ép ésszel ébredt, de ideges ragyogása kialudt. Egy majdnem kőkemény bagelt rágcsálva, tompán hallgatta Clay beszámolóját a délelőtti találkozásról a Rongyos Emberrel. Amikor Clay befejezte, Jordan elővette az autóstérképet, megnézte a hátulján a tárgymutatót, azután kinyitotta Nyugat-Maine-nél. – Tessék – mondta, és egy városra mutatott Fryeburg fölött. – Ez itt Kashwak, keletre, és Little Kashwak nyugatra, majdnem a Maine – New Hampshire-határon. Tudtam, hogy ismerős a név. A tó miatt. – Megütögette. – Kábé akkora, mint a Sebago.

Alice közelebb hajolt, hogy elolvassa a tó nevét. – Kash… Kashwakamak, ha jól látom.

– Bejegyzetlen terület, TR-90 a neve – mondta Jordan. Ismét megütögette a térképet. – Ha ezt tudjuk, a Kashwak=No-Fo-t se túl nehéz lesz megfejteni.

– Halott zóna, úgy? – szólalt meg Tom. – Se mobiltelefon-átjátszók, se mikrohullámú tornyok.

Jordan halványan elmosolyodott. – Hát, szerintem arrafelé rengeteg embernek van műholdas antennája, máskülönben… talált.

KASHWAK-NO-FO

– Nem értem – mondta Alice. – Miért akarnának egy mobilmentes környékre küldeni, ahol többé-kevésbé mindenki oké?

– Először azt kérdezd meg, miért hagytak élve – felelte Tom.

– Talán, mert élő irányított rakétákká akarnak változtatni, hogy megbombázzuk azt a helyet – mondta Jordan. – Megszabadulnak tőlünk *és* tőlük is. Két legyet egy csapásra.

Egy pillanatig némán latolgatták ezt a lehetőséget.

– Induljunk, aztán meglátjuk – mondta Alice –, de én *senkit* nem fogok bombázni.

Jordan komoran nézett rá. – Láttad, hogy mit tettek az Igazgatóval. Ha erre kerül sor, gondolod, hogy lesz választásod?

5

A Gaiten Akadémiát jelző homokkő pillérek környékén még mindig sok cipő volt a verandákon, de a takaros házak ajtói vagy nyitva álltak, vagy le voltak szakítva sarokvasaikról. Amikor ismét elindultak észak felé, a pázsitokon elterült holtak között láttak néhány telefonbolondot, de a többség ártatlan áldozat volt, aki rossz helyen tartózkodott rossz időben. Meg lehetett ismerni őket, mert nem viseltek cipőt, bár nem nagyon kellett a lábukat nézni; a megtorlás sok áldozatát a szó szoros értelmében széttépték.

Túl az iskolán, ahol az Academy Avenue visszaváltozott 102-es úttá, fél mérföld hosszan valóságos mészárszék közepén haladtak. Alice konokul lesütötte a szemét, hagyta, hogy Tom vezesse, mintha vak volna. Clay ugyanezt fölajánlotta Jordannak, de ő csak a fejét rázta, és egykedvűen gyalogolt a záróvonalon: cingár kölyök hátizsákkal, elvadult hajjal. Néhány futó pillantást vetett az öldöklésre, azután a cipőjét bámulva ment tovább.

– Sok százan vannak – szólalt meg egyszer Tom. Este nyolc volt, már besötétedett, de még így is többet láttak, mint amennyit szerettek volna. Az Academy és a Spofford sarkán piros nadrágot és fehér matrózblúzt viselő kislány tekeredett rá a stoptáblára. Nem lehetett kilencnél több, és nem viselt cipőt. Húsz méterrel arrébb tárva-nyitva állt annak a háznak az ajtaja, ahonnan valószínűleg kirángatták, miközben sikoltozva könyörgött kegyelemért. – *Sok százan.*

– Talán mégsem olyan sokan – jegyezte meg Clay. – Néhány fajtánkbeli fel volt fegyverezve. Jó sok mocskot kilőttek. Még többet megkéseltek. Még olyat is láttam, amelyiknek nyílvessző állt ki a…

– Mi *okoztuk* – mondta Tom. – Gondolod, hogy ezek után szóba áll velünk valaki?

Erre a kérdésre akkor kaptak választ, amikor négy órával később megálltak, hogy megegyék hideg ebédjüket egy út menti piknikező helyen. Addigra a 156-os útra értek, ami a jelzés szerint panorámaút volt, kilátással nyugaton a történelmi nevezetességű Flint-hegyre. Clay szerint valóban szép lehetett a panoráma, ha az ember délben ebédelt és nem éjfélkor, két gázlámpával az asztalon, hogy lásson valamit.

Már a desszertnél – állott Oreos – tartottak, amikor arra kocogtak féltucatnyian, valamennyien idősebbek. Hárman készletekkel tömött bevásárlókocsikat toltak, és valamennyien fel voltak fegyverezve. Ok voltak az első utazók, akiket láttak indulás óta.

– Hé! – kiáltotta Tom, és intett. – Van itt még egy piknikasztal, ha le akarnak ülni egy kicsit!

Odanéztek. A társaság két nőtagja közül az idősebb, olyan nagymamás típus, rengeteg pihés, fehér hajjal, ami világított a holdfényben, integetni kezdett. Aztán abbahagyta.

– Ők azok – mondta az egyik férfi, és Clay pontosan hallotta a hangjában az undort és a félelmet. – A gaiteni bagázs.

Egy másik férfi azt mondta: – Menjetek a pokolba, haver! – Tovább gyalogoltak, sőt kicsit még gyorsítottak is, noha a nagymamás típus sántikált. A mellette menő férfinak kellett átsegítenie egy Subaru mellett, amelynek a lökhárítója beleakadt egy elhagyatott Satumba.

Alice felugrott, csaknem leverte a lámpát. Clay megragadta a karját. – Ne fáradj, kicsim.

A lány nem törődött vele. – Mi legalább *csináltunk valamit!* – ordított utánuk. – De *ti* mit tettetek? Mi a szart tettetek *ti?*

– Azt mondd, amit mi nem tettünk – felelt az egyik férfi. A kis csapat a kilátóhoz ért, a férfi a válla fölött hátranézve beszélt hozzájuk. Azért tudta megtenni, mert itt, pár száz méteren át, egyetlen jármű sem volt. – Nem ölettünk le egy csomó normit. Sokkal többen vannak, mint mi, ha nem vetted volna észre…

– Egy francot, nem is tudhatod, hogy igaz-e! – üvöltötte Jordan. Clay most jött rá, hogy először szólalt meg, mióta átlépték Gaiten határát.

– Lehet, hogy igen, lehet, hogy nem – felelte a férfi –, de ezek képesek valami rém furcsa és hatalmas izére csinálni. Ezt lefogadhatod. Azt mondják, nem foglalkoznak velünk, ha mi nem foglalkozunk velük… és *veletek.* Mi mondtuk, hogy oké.

– Ha elhisztek bármit, amit ezek mondanak – vagy gondolnak –, akkor idióták vagytok – közölte Alice.

A férfi elfordult, fölemelte a kezét, meglengette afféle kabbe/viszlát mozdulattal, és nem szólt többet.

Ők négyen addig figyelték a bevásárlókocsis társaságot, amíg el nem tűntek szem elől, azután egymásra néztek az ódon monogramokkal televésett piknikasztal fölött.

– Most már tudjuk – szólalt meg Tom. – Kirekesztettek vagyunk.

– Talán mégsem, ha a telefonemberek azt akarják, hogy oda menjünk, ahova a többi – hogy is nevezte őket? –, a többi normi megy – mondta Clay. – Talán mi valami mások vagyunk.

– Mik? – kérdezte Alice.

Claynek volt erről elképzelése, de nem szívesen öntötte volna szavakba. Különösen éjfélkor nem. – Pillanatnyilag jobban érdekel Kent Pond – mondta. – Látni akarom – látnom *kell,* hogy fel tudom-e kutatni a feleségemet és a fiamat.

– Ugye nem nagyon valószínű, hogy még ott vannak? – kérdezte Tom halk, szelíd hangján. – Vagyis akármi történt velük, akár normálisak, akár telefonosok, valószínűleg továbbmentek.

– Ha jól vannak, akkor hagytak üzenetet – mondta Clay. – Mindenesetre oda kell mennem.

És amíg oda nem érnek, és a dolognak ezzel a részével nem végeznek, addig nem kell azon töprengeni, hogy a Rongyos Ember miért küldi őket biztonságos helyre, ha az ottaniak gyűlölik őket és félnek tőlük.

Vagy hogy egyáltalán mennyire lehet biztonságos Kashwak=No-Fo, ha a telefonosok tudnak róla.

6

Vánszorogtak kelet felé a 19-es úton, amely majd átviszi őket a határon Maine-be, de azon az éjszakán nem értek oda. New Hampshire-nek ezen a részén minden út a Rochester nevű kisvároson vágott keresztül, és ez a Rochester porig égett. A tűz magja, amely még nem aludt

ki, szinte radioaktív fénnyel izzott. Alice vezette őket, hogy félkörben nyugat felé kanyarodva kikerülhessék a legveszélyesebb, tüzes romokat. Többször látták a járdákon a **KASH-WAK=NO-FO** feliratot; egyszer festékszóróval mázolták föl egy postaláda oldalára.

– Trillió dollár pénzbüntetés, továbbá beutaló a Guantánamo támaszpontra – mondta halvány mosollyal Tom.

Útjuk a rochesteri bevásárlóközpont hatalmas parkolójához vezetett. Még oda se értek, de már hallották a fantáziátlan New Age dzsessztriót: olyasfajta hangicsát bőgött, amit Clay bevásárlózenének hívott. A parkolót penészedő szeméttenger borította, a megmaradt autók dísztárcsáig álltak a hulladékban. A szellő orrfacsaró, gyomorkavaró hullaszagot sodort.

– Itt valahol egy falka táborozik – jegyezte meg Tom.

A bevásárlóközpont melletti temetőben táborozott. Ők a temetőtől délnyugatra haladtak el, de mikor elhagyták a parkolót, elég közel voltak hozzá, hogy lássák a fák között a bömbidobozok vörös szemeit.

– Talán el kéne intéznünk őket – javasolta Alice hirtelen, ahogy visszatértek a főutca északi felére. – Valahol csak akad egy elhagyott tartálykocsi.

– Igen, bébi! – kiáltotta Jordan. A feje mellé emelte és rázni kezdte az öklét, most látszott először igazán élőnek azóta, hogy elhagyták Cheatham Lodge-ot. – Az Igazgatóért!

– Inkább ne – mondta Tom.

– Attól félsz, hogy próbára teszed a türelmüket? – kérdezte Clay. Meglepő módon tetszett neki Alice őrült ötlete. Kétségtelenül eszeveszett gondolat felgyújtani egy újabb falkát, mégis…

Arra gondolt: *Azért is megtehetném, mert ez abszolúte a „Misty” legszörnyűbb változata, amit életemben hallottam. Üssenek agyon, ha nem.*

– Nem erről van szó – felelte Tom. Mintha töprengett volna valamin. – Látjátok ott azt az utcát? – Egy útra mutatott a bevásárlóközpont és a temető között. Tele volt elakadt autókkal. Szinte valamennyi a központtal ellenkező irányba indult. Clay túlságosan jól el tudta képzelni őket, tele emberekkel, akik a Lüktetés után hazafelé indulnak. Emberek, akik tudni akarták, mi van, és a családjuknak nem esett-e baja. Az autóban az volt az első gondolatuk, hogy a mobiljuk után nyúljanak.

– Mi van vele? – kérdezte.

– Menjünk tovább egy kicsit – felelte Tom. – Nagyon óvatosan.

– Mit láttál, Tom?

– Inkább nem mondanám meg. Talán semmit. Ne a járdán, maradjunk a fák között. Piszok nagy közlekedési dugó van itt. Hullák is lesznek.

Több tucat rothadó tetem volt visszatérőben a dolgok körforgásába a Twombley Street és a West Side temető között. Mire elérték a fák takarását, a „Misty”-t a „Szívemet San Franciscóban hagytam” mézezett cukros változata követte. Innen ismét láthatták a zenegépek vörös jelzőlámpáit. Ekkor Clay meglátott még valamit, és megtorpant. – Jézusom! – suttogta. Tom bólintott.

– Mi az? – súgta Jordan. – *Mi az?*

Alice nem szólt, ám Clay a lány nézésének irányából és vallanak megroskadásából tudta, hogy azt látta, amit ő. Körös-körül fegyveresek őrizték a temetőt. Clay megfogta Jordan fejét, elfordította, és látta, hogy a fiú válla is megroggyan.

– Menjünk – mondta a gyerek. – Rosszul vagyok ettől a szagtól.

7

A Rochestertől négy mérfölddel északra levő Melrose Cornerben (még innen is látták, ahogy Rochester vörös izzása hunyorog a déli szemhatáron) találtak egy újabb piknikező

helyet. Itt egy kőből rakott kis tűzhely is volt az asztalok mellett. Clay, Tom és Jordan száraz fát gyűjtött. Alice, aki azt állította, hogy volt cserkész, ügyességét bizonyítva csinos kis tüzet rakott, azután megmelegített három doboz „hobó-babot”, ahogy ő hívta. Míg ettek, két kisebb zarándokcsoport haladt el mellettük. Mindkettő odanézett; egyik sem intett nekik, és nem szólt hozzájuk.

Amikor a bendőjét marcangoló éhfarkas kissé lecsillapodott, Clay megszólalt: – Te láttad azokat a pofákat, Tom? A bevásárlóközpont parkolójából? Azon gondolkozom, hogy Sólyomszemre változtatom a nevedet.

Tom megrázta a fejét. – Puszta szerencse volt. Az, és a rochesteri fények. Tudod, a zsarátnok.

Clay bólintott. A többiek is.

– Véletlenül éppen a megfelelő időben és a megfelelő szögben néztem a temető felé, és észrevettem, ahogy megcsillan a puskacső. Még mondtam is magamnak, hogy nem az, amit látok, valószínűleg a vaskerítés rúdja vagy ilyesmi, de hát… – Sóhajtott, a maradék babot nézte, aztán félretolta. – Egyétek meg.

– Talán telefonbolondok voltak – mondta Jordan, de még ő se hitte el. Clay kihallotta a hangjából.

– A telefonbolondok nem adnak éjszakai őrséget – mondta Alice.

– Talán most már kevesebb alvásra van szükségük – felelte Jordan. – Talán ez is része az új programozásnak.

Valahányszor úgy beszélt a telefonemberekről, mintha szerves számítógép lennének, amelyet éppen feltöltenek, Clayt kirázta a hideg.

– Jordan, akkor nem lett volna náluk puska – mondta Tom. – Nekik nincs rá szükségük.

– Nos, akkor van néhány kollaboránsuk, hogy vigyázzanak rájuk a megszépítő alvás közben – mondta Alice. Kemény megvetés csendült a hangjában, közvetlenül alatta könnyek lapultak. – Remélem, a pokolban fognak megrothadni.

Clay nem szólt semmit, de azokra az emberekre gondolt, akikkel korábban találkoztak, akik a bevásárlókocsikat tolták – a félelemre és megvetésre annak a férfinak a hangjában, aki gaiteni bagázsnak nevezte őket. *Akár Dillinger bandájának is titulálhatott volna.* Azután az jutott az eszébe: *Már nem úgy gondolok rájuk, mint telefonbolondokra, hanem mint telefon-em*berekre. *De miért?* Ezt a gondolatot egy még kínosabb követte: *Mikortól nem kollaborál egy kollaboráns?* A válasz az lehetne, hogy akkortól, amikor a többség kollaborál. Amikor azok, akik nem azt tették…

Nos, ha romantikus vagy, mondhatod, hogy „illegalitásba vonulnak”. Ha nem, akkor menekülőknek nevezed őket.

Vagy csak bűnözőknek.

Elvonszolták magukat Hayes Station kisvárosig, és bevették magukat a Suttogó Fenyők nevű romos motelbe. A közelben tábla hirdette: **19-ES ORSZÁGÚT, 7 M SANFORD, BERWICK, KENT POND.** Nem hagyták kint a cipőjüket az ajtó előtt.

Úgy látszott, nincs már szükség rá.

8

Ismét annak az átkozott focipályának a közepén állt, valamiképp megbénítva, szemek kereszttüzében. A látóhatáron a csontvázszerű építmény emelkedett, a tetején vörös fény villogott. A hely nagyobb volt, mint Foxboro. Barátai mellette sorakoztak, de most nem voltak egyedül. Hasonló emelvények futottak végig a pálya hosszában. Tom balján egy terhes asszony állt, levágott ujjú Harley-Davidson trikóban. Clay jobbján egy idősebb úriember – nem az Igazgató korosztálya, de közel járt hozzá –, aki lófarokba kötötte szürkülő haját, és

rémült komorság ült értelmes ló-arcán, mögötte egy fiatalabb férfi ütött-kopott Miami Dolphins feliratú sapkában.

Clay ismerősöket látott a sokezres sokaságban, és ez egyáltalán nem lepte meg – talán nem így van az álomban? Az ember az egyik percben egy telefonfülkében szorong az elsős tanárával; a következőben a Destiny's Child három tagjával van együtt az Empire State Building tetején levő kilátón.

A Destiny's Child nem szerepelt ebben az álomban, de Clay felfedezte a meztelen fiatalembert, aki az autóantennákkal hadonászott (most cejgruhát viselt és tiszta, fehér trikót), meg azt a hátizsákos pasast, aki kisasszonynak nevezte Alice-t, és ott volt a sántikáló nagymamaszerű asszonyság. Clayre és barátaira mutatott, akik nagyjából az ötvenyardos vonalnál sorakoztak, azután mondott valamit a szomszédasszonyának… aki, mint Clay minden meglepetés nélkül nyugtázta, Mr. Scottoni terhes menye volt. Ez a gaiteni bagázs, mondta a sántikáló nagymamaszerűség, és Mr. Scottoni terhes menye vicsorogva felhúzta duzzadt felső ajkát.

Segíts!, kiáltotta a nő, aki Tom mellett állt az emelvényen. Mr. Scottoni menyét szólította. *Én ugyanúgy meg akarom szülni a babámat, mint te! Segíts!*

Erre akkor kellett volna gondolnod, amikor még volt idődd, felelte Mrs. Scottoni menye, és Clay rájött, hogy akárcsak előző álmában, valójában itt sem beszél senki. Telepátia volt az egész.

A Rongyos Ember elindult a sor előtt, és rátette a kezét az emberek fejére. Ugyanúgy csinálta, ahogy Tom tartotta a kezét az Igazgató sírjánál: kinyújtott tenyér, begörbített ujjak. Clay észrevette, hogy valamilyen azonosító karperec villan meg a Rongyos Ember csuklóján, talán egy olyan orvosi hívó, és azt is látta, hogy itt van elektromosság: a kivilágított tornyok ragyogtak. És valami másra is felfigyelt. A Rongyos Ember azért érte el a fejüket, holott ők emelvényen álltak, mert a Rongyos Ember nem a földön járt. Másfél méter magasan, a levegőben lépkedett.

– *Ecce homo – insanus* – mondta. – *Ecce femina – insana.* – A tömeg mindannyiszor azt ordította: *„NE ÉRINTSD MEG!”,* normik és telefonemberek egyaránt. Mert most már nem volt különbség. Clay álmában egyformák voltak.

9

Késő délután ébredt labdává gömbölyödve, a motel egyik lapos párnáját markolva. Kiment, és látta, hogy Alice és Jordan a járdán ül a parkoló és a bungalók között. Alice átölelte Jordant. A fiú a lány vállára hajtotta a fejét, a karjával a derekát szorította. A haja felborzolódott a tarkóján. Clay leült melléjük. Mögöttük kihalt volt a maine-i 19-es országúthoz vezető aszfalt, kivéve a záróvonalon a Federal Express egyik nyitott ajtajú furgonját és egy összetört motort.

– Ti… – szólalt meg Clay.

– *Ecce puer insanus* – mondta Jordan, föl sem emelve a fejét Alice válláról. – Ez én vagyok.

– Én pedig a *femina* – tette hozzá Alice. – Clay, van valami bazinagy futballstadion Kashwakban? Mert ha van, akkor én nem megyek oda.

Ajtó csukódott mögöttük. Lépések közeledtek. – Én sem – jelezte Tom, és leült ő is. – Számos hibám van – én vagyok az első, aki ezt elismeri –, de a halálvágy sosem tartozott közéjük.

– Nem vagyok biztos benne, de nem hinném, hogy egy elemi iskolán kívül bármi lenne ott – felelte Clay.

– A gimnazisták valószínűleg busszal járnak Tashmore-ba.

– Ez *virtuális* stadion – mondta Jordan.

– He? – kérdezte Tom. – Úgy érted, mint egy számítógépes játékban?

– Úgy értem, mint egy számítógépben. – Jordan fölemelte a fejét, és még mindig az utat bámulta, amely Sanfordba, a három Berwickbe és Kent Pondba vitt. – Mindegy, engem nem érdekel. Ha nem érhetnek hozzánk – se a telefonemberek, se a normális emberek –, akkor ki fog hozzánk érni? – Clay még sosem látott ilyen felnőtt fájdalmat egy gyermek szemében. – Ki *fog* hozzánk érni?

Senki nem válaszolt.

– A Rongyos Ember? – kérdezte Jordan kicsit hangosabban. – A Rongyos Ember érint meg? Talán. Mert figyel, érzem, hogy figyel.

– Jordan, túlzol – mondta Clay, bár a gondolatnak volt valami különös belső logikája. Ha ezt az álmot – az emelvények álmát – rájuk tudják küldeni, akkor talán figyel. Nem tudsz levelet küldeni, ha nincs meg a címed.

– Nem akarok Kashwakba menni – mondta Alice. – Nem érdekel, hogy telefonmentes övezet vagy sem. Inkább mennék… Idahóba.

– Én Kent Pondba megyek, mielőtt elmennék Kashwakba, vagy Idahóba, vagy akárhova – felelte Clay. – Két éjszaka alatt odaérhetek. Szeretném, ha velem jönnétek, de ha nem akartok – vagy nem tudtok –, azt is megértem.

– Az embernek szüksége van a bizonyosságra, hát adjunk neki – mondta Tom. – Azután majd kitalálhatjuk, merre tovább. Hacsak valakinek nincs más ötlete.

Senkinek nem volt.

10

A 19-es út rövid szakaszokon mindkét sávban teljesen üres volt, néha akár negyed mérföldön át is, ami bátorította a száguldókat. Ezt a kifejezést Jordan találta ki azokra a félöngyilkos gyorsulókra, akik a legnagyobb sebességgel robogtak el mellettük, rendszerint az út közepén, ragyogó fényszórókkal.

Clay és a többiek láthatták a közeledő fényeket, és sietve lehúzódtak az útról a padkára, de még a gazba is, ha maguk előtt roncsot vagy álló járművet vettek észre. Jordan ezeket „futógátaknak” nevezte. A száguldók elhúztak mellettük, a kocsiban ülők gyakran kurjongattak (és csaknem biztosan be voltak rúgva). Ha csak egy kocsi állt előttük – egy kis futógát –, akkor a vezető úgyszólván bizonyosan azt a megoldást választotta, hogy kikerüli. Ha az út teljesen el volt zárva, akkor is próbálkozhatott kerüléssel, de sokkal hajlamosabb volt kiszállni utasaival együtt, otthagyni a járgányt, és gyalog menni tovább kelet felé, amíg nem találnak egy másik helyet, ahol érdemes végigszáguldani. A legtöbb száguldó természetesen hülye volt, még egy tüske a köröm alá ebben a köröm-alá-vert-tüske világban. Ez érvényes volt a Lövészre is.

Ő volt a negyedik száguldó a 19-es főúton töltött első éjszakájukon. Kiszúrta őket az út szélén, a reflektor fényében. *Alice*-t szúrta ki. Kihajolt szélbe lobogó sötét hajával, azt üvöltötte: – *Szívd le a csékemet, tinikurva!* –, miközben elszáguldott mellettük egy fekete Cadillac Escalade-dal. Utasai éljeneztek és integettek. Valaki felordított: – Mondd, hogy húha! – Clay ezt az abszolút elragadtatás megnyilvánulásának hallotta, dél-bostoni kiejtéssel.

– Kedves – Alice csak ennyit mondott. – Némelyeknek nincs… – kezdte Tom, de mielőtt elmondta volna, hogy mije nincs némelyeknek, nem sokkal előttük kerekek csikorogtak, amit hangos, tompa dörrenés követett, azután üveg csörömpölt.

– Te jó Isten! – mondta Clay, és futásnak eredt. Hat métert sem tett meg, amikor Alice elsüvített mellette.

– Lassíts, veszélyesek lehetnek! – kiáltotta a férfi. Alice fölemelte egyik automata

pisztolyát, hogy

Clay is lássa, aztán továbbrohant, hamarosan teljesen lehagyta a rajzolót.

Tom beérte Clayt. Máris zihált, Jordan kényelmes sétatempóban kocogott mellette.

– Mit… csinálunk… ha… súlyosan megsebesültek? – kérdezte Tom. – Hívunk… egy mentőt?

– Nem tudom – felelte Clay, de eszébe jutott, hogy Alice hogyan emelte föl az egyik pisztolyát. Mégiscsak tudta, mit csinálnak.

11

Az országút következő kanyarjában érték utol a lányt. Az Escalade mellett állt. A kocsi az oldalán feküdt, a légzsákok leeresztettek. A balesetet nem volt nehéz rekonstruálni. Az Escalade nagy gázzal, talán nyolcvannal érkezett a beláthatatlan kanyarba, és találkozott egy ott álló tejeskocsival. Ha hülye volt is a vezető, ügyesen elkerülte a frontális ütközést. Most bambán kerülgette az összetört luxusterepjárót, és a haját söprögette az arcából. Orrából és a homlokán levő vágásból dőlt a vér. Clay a biztonsági üveg morzsáin csikorogva odament az Escalade-hoz, benézett a kocsiba. Üres volt. Elemlámpájával körbevilágított, de vért csak a volánon látott. Az utasok elég elevenek voltak ahhoz, hogy elhagyják a roncsot, és egy kivételével elmenekültek a helyszínről, valószínűleg zsigeri reflexből. Az az egy, aki a vezetővel maradt, a kamaszkoron éppen hogy túljutott, nyeszlett vakarcs volt. Ragyás képe, kapafoga és hosszú, mocskos, vörös haja volt. Folyamatos karattyolása arra a kiskutyára emlékeztette Clayt, aki Spike-ot bálványozza a Warner Bros. rajzfilmjeiben.

– Jóvagyol, Lőveesz? – kérdezte. Clay feltételezte, hogy a déliek így ejtik a „lövészt”. – Mija szent szar, te vérről, baszki, mán asszittem, meghóttá. – Clayhez fordult: – Mijafaszt bámúsz?

– Pofa be! – felelte Clay, ami a körülményeket tekintve nem volt goromba válasz.

A gyufafejű Clayre mutatott, aztán vérző barátjához fordult. – Ez az eggyik, Lőveesz! Ez az a banda!

– Pofa be, Harold! – szólt rá Lövész, egy cseppet sem kedélyesen. Clayre, Tomra, Alice-ra és Jordanra nézett.

– Hadd csináljak valamit a homlokoddal – mondta Alice. Visszatette a pisztolyt a tokjába, és kinyitotta a hátizsákját. Turkálni kezdett benne. – Van elsősegélycsomagom és gézem. Van hidrogén-peroxid is, ami csípni fog, de jobb egy kis csípés, mint egy fertőzés, nem igaz?

– Tekintve, minek nevezett ez a fiatalember, amikor elhúzott mellettünk, jobb keresztény vagy, mint én fénykoromban – mondta Tom. Leakasztotta a válláról Sir Speedyt, és a szíjánál fogva lógatta, miközben Lövészt és Haroldot nézte.

Lövész huszonöt körül járhatott. Hosszú, fekete rockénekes-haja több helyen összeragadt a vértől. A tejeskocsira nézett, az Escalade-ra, azután Alice-ra, aki egyik kezében gézpárnát, a másikban egy üveg hidrogén-peroxidot tartott.

– Tommy, Frito és az a faszi, aki feszt az orrát túrta, azok mind leléptek! – mondta a gyufafejű törpe. Kidüllesztette göthös mellét. – De én marattam, Lő-veesz! A jó francba, haver, te vérről, mint egy gyesz-nó!

Alice hidrogén-peroxidot öntött a gézpárnára, és egy lépést tett Lövész felé. Az rögtön hátrált. – Menny innét! Méreg vagy.

– *Ük* azok! – rikácsolta a gyufafejű. – Az álmokbú! Mitmontam?!

– Tűnnyé innét – mondta Lövész. – Hülye kurva. Az egéssz banda!

Clay hirtelen szerette volna lelőni, és ezen meg sem lepődött. Lövész úgy festett, és úgy is viselkedett, mint egy sarokba szorított, hamis kutya. Vicsorgott, hogy harapjon, márpedig mit csinál az ember a hamis kutyákkal, ha nincs más megoldás? Talán nem lövi le őket?

Természetesen van más megoldás, és ha Alice el tudja játszani az Irgalmas Szamaritánát egy ilyen mocsokkal szemben, aki tinikurvának nevezte, akkor ő is megfékezheti a ravasz után viszkető ujját. De valamit meg akart tudni, mielőtt útjára engedi ezt a két elbűvölő ifjoncot.

– Ezek az álmok – szólalt meg. – Volt bennük egy… nem is tudom… egy olyan szellemi vezető? Például egy pasas vörös csuklyás pulóverben?

Lövész vállat vont. Letépett egy foszlányt az ingéből, és felitatta vele a vért az arcáról. Kicsivel közelebb jött, mintha most tudatosodna benne, mi történt. – Ja, Harvard. Igaz, Harold?

A kis vörös bólintott. – Aha. Harvard. A fekete szivar. De azok nem álmok. Ha nem tudod, akkor úgyse nem érdemes elmondani. Ezek kibaszott *adások.* Adások, mikor alszunk. Ha ti nem veszitek, az azér van, mer kibaszott mérgek vagytok. Nem igaz, Lőveesz?

– Hát ti jól elbasztátok, haver – mondta Lövész borúsan, a homlokát pacsmagolva. – Hozzám ne érjetek.

– Nekünk lessz saját helyünk – mondta Harold. – Mi, Lőveesz? Fent Maine-be, kibaszott jó hely. Mindenki, aki nem kapta meg a Lüktetést, oda megy, és ottan békibe hagynak. Vadászunk, halászunk, élünk azon a kurva vidéken. Harvard mongya.

– És te hiszel neki? – kérdezte Alice lenyűgözve. Lövész fölemelte az egyik ujját, és kicsit megrázta.

– Fogjad be a pofád, kurva.

– Azt hiszem, jobb, ha ti fogjátok be – mondta Jordan. – Nálunk van a fegyver.

– Hát még csak ne is se gondojjatok rá, hogy lelüttök! – visított Harold. – Mit gondolsz, micsinál veled Harvard, ha ránk lűttök, te kibaszott porbafingó?

– Semmit – mondta Clay.

– Te nem… – kezdte Lövész, de mielőtt folytathatta volna, Clay előrelépett, és állon vágta Beth Nickerson 45-ösével. A cső végén a célgömb friss vágást hasított Lövész állán. Clay remélte, hogy hosszabb távon jobb gyógyszernek bizonyul, mint a hidrogén-peroxid, amit a pasas visszautasított. Ebben tévedett.

Lövész nekiesett az elhagyott tejeskocsi oldalának, és megdöbbenten nézett Clayre. Harold ösztönszerűen lépett egyet. Tom ráfogta Sir Speedyt, és egyetlenegyszer, tiltón megrázta a fejét. Harold visszahúzódott, és rágni kezdte mocskos ujjai végét. A szeme óriási nagy és nyálkás volt.

– Most elmegyünk – mondta Clay. – Azt tanácsolom, maradjatok itt legalább egy óráig, mert jobb, ha nem láttok minket még egyszer. Megajándékoztunk benneteket az életetekkel. Ha még egyszer találkozunk, elvesszük. – Hátrálni kezdett Tom és a többiek felé, közben egyfolytában azt a fenyegető, hitetlen, véres arcot nézve. Kicsit úgy érezte magát, mint a régi idők oroszlánszelídítője, Frank Buck, aki pusztán az akaraterejével dolgozott. – Még valami. Nem tudom, miért akarják a telefonemberek, hogy a „normik” Kashwakba menjenek, de azt tudom, hogy a szarvasmarháknál mit jelent az összeterelés. Erre gondoljatok a legközelebbi éjszakai adásnál.

– Bazmeg – felelte Lövész, de lesütötte a szemét, és a cipőjét nézte.

– Gyerünk, Clay – sürgette Tom. – Induljunk.

– Ne találkozzunk még egyszer, Lövész – mondta Clay, de hiába.

12

Lövész és Harold valahogy eléjük került, talán megkockáztatták, és nappal mentek öt-tíz mérföldet, miközben Clay, Tom, Alice és Jordan az Államhatár Motelben aludtak, amely már kétszáz méternyire bent volt Maine-ben. A párocska talán a Lazac Zúgó pihenőhelyen lapított, Lövész az ottani elhagyott, féltucatnyi autó közé rejtette a járgányát. Nem igazán érdekes.

Lényeg, hogy eléjük kerültek, megvárták, amíg elhaladnak, azután lecsaptak.

Clay szinte nem is érzékelte a közeledő motor hangját vagy Jordan megjegyzését – Na, itt jön egy száguldó. – Már otthon volt, és minden ismerős hely – az Államhatár Moteltől két mérfölddel keletre levő Freneau Homárháló, a szemközti Shaky-féle Fincsi Fagyizó, Joshua Chamberlain tábornok szobra az apró turnbulli főtéren – láttán úgy érezte magát, mintha egy nagyon eleven álomban lenne. Maga sem tudta, milyen kevéssé számított rá, hogy hazaér, amíg meg nem látta a Shaky fölött a nagy műanyag tölcsért – egyszerre prózai és egzotikus volt, mint egy őrült lidércnyomása, a csillagok felé mutató, megcsavart krémfagyival.

– Az út kicsit túlságosan zsúfolt a száguldók számára – jegyezte meg Alice.

Az út szélére mentek, amikor mögöttük a dombon felragyogtak a fényszórók. Felborult kisteher hevert a fehér vonalon. Clay úgy gondolta, hogy a közeledő járműnek jó esélye van rá, hogy belerohanjon, ám a fényszórók balra kanyarodtak egy szempillantással azután, hogy elérték a dombtetőt; a száguldó könnyedén kikerülte a kistehert, néhány másodpercig a padkán robogott, mielőtt visszatért az úttestre. Clay később úgy okoskodott, hogy Lövész és Harold korábban bizonyára végigment ezen az útszakaszon, és gondosan feltérképezték az akadályokat.

Álltak és figyeltek, Clay volt legközelebb a közeledő fényszórókhoz, Alice a balján állt. Az ő balján Tom és Jordan következett. Tom könnyedén átfogta Jordan vállát.

– Apám, ez aztán jól belehúz – mondta Jordan minden riadalom nélkül; ez csak egy megjegyzés volt. Clay sem érzett riadalmat. Nem érezte meg előre, hogy mi fog történni. Teljesen megfeledkezett Lövészről és Haroldról.

Úgy tizenöt méternyire onnan, ahol álltak, egy sportkocsi, talán MG, parkolt félig az úton, félig a padkán. Harold, aki a száguldó autót vezette, kikerülte. Csak egy kicsit tért el az egyenestől, de Lövész talán ezért vétette el célját. Bár lehet, hogy nem. Lehet, hogy sohasem Clay volt a célpont. Talán egész idő alatt Alice-t akarta eltalálni.

Ma este egy jellegtelen Chevrolet kupéval jöttek. Lövész a hátsó ülésen térdelt, kezében töredezett szélű salakbeton kolonccal, s derékig kihajolt az ablakon.

Tagolatlan rikoltást hallatott – *Jaaaaahhhúúúú!* –, amelyik Clay szabadúszó korának bármelyik képregénybuborékjából származhatott volna, és elhajította a betondarabot. A beton rövid, gyilkos utat tett meg a sötétségben, és halántékon találta Alice-t. Clay sosem felejtette el azt a hangot. A zseblámpa, amelyet a lány fogott – tökéletes célponttá tette, noha valamennyiüknél volt lámpa –, kifordult Alice elernyedő ujjaiból, és fénykúpot vetített a makadámra, ahol egy féklámpa cserepének hamis rubinja ragyogott a kavicsok között.

Clay térdre borult a lány mellett, szólongatta, de nem hallotta a saját hangját sem, mert hirtelen felugatott mellette Sir Speedy, akit végül is kipróbáltak. A csőszájból kicsapó lángok fényénél Clay láthatta, hogyan ömlik Alice arcának – Úristen, *micsoda* arc – bal oldalából a vér.

Azután abbamaradt a kerepelés. Tom üvöltött – A cső fölfelé húz, nem tudtam egyenesen tartani, azt hiszem, az egész rohadt tárat az égbe lőttem –, Jordan ordított – Megsebesült, eltalálták –, és Clay arra gondolt, ahogy Alice fölajánlotta, hogy a hidrogén-peroxiddal bekeni Lövész homlokát, aztán pedig bekötözi. *Jobb egy kis csípés, mint egy fertőzés, nem igaz?,* kérdezte a lány. El kell állítani a vérzést. Most neki kell elállítania, méghozzá *azonnal.* Letépte a zubbonyát, azután az alatta viselt pulóvert. Ezt fogja használni, rátekeri Alice fejére, mintha turbánt akarna kötni.

Tom elemlámpájának bolyongó fénye elérte a salakbeton tömböt, és megtorpant. A koloncot vér és haj mocskolta. Jordan meglátta és felsikoltott. A ziháló Clay, akiről a hideg éjszakában is szakadt a verejték, nekilátott, hogy a pulóvert Alice feje köré csavarja. Az anyag azonnal átázott. Úgy érezte, mintha meleg, nedves kesztyűt húzott volna. Tom lámpája most megtalálta Alice-t, orrig pulóverbe csomagolt fejét, amellyel úgy festett, mint az iszlám szélsőségesek foglya egy internetes fényképen, az arcát (ami *megmaradt* belőle), vérben ázó

nyakát, és ekkor Tom is felordított.

Segítsetek, szerette volna mondani Clay. *Hagyjatok ezt abba, és segítsetek.* De a hangja valahogy elfulladt, csak annyit tehetett, hogy szorította a cuppogó pulóvert a fej szivacsos oldalához, és arra gondolt, hogy Alice akkor is véres volt, amikor találkoztak, de akkor nem volt semmi baja, akkor minden rendben volt.

A lány keze céltalanul rángott, ujjai kis porfelhőket kavartak az úton. *Valaki adja oda neki a cipőt,* gondolta Clay, de a cipő a hátizsákban volt, és Alice a zsákon feküdt, és a fejét betörte valaki, akinek rendeznie kellett egy számlácskát. Clay látta, hogy a lába is rángatózik, és érezte, ahogy Alice ömlő vére az ő kezét áztatja a pulóveren át.

Itt vagyunk a világ végén, gondolta. Fölnézett az égre, és meglátta az Esthajnalcsillagot.

13

Alice nem ájult el igazán, de az öntudatát sem nyerte vissza. Tom összeszedte magát, és segített felvinni a lányt az út melletti lejtőn. Itt fák álltak – Clay emlékezete szerint egy almáskert. Egyszer mintha jártak volna itt Sharonnal almát szedni, amikor Johnny még kicsi volt. Amikor még minden rendben volt köztük, és nem veszekedtek a pénz, a becsvágy és a jövő miatt.

– Nem szabad mozgatni az embereket, ha súlyos fejsérülésük van – nyugtalankodott Jordan, aki mögöttük ment és a lány holmiját vitte.

– Emiatt nem kell aggódnunk – mondta Clay. – Alice ezt nem élheti túl, Jordan. Lehetetlen. Nem hinném, hogy akár egy kórházban is sokat tehetnének érte. – Látta, hogy Jordan arca összegyűrődik. Ehhez elég volt a fény. – Sajnálom.

Lefektették a fűre. Tom megpróbálta megitatni ásványvízzel egy Poland Spring palackból, amelynek szopókás vége volt, és a lány ivott is egy keveset. Jordan odaadta neki a cipőcskét, a Baba Nike-ot. Azt is átvette, szorongatta, összevérezte. Azután várták, hogy meghaljon. Egész éjjel vártak.

14

Alice megszólalt: – Papa azt mondta, hogy a többi az enyém lehet, úgyhogy ne *engem* szidj. – Ez tizenegy felé történt. Tom hátizsákja volt a feje alatt, amelybe az Édesvölgy motelből szerzett pokrócot tömték. Ez Methuen határában történt, de most úgy rémlett, mintha egy másik életben esett volna meg. Egy jobb életben. A hátizsákot már átitatta a vér. Alice megmaradt szeme a csillagokra meredt. Bal keze ernyedten hevert a fűben, és órák óta nem mozdult. A jobb keze a kis cipőt gyűrögette fáradhatatlanul. Szorít… lazít. Szorít… lazít.

– Alice! – szólalt meg Clay. – Nem vagy szomjas? Nem akarsz még egy kis vizet?

De a lány nem válaszolt.

15

Később – Clay órája szerint negyed kettőkor – Alice megkérdezett valakit, nem jön-e úszni. Tíz perccel később ismét megszólalt: – Nem kellenek azok a tamponok, azok piszkosak – és elnevette magát. Döbbenetes volt a természetes csengésű nevetés, amely fölébresztette a szendergő Jordant. Látva, hogy van a lány, a fiúcska sírni kezdett. Amikor mellé akart ülni, hogy megvigasztalja, Jordan azt sikította, hogy menjen onnan.

Negyed háromkor nagy normicsapat vonult el alattuk az úton, sok elemlámpa bólogatott a sötétben. Clay a lejtő szélére ment, és lekiáltott: – Van maguk között orvos? – kérdezte nem túl sok reménnyel.

A fények megálltak. Dünnyögő tanácskozás hallatszott a lenti sötét alakok felől, azután egy asszony hangja válaszolt nekik, egész szép hang. – Hagyjanak békén! Maguk törvényen kívüliek!

Tom csatlakozott Clayhez a lejtő szélén. – „És a lévita is átmene a másik oldalra!” – kiáltotta. – Ez a Jakab király-féle változata annak, hogy baszódj meg, naccsága!

Mögöttük hirtelen megszólalt Alice erős hangja: – A kocsiban ülő emberekre gondunk lesz. Nem nektek teszünk szívességet, hanem a többieket figyelmeztetjük. Értitek.

Tom hideg ujjai megragadták Clay csuklóját. – Jézusom, ez úgy hangzik, mintha ébren lenne!

Clay mindkét kezével megfogta Tom kezét, és nem is engedte el. – Ez nem ő. A vörös csuklyás szivar az, aki fölhasználja… mint egy hangszórót.

Tom szeme hatalmasra tágult a sötétben. – Honnan tudod?

– Tudom – felelte Clay.

Alattuk a fények távolodni kezdtek. Hamarosan eltűntek, és Clay örült ennek. Ez az ő ügyük volt, a magánügyük.

16

Fél négykor Alice ismét megszólalt az éjszaka árkában: – Ó, mami, de kár! A rózsák hervadnak, ennek a kertnek vége. – Azután egészen más hangon folytatta.

– Havazni fog? Várat építünk, levelet csinálunk, madarat csinálunk, madarat csinálunk, kéket, kezet csinálunk, mi… – Hangja elhalt, felnézett a csillagokra, amelyek óraként jártak körbe az éjszakában. Hideg volt, bebugyolálták. Minden lélegzettel fehér párafelhőt fujt. A vérzés végül elállt. Jordan mellette ült, simogatta a bal kezét, amely máris halott volt, és arra várt, hogy a test többi része kövesse.

– Játszd azt, amit szeretek – mondta a lány. – A Hall és Oatest.

17

Négy negyvenkor azt mondta: – Ez a legszebb ruha.

– Körülvették. Clay azt mondta, szerinte menni készül.

– Milyen színű, Alice? – kérdezte Clay, bár nem várt választ. De Alice válaszolt.

– Zöld.

– Hol fogod viselni?

– A hölgyek az asztalhoz jönnek – mondta a lány. Keze még mindig a cipőt nyomorgatta, de most már sokkal gyengébben. Arcán fényes zománccá száradt a vér. – A hölgyek az asztalhoz jönnek, a hölgyek az asztalhoz jönnek. Mr. Ricardi marad a helyén, és a hölgyek az asztalhoz jönnek.

– Így van, drágám – mondta halkan Tom. – Mr. Ricardi a helyén maradt, ugye?

– A hölgyek az asztalhoz jönnek. – Megmaradt szemével Clayre nézett, és másodszor szólalt meg a másik hangján. Azon, amelyet a férfi már hallott a saját szájából. Ez alkalommal csak négy szót szólt. – A fiad velünk van.

– Hazudsz – suttogta Clay. A keze ökölbe szorult, és uralkodnia kellett magán, nehogy megüsse a haldokló lányt. – Hazudsz, te szemét!

– A hölgyek az asztalhoz jönnek, és teázunk – mondta Alice.

18

Keleten megjelent az égen az első fényes vonal. Tom leült Clay mellé, és óvatosan megfogta a karját. – Ha olvasnak az elmében – mondta –, akkor ugyanolyan könnyen kiszedhették belőle, hogy van egy fiad, és halálra idegeskeded magad miatta, ahogy te nézel meg valamit a Google-n. Ez a pasas arra használhatja Alice-t, hogy kibasszon veled.

– Tudom – felelte Clay. De tudott még valami mást is: amit a lány mondott a Harvard hangján, az nagyon is elképzelhető. – Tudod, min rágódom?

Tom a fejét rázta.

– Amikor kicsi volt, három-négy éves – Sharon és én Johnny-Gee-nek becéztük –, mindig rohant hozzánk, ha megszólalt a telefon. Azt kiabálta: „Fo-fo nekem?” Teljesen kész voltunk tőle. És ha a nagyi volt, vagy a papóka, akkor azt mondtuk: „Fo-fo neked!”, és nyújtottuk neki a kagylót. Máig emlékszem, milyen nagynak látszott az a kurva kagyló abban az apró kézben… és az arca mellett…

– Hagyd abba, Clay.

– És most… most… – Nem bírta folytatni. Nem kellett.

– Srácok! – kiáltott Jordan halálos rémülettel. – Siessetek!

Visszamentek Alice-hoz, akit feldobott a földről a görcs. Gerince kemény, reszkető ívbe feszült. Megmaradt szeme kidülledt üregéből; a szája sarka legörbült. Hirtelen elernyedt. Egy nevet mondott, ami nekik semmit nem jelentett – Henry – azután még egyszer megszorította a cipőcskét. Majd az ujjai is elernyedtek, és a kiscipő kicsúszott a kezéből. Egyet sóhajtott, és egy utolsó, nagyon vékony, fehér felhőcske távozott szétnyílt ajkai közül.

Jordan Clayről Tomra nézett, aztán vissza Clayre. – Most ő…

– Igen – felelte Clay.

Jordan könnyekben tört ki. Clay hagyott néhány másodpercet Alice-nak, hogy a sápadó csillagokat nézze, azután tenyere élével lezárta a szemét.

19

Nem messze az almáskerttől volt egy tanya. Az egyik színben találtak ásót, és a lányt, kezében a kis cipővel, eltemették az egyik almafa alá. Megegyeztek benne, hogy Alice is magával akarná vinni a cipőcskét. Jordan kérésére Tom ismét elmondta a negyvenedik zsoltárt, noha ez alkalommal alig bírta befejezni. Mindnyájan elmondták azt, amire Alice-szal kapcsolatban emlékeztek. A rögtönzött szertartásnak ennél a részénél egy csapat telefonember – elég kicsi falka – haladt el tőlük északra. Észrevették őket, de nem csináltak semmit. Ez a legkisebb mértékben sem lepte meg Clayt. Ők őrültek és érinthetetlenek… amit egész biztosan Lövész és Harold is megtanul a saját kárán.

A nappalt a tanyaházban aludták át, majd továbbmentek Kent Pond felé. Clay nem remélte többé, hogy ott, találja a fiát, de nem adta föl a reményt, hogy legalább üzenetet talál Johnnytól vagy Sharon-tól. A tudat, hogy a felesége él, elvehetne egy kicsit a bánatából, amely olyan nehéz, mint egy ólommal bélelt köpeny

KENT POND

1

Régi háza – az a ház, ahol Johnny és Sharon élt a Lüktetés idején – a Livery Lane-en állt, két sarokkal északra a Kent Pond központját jelző, halott közlekedési lámpától. Olyasfajta hely volt ez, amelyet az ingatlanhirdetések „beköltözhetőként” vagy „első otthonként” jellemeznek. Clay és Sharon azon vicceltek – még a válás előtt –, hogy az ő „első otthonuk” valószínűleg a „nyugdíjas otthonuk” is lesz. Amikor az asszony állapotos lett, megbeszélték, hogy a gyerek az Olivia nevet kapja, ha kiderül róla, hogy lány. Akkor, mondta az asszony, Liwie-nek becézhetik a Livery Lane után. Mekkorát nevettek!

Clay, Tom és Jordan – a sápadt, gondolataiba merült, néma Jordan, aki mostanában csak akkor válaszolt kérdésre, ha másodszor vagy akár harmadszor is föltették – megérkezett a Fő utca és a Livery Lane kereszteződéséhez. Éppen elmúlt éjfél, október második hetének egy szeles éjszakáján. Clay vadul bámulta a stoptáblát régi utcájának sarkán, ahol az utóbbi négy hónapban csupán látogatóként fordult elő. Még mindig rajta volt a festékszórós NUKLEÁRIS HATALOM felirat, mint akkor, amikor elindult Bostonba. STOP… NUKLEÁRIS HATALOM. STOP… NUKLEÁRIS HATALOM. Valahogy nem talált értelmet benne. Nem a *jelentéséről* volt szó, az elég világos, valakinek a politikai meggyőződése (ha utánanéz, valószínűleg ugyanezt találja minden stoptáblán szerte a városban, talán még Springvale-ben és Actonban is), de hogyan jelenthetett valamit egy olyan világban, amely megváltozott? Ezt nem értette. Úgy érezte, hogy ha elég kétségbeesetten mered a STOP… NUKLEÁRIS HATALOM szavakra, akkor megnyílik egy féreglyuk, valamiféle sci-fi időalagút, belevetheti magát a múltba, és meg nem történtté teheti mindezt. Ezt az egész sötétséget.

– Clay! – szólalt meg Tom. – Jól vagy?

– Ez az utcám – felelte Clay, mintha ez mindent megmagyarázna, azután öntudatlanul futni kezdett.

A Livery Lane zsákutca volt, a városnak ezen a részén minden utca a Kent's Hill oldalának ment neki, ami valójában egy lekopott hegység maradványa. Tölgyek lombja borult az utca fölé, és az úttest tele volt hullott levéllel, ami zörgött a lába alatt. Sok elakadt autó torlaszolta el az utat, kettő összeakasztotta a hűtőrácsát, mintha buzgó gépi csókban forrtak volna össze.

– Hova megy? – kérdezte mögötte Jordan. Clay utálta a hangjában bujkáló félelmet, de nem bírt megállni.

– Nincs semmi baja – felelte Tom. – Menjünk utána.

Clay kerülgette az elakadt autókat, zseblámpájának ugráló fénye a sötétet döfködte. Az egyik fénydöfés éppen Mr. Kretsky arcát érte. Mr. Kretsky mindig adott egy cukorkát Johnnynak, valahányszor lenyírta a haját, amikor Johnny még Johnny-Gee volt, emberke, aki azt kiabálta, hogy *fo-fo nekem,* amikor megcsörrent a készülék. Mr. Kretsky a járdán feküdt a saját háza előtt, félig elborította az avar, és úgy tűnt, nincs meg az orra.

Nem találhatom holtan. Ez a gondolat dobolt a fejében újra és újra. *Alice után nem. Nem szabad holtan találnom.* És ekkor gyűlöletes módon (de a stressz pillanataiban az elme szinte mindig igazat mond): *És ha egyiküket holtan kell találnom… Sharon legyen az.*

A házuk volt az utolsó baloldalt (erre mindig emlékeztette Sharont a kellő kísérteties nevetés kíséretében – még azután is, hogy ez a vicc meglehetősen elkopott), a felhajtó az átalakított, apró színig kapaszkodott, amelyben csak egy autó fért el. Clay már nem kapott levegőt, de nem lassított. Felrobogott a felhajtón, félrerúgta a leveleket, érezte, hogy fent jobboldalt beleszúr valami, rezes ízt érzett a szájpadlása hátsó részén, ahol valósággal reszelt a lélegzetvétel. Magasba emelte a lámpát, és bevilágított a garázsba.

Üres. A kérdés az, hogy ez jó, vagy rossz?

Megfordult, és látta, hogy lentről Tom és Jordan zseblámpájának bókoló fénye közeledik. Rávilágított a sajátjával a hátsó ajtóra. A szíve a torkában dobogott attól, amit látott. Fölrohant a veranda három lépcsőjén, megbotlott, csaknem átszakította a szúnyoghálót, hogy letépje az üvegre ragasztott üzenetet. Csak az egyik sarkát tartotta egy darab ragasztószalag; ha egy órával később jönnek, vagy csak fél órát késnek, a szüntelenül fújó éjszakai szél elsodorta volna a dombon át a messzeségbe. Meg tudta volna ölni a feleségét, hogy nem fordított rá több gondot, ez a fajta nemtörődömség jellemző *Sharonra,* de legalább…

Az üzenetet nem a felesége írta.

2

Jordan fölment a felhajtón, megállt a lépcső tövében, elemlámpája fényét Clayre irányította. Tom mögötte ügetett, nehezen vette a levegőt, és borzasztó zörgéssel lábalt az avarban. Megállt Jordan mellett, lámpája fényével megvilágította a Clay kezében levő, széjjelhajtogatott papírt, aztán a férfi megrendült arcáig csúsztatta a fényt.

– Elfeledkeztem az anyósom kurva cukorbajáról – mondta Clay, és odaadta nekik a papírdarabot, amelynek a sarka az ajtóra volt ragasztva. Tom és Jordan együtt olvasták.

Papa!

Bisztos tudod, hogy valami történt, remélem jól vagy & mekkapod ezt. Mitch Steinman és George Gendron velem vannak, az emberek megörülnek & azt gondoljuk, hogy a telefon az oka. Papa, itten nagyon rossz, ide jöttünk, mer féltem. Én össze fogom törni a magamét, még ha tévedek is, de nem tévettem, és a mama elvitte. Tudod, hogy nagyi beteg, és tudni akarta, mi van. Én nagyon megrémültem, valaki megölte Mr. Kretskyt. Mindenféle emberek halottak & bolondok, mint a horra filmekben, de ászt hallottuk, hogy az emberek (NORMALIS emberek), a városházán gyülekeznek, így odamegyünk. Talán a mama is ott lesz, de jézusom, nála van az én MOBILOM. Papa, ha jól vagy, KÉRLEK, GYERE ÉRTEM.

Fiad

John Gavin Riddell

Tom végigolvasta, aztán olyan szelíd tapintattal szólalt meg, ami jobban megrémítette Clayt, mint a legbaljósabb figyelmeztetés. – Ugye tudod, hogy azok az emberek, akik a városházán gyűltek össze, különböző utakon távoztak? Hat napja történt, és a világ közben szörnyű görcsökön esett át.

– Tudom – mondta Clay. A szeme égett, és érezte, hogy a hangja reszketni kezd. – És azt is tudom, hogy az anyja valószínűleg… – Vállat vont, és bizonytalan kézmozdulatot tett a sötét, szétesőfélben lévő világ irányába, amely avarral borított felhajtója mögött kezdődött. – De Tom, nekem akkor is el kell mennem a városházára, hogy megnézzem. Hagyhattak ott is üzenetet. Hagyhatott *ő* is üzenetet.

– Igen – helyeselt Tom. – Természetesen tedd meg. Ha odaérünk, eldönthetjük, hogyan tovább. – Ugyanazzal az ijesztő gyengédséggel beszélt. Clay már-már azt kívánta, inkább nevetne egyet, és valami olyasmit mondana, hogy: *Ereggy már, te szerencsétlen balek – igazából te sem gondolod, hogy viszontláthatod. Legyél már realista, baszki!*

Jordan másodszor is elolvasta a cédula szövegét, talán harmadszor és negyedszer is. Clay még a rettenet és a gyász mélyén is úgy érezte, mentegetnie kell Jordan előtt Johnny szerény nyelvtani és fogalmazási készségét, emlékeztetni kell Jordant, hogy a fia mindezt borzalmas stressz hatása alatt írta, a verandára kuporodva körmölte, miközben mellette álló barátja a lent tomboló káoszt figyelte.

Jordan most leeresztette a papírlapot, és megszólalt:

– Hogy néz ki a fiad?

Clay majdnem megkérdezte, miért érdekli, aztán úgy döntött, nem akarja tudni. Legalábbis

most még nem. – Johnny kis híján harminc centivel alacsonyabb nálad. Tömzsi. Sötétbarna a haja.

– Nem vézna. Nem szőke.

– Nem, ez úgy hangzik, mintha George barátja volna.

Jordan és Tom összenézett egy pillanatra. Komoly pillantás volt, de Clay megkönnyebbülést is látni vélt benne.

– Mi van? – kérdezte. – Mi az? Mondjátok el.

– Az utca másik oldalán – mondta Tom. – Te nem láttad, mert rohantál. Egy halott fiúcska fekszik három házzal lejjebb. Sovány, szőke, piros hátizsák…

– Az George Gendron – mondta Clay. George piros hátizsákját éppen olyan jól ismerte, mint Johnny kékjét, amelyre fényvisszaverő csíkok voltak ragasztva.

– Ő és Johnny együtt készítettek egy puritán várost a negyedikes történelemórára. Ötöst kaptak rá. George nem lehet halott. – Pedig úgyszólván bizonyosan az. Clay leült a verandára, amely ismerősen recsegett a súlya alatt, és eltakarta az arcát.

3

A városháza a Pond és a Mill Street kereszteződésénél állt, szemben a helyi parkkal és azzal az állóvízzel, amely a kisváros nevét adta. A parkoló csaknem üres volt, nem számítva az alkalmazottaknak fenntartott helyeket, mert a nagy, fehér, viktoriánus épülethez vezető két utcát eltorlaszolták a járművek. Az emberek olyan közel jöttek, ahogy tudtak, aztán az út további részét gyalog tették meg. A későn érkezettek, mint Clay, Tom és Jordan, csak keservesen bírtak haladni. Kétsaroknyira a városházától még a gyepen is autók álltak. Fél tucat ház leégett. Némelyik még füstölt.

Clay betakarta a kisfiú holttestét a Livery Lane-en – csakugyan Johnny barátja, George volt –, viszont semmit sem tehettek a rengeteg felpüffedt és oszló hullával, amelyekkel a városháza felé való keserves vánszorgásuk során találkoztak. Sok százan voltak, ám a sötétben Clay nem látott senki ismerőst. Bár ez nappal is így történt volna. A varjak szorgalmasan dolgoztak másfél hete.

Az agya egyre George Gendronon járt, aki hasmánt feküdt egy véres avarkupacon. Üzenetében John azt írta, hogy vele van George és Mitch, másik jó barátja, akit ebben az évben, hetedik osztályban ismert meg. Így hát akármi történt is George-dzsal, az csak azután eshetett meg, hogy Johnny fölragasztotta azt az üzenetet a szúnyoghálós ajtóra, és mindhárman elhagyták a Riddell-házat. És mivel George ott hevert a véres leveleken, Clay feltételezhette, hogy Johnny és Mitch élve távoztak a Livery Lane-ből.

A feltételezés természetesen csak fél tételezés, gondolta. *Alice Maxvell evangéliuma szerint, nyugodjék békében.*

Ez volt az igazság. George gyilkosa üldözhette őket is, és el is kaphatta valahol másutt. A Fő utcában, a Dugway Streeten, talán a szomszédos Laurel Way-ben. Lemészárolhatta őket svéd henteskéssel vagy két autóantennával…

Elérték a városháza parkolójának a szélét. Baloldalt egy kisteher állt, amelyik terepjárással próbálkozott, és elakadt egy mocsaras árokban alig ötméternyire egy hektárnyi civilizált és (nagyobbrészt kihalt) aszfalttól. Jobboldalt egy feltépett torkú nő hevert, akinek arcát fekete lyukakká és véres cafrangokká csipkedték a madarak. A fején még mindig ott volt egy Portland Tengeri Kutyák feliratú baseballsapka, a táskáját pedig a karjára fűzte.

A gyilkosokat nem érdekelte többé a pénz.

Összerázkódott, amikor Tom a vállára tette a kezét. – Ne gondolj most arra, ami történhetett.

– Honnan tudod…

– Nem kell gondolatolvasónak lenni. Ha megtalálod a fiad – valószínűleg nem fogod, de ha mégis –, biztosan elmeséli neked az egész történetet. Máskülönben meg… számít?

– Nem. Természetesen nem. De Tom… én ismertem George Gendront. A srácok néha Connecticutnak hívták, mert a családja onnan költözött ide. Hot dogot és fasírtot evett a hátsó udvarunkban. A papája átjött, és velem együtt nézte a Patriots meccseit.

– Tudom – felelte Tom. – Tudom. – Majd élesen rászólt Jordanra: – Ne bámuld, Jordan, nem fog fölkelni, hogy járjon.

Jordan nem törődött vele, a varjaktól kikezdett tetemet bámulta, amely a Tengeri Kutyák feliratú sapkát viselte. – A telefonemberek kezdenek törődni a sajátjaikkal, amint visszajutnak valamilyen alapszintű programhoz – mondta. – Még ha csak arról van is szó, hogy kihalásszák a lelátók alól, és a mocsárba hajítsák őket. Igyekeznek csinálni *valamit.* De velünk nem törődnek. A mieinket otthagyják rothadni, ahol meghaltak. – Clay és Tom felé fordult. – Nem számít, mit mondanak, vagy mit ígérnek, nem bízhatunk bennük! – mondta vadul. – *Nem bízhatunk* bennük, értitek?

– Tökéletesen egyetértek – felelte Tom.

Clay bólintott. – Én is.

Tom a városháza felé biccentett, ahol néhány tartós elemmel működő vészfény még pislákolt, beteges sárga izzással világítva meg az alkalmazottak autóit, amelyek máig ott álltak az avarkupacok között. – Menjünk be, nézzük meg, mit hagytak hátra.

– Igen, vágjunk bele – mondta Clay. Johnny elment, efelől nem voltak kétségei, ám énjének egy apró részecskéje, egy gyerekes, sose-add-föl rész továbbra is abban reménykedett, hogy egy „Papa!” kiáltást hall, és a fia ugrik a karjai közé, eleven lény, valódi súly ennek a lidércnyomásnak a közepén.

4

Abban a pillanatban tudták, hogy a városháza kihalt, amikor meglátták, amit a kettős ajtó szárnyaira festettek. *Az* elemmel működő vészvilágítás fakuló izzásában úgy néztek ki a hatalmas, hanyagul odamázolt vörös betűk, mint az alvadt vér:

KASHWAK-NO-FÒ

– Milyen messze van ide ez a Kashwak nevű hely? – kérdezte Tom.

Clay gondolkodott. – Kábé nyolcvan mérföld észak felé. Nagyobbrészt a 160-as úton kell menni, de egyszer valahol talán le kell térni a TR felé, nem is tudom.

Jordan megkérdezte: – Pontosan mi ez a TR?

– A TR-90 egy bejegyzetten terület. Néhány kis falucska, pár kőbánya és egy gagyi mikmak rezervátum észak felé, de az is leginkább erdőből, medvéből és szarvasból áll. – Megpróbálta kinyitni az ajtót, és sikerült. – Körülnézek. Nektek nem kell bejönnötök, ha nem akartok – van rá mentségetek.

– Nem, bemegyünk – mondta Tom. – Igaz, Jordan?

– Persze. – Jordan úgy sóhajtott föl, mint akire nehéz robot vár. Azután elmosolyodott. – Hé, villany! Ki tudja, mikor látunk ilyet még egyszer.

5

Johnny Riddell nem rohant elő egy sötét szobából, hogy az apja karjába vesse magát, de a városháza még mindig szaglott a főtt ételtől, amelyet gázsütőkön és hibacsikon készítettek el a Lüktetés után összegyűlt emberek. A nagyterem előtt, a hosszú faliújságra, ahol rendes

körülmények között a város ügyeivel és az elkövetkező eseményekkel kapcsolatos hirdetések lógtak, legalább kétszáz cédulát ragasztottak föl. Clay, aki a feszültségtől szinte zihált, olyan elmélyült figyelemmel tanulmányozta ezeket, mint a tudós, aki azt hiszi, hogy rálelt Mária Magdolna elveszett evangéliumára. Félt attól, amit találhat, és rettegett tőle, hogy nem találja. Tom és Jordan tapintatosan hátramaradt a központi tanácsteremben. Ez még mindig tele volt szórva a menekültek hulladékával, akik láthatólag sok éjszakát töltöttek itt, várva a megmentőkre, akik sosem érkeztek meg.

A fölragasztott üzenetekből Clay rájött, hogy a menekültek elhitték, miszerint a megmenekülésnél sokkal többre számíthatnak. Hittek benne, hogy a megváltás vár rájuk Kashwakban. Hogy miért éppen abban a városkában, amikor valószínűleg az egész TR-90 (az északi és nyugati kvadránsai bizonyosan) elérhetetlen a mobilok számára? E tekintetben nem voltak világosak az üzenetek. A legtöbben láthatólag feltételezték, hogy olvasóik megértik őket túlzott magyarázkodás nélkül; jellegzetes példája volt a „mindenki tudja, mindenki megy" esetének. Még a legértelmesebb levélíróknak is nehezükre esett megőrizniük a rémület és az ujjongás egyensúlyát; a legtöbb üzenet alig volt több annál, hogy *kövesd a Sárga Utat Kashwakba, ahol azonnal megváltanak.*

A tábla alsó negyedében, félig elrejtve Iris Nolan üzenetétől, akit Clay jól ismert (a kicsiny városi könyvtár önkéntes kezelője volt), észrevette fiának kanyargós írását, s azt gondolta, *Ó, hál' istennek, köszönöm, Uram, nagyon köszönöm.* Lehúzta a faliújságról vigyázva, nehogy elszakítsa.

Az üzeneten dátum is volt: okt. 3. Clay igyekezett emlékezni, hol is volt október harmadika éjszakáján, de nem sokra jutott. Talán Észak-Readingben a csűrben, vagy az Édesvölgy motelben, Methuen közelében? A csűrben lehetett, de nem volt benne teljesen biztos – minden összefolyt, és ha nagyon keményen törte a fejét, már-már úgy rémlett, hogy a férfi, akinek elemlámpák voltak a fején, azonos a fiatalemberrel, aki autóantennákkal hadakozott, Mr. Ricardi üvegszilánkot evett, úgy ölte meg magát, nem kötéllel, és Alice ette Tom kertjében a paradicsomot és az uborkát.

– Elég! – suttogta, és a följegyzésre összpontosított. Ebben kevesebb hiba akadt, és kicsit összeszedettebb volt az előzőnél, de nem lehetett nem érteni a szenvedést.

Okt. 3.

Drága papa!

Remélem, élsz még & megkapod ezt. Én & Mitch jól vagyunk, de Hughie Darden elkapta George-ot, asziszem meg is ölte. Én & Mitch gyorsabban futottunk. Úgy éresztem, hogy az én hibám, de Mitch aszmongya, honnan tudhattam volna, hogy ő is telefondilis, akkor meg nem az én hibám.

Van rosszabb is, papa. A mama is közzéjük tartozik, láttam ma az egyik „nyájban". (így hívják őket, nyáj.) Nem néz ki olyan rondán, mint némelyik, de tudom, ha előjöttem volna, akkor nem ismerne meg, és azonnal megölne, ahogy meg lát. HA MEGLÁTOD, NE HAGYD MAGAD BECSAPNI, SAJNÁLOM, DE EZ AZ IGASSÁG.

Holnap, vagy azután Kashwakba megyünk (északra van). Mitch mamája itt van, lexivesebben megölném, olyan pipás vagyok rá. Papa, tudom, hogy nincs mobilod, és mindenki tudja, hogy Kashwak biztonságos hely. Ha megtalálod ezt az üzenetet, KÉRLEK GYERE ÉRTEM.

Teljes Szívemből szeretlek.

Fiad,

John Gavin Riddell

Még a Sharonnal kapcsolatos híreket is nyugodtan fogadta, amíg el nem ért a *Teljes Szívemből szeretlek*-ig. Még ekkor is rendben lett volna minden, ha nincs ott az a nagy S. Megcsókolta tizenkét éves fia aláírását, a hirdetőtáblára nézett megbízhatatlan szemével – a tárgyak megduplázódtak, megháromszorozódtak, aztán reszketve szétfolytak –, és rekedten

fölkiáltott fájdalmában. Tom és Jordan odafutott hozzá.

– Mi baj, Clay? – kérdezte Tom – Mi történt? – Meglátta a papírt – vonalas sárga lap egy noteszből –, és kivette Clay kezéből. Gyorsan átfutották Jordannal.

– Kashwakba megyek – mondta rekedten Clay.

– Clay, ez valószínűleg nem egy király ötlet – szólalt meg Jordan óvatosan. – Tekintve, hogy mit csináltunk a Gaiten Akadémián.

– Nem érdekel. Kashwakba megyek. Megkeresem a fiamat.

6

A menekültek, akik Kent Pond városházáján leltek menedéket, jócskán hagytak maguk után tartalék élelmiszert, amikor feltehetően tömegesen elindultak a TR-90-be és Kashwakba. Clay, Tom és Jordan konzerv csirkesalátát evett állott kenyérrel, aztán desszertnek gyümölcssalátát.

Ahogy végeztek, Tom odahajolt Jordanhoz, és suttogott neki valamit. A fiú bólintott. Mindketten fölálltak. – Megbocsátasz néhány percre, Clay? Jordan és én kis megbeszélést tartunk.

Clay bólintott. Távollétükben fölbontott egy újabb adag gyümölcssalátát, és kilencedszer meg tizedszer is elolvasta Johnny levelét. Máris a legjobb úton volt ahhoz, hogy kívülről fújja. Nagyon jól emlékezett Alice halálára, most mégis úgy tűnt neki, hogy egy másik életben történt, és Clay Riddellnek egy másik változata volt ott. Egy korábbi vázlat.

Befejezte az evést, és éppen akkor tette el a levelet, amikor Tom és Jordan visszatért az előcsarnokból, ahol obligón kívüli beszélgetést tartottak, ahogy az ügyvédek nevezték abban az időben, azokban a napokban, amikor még *voltak* ügyvédek. Tom ismét átkarolta Jordan keskeny vállát. Egyikük sem látszott boldognak, de mindketten összeszedettek voltak.

– Clay – szólalt meg Tom –, megbeszéltük a dolgot és…

– Nem akartok velem jönni. Tökéletesen érthető. – Tudom, hogy a fiad meg minden, mégis… – mondta Jordan.

– És azt is, hogy csak ő maradt meg nekem. Az anyja… – Clay nevetése inkább humortalan ugatás volt. – Az anyja. *Sharon.* Ez igazán vicces. Én azon aggódtam, hogy Johnny őrül meg attól az istenverte kis piros csörgőkígyótól. Ha választhattam volna, hogy ki ússza meg, az anyjára tippeltem volna. – Kész, vége. Mintha egy falat akadt volna meg a torkán, és azzal fenyegetné, hogy elzárja a légcsövét. – És tudjátok, hogy érzem magam? Mintha megidéztem volna az ördögöt, hogy alkut kössek vele, és tényleg eljött volna értem.

Tom nem törődött vele. Amikor megszólalt, olyan óvatosan beszélt, mintha attól félt volna, hogy Clay felrobban, mint egy visszamaradt gyalogsági akna. – Gyűlölnek minket. Azzal kezdték, hogy mindenkit gyűlöltek, aztán továbbfejlődtek, és minket gyűlölnek. Akármi van is Kashwakban, ha az az ő ötletük, akkor nem lehet jó.

– Ha magasabb szintre installálják magukat, akkor elérhetik az élni és élni hagyni szintet – mondta Clay. Értelmetlen az egész, biztos, hogy a másik kettő is látja. Neki mennie *kell.*

– Kétlem – mondta Jordan. – Emlékszel még a vágóhídi csúszdára?

– Clay, mi normik vagyunk, ez az első fekete pontunk – mondta Tom. – Felgyújtottuk az egyik falkájukat. Ez a második és harmadik fekete pont egyszerre. Az élni és élni hagyni ránk nem érvényes.

– Miért lenne? – tette hozzá Jordan. – A Rongyos Ember azt mondja, hogy őrültek vagyunk.

– És érinthetetlenek – mondta Clay. – Úgyhogy nem lesz nekem semmi bajom.

Ezután már nem volt mit mondaniuk egymásnak.

7

Tom és Jordan úgy döntött, hogy nyugat felé indulnak, New Hampshire-en át Vermontba, hogy minél előbb a hátuk mögött – és a szemhatáron túl – legyen *KASHWAK NO-FO*. Clay azt mondta, hogy a 11-es út, amely Kent Pondnál derékszögben kanyarodik, neki és nekik is megfelel kiindulási pontnak. – Engem elvisz északra a 160-asra – mondta –, ti pedig követhetitek Laconiáig, amely New Hampshire közepén van. Nem teljesen egyenes út, de a fenébe is – nem siettek, igaz?

Jordan megdörgölte a szemét, azután hátrasimította a haját a homlokából. Ezt a mozdulatot Clay nagyon jól ismerte: a fáradtságot és a zavart jelezte. Hiányozni fog neki. Hiányozni fog Jordan. Tom pedig még jobban.

– Szeretném, ha Alice itt lehetne – szólalt meg Jordan. – Ő le tudna beszélni téged.

– Nem tudna – felelte Clay. Mégis teljes szívével kívánta, bár lenne rá esélye a lánynak. Teljes szívével kívánta, bár lenne esélye még nagyon sok dologra. Tizenöt év nem az a kor, amikor az emberek meghalnak.

– Jelenlegi terveid a *Julius Ccesar* negyedik felvonására emlékeztetnek – mondta Tom. – Az ötödikben mindenki a kardjába dől. – Éppen a Pond Streeten elakadt autókat kerülgették (néha át is másztak rajtuk). A városháza vészfényei lassan eltűntek mögöttük. Előttük a városközpontot jelző halott közlekedési lámpák himbálóztak a könnyű szellőben.

– Ne légy már ilyen kibaszott borúlátó – mondta Clay. Megfogadta, hogy nem fog bosszankodni – lehetőleg nem akart ilyen érzelmekkel elválni a barátaitól –, de eltökéltségét ugyancsak próbára tették.

– Bocsáss meg, nem tudok most vidámkodni – mondta Tom. Megállt egy JCT RT 11 2 MI feliratú tábla mellett. – És – lehetek őszinte? – túlságosan fáj elválni tőled.

– Sajnálom, Tom.

– Ha azt hinném, legalább egy az öthöz az esélyed, hogy találsz valami boldog befejezést a raktáron… a fenébe, egy az ötvenhez… mindegy, nem érdekes.

Tom rávilágított Jordanra a zseblámpájával. – És te? Van valami végső érved ezzel az őrülettel szemben?

Jordan gondolkodott, azután lassan megrázta a fejét. – Az Igazgató mondott nekem valamit egyszer – felelte. – Akarjátok hallani?

Tom gunyorosan tisztelgett a zseblámpával. A fény az Ioka védőtetejére esett, amely éppen Tom Hanks legújabb filmjét hirdette, majd a szomszédos gyógyszertárra. – Mondd.

– Azt mondta, hogy az elme számol, a lélek sóvárog, a szív pedig tudja, amit tud.

– Amen – mondta Clay. Nagyon halkan mondta. Keletnek tartottak a Market Streeten, amely két mérföldön át azonos volt az 19A országúttal. Az első mérföld után véget értek a járdák, elkezdődött a tanyavidék. A második mérföld végén egy második halott stoptábla következett, és egy felirat jelezte, hogy itt keresztezik a 11-es utat. Az útkereszteződésben három ember ült hálózsákba burkolózva. Clay azonnal megismerte egyiküket, amint rávetődött a zseblámpa fénye: egy hosszú, értelmes arcú, idősebb úriembert, aki deresedő haját lófarokba kötötte. A másik ember Miami Dolphins feliratú sapkája is ismerősnek tűnt. Ekkor Tom rászögezte lámpája fénysugarát a Mr. Lófarok melletti nőre, és azt mondta: – Maga.

Clay nem tudta volna megmondani, hogy a nő viseli-e a levágott ujjú Harley-Davidson pólót, mivel túlságosan magasra húzta a hálózsákot, de tudta, ha nincs rajta, akkor ott van a 11-es utat jelző tábla mellett, a csomagok egyikében. Ahogy azt is tudta, hogy az asszony terhes. Erről a kettőről álmodott a Suttogó Fenyők motelben, két éjszakával azelőtt, hogy Alice-t megölték. Álmodott róluk, ahogy állnak az emelvényeken, a lámpák alatt, a hosszú futballpályán.

A szürkülő hajú férfi fölállt, lecsúsztatta magáról a hálózsákot. Puskák is voltak náluk, de fölemelte a kezét, mutatva, hogy üres. Ugyanezt tette az asszony, és amikor a hálózsák a lába elé hullott, nem maradt kétség terhessége felől. A Dolphins-sapkát egy magas, negyvenes férfi viselte. Ő is fölemelte a kezét. Mindhárman így álltak néhány másodpercig a zseblámpák fényében, azután a szürke hajú férfi elővett egy fekete keretes szemüveget gyűrött inge mellzsebéből, és az orrára illesztette. Lélegzete fehér felhőként gomolygott a dermesztő éjszakai levegőben, és a 11-es országutat jelző tábla fölé emelkedett, amelyen nyilak mutattak nyugatnak és északnak.

– Lám, lám! – szólalt meg. – A Harvard Elnöke azt mondta, hogy valószínűleg erre jöttök, és itt is vagytok. Okos fickó a Harvard Elnöke, noha egy kicsit fiatal még a pozíciójához, és véleményem szerint szüksége lesz néhány plasztikai műtétre, mielőtt találkozna a lehetséges ajser donátorokkal.

– Maga kicsoda? – kérdezte Clay.

– Ne világíts a szemembe, fiatalember, és boldogan megmondom.

Tom és Jordan lejjebb engedték elemlámpáikat. Clay követte példájukat, ám egyik kezét Beth Nicker-son 45-ösének közelében tartotta.

– Daniel Hartwick a massachusettsi Haverhillből – mondta a deresedő úriember. – Az ifjú hölgy Denise Link, ugyancsak Haverhillből. Ez az úr pedig a jobbján Ray Huizenga a szomszéd városból, Groveland-ból.

– Örvendek – mondta Ray Huizenga. Mulatságos, kedves és ügyetlen mozdulattal kissé meghajolt. Clay keze eltávolodott a pisztoly agyától.

– De a nevünk nem számít többé – mondta Dániel Hartwick. – Az számít, amik vagyunk, legalábbis a telefonbolondok szempontjából. – Komolyan nézett rájuk. – Őrültek vagyunk. Akárcsak ti.

8

Denise és Ray összecsaptak valami ételt a gázfőzőn („Ez a dobozos kolbász nem túl pocsék, ha az ember egy kicsit megfőzi”, mondta Ray), és közben beszélgettek – főképpen Dan beszélt. Azzal kezdte, hogy hajnali két óra húsz van, és háromkor vissza akarja vinni „vitéz kis csapatukat” az útra. Azt mondta, a lehető legmesszebb akarnak jutni virradatig, amikor a telefonbolondok mozgolódni kezdenek.

– Mert ők *nem* jönnek elő éjszaka – mondta. – Ennyi előnyünk van. Később, amikor majd a programozásuk befejeződik, vagy a befejezés *közelébe* ér, akkor talán képesek lesznek, de…

– Egyetért azzal, ami történik? – kérdezte Jordan. Alice halála óta először tűnt érdeklődőnek. Megragadta Dan karját. – Egyetért azzal, hogy újraprogramozzák őket, akár a számítógépeket, ha a merevlemezt…

– …letörlik, igen, igen. – Dan ezt úgy mondta, mintha a világ legközönségesebb dolga lenne.

– Maga valamiféle tudós volt? – kérdezte Tom. Dan rámosolygott. – Egy személyben voltam az egész szociológiai tanszék a haverhilli művészeti és műszaki főiskolán – mondta. – Ha a Harvard Elnökének van legrosszabb lidércnyomása, az én lehetek. Dan Hartwick, Denise Link és Ray Huizenga nem egy falkát pusztított el, hanem kettőt. Az elsőbe a haverhilli autóroncstelepen véletlenül botlottak bele, amikor féltucatnyian voltak a csapatban, és igyekeztek kijutni a városból. Ez két nappal a Lüktetés után történt, amikor a telefonemberek még telefonbolondok voltak, zavarodottak, akik ugyanúgy megölték egymást, mint a csellengő normálisokat. Ez az első kis falka alig hetvenöt fős volt, és benzint használtak velük szemben.

– Második alkalommal Nashuában dinamitot használtunk, amelyet egy építkezésről

kerítettünk – mesélte Denise. – Addigra elveszítettük Charlie-t, Ralphot és Arthurt. Ralph és Arthur egyszerűen a maguk útján mentek tovább. Charlie – szegény öreg Charlie szívrohamot kapott. Mindenesetre Ray tudta, hogyan szerelje föl a dinamitot, mivel útépítőknél dolgozott.

Ray, aki a gázfőzőnél guggolt, és a babot kavargatta a kolbász mellett, fölemelte szabad kezét, és intett.

– Ezután – folytatta Dan Hartwick – felbukkantak a Kashwak No-Fo jelzések. Ez tetszett, mi, Denni?

– Ja – bólintott Denise. – A szabadság földje. Hozzátok hasonlóan északnak fordultunk, amikor pedig megláttuk ezeket a jeleket, még jobban siettünk északnak. Én voltam az egyetlen, akinek nem tetszett feltétlenül az ötlet, mert elvesztettem a férjemet a Lüktetés alatt. Ezek a pöcsök az okai, hogy a srácom sosem ismerheti meg az apját. – Látta, hogy Clay megrezzen. – Bocs. Tudjuk, hogy a fiad Kashwakba ment.

Clay eltátotta a száját.

– Ó, persze – mondta Dan, és elvett egy tányért az ételt osztó Raytől. – Harvard Elnöke mindent tud, mindent lát, mindenkiről aktái vannak… legalábbis ezt akarja elhitetni velünk. – Jordanra kacsintott, és Jordan elvigyorodott.

– Dan rádumált – mondta Denise. – Valamilyen terrorista csoport – vagy talán csak két megvilágosodott kretén, akik egy garázsban bütykölnek – indította el ezt az egészet, de senkinek nem volt fogalma róla, hogy idáig fajul. A telefonemberek csak eljátsszák a saját szerepüket. Nem ők a felelősek azért, hogy megőrültek, és most sem ők a felelősek azért, mert…

– Mert a csoport-imperatívusz markában vannak – mondta Tom. – Olyasmi ez, mint a vándorlás.

– Csoport-imperatívusz, de nem vándorlás – mondta Ray, és leült a saját tányérjával. – Dan azt mondja, pusztán a túlélésről van szó. Azt hiszem, igaza van. Akárhogy is, találnunk kell egy helyet, ahol nem ázunk meg. Értik?

– Az álmok azután kezdődtek, hogy megégettük az első nyájat – mondta Dan. – Erőteljes álmok. *Ecce homo, insanus* – ez nagyon harvardi. Azután, amikor megbombáztuk a nashuai nyájat, a Harvard Elnöke személyesen állított be ötszáz legjobb barátjával. – Gyorsan, elegánsan evett.

– És otthagyott néhány megolvadt bömbidobozt a küszöbötökön – mondta Clay.

– Volt benne olvadt – bólintott Denise. – Mi főleg darabokat és alkatrészeket kaptunk. – Elmosolyodott. Sápadtan. – Jó is volt. Drekk a zenei ízlésük.

– Ti Harvard Elnökének nevezitek, mi Rongyos Embernek – mondta Tom. Félretette a tányérját, és kinyitotta a táskáját. Beletúrt, és előhúzta a rajzot, amelyet Clay készített azon a napon, amikor az Igazgatónak meg kellett ölnie magát. Denise szeme elkerekedett. Odaadta a rajzot Ray Huizengának, aki füttyentett.

Utoljára Dan szemlélte meg, aztán új keletű tisztelettel nézett Tomra. – Ezt te rajzoltad?

Tom Clayre mutatott.

– Nagyon tehetséges vagy – mondta Dan.

– Végeztem egy tanfolyamot – mondta Clay. – Tanuljunk könnyen-gyorsan rajzolni. – Tomhoz fordult, aki a térképeiket is a hátizsákjában tartotta. – Mekkora a távolság Gaiten és Nashua között?

– Max harminc mérföld.

Clay bólintott, és Dan Hartwickhez fordult. – És beszélt is hozzád? Ez a vörös csuklyás pofa?

Dan Denise-re nézett, de az asszony nem állta a pillantását. Ray visszafordult a kis főzőhöz – feltehetőleg azért, hogy elzárja és elcsomagolja –, és Clay megértette. – Melyikőtökön *keresztül* beszélt?

– Rajtam keresztül – felelte Dan.

– Borzalmas.

– Próbáltad?

– Igen. Megakadályozhatod, hogy megtörténjen de akkor nem tudod meg, mi jár a fejében. Mit gondolsz, azért csinálja, hogy megmutassa, milyen erős?

– Valószínűleg – felelte Dan –, de nem hiszem, hogy ez minden. Nem hiszem, hogy képesek beszélni Hangot adni tudnak, és biztosan gondolkodnak – noha nem úgy, mint valaha, borzalmas tévedés azt képzelni, hogy emberi gondolataik vannak –, de azt nem hiszem, hogy szavakban tudnának beszélni.

– Egyelőre – jegyezte meg Jordan.

– Egyelőre – helyeselt Dan. Az órájára nézett, aminek hatására Clay is megnézte a magáét. Már háromnegyed három volt.

– Azt mondta nekünk, hogy menjünk északra – mondta Ray. – Ő említette Kashwak No-Fo-t is. Azt mondta, vége a nyájégető napjainknak, mert őröket állítanak föl…

– Igen, láttunk néhányat Rochesterben – mondta Tom.

– És ti is láttatok egy csomó Kashwak No-Fo jelet.

Bólintottak.

– Tisztán szociológusként vizsgálni kezdtem ezeket a jeleket – mondta Dan. – Nem azt, hogyan kezdődött – biztos vagyok benne, hogy az első No-Fo jeleket nem sokkal a Lüktetés után a túlélők festettek föl, akik úgy vélték, az ilyen helyek, amelyeket nem fed le a mobilhálózat, a lehető legjobb helyek a világon, ahova menni lehet. Az ütött szöget a fejembe, hogy az ötlet – és a feliratok – miként terjedtek szét ilyen gyorsan egy végzetesen széttöredezett társadalomban, ahol a kommunikáció minden normális formája – leszámítva természetesen a szóbeszédet – tönkrement. A válasz világosnak látszott, amennyiben az ember elfogadja, hogy a távközlés *új* formája lépett a képbe, amely azonban egyetlen csoport kiváltsága.

– Telepátia. – Jordan csaknem suttogva ejtette ki. – *Ők.* A telefonemberek. Ők akarják, hogy északra, Kashwakba menjünk. – Rémülten nézett Clayre. – Ez tényleg egy rohadt mészárszéki csúszda. Clay, nem mehetsz oda! Az egész a Rongyos Ember ötlete!

Mielőtt Clay válaszolhatott volna, ismét megszólalt Dan Hartwick. Egy tanár ösztönös feltételezésével tette: az oktatás az ő feladata, a félbeszakítás az ő joga.

– Attól tartok, ezt gyorsra kell fognom, sajnálom. Valamit meg kell mutatnunk nektek – Harvard Elnöke *követelte,* hogy mutassuk meg nektek…

– Az álmaitokban, vagy személyesen? – kérdezte Tom.

– Az álmainkban – felelte halkan Denise. – Csak egyszer láttuk személyesen azóta, hogy felégettük a nashuai nyájat, és akkor is távolról.

– Ellenőrzött minket – mondta Ray. – Azt hiszem, erről volt szó.

Dan bosszankodó béketűréssel várta, hogy a beszélgetés befejeződjön. Amikor megtörtént, folytatta. – Teljesíteni akarjuk a küldetést, mivel az utunkba esik…

– Akkor hát északnak tartotok? – Ez alkalommal Clay szakította félbe.

Dan, aki még bosszúsabbnak látszott, újabb pillantást vetett az órájára. – Ha közelebbről megnézed az útjelző táblát, látni fogod, hogy választást enged. Az a szándékunk, hogy nyugat felé megyünk, nem északnak.

– Nagyon helyesen – dörmögte Ray. – Lehet, hogy hülye vagyok, de őrült nem.

– Amit megmutatok nektek, az sokkal inkább a mi Céljainkat szolgálja, mint az övékét – mondta Dan. – Mellesleg amikor azt mondjuk, hogy Harvard Elnöke vagy a Rongyos Ember, ha így jobban tetszik –, szegélyesen jelenik meg, az valószínűleg tévedés. Talán súlyos. Igazából nem több egy állábnál, amelyet a csoportos tudat, a szuperfalka akkor bocsát ki, amikor közönséges normikkal, vagy hozzánk hasonló, különleges, eszelős normikkal van dolga. Elméletem szerint mostanában szuperfalkák alakulnak világszerte, és mindegyik kinyújthat egy ilyen állábat. Talán nem is egyet. De ne kövessétek el azt a hibát, hogy amikor

a Rongyos Emberetekkel találkoztok, úgy gondolkozzatok, hogy *valóban* emberrel álltok szóba. A falkával beszéltek.

– Miért nem mutatjátok meg, amit a Rongyos Ember meg akar mutatni? – kérdezte Clay. Mindent megtett, hogy a hangja nyugodt maradjon. Az elméje zúgott. Az egyetlen tiszta gondolat az volt benne, hogy amennyiben sikerül utolérnie Johnnyt, mielőtt a fia elérné Kashwakot – akármi legyen is ott –, akkor még van rá esélye, hogy megmentse. Az ésszerűség azt sugallta, hogy Johnny máris Kashwakban van, de egy másik hang (és ez sem volt teljesen ésszerűtlen) azt mondta, hogy valami feltartóztathatta Johnnyt és a csoportot, amellyel utazott. Vagy megijedhettek. Ez is lehetséges. Még az is lehet, hogy ami odafent történik a TR-90-ben, az nem lesz rosszabb a szegregációnál; a telefonemberek csupán egy rezervátumot csinálnak a normiknak. Végső soron minden arra megy vissza, amit Jordan mondott Ardai igazgatót idézve: az elme fontolgat, a lélek pedig sóvárog.

– Gyertek – mondta Dan. – Nincs messze. – Elemlámpát vett elő, és a lába elé világítva elindult az északi 11-es út padkáján.

– Bocs, hogy nem megyek – mondta Denise. – Már láttam. Egyszer elég volt.

– Azt hiszem, ezzel bizonyos értelemben a kedvetekre akartak tenni – mondta Dan. – Természetesen ugyanakkor az a célja, hogy hangsúlyozza a tényt – kis csoportom számára éppúgy, mint számotokra –, miszerint a telefonemberek kezében van a hatalom, nekik kell engedelmeskedni. – Megállt. – Itt vagyunk; ebben az álomüzenetben Harvard Elnöke gondoskodott róla, hogy mindnyájan lássuk a kutyát, és ne menjünk más házhoz. – Az elemlámpa fénye egy út menti postaládát világított meg, amelynek egy skót juhászt festettek az oldalára. – Sajnálom, Jordan, hogy látnod kell, de valószínűleg jobb, ha tudod, mivel van dolgod. – Magasabbra emelte elemlámpáját. Ray is odavilágított, ahova Dan: egy szerény, emeletes faház homlokzatára, amely takarosan csücsült egy zsebkendőnyi gyepen.

Lövészt keresztre feszítették a nappali ablaka és a bejárat között. Nem volt rajta más, csak egy véres bokszeralsó. Kezéből, lábából, alkarjából és térdéből akkora szögek álltak ki, hogy sínszögnek is megtették volna. *Talán azok is,* gondolta Clay. A Lövész előtt szétvetett lábbal ült Harold. Akárcsak Alice, amikor megismerték, ő is vörös szakállkát viselt, de nem az orra vére festette. Az üvegcserép, amellyel elvágta a saját torkát, miután a haverját keresztre feszítette, még mindig ott csillogott a kezében.

A Lövész nyakában hurok lógott, arról egy kartonpapír, amelyre három szót körmöltek sötét nagybetűkkel: **JUSTITIA EST COMMODATUM.**

9

– Amennyiben nem értenétek latinul – kezdte Dan Hartwick.

– Éppen elégre emlékszem a gimnáziumból, hogy elolvashassam – mondta Tom. – „Igazság tétetett”. Ezt azért kapták, mert megölték Alice-t. Amiért meg merték érinteni az érinthetetleneket.

– Igazad van – helyeselt Dan, és lekapcsolta a lámpáját. Ray követte a példáját. – Arra is alkalmas, hogy figyelmeztessen másokat. Es nem *ők* ölték meg ezeket, noha bizonyosan megtehették volna.

– Tudjuk – mondta Clay. – Bosszút álltak Gaitenen, miután fölégettük a falkájukat.

– Ugyanezt tették Nashuában is – monda sötéten Ray. – Halálom napjáig emlékezni fogok a sikolyokra. Rohadtul borzalmas volt. Ez a szar is. – A ház sötét tömbje felé intett. – Rávették a kicsit, hogy keresztre feszítse a nagyot, a nagyot pedig, hogy tűrje. Aztán amikor végzett, rávették a kicsit, hogy vágja el a saját torkát.

– Mint az Igazgatót – mondta Jordan, és megfogta Clay kezét.

– Ez az elméjük ereje – mondta Ray. – Dan azt gondolja, hogy ez is része annak, amivel

felküldenek mindenkit Kashwakba, észak felé – meg talán annak is része, hogy *mi* észak felé fordulunk, holott azt mondtuk magunknak, csak nektek akarjuk megmutatni ezt, és rá akarunk beszélni titeket, hogy csapódjatok hozzánk. Értitek?

– A Rongyos Ember beszélt nektek a fiamról? – kérdezte Clay.

– Nem, de ha beszélt volna, bizonyosan azt mondja, hogy a többi normival van, és hogy te és ő boldogan találkoztok majd Kashwakban – felelte Dan. – Nézd, megfeledkezhetsz azokról az álmokról, amelyekben egy emelvényen állsz, miközben az Elnök közli az éljenző tömeggel, hogy őrült vagy, mondhatod, hogy nem végzed, nem végezheted így. Biztos vagyok benne, hogy mostanra minden boldogan végződő forgatókönyvet végigvettetek, leginkább azt, hogy Kashwakban és még ki tudja, hány mobiltelefonnal le nem fedett területen a normik afféle vadasparkokban élnek majd, olyan helyeken, ahol békén hagyják azokat, akik nem kaptak egy löketet a Lüktetésből. Én azt hiszem, sokkal valószínűbb hasonlat, amit ifjú barátotok mondott a mészárszéki csúszdáról, de még ha feltételezzük is, hogy a normikat békén hagyják ott, gondoljátok, hogy a telefonemberek megbocsátanak olyanoknak, mint mi? A nyájgyilkosoknak?

Claynek erre nem volt válasza.

A sötétben Dan ismét az órájára nézett. – Három óra múlt – mondta. – Menjünk vissza. Denise mostanra összecsomagolt. Eljött az idő, amikor vagy megválunk egymástól, vagy úgy döntünk, hogy együtt megyünk tovább.

De amikor arról beszélsz, hogy együtt megyünk tovább, egyúttal arra kérsz, hogy váljak meg a fiamtól, gondolta Clay. Ezt pedig sose tenné meg, hacsak meg nem tudja, hogy Johnny-Gee halott.

Vagy megváltozott.

10

– Hogyan reménykedhettek abban, hogy eljuttok nyugatra? – kérdezte Clay, amikor visszaértek a kereszteződést jelző táblához. – Az éjszaka még mindig a miénk lehet egy darabig, de a nappalok az övék, és látjátok, mire képesek.

– Majdnem biztos vagyok benne, hogy ki tudjuk tiltani őket a fejünktől, amikor ébren vagyunk – mondta Dan. – Belekerül némi erőfeszítésbe, de meg lehet tenni. Alhatunk felváltva, legalábbis egy darabig. Sok függ attól, hogy távol tudjuk-e tartani magunkat a nyájaktól.

– Ez azt jelenti, hogy amilyen gyorsan csak tudunk, el kell jutnunk New Hampshire nyugati részébe, onnan pedig Vermontba – mondta Ray. – Távol a beépített területektől. – Denise-re világított, aki a hálózsákok fölé hajolt. – Kész, drágám?

– Minden kész – mondta az asszony. – Csak szeretném, ha megengednéd, hogy én is vigyek valamit.

– Te a gyerekedet vidd – mondta gyengéden Ray.

– Az éppen elég. Itt is hagyhatjuk a hálózsákokat. – Vannak olyan helyek, ahol még vezetni is érdemes – szólalt meg Dan. – Ray szerint némelyik mellékút akár több tucat mérföldön át is tiszta. Vannak jó térképeink. – Fél térdre ereszkedett, vállára vetette a hátizsákját, közben halvány, keserű félmosollyal nézett Clayre. – Tudom, nem valami jók az esélyeink a nyájakkal szemben; nem vagyok hülye, ha esetleg erre gondolsz. De eltöröltük két nyájukat, sok százat megöltünk közülük, és nem akarom egy olyan emelvényen végezni.

– Valami más vár ránk – mondta Tom. Clay azon tűnődött, vajon tisztában van-e vele, hogy éppen most állt át Hartwick táborába. Valószínűleg. Tom egyáltalán nem ostoba. – Elve akarnak minket.

– Így van – helyeselt Dan. – De meg tudjuk csinálni. Ez az idő még korai nekik, Clay –

még csak szövik a hálót, és lefogadom, sok lyuk van rajta.

– A fenébe, még arra se képesek, hogy ruhát váltsanak! – mondta Denise. Clay csodálta az asszonyt. Ránézésre a hatodik hónapban járhatott – talán még előbbre –, de kemény kis teremtésnek látszott. Bár megismerhette volna Alice!

– Át tudunk csúszni – mondta Dan. – Vermontból vagy New Yorkból átmegyünk Kanadába. Öten többen vagyunk, mint hárman, de hat még több, mint öt – hárman alhatnak, hárman őrt állhatnak nappal, és leküzdhetik a telepátiát. Ez a mi kis nyájunk. Mit szólsz?

Clay lassan megcsóválta a fejét. – A fiam után megyek.

– Gondold meg, Clay! – mondta Tom. – Kérlek.

– Hagyjátok békén – mondta Jordan. – Már döntött. – Átnyalábolta Clayt, megölelte. – Remélem, megtalálod – mondta. – De még ha rálelsz is, azt hiszem, minket sosem találsz meg többé.

– Dehogynem – tiltakozott Clay. Megcsókolta a kisfiú arcát, azután fölállt. – Majd megkötözök egy telepatát, és iránytűként fogom használni. Talán éppen Rongyos Embert. – Tomhoz fordult, kezet nyújtott neki.

Tom nem fogadta el a kezet, hanem átkarolta Clayt. Előbb az egyik orcáját csókolta meg, azután a másikat. – Megmentetted az életemet – súgta Clay fülébe. A lélegzete forró volt és csiklandós. Arca horzsolta Clayét. – Hadd mentsem meg én is a tiédet. Gyere velünk.

– Nem tehetem, Tom. Mennem kell.

Tom hátrébb lépett, ránézett. – Tudom – mondta. – Tudom, hogy menned kell. – Megtörölte a szemét. – A nyavalyába, vacak vagyok, ha búcsúzni kell! Még attól a kurva macskámtól se tudtam elbúcsúzni!

11

Clay a kereszteződésben a táblánál állt, és figyelte, ahogy zsugorodnak a fényeik. Egyfolytában Jordan lámpáját nézte, az övé volt az utolsó, ami eltűnt. Egykét pillanatig magányosan fénylett az első nyugati domb tetején, egyetlen kis szikra a feketeségben, mintha Jordan megállt volna, hogy visszanézzen. Mintha integetett volna. Aztán ő is elment, és teljes lett a sötétség. Clay reszketeg-könnyesen felsóhajtott, azután vállára vette a hátizsákját, és elindult északnak a 11-es út földes padkáján. Háromnegyed négykor haladt át Észak-Berwick város határán, maga mögött hagyva Kent Pondot.

TELEFONOS BINGO

1

Semmi oka nem volt, hogy ne térjen vissza egy normálisabb életbe, és ne nappal utazzon; tudta, hogy a telefonemberek nem bántják. Törvényen kívüli volt, és éppen *ők* akarták, hogy menjen Kashwakba. A gond az volt, hogy hozzászokott az éjszakai léthez. *Nem is kell mar más, mint egy koporsó, meg egy köpeny, amelyet magamra tekerhetek, amikor belefekszem,* gondolta.

Amikor vörösen és hidegen pirkadni kezdett azon a napon, amikor elbúcsúzott Jordantól és Tomtól, éppen Springvale városka határában járt. Talált egy kis házat a springvale-i Favágómúzeum mellett, valószínűleg a gondnok kunyhója lehetett. Kényelmesnek látszott. Clay lefeszítette a mellékajtó lakatját, és bement. Örült, mert fafűtéses tűzhelyet és kézi szivattyút talált a konyhában. Volt egy takaros kamra mindennel fölszerelve, és még nem nyúltak hozzá a portyázok. Nagy tál zabkásával ünnepelte meg a szerencséjét, tejport használt hozzá, rengeteg cukrot tett bele, és a tetejét megszórta mazsolával.

A kamrában szárított szalonnát és tojást talált fóliacsomagolásban – olyan szépen sorakoztak a polcukon, mintha könyvek lennének. Megfőzött egy ilyen csomagot, a többit a hátizsákjába tömte. Sokkal jobb koszt volt, mint amire számított, és amikor a hátsó hálószobában lefeküdt, azonnal elaludt.

2

Hosszú sátrak sorakoztak az országút két oldalán. Ez nem a 11-es út volt a tanyáival, városkáival és nyílt mezőivel, amely mentén tizenöt mérföldenként álltak a benzinkúttal egybeépített vegyesboltok, hanem egy autósztráda valahol a nagy semmiben. Sűrű erdők vették körül, amelyek az út menti ároknál kezdődtek. Az emberek hosszú sorokban álltak a fehér záróvonal két oldalán.

Balra és jobbra, bömbölte egy hangszóró. *Balra és jobbra, két sorba.*

Kicsit úgy hangzott ez a fölerősített hang, mint a szerencsekerék kikiáltójáé az akroni állami vásárban, de ahogy Clay az út záróvonalán lépkedve közelebb ért, rájött, hogy csak a fejében bömböl a hangszóró. A Rongyos Ember hangja. Csak hát a Rongyos Ember mindössze – hogyan is hívta Dan? – álláb. És amit Clay hallott, az a falka hangja.

Balra és jobbra, két sorba, ez a helyes! Így kell csinálni!

Hol vagyok? Miért nem néz rám senki, miért nem kiáltja: „Hé, haver, ne tolakodj előre, várd ki a sorod”?

Előtte a két sor kétfelé ágazott, mint egy kereszteződésnél, az egyik a bal oldalon levő sátorba kanyarodott, a másik a jobb oldalon levőbe. Olyasfajta hosszú sátrak voltak, amelyeket a rendezvényszervezők állítanak föl, hogy a büfé árnyékot kapjon a forró délutánokon. Clay látta, hogy a sorok, mielőtt beléptek volna a sátrakba, tíz-tizenkét rövidebb szakaszra oszlanak. Úgy néztek ki, mint a rajongók, akik arra várnak, hogy érvényesítsék a jegyüket, és bemehessenek a koncertre.

Az út közepén, ott, ahol a kettős sor szétvált és jobbra-balra kanyarodott, maga a Rongyos Ember állt, ugyanabban a csuklyás pulóverben.

Jobbra és balra, hölgyeim és uraim! A szája nem mozgott. Fölspécizett telepátia volt, amit meghatványozott a falka ereje. *Csak mozogjanak! Mindenki lehetőséget kap, hogy felhívjon valakit, akit szeret, mielőtt belépne a no-fo övezetbe!*

Ez megdöbbentette Clayt, de a megdöbbenésben a régi tudás jött vissza, mint egy jó

poéntól, amit tíz vagy húsz éve hallottunk. – Hol van ez? – kérdezte a Rongyos Embertől. – Mit csinálsz? Mi az ördög folyik itt?

Ám a Rongyos Ember nem nézett rá, és Clay természetesen tudta, hogy miért. Ez ott történik, ahol a 160-as út belép Kashwakba, és ő álmában látogatja meg. Ami pedig azt illeti, hogy itt mi folyik…

Ez a telefonos bingó, gondolta. *Telefonos bingó, és azokban a sátrakban játsszák.*

Mozogjunk, hölgyeim és uraim!, sürgette őket a Rongyos Ember. *Még két óránk van naplementéig, és azt akarjuk, hogy önök közül minél többen átmenjenek az eljáráson, mielőtt takarodót fújnánk!*

Eljárás.

Tényleg álomban van?

Clay követte az út bal oldalán álló, pavilonforma sátor felé kanyarodó sort, noha tudta, mit fog látni, még mielőtt meglátta volna. Minden egyes rövidebb sor előtt egy telefonember állt, Lawrence Welk, Dean Martin és Debby Boone rajongóinak táborából. Amikor valakire rákerült a sor, a mocskos ruhájú telefonember, akit az elmúlt tizenegy nap élet-halál küzdelme gyakran a Rongyos Embernél is förtelmesebben eltorzított, egy mobiltelefont nyújtott át neki.

A Clayhez legközelebb eső férfi átvette a telefont, három számot ütött be, azután buzgón a füléhez szorította. – Halló! – szólt bele. – Halló, anyu? Anyu! Te… – Aztán elnémult. A tekintete kiürült, az arca elernyedt. A mobilt kissé eltartotta a fülétől. A közvetítő – Clay nem talált rá jobb szót – visszavette a telefont, meglökte a férfit, hogy induljon tovább, és intett a soron következőnek.

Balra és jobbra!, mondta a Rongyos Ember. *Mozogjanak!*

A pofa, aki a mamáját akarta fölhívni, kitámolygott a pavilonból. Clay látta, hogy a sátor mögött sok százan nyüzsögnek. Néha egyesek összeütköztek, ilyenkor esett egy kis lanyha pofozkodás. Amit össze sem lehetett hasonlítani a korábbival. Ugyanis…

Ugyanis a jel megváltozott.

Balra és jobbra, hölgyeim és uraim, mozogjanak, sokukkal szeretnénk végezni, mielőtt besötétedne!

Clay meglátta Johnnyt. Farmert viselt, a Little League-sapkáját és kedvenc Red Sox-pólóját, a hátán Tim Wakefield nevével és telefonszámával. Most ért az élvonalba. Két sor választotta el az apjától.

Clay rohant volna hozzá, de elálltak az útját. – Félre az utamból! – ordította, ám az előtte álló ember, aki idegesen toporgott, mint akinek sürgősen vécére kellene mennie, nem hallhatta. Ez csak egy álom volt, és mellesleg Clay normi – az ő esetében nem működik a telepátia.

A toporgó férfi és a mögötte álló nő közé vetette magát. Keresztülnyomakodott a soron is, arra összpontosítva, hogy Johnnyt elérje, nem érdekelte, hogy az emberek, akiket lökdös, anyagból vannak-e vagy sem. Éppen akkor ért Johnnyhoz, amikor egy asszony – növekvő borzalommal látta, hogy Mr. Scottoni menye az, állapotosan, de félszeműen – odaad a fiúnak egy Motorola mobilt.

Csak tárcsázd a 911-et, mondta mozdulatlan szájjal. *Minden hívás a 911-en át megy.*

– *Ne, Johnny, ne csináld!* – ordította Clay, és a telefonért kapott, miközben Johnny-Gee kezdte beütögetni a számot, amelyet azért tanítottak neki annak idején, hogy ezt hívja, baj esetén. – *Ne csináld!*

Johnny balra fordult, mintha el akarná takarni a telefont a terhes közvetítő egyetlen szemének tompa tekintete elől, és Clay mellényúlt. Valószínűleg semmiképpen sem tudta volna megállítani Johnnyt. Végtére is ez csak egy álom volt.

Johnny beütötte a számokat (három gombot benyomni nem tart sokáig), ujját a HÍVÁS gombra tette, és a füléhez tartotta a telefont. – Halló! Papa! Papa, ott vagy? Hallasz? Ha hallasz, kérlek, gyere é… – mivel elfordult, Clay csak a fél szemét látta, ám ennyi is elég volt,

hogy megfigyelhesse, mint alszik ki benne a fény. Johnny válla megroskadt. A telefont eltartotta a fülétől. Mr. Scottoni menye elvette tőle szurtos kezével, azután ridegen megbökte Johnny-Gee nyakát, hogy lépjen már be Kashwakba a többiekkel együtt, akik azért jöttek ide, mert biztonságot kerestek. Intett a következő embernek, hogy lépjen előre és telefonáljon.

Jobbra és balra, két sorba álljanak, mennydörgött Clay fejében a Rongyos Ember. Fia nevét sikoltva ébredt föl a múzeumi gondnok kunyhójában, miközben a késő délutáni napfény bevilágított az ablakon.

3

Éjfélre egy Észak-Shapleigh nevű kisvárosba ért. Addigra eleredt a csúf, hideg zápor, majdnem havas eső – az a fajta, amit Sharon „kásás esőnek" hívott. Közeledő motorok zaját hallotta, és lehúzódott az úttestről (még mindig a jó öreg 11-es út volt, nem az álom országútja), egy 7-Eleven üzlet aszfaltjára lépett. Amikor felbukkantak a fényszórók, és ezüst csíkokká tagolták a záport, két száguldó jelent meg egymás mellett, akik versenyeztek a sötétben. Őrület. Clay megállt egy benzinpuma mellett, nem egészen rejtőzve, de nem is úgy, hogy lássák. Figyelte, ahogy elrobogtak mellette, mint egy látomás az elmúlt világból, és közben lefröcskölték vízzel. Az egyik versengő jármű egy koros Corvette volt, de mivel csak egyetlen vészlámpa világított a benzinkút sarkán, lehetetlen volt teljes bizonyossággal megállapítani. A versenyzők elszáguldottak Észak-Shapleigh forgalomirányító rendszere (egy halott közlekedési lámpa) alatt, pillanatnyi neoncseresznyékké változtak, azután eltűntek.

Clay ismét arra gondolt: *Őrület.* És amikor visszatért az úttestre: *És pont te beszélsz őrületről!*

Igaz. Mivel a telefonos bingó álma *nem* álom volt, vagy nem egészen az. Ez biztos. A telefonemberek arra használják erősödő telepatikus képességeiket, hogy annyi falkagyilkost kövessenek vele, amennyit csak lehet. Logikus. Lehet, hogy gondjaik vannak olyan csoportokkal, mint Dan Hartwické, akik valóban harcolnak velük, bár kétséges, hogy igazi problémákat okoznának nekik. A helyzet az, hogy a telepátia fura módon olyan, mint egy telefon – úgy tűnik, mindkét irányban működik. Akkor pedig belőle… mi is lesz? Szellem a gépben? Valami ilyesmi. Fél szemüket rajta tudják tartani, de ő is *rajtuk tarthatja* a fél szemét. Legalábbis álmában. Az álmaikban.

Tényleg sátrak állnak Kashwak határában, ahol a normik felsorakoznak, hogy szétdurrantsák az agyukat? Clay szerint csakugyan ott állnak, Kashwakban éppúgy, mint a hasonló helyeken szerte az országban és a világon. Az üzlet mostanra lanyhulhatott, de az ellenőrző pontok – az *átváltozó-pontok* – még ott lehetnek.

A telefonemberek fölhasználják csoportos telepátiájukat, hogy a normikat odacsalogassák. Hogy álmaikkal rávegyék őket az indulásra. Ettől vajon agyafúrtnak, számítónak nevezhetjük a telefonembereket? Nem, amíg nem nevezzük okosnak a pókot, mert képes hálót szőni, vagy az aligátort ravasznak, mert képes mozdulatlanul heverni, hogy fatörzsnek tűnjön. Miközben északnak tartott a 11-es úton a 160-as irányába, amely elviszi Kashwakba, Clay azon töprengett, hogy a telepatikus jel, amelyet a telefonemberek kibocsátanak, olyan, mint egy halk szirénének (vagy lüktetés), amelynek legalább három üzenetet kell tartalmaznia.

Gyere, és biztonságban leszel – a túlélésért folytatott küzdelmed véget ér.

Gyere, és kedvedre élhetsz a saját helyeden.

Gyere, és beszélhetsz szeretteiddel.

Gyere. Igen. Ez a lényeg. És ha elég közel vagy, nincs több választásod. Bekebelez a telepátia és az álmod a biztonságról. Sorba álltál. Meghallgattad a Rongyos Embert, aki azt mondja, hogy mozogj, mindenki beszélhet valakivel, akit szeret, de sok embernek kell átesnie az eljáráson, mielőtt a nap lemenne, és bekapcsolnánk Bette Midiért, aki azt énekli: „A szél a

szárnyaim alatt”.

És hogyan folytathatják még akkor is, amikor a fények kialudtak, a városok leégtek, és a civilizáció elmerült egy véres pöcegödörben? Hogyan pótolhatják a sok millió telefonembert, akik elhullottak a kezdeti zavargásokban és az azokat követő falkavadászatokban? Azért folytathatják, mert a Lüktetésnek nincs vége. Valahol – abban az illegális laborban vagy a kretének garázsában – valamilyen kütyüt még mindig működtetnek az elemek, valamilyen modem még most is küldözgeti visító, eszelős jelét. Felküldi egy műholdra, amely körberepüli a Földet, vagy a mikrohullámú relétornyokra, amelyek acélövként szorítják a bolygót. És hova telefonálhatsz abban a tudatban, hogy fogadják is a hívásodat, még akkor is, ha csak egy elemmel működtetett masina válaszol?

Úgy látszik, a 911-es számra.

Csaknem bizonyosan ez történt Johnny-Gee-vel.

Tudta, hogy ez történt. Máris elkésett.

Akkor miért kutyagol továbbra is észak felé a szemerkélő sötétségben? Nem sokkal előtte van Newfield, ott elhagyja a 11-es utat, átmegy a 160-asra, elképzelése szerint nem kell túl nagy távot megtennie rajta, hogy véget érjenek azok a napok, amikor még elolvasta az országúti táblák jelzéseit (vagy bármi mást) – akkor mégis *miért?*

De tudta, miért, amint azt is, hogy a távoli reccsenés és a kurta, halk dudaszó, amit elölről hall az esős éjszakából, azt jelenti, hogy a versenyzők egyike megbánta, amiért elfogadta a kihívást. A szúnyoghálós ajtón hagyott cédula miatt indult el, amelyet alig egycentis ragasztószalag tartott, mire odaért, mert a többi leszakadt. A második üzenet miatt ment tovább, amelyet a városháza faliújságján talált, félig elrejtve az Iris Nolan húgának szóló reménykedő sorok alatt. A fia ugyanazt írta mindkét üzenetben, méghozzá nagybetűvel: KÉRLEK, GYERE ÉRTEM!

Arról lekésett, hogy megmentse Johnnyt, de talán még időben érkezik, hogy láthassa, és elmondhassa neki, mindent megpróbált. Talán még lesz ideje magához ölelni, még lesz ideje megtenni, mielőtt kényszerítik, hogy használja a telefont.

Ami az emelvényt illeti, és a sok ezer figyelő embert…

– Nincs is futballpálya Kashwakban – mondta.

Elméjében Jordan azt suttogta: *Ez* virtuális *stadion.*

Clay félrelökte. Kilökte agyából. A döntést meghozta. Természetesen őrültség volt, de ez egy őrült új világ, és ily módon tökéletes összhangba kerül vele.

4

Hajnali háromnegyed háromkor, fájós lábbal és a springvale-i gondnok kunyhójából csaklizott csuklyás viharkabát ellenére is ázottan megérkezett a 11-es és a 160-as kereszteződéséhez. Óriási dugó volt a keresztútnál, amelynek mostanra részévé lett a Corvette is, amely Észak-Shapleigh-ben elhúzott Clay mellett. A vezető feje és karja bal oldalon kilógott a csúnyán összenyomódott ablakból, és amikor Clay megemelte volna a fejét, hogy megnézze az arcát, él-e még, a felsőtest, béltekercset húzva, kizuhant a kövezetre. Clay egy telefonpóznáig tántorgott, hirtelen felforrósodott fejét nekinyomta a fának, és addig hányt, amíg volt benne valami.

A kereszteződés másik oldalán, ahol a 160-as út északnak fordult, a Newfield Kereskedelmi Állomás állt. Az ablakban a felirat CUKORKÁT, INDIÁN JUHARSZIRUPOT, KÉZMŰIPARI „MÜTYÜRKÉKET' ígért. Úgy tűnt, mintha az állomást kirabolták, majd szétverték volna, de menedéket jelentett az eső és az olyan alkalmi, váratlan borzalmak elől, mint amilyennel most találkozott. Bement, leült, lehajtotta a fejét, és így maradt, amíg meg nem szűnt az az érzése, hogy mindjárt elájul. Itt is voltak tetemek, érezte a

szagukat, de valaki, kettő kivételével, letakarta őket ponyvával, és legalább az a kettő se volt darabokban. Az állomás sörhűtőjét szétverték és kiürítették, az üdítőitalos szekrényt csak szétverték. Kivett egy gyömbérsört, és hosszú, lassú kortyokban megitta, közben megállt egy böffentésre. Egy idő után jobban érezte magát.

Nagyon hiányoztak a barátai. Egész éjszaka nem látott mást, csak ezt a kinti szerencsétlent és a másikat, akivel versenyzett, egyetlen menekültcsoportba sem botlott. Az egész éjszakát gondolatai társaságában töltötte. Talán az időjárás űzte fedett helyre a vándorlókat, vagy talán vége a vándorlás napjainak. Nincs is értelme, ha a telefonemberek átálltak a gyilkolásról a térítésre.

Rájött, hogy ma éjszaka egyáltalán nem hallotta azt, amit Alice *falkazenének* nevezett. Talán minden falka délebbre van innen, kivéve a nagyot (nagynak kell lennie), amely a Kashwaki Konverziót szervezi. Clay nem nagyon bánta; akármilyen egyedül volt is, valóságos ajándéknak tekintette, hogy megszabadult a „Remélem táncolsz”-tól, meg a „Nyári hely” feldolgozásától.

Elhatározta, hogy legföljebb még egy órát megy, azután keres egy lyukat, amelybe bemászhat. A hideg eső idegszaggató volt. Otthagyta a Newfield Kereskedelmi Állomást, tudatosan kerülve tekintetével az összetört Corvette-et és a mellette heverő, lucskos maradványokat.

5

Kevés híján virradatig gyalogolt, részben azért, mert az eső alábbhagyott, de főként azért, mert a 160-as út mentén nemigen akadt menedék, csak erdő. Azután fél öt tájban elhaladt egy golyó lyuggatta útjelző tábla mellett, amelyen az állt: ÖN BELÉPETT GURLEYVILLE, EGY BEJEGYZETLEN VÁROS TERÜLETÉRE. Nagyjából tíz perccel később elhaladt Gurleyville létezésének oka, a Gurleyville-i Kőbánya mellett, amelynek hatalmas gödrében pár kunyhó, földmunkagépek és egy garázs állt az összelyuggatott gránitfal tövében. Clay futólag arra gondolt, hogy az éjszakát az egyik szerszámoskunyhóban tölthetné, aztán úgy döntött, akad ennél különb hely, és továbbment. Még mindig nem látott vándorokat, és nem hallott falkazenét, még a távolból sem. Akár az utolsó élő ember is lehetett volna a Földön.

De nem ő volt az. Vagy tíz perccel azután, hogy a kőbányát maga mögött hagyta, fölért egy dombtetőre, és meglátott a mélyben egy városkát. Az első épület, amelyhez odaért, a Gurleyville-i Önkéntes Tűzoltóság laktanyája volt (NE FELEDKEZZ MEG A MINDENSZENTEKI VÉRES FUTAMRÓL, olvasta a bejárat melletti faliújságon – úgy tűnt, Springvale-től északra csak a nagybetűket ismerik). Két telefonember állt a parkolóban egymással szemközt egy siralmas, vén tartálykocsi előtt, amely akkor lehetett új, amikor véget ért a koreai háború.

Lassan Clay felé fordultak, amikor az elemlámpa kévéje rájuk vetült, de azután elfordultak, és ismét egymást nézték. Mindketten férfiak voltak, az egyik úgy huszonöt éves, a másik talán kétszer annyi. Semmi kétség, telefonemberek voltak. A ruhájuk mocskos volt, és csaknem leszakadt róluk. Az arcukon vágások, karcolások. A fiatalabbnak az egyik karja vállig összeégett. Az idősebbnek a bal szeme a felpüffedt hús valószínűleg elgennyesedett redőinek mélyéből villogott elő. De nem is a külsejük volt a legfontosabb. A legfontosabb az volt, amit Clay *magában* érzett: ugyanolyan nehéz volt lélegeznie, mint mikor Tommal bementek a gaiteni Citgo-kút irodájába a propánszállító teherkocsik kulcsaiért. Azt érezte, hogy valami hatalmas erő készülődik.

És *éjszaka* volt! A vastag felhők takarásában még csak ígérkezett a hajnal. Mit keresnek itt ezek a szivarok *éjszaka?*

Lekapcsolta az elemlámpát, előhúzta a Nickerson-féle 45-öst, és figyelte, mi történik.

Néhány másodpercig úgy gondolta, hogy semmi. A furcsa, lélegzetelállító érzés, a bekövetkező esemény közeledését jelző feszültség egyre nyúlt. Azután magas, sivító hangot hallott, mint mikor a fűrész pengéje rezeg a két tenyér között. Fölnézett, és látta, hogy a tűzoltóállomás előtt a villanyvezetékek olyan sebesen vibrálnak, hogy alig lehet látni őket.

– *Meennyé!* – Ez a fiatalabbik volt, aki mintha borzalmas erőfeszítéssel préselte volna ki magából ezt a szót. Clay ugrott egyet. Ha az ujja a revolver ravaszán lett volna, biztosan meghúzza. Ez nem *Aú* vagy *In* volt, hanem valódi szó. Úgy vélte, a fejében is hallotta, csak nagyon halkan. Mint a gyengülő visszhangot.

– *Te!…* Mész! – felelte az öregebb. Bő bermudasortot viselt, amelynek hatalmas barna folt volt az ülepén. Sár éppen úgy lehetett, mint szar. Ugyanolyan erőfeszítéssel beszélt, de Clay ez alkalommal nem hallott visszhangot a fejében. Paradox módon ettől még biztosabb lett benne, hogy korábban hallott.

Róla teljesen megfeledkeztek. Ebben az egyben biztos volt.

– Enyém! – mondta a fiatalember, ismét kiszorítva magából egy szót. A szó szoros értelmében kirázta magából. Egész teste rángott az erőfeszítéstől. Mögötte a tűzoltóállomás széles garázsajtajába foglalt apró ablakok üvege kirobbant a keretéből.

Hosszú szünet következett. Clay olyan megbabonázva figyelte őket, hogy először nem gondolt Johnnyra, amióta eljött Kent Pondból. Az idősebb férfi vadul gondolkodott, vadul *harcolt,* Clay szerint azért, mert szerette volna úgy kifejezni magát, mint azelőtt, hogy a Lüktetés elrabolta volna tőle a beszéd képességét.

A tűzoltóállomás tetején – amely alig volt több garázsnál – kurta *HÚÚÚÚ*-val megszólalt a sziréna, mintha az elektromosság kísértete futott volna át rajta. Az ódon tartálykocsi lámpái – a fényszórók és a vörös villogók – egy pillanatra fellobbantak, megvilágítva a két férfit, kis időre megriasztva árnyékukat.

– *Fenébe!* Mondod te! – sikerült kinyögnie az öregnek. Úgy köpködte a szavakat, mintha húsdarabokat köhögne ki.

– *Enyémottó!* – A fiatalabb már-már sikoltott, és Clay elméjében ugyanaz a hang azt súgta: *Enyém az autó.* Pofonegyszerű. Csoki helyett az ócska tartálykocsiért harcoltak. Csak éppen *éjszaka* történt – jó, a vége felé, de mégiscsak vaksötétben –, és már majdnem beszéltek. A fenébe, igenis *beszéltek!*

Ám úgy látszott, lejárt a szavak ideje. A fiatalember leszegte a fejét, rárontott az idősebbre, és mellbe fejelte. Az idősebb elterült. A fiatalember megbotlott a lábában, és térdre esett. – *Fenébe!* – kiáltotta.

– *Bazmeg!* – ordította a másik. Nem fért hozzá kétség. A *bazmeget* nem lehet félreérteni.

Feltápászkodtak, és egymástól két méterre ismét megálltak. Clay érezte a gyűlöletüket. A fejében volt; a szemgolyóját lökdöste, kifelé igyekezett.

A fiatalabb azt mondta: – Azó… *enyémottó!* – Clay fejében a fiatalember távoli hangja azt súgta: *Az ott az én autóm.*

Az idősebb férfi mély lélegzetet vett. Reszketve fölemelte sebhelyes karját. És fölemelte a középső ujját. – Ül. Bele! – mondta tökéletes tisztasággal.

Leszegték a fejüket, és egymásnak rontottak. Tompa puffanással találkozott a fejük, Clay megrándult a hangtól. Ez alkalommal a garázs minden ablaka kirobbant. A tetőre szerelt sziréna hosszú csatakiáltást hallatott, mielőtt bedöglött. Felvillantak à tűzoltóállomás neonlámpái, és legalább három másodpercig őrült fénnyel izzottak. Rövid időre felharsant Britney Spears: „Hoppá!… ismét megtettem!” Két vezeték pengve elpattant, és Clay elé hullott, aki sietve hátrált. Valószínűleg nem volt bennük áram, *nem lehetett,* mégis…

Az idősebb férfi térdre esett. Halántékából mindkét oldalon vér patakzott. – *Enyém autó!* – mondta jól érthetően, azután arcra zuhant.

A fiatalabb Clay felé fordult, mintha a győzelméhez keresne tanút. Mocskos haja alól ömlött a vér, megkerülte az orrát, majd egyesült a szájánál. Clay látta, hogy a tekintete

egyáltalán nem üres, hanem őrült, és megértette – hirtelen, feltétlenül és vitathatatlanul –, hogy ha ide vezet a ciklus, a fiát nem lehet megmenteni.

– *Enyémottó!* – sivította a fiatalember. – *Enyémottó, enyémottó!* – A tartálykocsi szirénája kurtán, vonítva felmordult, mintha helyeselne. – ENYÉMO…

Clay lelőtte, majd visszatette a tokjába a 45-öst. A fenébe is, gondolta, csak egyszer tudnak fölállítani az emelvényre. Mégis erősen reszketett, és amikor betört Gurleyville egyetlen moteljébe a város másik végén, hosszú ideig tartott, amíg el tudott aludni. Almában a Rongyos Ember helyett a fia látogatta meg, egy retkes, üres tekintetű gyerek, aki, mikor Clay a nevén szólította, annyit válaszolt, *„Menj fenébe, enyémottó!”*

6

Jóval sötétedés előtt ébredt ebből az álomból, de elege volt az alvásból, és úgy döntött, megy tovább. És amint elhagyja Gurleyville-t – már azt a keveset, amit még el lehetett hagyni –, autóval megy tovább. Semmi oka nem volt rá, hogy ne tegye; a 160-as út teljesen szabadnak tűnt, és valószínűleg akkor szabadult föl, amikor a 11-es kereszteződésénél olyan rondán egymásba mentek a kocsik. Ő csak nem vette észre a sötétben és esőben.

A Rongyos Ember és a barátai tisztították meg az utat, gondolta. *Természetesen ők voltak, ez itt a kurva marhacsúszda, amely a mészárszékre vezet. Mert én régi ügy vagyok. Szeretnék rám ütni a FIZETVE pecsétet, és bedugni az iratszekrénybe, amint lehetséges. Elég baj Tomnak, Jordannak és a másik háromnak. Találtak vajon elég mellékutat, hogy eljussanak New Hampshire közepére, és…*

Emelkedő tetejére érkezett, és gondolatainak sora azonnal megszakadt. Alatta az út közepén kis, sárga iskolabusz állt, oldalán a **MAINE-I TANKERÜLET 38 NEWFIELD** felirattal. Egy férfi és egy fiú támaszkodott a busznak. A férfi a barátság hanyag mozdulatával karolta át a fiú vállát, ezt Clay bárhol felismerte volna. Ahogy állt sóbálványként, mint aki nemigen hisz a szemének, újabb férfi kerülte meg a busz tömpe orrát. Hosszú, szürke haját lófarokba kötötte. Pólót viselő várandós asszony követte. Pólója nem Harley-fekete volt, hanem púderkék, de azért Denise volt az.

Jordan meglátta, és a nevét kiáltotta. Kibújt Tom karjaiból, és futni kezdett. Clay is futott feléje. Harminc méterrel az iskolabusz előtt találkoztak.

– Clay! – kiáltotta Jordan hisztérikus örömmel. – Hát tényleg te vagy az!

– Én bizony! – helyeselt Clay. Fölkapta Jordant és megcsókolta. Jordan nem Johnny volt; de Jordan is megfelelt, legalábbis egy időre. Megölelgette, azután letette, és nézte beesett arcát, látta szeme alatt a fáradtság sötét karikáit. – A mindenit, hogy kerültök ide?

Jordan arca elfelhősödött. – Nem tudtunk… illetve, csak álmodtunk…

Tom sietett feléjük. Ismét figyelmen kívül hagyta Clay kinyújtott kezét, inkább átölelte. – Hogy vagy, van Gogh? – kérdezte.

– Jól. Igazán öröm látni titeket, haverok, csak nem értem…

Tom rámosolygott. Egyszerre volt fáradt és kedves, a mosoly fehér zászlója. – A számítógép-fenomén azt igyekezett elmondani, hogy végül nem maradt választásunk. Gyere le a kis sárga buszhoz. Ray azt mondja, hogy ha az út szabad – és ebben biztos vagyok –, akkor napnyugtára Kashwakba érhetünk, még ha óránként harmincmérföldes sebességgel haladunk. Olvastad *A hegyi ház kísérteté*-t?

Clay zavartan rázta meg a fejét. – Láttam a filmet.

– Van benne egy sor, amelyik illik a jelenlegi helyzetre – „Az utazások végén találkoznak azok, akik szeretik egymást.” Úgy tűnik, a végén mégiscsak találkozom a fiaddal.

Leballagtak az iskolabuszhoz. Dan Hartwick kicsit reszkető kézzel odakínált egy doboz Altoidot Clay-nek. Jordanhoz és Tomhoz hasonlóan kimerültnek látszott. Clay úgy érezte

magát, mintha álmodna, miközben vett egyet. Világvége ide vagy oda, az Altoid jó erős volt.

– Hé, öreg! – mondta Ray. Az iskolabusz kormányánál ült, a Dolphins-sapka ellenzőjét hátrafordította, cigaretta füstölgött a kezében. Sápadtnak, nyúzot-tnak tűnt. Kibámult a szélvédőn, nem nézett Clayre.

– Hé, Ray, mizújs? – kérdezte Clay.

Ray kurtán elmosolyodott. – Mondjuk, ezt hallottam már néhányszor.

– Még szép, valószínűleg néhány százszor. Örülök, hogy látlak, bár tekintve a körülményeket, nem vagyok biztos benne, hogy ezt akarod hallani.

Ray még mindig a szélvédőt bámulva válaszolt: – Van valaki ott fent, akinek határozottan nem fogsz örülni.

Clay odanézett. Mindnyájan követték a példáját. Úgy negyedmérföldnyivel északabbra a 160-as út egy újabb dombtetőre ért. Ott állt a Rongyos Ember HARVARD feliratú szakadt pulóverében, amely piszkosabb volt, mint valaha, de még mindig izzott a szürke délutáni ég alatt. Talán ötven telefonember vette körül. Látta, hogy nézik. Fölemelte a kezét és intett nekik, kétszer jobbra, kétszer balra lendítve, mint amikor valaki letörli a szélvédőt. Azután megfordult és elindult a kíséretével *(a nyájacskájával,* gondolta Clay), amely V alakot vett fel mögötte. Hamarosan eltűntek szem elől.

FÉREG

1

Kicsivel odébb megálltak egy piknikezőhelyen. Senki sem volt túl éhes, de Clay legalább föltehette a kérdéseit. Ray egyáltalán nem evett, csak ült a kő tűzhely peremén a szélvédett oldalon, és hallgatagon dohányzott. Semmivel sem járult hozzá a társalgáshoz. Rendkívül csüggedtnek látszott.

– Úgy *gondoljuk,* hogy itt megállunk – mondta Dan, és a kis piknikezőre mutatott, amelyet a fenyves és az ősz színeibe öltözött lombhullatók határán alakítottak ki, patak csobogott végig rajta, és indult innen egy turistaút is, az elején tábla figyelmeztetett: **HA ELINDUL, VIGYEN TÉRKÉPET MAGÁVAL!** felirattal. – Valószínűleg azért álltunk meg itt, mert… – Jordanra nézett. – Jordan! Megmondanád *te,* hogy miért is álltunk meg itt? Úgy tűnik, a te érzékelésed a legtisztább.

– Igen – vágta rá Jordan. – Így van.

– Ja – mondta föl se nézve Ray. – Frankón itt vagyunk. – Rácsapott a tűzhely kövére, jegygyűrűje halkan megpendült. – Ez a lényeg. Ismét együtt vagyunk, ahogy ezek akarták.

– Nem értem – mondta Clay.

– Mi sem értjük pontosan – felelte Dan.

– Sokkal erősebbek, mint sejtettük – szólalt meg Tom. – Ennyit megértettem. – Levette a szemüvegét, és az ingével megpucolta. Fáradt, szórakozott mozdulat volt. Hat évvel látszott öregebbnek annál az embernél, akivel Clay Bostonban találkozott. – Belepiszkáltak az elménkbe. *Keményen.* Sosem volt esélyünk.

– Nagyon kifacsartnak tűntök – felelte Clay.

Denise elnevette magát. – Tényleg? Na, szóval, otthagytunk téged, és elindultunk a 11-esen nyugat felé. Addig mentünk, amíg virradni nem kezdett keleten. Úgy látszott, semmi értelme autót keríteni, mert az út tömve volt. Esetleg negyedmérföldnyi tiszta területet talált az ember, aztán…

– Tudom, torlaszok – mondta Clay.

– Ray azt mondta, ha egyszer nyugatnak tartunk, jobb, ha elmegyünk a Spaulding kereszteződésig, mi azonban úgy döntöttünk, hogy a napot ezen a bizonyos helyen töltjük, amelynek Szürkület motel volt a neve.

– Hallottam már róla – bólintott Clay. – A Vaughan erdő szélén van. Meglehetősen rossz a híre mifelénk.

– Igen? Jól van. – Az asszony vállat vont. – Így hát odamentünk, és a srác – Jordan – azt mondja: „A legjobb reggelit készítem el nektek, amit valaha ettetek.” Azt feleltük, álmodsz, öcsi – és kisül, hogy vicces módon pont erről van szó –, de *volt villany,* és Jordan tényleg hatalmas reggelit rittyentett. Mindent befaltunk. Valóságos karácsonyi reggeli volt. Igazat mondok?

Dan, Tom és Jordan bólintott. Ray a tűzhely mellett csak újabb cigarettára gyújtott.

Denise szerint valamennyien az ebédlőben ettek, amit Clay azért talált döbbenetesnek, mert bizonyosan tudta, hogy a Szürkületnek nincs ebédlője. Hírhedett szladi volt a Maine-New Hampshire-határon, amely a pletyka szerint csupán hideg zuhannyal és kemény pornóvideókkal kedveskedhetett a nyúlketrec szobák lakóinak.

A történet egyre hátborzongatóbb lett. Volt ott egy zenegép. Nem Lawrence Welket és Debby Boone-t játszott, hanem igazi kemény darabokat (köztük Donna Summer „Kemény darab”-ját), ők pedig, ahelyett hogy lefeküdtek volna, táncoltak – méghozzá szilajon – két-három órán át. Azután, mielőtt összeestek volna, faltak még egy hatalmasat, és ezúttal Denisenek jutott a séf sapkája. Utána végre összerogyhattak.

– És arról álmodtunk, hogy megyünk – mondta Dan riasztóan csüggedt keserűséggel. Ez nem ugyanaz az ember volt, akivel Clay két éjszakával előbb találkozott, aki azt mondta: *Úgyszólván bizonyos vagyok benne, hogy ki tudjuk tiltani őket a fejünktől, amikor ébren vagyunk,* és *meg tudjuk csinálni, nekik még korán van.* Halkan nevetett, de ebben semmi jókedv nem volt. – Öregem, álmodnunk *kellett* róla. Egész nap mentünk.

– Nem mindnyájan – szólalt meg Tom. – Nekem vezető-álmom is volt…

– Igen, vezettél – mondta halkan Jordan. – Csak egy órán át, de vezettél. Ez akkor volt, amikor mi azt álmodtuk, hogy abban a motelben alszunk. A Szürkületben. Én is álmodtam a vezetésről. Olyan volt, mint álom az álomban. Csak ez valóság volt.

– Látod? – Tom Clayre mosolygott, és beleborzolt Jordan bozontos üstökébe. – Valamilyen szinten Jordan mindent tudott.

– Virtuális valóság – mondta Jordan. – Ez volt az egész. Majdnem olyan, mint egy videojáték. És nem minden volt jó benne. – Északra nézett, arrafelé, ahol a Rongyos Ember eltűnt. Kashwak irányába. – Akkor lesz jobb, ha *ők* jobbá teszik.

– A szemétládák nem tudják csinálni sötétedés után – mondta Ray. – Le kell feküdniük a kibaszott ágyi-kójukba.

– Ahogy mi tettük este – mondta Dan. – Éppen ez volt a céljuk. Teljesen ki akartak meríteni, hogy ne találhassuk ki, mi folyik, még akkor se, amikor éjszaka kicsúszunk az ellenőrzésük alól. Nappal Harvard Elnöke mindig a közelünkben volt egy kiadós falkával. Ennek a mentális erőtere hozta létre azt, amit Jordan virtuális valóságnak nevez.

– Így kellett lennie – helyeselt Denise. – Ja. Mindez akkortájt történt, számítgatott Clay, amikor ő a múzeumi gondnok házában aludt.

– Nem csupán le akartak fárasztani – mondta Tom. – Még csak nem is az volt az egyetlen céljuk, hogy észak felé fordítsanak. Azt is akarták, hogy ismét együtt legyünk mindnyájan.

Az ötfős társaság egy lepusztult motelhez érkezett a 47-es út – a *maine-i* 47-es út – mentén, Great Worksnél valamivel délebbre. Iszonyú erővel nehezedett rájuk a kizökkentség, ahogyan Tom nevezte. A nem túl messziről hallatszó nyájzene sem segített. Mindnyájan érezték, mi történt, de Jordan volt az, aki szavakba foglalta, és ugyancsak ő mutatott rá a nyilvánvaló tényre: menekülési kísérletük kudarcba fulladt. Igen, kiosonhatnának a motelből, és ismét elindulhatnának nyugat felé, de vajon ez alkalommal meddig jutnának? Kimerültek. Ami még ennél is rosszabb, elcsüggedtek. Ugyancsak Jordan jegyezte meg, hogy a telefonemberek felállíthatnak az út mentén néhány normi kémet, akik megfigyelik az ő éjszakai mozgásukat.

– Ettünk – mondta Denise –, mert éppen olyan éhesek voltunk, mint amilyen fáradtak. Azután a valóságban is lefeküdtünk, és aludtunk reggelig.

– Én ébredtem elsőnek – mondta Tom. – Maga a Rongyos Ember állt az udvarban. Kissé meghajolt felém, és az útra mutatott. – Clay nagyon jól emlékezett erre a mozdulatra. *Az út a tiétek. Menjetek, induljatok el rajta.* – Lelőhettem volna – nálam volt Sir Speedy –, de mi jó származott volna belőle?

Clay a fejét rázta. Semmi.

Visszamentek az útra, először a 47-esre. Azután, mesélte Tom, úgy érezték, szellemileg bökdösik őket, hogy térjenek le egy jelzés nélküli erdei útra, amely délkelet felé kanyargott.

– Ma reggel nem voltak látomásaitok? – kérdezte Clay. – Semmiféle álom?

– Egyáltalán semmi – felelte Tom. – Tudták, hogy megértettük őket. Végtére is gondolatolvasók.

– Érzékelték, ahogy beadjuk a derekunkat – mondta Dan ugyanazon a legyőzött, keserű hangon. – Ray, nincs még egy cigarettád? Abbahagytam a dohányzást, de talán visszaszokom.

Ray szó nélkül adott neki egy doboz cigarettát.

– Mintha egy kéz lökdösne, csak éppen az agyadban – mondta Tom. – Egyáltalán nem kellemes. Olyan otrombán tolakodó érzés, amelyet meg sem próbálok leírni. És egész idő alatt éreztük a Rongyos Embert és falkáját, akik velünk együtt mozogtak. Néha láttunk belőlük

párat a fák között; a legtöbbször viszont nem.

– Szóval nem csak arról van szó, hogy most már korábban és később gyűlnek nyájba? – kérdezte Clay.

– Nem, minden változik – felelte Dan. – Jordannak van egy elmélete – érdekes, és néhány bizonyíték is alátámasztja. – Cigarettára gyújtott. Beszívta a füstöt. Köhögött. – A francba, tudtam, hogy volt valami okom, ami miatt abbahagytam. – Pillanatnyi szünet után folytatta: – Képesek lebegni. Levitálnak. Piszkosul kényelmes módja a közlekedésnek, amikor az út ennyire zsúfolt. Mintha lenne egy varázsszőnyeged.

Körülbelül egy mérföldet tettek meg a látszólag sehova sem tartó erdei úton, amikor az öt ember fölfedezett egy faházat és előtte egy kistehert. A kulcs benne volt. Ray vezetett; Tom és Jordan a platón utazott. Egyikük sem lepődött meg, amikor a favágóút ismét északnak kanyarodott. Mielőtt véget ért volna, a fejükbe ültetett navigációsugár egy másikra irányította őket, majd egy harmadikra, amely alig volt több elgazosodott csapásnál. Ez egy mocsárban ért véget, ahol a kisteher elakadt, de egyórányi sártaposás kivitte őket a 11-esre, valamivel délebbre attól a ponttól, ahol a 11-es a 160-assal találkozik.

– Két halott telefonember hevert ott – mondta Tom. – Friss. Leszakadt magasfeszültségű vezetékek, kidőlt oszlopok. A varjaknak megterítettek.

Clay gondolt rá, hogy elmondja nekik, mit látott a gurleyville-i tűzoltóállomásnál, aztán mégsem tette. Ha volt is valami köze a jelenlegi helyzethez, ő nem látta ezt a kapcsolatot. Mellesleg rengetegen vannak, akik nem egymással harcolnak, és ezek hajszolják Tomot és a többieket.

De nem ez az erő vezette el őket a kis, sárga buszhoz; Ray találta, amikor átkutatta a Newfield Kereskedelmi Állomást, miközben a többiek üdítőt kerítettek ugyanabból a hűtőből, ahonnan Clay is vett egyet. A buszt Ray az egyik hátsó ablakból pillantotta meg.

Azután már csak egyszer álltak meg, hogy tüzet rakjanak a gurleyville-i kőbányában, és valami meleget egyenek. A Newfield Kereskedelmi Állomáson új cipőkre is szert tettek – a sártaposás közben valamennyien térdig iszaposak lettek –, és pihentek egy órát. Bizonyára elhajtottak a gurleyville-i motelben ébredő Clay mellett, mert kevéssel később a bökdöső kéz megállította őket.

– És most itt vagyunk – mondta Tom. – Az ügy úgyszólván lezárult. – Egyik karjával végigsöpört földön-égen, a fákon. – Egy napon, fiam, mindez a tiéd lesz.

– Ez a lökdöső dolog eltávozott a fejemből, legalábbis egy időre – mondta Denise. – Ennek örülök. Az első nap volt a legrosszabb. Jordannak volt a legtisztább képe arról, hogy valami baj van, én azonban azt gondoltam, hogy mindnyájan… tudod, hogy nem vagyunk rendben.

– Igen – helyeselt Ray. Megdörgölte a tarkóját. – Olyan volt, mint egy gyerekmese, amelyben a madarak és a kígyók beszélgetnek. Ilyesmiket mondanak: „Te rendben vagy, nincs semmi bajod, ne is törődj vele, hogy a lábad mennyire fáradt, azért te hercig vagy.” Ezt a szót használták Lynnben, gyerekkoromban.

– „Lynn, Lynn, ott lakik a kín, ha a mennybe igyekszel, maraggy csak kinn” – kántálta Tom.

– Jó, te szektások közt nőttél föl – mondta Ray. – Mindenesetre a srác tudta, én is tudtam, asszem, mindnyájan rohadt jól tudtuk. Ha az embernek fél agya van, és mégis azt gondolja, hogy megúszhatja…

– Én hittem benne, ameddig hihettem, mert hinni akartam – mondta Dan –, de hogy valójában mi volt a helyzet? Sosem volt esélyünk. Más normiknak talán, de nekünk nem, mert nyájgyilkosok vagyunk. El akarnak kapni, akármi történjék velük.

– Mit gondoltok, mit tartogatnak nekünk? – kérdezte Clay.

– Ó, hát a halált – felelte Tom szinte közömbösen. – Legalább végre tisztességesen kialszom magam.

Clay agya végre hozzájutott néhány tényhez, és ezekbe kapaszkodott. A beszélgetés

korábbi szakaszában Dan azt mondta neki, hogy a falkák viselkedése változik, és Jordannak ezzel kapcsolatban van egy elmélete. Most pedig azt mondta: *akármi történjék velük.*

– Nem messze innen láttam két telefonembert, akik egymásnak ugrottak – mondta végül.

– Tényleg? – Dan hangjában nem sok érdeklődés volt.

– *Éjszaka* – tette hozzá. Most már mindnyájan ránéztek. – Egy tűzoltóautóért harcoltak. Mint két gyerek, akik találtak egy játékot. Némi telepátiát is éreztem körülöttük, de beszéltek egymással.

– Beszéltek? – kétkedett Denise. – Valódi szavakkal?

– Valódi szavakkal. Hol tisztábban, hol kevésbé tisztán, de határozottan szavakkal. Hány friss halottat láttatok? Csak azt a kettőt?

– Legalább tucatnyit, amióta ott ébredtünk föl, ahol ténylegesen voltunk. – A többiekre nézett. Tom, Denise és Jordan bólintottak. Ray vállat vont, és rágyújtott egy cigarettára. – De nehéz megmondani a halál okát. Lehet, hogy visszatér a tudatuk; ez beleillik Jordan elméletébe, noha a beszéd valahogy nem passzol. Lehet, hogy csupán azokat a holttesteket láttuk, amelyektől a nyájak szabadultak meg. Pillanatnyilag nekik nem a hullaeltakarítás a legfontosabb.

– *Mi* vagyunk nekik a legfontosabb, és nemsokára elindítanak – mondta Tom. – Nem hinném, hogy holnap előtt megkapnánk a… tudjátok, a nagy stadionos kezelést, de abban eléggé biztos vagyok, hogy sötétedés előtt Kashwakban akarnak látni.

– Jordan, hogy szól az elméleted? – kérdezte Clay. – Azt hiszem, féreg volt az eredeti programban – felelte Jordan.

– Nem értem – mondta Clay –, de ez természetes is. Számítógépből tudom használni a Wordot, az Adobe Illustratort és a MacMailt. Ezeken túl meglehetősen analfabéta vagyok. Johnnynak kellett végigkísérnie az egyedi programon, ha beindítottam a Macemet. – Még beszélni is fájt róla. Még jobban fájt arra emlékezni, ahogy Johnny keze rásimul az ő egeret tartó kezére.

– De azért tudod, mi az a számítógépféreg? – Valami, ami bemegy az ember számítógépébe, és szétcseszi az összes programot, ugye?

Jordan a szemét forgatta, de azért válaszolt: – Majdnem. Beássa magát, tönkreteszi a mappáidat, esetleg a merevlemezt is. Ha bejut a szoftverbe meg az anyagba, amelyet elküldesz, akár email-csatolmányként – márpedig megteszi –, akkor vírusként szétszóródhat. Néha a féregnek utódai is vannak. Maga a féreg egy mutáns, és néha az utódai tovább változnak. Érted?

– Értem.

– A Lüktetés egy számítógépes program volt, amelyet modem küldött ki – egyedül így működhetett. És ez a modem *még most is* küldi a programot. Csak éppen van benne egy féreg, és az egészet megrohasztja. Minden nappal jobban eltorzul. GIGO. Tudod, mi az?

– Még azt sem tudom, hogy lehet eljutni San Joséba – felelte Clay.

– Azt jelenti: „garbage in, garbage out: szemét be, szemét ki”. Úgy gondoljuk, hogy vannak ezek a konverziós pontok, ahol a telefonemberek átalakítják a normikat…

Claynek eszébe jutott az álma. – Ebben megelőztelek titeket.

– De most rossz programozást kapnak. Érted? Ennek van is értelme, mert a legújabb telefonemberek hullnak ki. Elsőnek. Verekednek, őrjöngnek, és holtan esnek össze.

– Nincs elég adatod ennek megállapítására – vágta rá Clay. Johnny jutott az eszébe.

Jordan ragyogó szeme kissé eltompult. – Ez igaz. – Aztán fölemelte az állát. – Viszont logikus. Ha a premissza helyes – ha van egy féreg, és az tényleg egyre mélyebbre ássa magát az eredeti programba –, akkor minden egyes bitje olyan logikus, mint a latin nyelv, amit ezek használnak. Az új telefonembereket újra programozzák, de most ez egy őrült, egyenetlen programozás. Megkapják a telepátiát, de még tudnak beszélni. Ezek…

– Jordan, *nem vonhatsz le* ilyen következtetést abból a kettőből, amit *én* láttam…

Jordan nem figyelt. Valójában magának beszélt. – Nem állnak össze nyájba, mint a többiek, nem olyan kizárólagosan, mert a csoportosulás parancsa tökéletlenül installálódott. Ehelyett… sokáig maradnak fönn, és korán kelnek. Az agressziót visszafordítják a saját fajtájuk ellen. És ha ez tovább romlik… hát nem látod? A *legújabb* telefonemberek lehetnek az elsők, akik elcsesződnek!

– Olyan ez, mint a *Világok háborúja* – szólt álmatagon Tom.

– He? – nézett rá Denise. – Nem láttam azt a filmet. Túlságosan ijesztőnek tűnt.

– A támadókat olyan mikrobák ölték meg, amelyeket a *mi* testünk simán kibír – mondta Tom. – Nem *lenne* költői igazságszolgáltatás, ha a telefonbolondokat egy számítógépes vírus ölné meg?

– Nekem megfelel az agresszió is – mondta Dan. – Hadd öljék meg egymást, egy nagy, látványos csatában.

Clay még mindig Johnnyra gondolt. Sharonra is, de főleg Johnnyra. Johnnyra, aki azt írta neki nagybetűkkel, hogy KÉRLEK, GYERE ÉRTEM, azután mindhárom nevét aláírta, mintha ez súlyt adna kérésének.

Megszólalt Ray Huizenga: – Nekünk már nem lesz belőle hasznunk, hacsak nem ma este történik. – Fölállt, nyújtózott. – Elég gyorsan lökdösnek minket előre. Valamit el kell intéznem, míg még van időm. El ne menjetek nélkülem.

– A busszal semmiképpen – mondta Tom, miközben Ray elindult a futóösvényen. – A kulcsok a zsebedben vannak.

– Mit fognak csinálni velünk? – kérdezte Clay. – Van erről valakinek valami fogalma?

Jordan vállat vont. – Lehet, hogy olyan lesz, mint egy zárt láncú tévés műsor, csak éppen más országrészek is részt vesznek benne. Talán az egész világ. A stadion mérete azt sugallja, hogy…

– És természetesen a latin is – tette hozzá Dan. – Ez egyfajta közös nyelv.

– Miért van szükségük rá? – kérdezte Clay. – Telepaták.

– De még mindig főleg szavakban gondolkodnak – mondta Tom. – Legalábbis mostanáig. Mindenesetre minket ki akarnak végezni, Clay. Jordan ezt gondolja, Dan és én úgyszintén.

– És én is – mondta Denise halk, rosszkedvű hangon, és megsimogatta gömbölyödő hasát.

Tom folytatta: – A latin több egyfajta közös nyelvnél. Az igazságszolgáltatás nyelve, és már láttuk, hogy így használják.

A Lövész és Harold. Igen. Clay biccentett.

– Jordannak van egy másik gondolata is – mondta Tom. – Meg kéne hallgatnod, Clay. Biztos, ami biztos. Jordan!

Jordan megrázta a fejét. – Nem bírom! Tom és Dan Hartwick összenézett.

– Mondja már el *valaki!* – mérgelődött Clay. – Az istenfáját!

Végül Jordan vállalta. – Mivel telepaták, tudják, hogy kiket szeretünk – mondta.

Clay valamilyen ijesztő tartalmat keresett ebben a kijelentésben, de nem talált. – És?

– Nekem van egy bátyám Providence-ben – mondta Tom. – Ha *közéjük* tartozik, akkor ő lesz a hóhérom. Már ha Jordannak igaza van.

– Nekem a húgom – mondta Dan Hartwick.

– Az emeleti felügyelőm – mondta Jordan. Nagyon sápadt volt. – Az, akinek megapixeles Nokiája van, amelyikről videót lehet letölteni.

– A férjem – mondta Denise, és sírva fakadt. – Hacsak meg nem halt. Imádkozom Istenhez, hogy halott legyen.

Clay egy pillanatig nem értette őket. Aztán arra gondolt: John? Az én Johnnym? Látta a Rongyos Embert, amint a feje fölött tartja a kezét, hallotta a Rongyos Ember ítéletét: – *Ecce homo – insanus* –, és látta a saját fiát, ahogy közeledik, hátrafordított ellenzőjű Little League-sapkájában, kedvenc Red Sox-trikó-jában, Tim Wakefield nevével és számával. Johnny, akit olyan kicsinek látnak a milliók, akik a nyáj ösztönnel fölspécizett telepátia csodájának

köszönhetően nézhetik.

A mosolygó kis Johnny-Gee. Akinek üres a keze.

A foga az egyetlen fegyvere.

3

A csöndet Ray törte meg, holott nem is volt jelen.

– Jesszus! – hallatszott a futóösvény felől. – *Bassza meg!* – Aztán. – Hé, Clay!

– Mi van? – szólt vissza Clay.

– Te egész életedben itt éltél, ugye? – Ray hangja nem úgy hangzott, mint egy boldog táborozóé. Clay a többiekre nézett, ők azonban értetlenül néztek rá vissza. Jordan vállat vont, és széttárta a tenyerét. Egy szívszorító pillanatig csak egy kiskamasz volt, és nem a Telefonháború menekültje.

– Hát… kicsit lejjebb laktam, de azért igen. – Fölállt. – Mi a hézag?

– Akkor tudod, hogy a mérges szömörce hogyan fest?

Denise közbe akart szólni, azután mindkét kezével eltakarta a száját.

– Igen – felelte Clay. Akaratlanul elmosolyodott. Pontosan tudta, hogy néz ki a növény, annak idején éppen elégszer figyelmeztette rá Johnnyt és a haverjait a hátsó udvarból.

– Akkor gyere ide, és nézd meg ezt! – mondta Ray. – De egyedül gyere! – Majdnem ugyanazzal a lélegzettel folytatta: – Denise, telepátia nélkül is tudom, hogy éppen vihogsz. Húzzál bőrt a fogaidra, leányzó!

Clay otthagyta a piknikezőhelyet, elhaladt a HA ELINDUL, VIGYEN TÉRKÉPET MAGÁVAL! felirat mellett, aztán átkelt a kis patakon. Az erdőben most minden szép volt, a lángoló színek összes árnyalata keveredett a fenyők egyszerű, sosem változó zöldjével. Úgy vélte (nem először), hogy ha férfiak és asszonyok tartoznak Istennek egy halállal, akkor van rosszabb évszak is, amikor ezt leróhatják.

Arra számított, hogy Rayt megoldott nadrágszíjjal vagy letolt nadrággal találja, ő azonban a fenyőtűk szőnyegén állt, és a nadrágszíja be volt csatolva. Ott, ahol állt, nem volt semmiféle bokor, se szömörce, se más. Sápadt volt, mint Alice, amikor átrohant Nickersonék nappalijába, hogy hányjon, a bőre halottfehér. Csak a szeme élt. Izzott az arcában.

– Gyere ide – mondta suttogva, mintha börtönudvaron lenne. Clay alig hallotta a patakcsobogás miatt. – Gyorsan. Nincs sok időnk.

– Ray, mi az ördög…

– Csak figyelj. Dan és Tom haverod túlságosan okoskodnak. Jordy szintén. Néha a gondolkodás csak útban van. Denise jobb, de ő terhes. Egy terhes nőben nem bízhatok. Így hát csak te maradsz, művész úr. Nem örülök neki, mert még mindig a fiadba kapaszkodsz, pedig neki annyi. A szívedben te is tudod. A fiadat kisütötték.

– Minden rendben van, fiúk? – kiáltotta Denise, és Clay még zsibbadtságában is kihallotta a mosolygást a hangjából.

– Ray, nem tudom, hogy mi…

– Nem, és ennek így is kell maradnia. Csak figyelj! Akármit akar a vörös csuklyás, az nem történhet meg, ha nem engeded. Ennyit kell tudnod.

Ray a nadrágja zsebébe nyúlt, és elővett egy mobiltelefont meg egy darab papírt. A telefon szürke volt a piszoktól, mintha élete nagyobb részét munkás környezetben töltötte volna.

– Tedd a zsebedbe. Amikor eljön az idő, hívd föl a cédulán levő számot. Tudni fogod az időt. Remélem, hogy tudni fogod.

Clay átvette a telefont. Megtarthatja vagy eldobhatja. A kis papírlap kicsúszott az ujjai közül.

– *Vedd föl!* – súgta Ray vadul.

Clay lehajolt, fölvette a papírlapot. Hat számot firkantottak rá. Az első három Maine állam irányítószáma volt. – Ray, ezek képesek a gondolatolvasásra! Ha ez nálam lesz…

Ray szája a vigyor szörnyű paródiájává torzult. – Bekukucskálnak a fejedbe és rájönnek, hogy egy kibaszott mobilra gondolsz! Mi más jutna az ember eszébe október óta? Már azoknak, akik még képesek gondolkodni?

Clay a piszkos, ütött-kopott telefont nézte. A tokot két DYMO szalag tartotta egyben. Az aljára azt írták: A GURLEYVILLE-I KŐBÁNYA TULAJDONA. NE VIDD EL.

– Tedd már be abba a kurva *zsebedbe!*

Nem a száj, hanem a kétségbeesett szempár parancsának engedelmeskedett. Kezdte a zsebébe gyömöszölni a telefont és a cédulát. Az ő farmerja szorosabb volt, mint Ray cejgnadrágja. Éppen lenézett, hogy kitágítsa a zseb száját, amikor Ray előrenyúlt és kikapta a tokból a 45-öst. Mire Clay fölnézett, Ray már az álla alá nyomta a csövet.

– A fiadnak teszel szívességet, Clay. Hidd el. Ez nem élet.

– Ray, ne!

Ray meghúzta a ravaszt. A vágott végű American Defender lekapta az egész tarkóját. Varjak reppentek föl a fákról a sűrűben. Clay nem is tudta, hogy ott vannak, most viszont telekárogták az őszi levegőt.

Túlordította őket.

4

Alig láttak neki, hogy ássanak a fenyők alatti puha, sötét földben egy sekély sírt, amikor a telefonemberek jelentkeztek a fejükben. Clay először érezte egyesített erejüket. Ahogy Tom mondta, olyan volt, mintha egy erős kéz lökdösne hátulról. De mintha mind a kéz, mind a hát a fejében lenne. Nem voltak szavak. Csak lökdösés.

– Hadd fejezzük be! – kiáltotta, és azonnal válaszolt is magának, kicsit magasabb hangon, amelyet azonnal felismert. – Nem. Indulás. Most.

– Csak öt perc! – felelte.

Ez alkalommal Denise lett a falka hangja. – Indulás. Most.

Tom belegurította Ray testét – a fejet belecsavarták a buszon talált fejtámasztakaróba – a lyukba, és némi földet rugdosott rá. Azután a halántékára szorította a kezét. Az arca eltorzult. – Jól van, jól van! – mondta, és rögtön válaszolt is magának. – Indulás. Most.

Visszamentek a piknikezőhelyre, Jordan vezette őket. Nagyon sápadt volt, bár Clay szerint korántsem annyira, mint amennyire Ray fehéredett el élete utolsó öt percében. Megközelítőleg sem. *Ez nem élet.* Ezek voltak az utolsó szavai.

Az út másik oldalán, a szemhatár két végéig nyúló, csaknem félmérföldes láncban álltak a telefonemberek. Négyszázan lehettek, de Clay nem látta köztük a Rongyos Embert. Ő nyilván elment, hogy előkészítse az utat a házába, ahol sok lakás vagyon.

És mindegyikben van egy telefon, gondolta Clay.

Miközben a kisbusz felé kutyagoltak, látta, hogy három telefonember kiválik a sorból. Ketten verekedni kezdtek, marcangolták egymást, szaggatták egymás ruháját, acsarogtak, talán szavakat is mondtak – Clay mintha a *kibaszott kurvát* hallotta volna, de lehet, hogy csak véletlenül egyeztek a szótagok. A harmadik egyszerűen megfordult és elindult a vonal mentén Newfield irányába.

– Helyes, lépj le, bakesz! – üvöltötte Denise hisztérikusan. – *Mindnyájan* lépjetek le!

De nem tették, és mielőtt a szökevény – ha egyáltalán az volt – dél felé eltűnt volna szem elől a 160-as út kanyarjában, egy idősebb, de atletikus telefonember egyszerűen kinyújtotta a karját, megragadta a gyalogló fejét, és oldalra rántotta. A szökevény a földre rogyott.

– Raynél vannak a kulcsok – mondta Dan fáradtan. Lófarka szétbomlott, a haja a vállára

lógott. – Valakinek vissza kell mennie és…

– Nálam vannak – mondta Clay. – És én vezetek. – Kinyitotta a kis busz oldalajtaját, és közben egyfolytában érezte a fejében a bökdösést és a lökdösést. Vér és por volt a kezén. A mobil súlyosan húzta a zsebét, és valami furcsa gondolata támadt: talán Ádám és Éva szakított néhány almát, mielőtt kiűzték őket az édenből. Hogy legyen egy kis falnivaló, amíg megjárják a hosszú és poros utat a hétszáz televíziós csatornáig és a londoni metróban elhelyezett hátizsákos bombákig. – Beszállás!

Tom rápillantott. – Nem kell ilyen rohadt vidáman beszélned, van Gogh.

– Miért nem? – kérdezte mosolyogva Clay. Kíváncsi volt, vajon az ő mosolya is olyannak tűnik-e, mint Rayé – olyan félelmetes, agonizáló, görcsös fintornak. – Legalább nem kell tovább hallgatnom a hülyeségeiteket. Mindenki a fedélzetre! A következő megálló Kashwak No-Fo.

De mielőtt bárki beszállhatott volna, el kellett dobniuk a fegyvereiket.

Ez nem mentális parancsra történt, nem is vette át az uralmat izmaik fölött valami hatalmasabb erő – Claynek nem kellett néznie, amint valami rákényszeríti a kezét, hogy kivegye a tokból a 45-öst. Ugy vélte, a telefonemberek erre nem képesek, legalábbis még nem; még a hasbeszélő trükköt is csak akkor dobhatják be, ha engedik nekik. Ehelyett valami viszketésfélét érzett a fejében, borzalmas, és elviselhetetlen viszketést.

– *Szűz Máriám!* – kiáltott fel fojtottan Denise, és villámgyorsan a földre dobta az övén viselt kis 22-est. Dan utánahajította a saját pisztolyát, majd a biztonság kedvéért a vadászkését is. A kés, pengével előre, csaknem az országút túlsó feléig repült, de egyetlen telefonember sem rezzent meg tőle.

Jordan a busz mellett ejtette a földre a pisztolyát. Azután vinnyogva és vakarózva beletúrt a hátizsákjába, és hozzátette Alice fegyverét. Tom Sir Speedytől vett búcsút.

Clay a busz mellett heverő többi fegyverre dobta a 45-öst. A Lüktetés óta két embernek hozott balszerencsét, így nem sajnálta olyan nagyon, hogy meg kell válnia tőle.

– Tessék – mondta. A figyelő szemeknek, mocskos arcoknak – a sok megcsonkított arcnak – beszélt, amelyek a túloldalról figyelték, de a Rongyos Embert látta maga előtt. – Ez minden. Elégedettek vagytok? – És azonnal válaszolt is a saját kérdésére. – Miért. Csinálta. Ó?

Clay nyelt egyet. Ezt nem kell tudniuk a telefonembereknek, Dan és a többiek is őt figyelték. Látta, hogy Jordan Tom övébe kapaszkodik, mintha félne Clay válaszától, ahogy egy kisgyerek fél a forgalmas országúton. Amelyiken teherautók dübörögnek.

– Azt mondta, ez nem élet, ahogy ti éltek – kezdte.

– Kikapta a pisztolyomat, és szétloccsantotta a fejét, mielőtt megakadályozhattam volna.

Csönd volt, csak a varjak károgtak. Azután Jordan szólalt meg színtelen, de szónokias hangon. – A mi utunk. Az egyetlen út.

Dan volt a következő. Ugyanolyan színtelenül. *Ha éppen nem haragszanak, akkor semmit nem éreznek,* gondolta Clay. – Felszállni. A buszra.

Fölszálltak a buszra. Clay a volán mögé ült, és beindította a motort. Északnak tartott a 160-ason. Alig egy perce vezetett, amikor baloldalt mozgást érzékelt. A telefonemberek voltak. Észak felé haladtak a padkán – a padka *fölött* – egyenes vonalban, mintha láthatatlan szállítószalag futna úgy húsz centi magasan az út mentén. Azután előttük, ahol az út felkúszott a dombra, még följebb emelkedtek, talán négy méterre, emberi szivárványt rajzolva a fásult, felhős égre. Clay nézte, ahogy eltűnnek a dombtető mögött, és olyan érzése támadt, mintha láthatatlan hullámvasúton ülő embereket figyelne.

Azután megtört a kecses szimmetria. Az egyik emelkedő alak lezuhant, mintha kacsavadászatkor lőtték volna ki, legalább két méter magasból zuhant az út mellé. A férfi egy szabadidőruha rongyait viselte. Dühösen forgott a földön, egyik lábával rugdosott, a másikat húzta maga után. Ahogy a busz tizenöt mérföldes sebességgel elgurult mellette, Clay látta, hogy a férfi arcát eltorzítja a harag. A szája mozgott, minden valószínűség szerint a halotti

beszédét mondhatta.

– Most már tudjuk – mondta Tom fahangon. Jordan mellett ült a busz hátuljában a bőröndtároló előtt, ahová a csomagjaikat rakták. – A főemlősökből kifejlődik az ember, az emberből a telefonember, a telefonemberből a Tourette-szindrómás, lebegő telepata. A törzsfejlődés befejeződött.

– Mi az a Tourette-szindróma? – kérdezte Jordan.

– Kutya legyek, ha tudom, fiam – felelte Tom, mire hihetetlen módon valamennyien heherészni kezdtek. Hamarosan hahotáztak – még Jordan is, aki azt sem tudta, min nevetnek –, miközben a kis, sárga busz lassan gurult észak felé, és mellettük a telefonemberek végtelen sorban szálltak az égen.

KASHWAK

1

Egy órával azután, hogy elhagyták a piknikezőt, ahol Ray agyonlőtte magát Clay pisztolyával, elhaladtak egy tábla mellett, amelyen ez állt:

ÉSZAKI MEGYÉK KIÁLLÍTÁSA
OKTÓBER 5-15.
JÖJJENEK EL MINDNYÁJAN!
LÁTOGASSA MEG A KASHWAKAMAK HALLT!
ÉS NE FELEDKEZZEN MEG A PÁRATLAN
„ÉSZAKI VÉGRŐL!”
JÁTÉKAUTOMATÁK (TEXASI IS!)
INDIÁN BINGÓ!
AZT FOGJA MONDANI:TYŰ!!!!!

– Ó, istenem! – mondta Clay. – Kiállítás. Kashwakamak Hall. Krisztusom. Ha létezik megfelelő hely egy falkának, akkor ez az.

– Milyen kiállítás? – kérdezte Denise.

– Amolyan megyei vásár – felelte Clay –, csak nagyobb a szokottnál, és sokkal vadabb, mert ezen a területen van. Aztán itt van az Északi Vég. Mindenki hallott már Maine-ben az Északi Végről az Északi Megyék kiállításán. A maga módján van olyan hírhedt, mint a Szürkület motel.

Tom tudni akarta, mi az az Északi Vég, de mielőtt Clay elmagyarázhatta volna, megszólalt Denise: – Itt van még kettő. Jézus, Mária, tudom, hogy telefonemberek, de még mindig felfordul tőlük a gyomrom.

Egy férfi és egy nő feküdt a porban az út mentén. Egymást átkarolva, vad harcban haltak meg, mivel úgy tűnt, az ölelés nem tartozik a telefonemberek életstílusához. Fél tucat tetem mellett húztak el észak felé; csaknem biztos, hogy abból a falkából hullottak el, amelyik értük jött, és kétszer annyit láttak, akik céltalanul csámborogtak délnek, néha egyedül, néha kettesével. Az egyik ilyen páros annyira nem tudta, merre is akart menni, hogy szabályosan stopolni akarták a kis buszt.

– Hát nem lenne szép, ha mind elmaradoznának, vagy holtan esnének össze a holnapi műsor előtt? – szólalt meg Tom.

– Erre ne számíts – felelte Dan. – Minden egyes balesetre, szökevényre, akit láttunk, húszharminc esik, akik még benne vannak a programban. És Isten tudja, hányan várakoznak ezen a Kashwacky helyen.

– Azért ne zárd ki a lehetőséget – mondta Tom mellől Jordan kicsit élesen. – Egy programhiba – egy féreg – nem csekélység. Kisebb kellemetlenséggel kezdődik, azután bumm, mindennek vége. Játszom ezt a Star-Mag nevű játékot – jó, játszottam –, és volt valami elmehunyt Kaliforniában, aki berágott, mert folyton veszített, és beeresztett egy férget a rendszerbe, ami egy hétre kicsinált minden szervert. Legalább félmillió játékos tért vissza a számítógépes römihez, e miatt a húgyagyú miatt.

– Nekünk nincs egy hetünk, Jordan – jegyezte meg Denise.

– Tudom – felelte a fiú. – És azt is, hogy egyáltalán nem fogják feldobni a pacskert egyetlen éjszaka alatt… de *lehetséges.* És én továbbra is reménykedem. Nem akarom úgy végezni, mint Ray. Ő abbahagyta… tudod, a reménykedést. – Egyetlen könnycsepp gördült le az arcán.

Tom átölelte. – Nem fogod úgy végezni, mint Ray – mondta. – Felnősz, és olyan leszel, mint Bill Gates.

– Nem akarok olyan lenni, mint Bill Gates – mondta mogorván Jordan. – Lefogadom, hogy volt mobilja. Illetve fogadok, hogy tucatnyi volt neki. – Kihúzta magát. – Csak azt szeretném tudni, hogyan működhet még mindig ennyi átjátszó, ha egyszer kiment az a kurva áram.

– FEMA – mondta Dan kongó hangon.

Tom és Jordan rábámult, Tom bizonytalanul mosolygott. Még Clay is belenézett a visszapillantó tükörbe.

– Azt gondoljátok, hogy viccelek – folytatta Dan. – Bár így lenne! Olvastam egy cikket egy újságban, miközben az orvosom rendelőjében vártam arra az undorító vizsgálatra, hogy kesztyűt húzzon, és megnézze…

– Kérlek! – mondta Denise. – Elég rossz a helyzet így is. Ezt a részt átugorhatod. Mit írtak a cikkben?

– Szeptember 11. után a FEMA pénzt kért és kapott a Kongresszustól – nem emlékszem, hogy mennyit, de tízmilliókban mérték –, hogy a műholdas átjátszó hálózatot országszerte fölszerelhesse tartós szükséggenerátorokkal, így biztosítva az országos kommunikációt, még egy összehangolt terrorista támadás esetére is. – Dan elhallgatott. – Azt hiszem, a dolog bevált.

– FEMA – mondta Tom. – Nem tudom, sírjak vagy nevessek.

– Javasolnám, hogy írj a képviselődnek, de valószínűleg megbolondult – mondta Denise.

– Az már a Lüktetés előtt bolond volt – felelte szórakozottan Tom. Megdörgölte a tarkóját, kinézett az ablakon. – FEMA – mondta. – Hát ez logikus! Kibaszott FEMA.

– Sokat adnék érte – szólalt meg Dan –, ha tudhatnám, minek csinálnak ekkora ügyet abból, hogy mindenáron elkapják a grabancunkat és ide tereljenek!

– És arra is vigyáztak, hogy ne követhessük Ray példáját – tette hozzá Denise. – Erről se feledkezz meg. – Elhallgatott. – Nem mintha én követném. Az öngyilkosság bűn. Tehetnek velem, amit akarnak, de én a mennybe jutok a kicsimmel együtt. Ebben hiszek.

– Engem a latin nyelvtől tör ki a frász – mondta Dan. – Jordan, lehetséges, hogy a telefonemberek képesek voltak megőrizni régi dolgokat – mármint a Lüktetés előttről –, és átvehetik azokat az új programba? Ha ez beleillik az ő… mmm, nem is tudom… a hosszú távú terveikbe?

– Gondolom – mondta Jordan. – Nem igazán tudom, mert nem ismerem a Lüktetésbe kódolt parancsokat. Ez semmiképpen nem közönséges számítógépes programozás. Ez önmagát fejleszti. Organikus. Olyan, mint a tanulás. Azt hiszem, ez tanulás. „Megfelel a definíciónak”, így mondta az Igazgató. Csak ők valamennyien együtt tanulnak, mert…

– A telepátia miatt – folytatta Tom.

– Igen – helyeselt Jordan. Feldúltnak látszott.

– Miért tör ki a frász a latintól? – kérdezte Clay, és Danra nézett a visszapillantó tükörben.

– Tom azt mondta, hogy a latin az igazságszolgáltatás nyelve, és talán igaza van, de én sokkal inkább bosszúállásra gyanakszom. – Előrehajolt. A szeme fáradt és gondterhelt volt a lencsék mögött. – Mert latin ide, latin oda, *igazából nem képesek gondolkodni.* Erről meg vagyok győződve. Most még semmi esetre sem képesek rá. Ésszerű gondolkodás helyett a dühből született csoporttudatra hagyatkoznak.

– Tiltakozom, bíró úr, ez freudi feltételezés! – mondta Tom szinte vidáman.

– Talán Freud, talán Lorenz – felelte Dan –, de akárhogy is, hagyd meg nekem a kedvezőbb esély feltételezését. Talán meglepő lenne, ha egy ilyen entitás – egy ilyen dühöngő lény – összekeverné az igazságot a bosszúállással?

– Számít az? – kérdezte Tom.

– Lehet, hogy nekünk igen – válaszolta Dan. – Olyasvalakiként, aki valaha gyorstalpaló tanfolyamokat tartott az amerikai polgárőrségről, hadd mondjam el neked, hogy a bosszú rendszerint sokkal többeknek árt.

2

Nem sokkal a beszélgetés után olyan helyre értek, amelyet Clay felismert. Ez azért volt nyugtalanító, mert sosem járt az államnak ebben a részében. Csak egyszer, álmában, a tömeges áttéréskor.

Az úttesten keresztben, széles ecsetvonásokkal, rikító zöld festékkel azt írták, hogy *KASHWAK=NO-FO*. A kis busz harmincmérföldes sebességgel gördült át a szavakon, miközben baloldalt tovább szálltak a légben a telefonemberek, mint a boszorkányok.

Az nem alom volt, gondolta, ahogy nézte az út menti bokrok mellett a szeméttorlaszokat, az árkokban heverő sörös– és üdítősdobozokat. Krumpliszirmot, kekszeszacskókat recsegtetett a kis busz kereke. *A normik itt álltak kettős sorban, ették a ropit, ittak az üdítőt, közben érezték a fejükben azt a furcsa viszketést, azt a furcsa érzést, hogy szellemkezek lökdösik a hátukat, a sorukra vártak, hogy fölhívják valamelyik szerettüket, akit elveszítettek a Lüktetés során. Itt álltak és hallgatták, amint a Rongyos Ember azt mondja: „Jobbra-balra, két sorba, így helyes, ezt kell csinálni, mozogjunk, még sokuknak kell átesni az eljáráson, mielőtt besötétedik!”*

Előttük a fák félrehúzódtak az út mellől. Ami valaha kemény paraszti munkával elhódított legelő volt a tehenek és birkák számára, azt most laposra és kopaszra taposta a számtalan láb. Mintha rockkoncertet tartottak volna itt. Az egyik sátor eltűnt – elfújta a szél –, de a másik fennakadt a fákon, és úgy lógott a tompa, kora délutáni fényben, mint egy hosszú, barna nyelv.

– Álmodtam már erről a helyről – mondta Jordan. A hangja feszült volt.

– Te is? – kérdezte Clay. – Én is.

– A normik követték a Kashwak=No-Fo jelet, és ideértek – mondta Jordan. – Olyan, mint egy vámház, igaz, Clay?

– Olyasmi – felelte Clay. – Egyfajta vámház, igen. – Nagy kartondobozokban halmozták föl a mobilokat – mondta Jordan. Ez olyan részlet volt, amire Clay nem emlékezett a saját álmából, de nem kételkedett benne. – Egyik halom a másik mellett. És minden normi telefonált. Micsoda balfékek.

– Mikor álmodtad ezt, Jordy? – kérdezte Denise.

– Múlt éjjel. – Jordan szeme a visszapillantó tükörben találkozott Clayével. – Tudták, hogy nem beszélhetnek azokkal az emberekkel, akikkel akartak. A tudatuk mélyén tisztában voltak vele. Mégis megtették. Átvették a mobilokat. Átvették és belehallgattak. A legtöbben még csak nem is küzdöttek. Miért, Clay?

– Azt hiszem, azért, mert belefáradtak a küzdelembe – felelte Clay. – Belefáradtak abba, hogy különbözzenek. Új fülekkel akarták hallani, hogy sétál a kis elefánt.

Elhaladtak a letiport föld mellett, ahol a sátrak álltak. Előttük kikövezett mellékút ágazott le az aszfaltból. A telefonemberek átsiklottak a mellékútra, és eltűntek az erdő nyiladékában. Félmérföldnyire, vagy még messzebb, hatalmas állványzat emelkedett ki a fák közül, amelyet Clay azonnal fölismert álmából. Úgy vélte, valami attrakció-produkció lehet, talán ejtőernyős ugráshoz. Az országút és a mellékút elágazásánál egy tábla állt, rajta kacagó család – papa, mama, öcsiké és hugica – lépkedett a ringlispílek, játékok és mezőgazdasági kiállítások irányába.

AZ ÉSZAKI MEGYÉK KIÁLLÍTÁSA OKTÓBER 5. GÁLA, TŰZIJÁTÉK
LÁTOGASSA MEG A
KASHWAKAMAK HALLT
AZ „ÉSZAKI VÉG” NYITVA „24/7”
OKTÓBER 5-15.
AZT FOGJA MONDANI: „TYŰ”!

A tábla alatt a Rongyos Ember állt. Egyik kezét fölemelte és kinyújtotta, hogy megállítsa őket.

Te jó Isten, gondolta Clay, és mellékanyarodott a busszal. A Rongyos Ember szeme, amelyet Gaitenben nem tudott rendesen lerajzolni, báván, ugyanakkor rosszindulatú érdeklődéssel meredt rájuk. Clay azt bizonygatta magának, hogy nem lehet egyszerre kétféleképpen nézni, mégis ez volt a helyzet. Hol a kábult tompaság uralkodott a szempárban, hol az a hátborzongatóan kellemetlen mohóság.

Nem akarhat velünk utazni.

De a Rongyos ember láthatólag éppen ezt akarta. Az ajtó előtt összeszorított tenyérrel emelte föl a két kezét, majd széttárta. A mozdulat szinte kecses volt – mintha azt mutatná: *elrepült a kismadár!* –, de a kéz fekete volt a mocsoktól, és a bal kéz kisujja két helyen is csúnyán eltört.

Az új nép, gondolta Clay. *Telepaták, akik nem fürdenek.*

– Ne engedd föl – mondta Denise. A hangja remegett.

Clay látta, hogy a busztól balra megállt a telefonemberek áramlása. Megrázta a fejét. – Nincs választásom.

Belekukucskálnak a fejedbe és rájönnek, hogy egy kibaszott mobilra gondolsz, mondta Ray, majdhogynem prüszkölve a megvetéstől *Mi másra gondolna az ember október elseje óta?*

Remélem, igazad van, Ray, gondolta, *mert még mindig másfél óra van sötétedésig. Legalább másfél óra.*

Elfordította a kart, amely az ajtót nyitotta, és a Rongyos Ember beszállt, akinek szakadt alsó ajka állandó vigyorra húzódott. Borzasztóan vékony volt; a mocskos vörös pulóver úgy lógott rajta, mint egy zsák. A buszon tartózkodó normik nem voltak különösebben tiszták – október elseje óta a higiénia nem tartozott a legfontosabb dolgok közé –, de a Rongyos Ember olyan avas és átható bűzt árasztott, hogy Claynek majdhogynem könnybe lábadt a szeme. Olyan szaga volt, mint az érett sajtnak, amelyet kitettek izzadni egy forró szobában.

A Rongyos Ember leült az ajtó melletti ülésre, amely szemben volt a vezetőével, és Clayre nézett. Egy pillanatig nem volt más a tekintetében, csak poros, nyomasztó súly és az a különös, vigyorgó kíváncsiság.

Ekkor Tom szólalt meg vékony, dühös hangon, amelyet Clay eddig egyszer hallott tőle, amikor azt mondta a pufók asszonyságnak, aki a végítéletről prédikált Alice-nak: *Ó, vagy úgy, akkor kinn vagyunk a szarból.* – Mit akar tőlünk? Maguké a világ, és olyan, amilyenné tették – de mit akar tőlünk?

A Rongyos Ember romos szája ugyanakkor formálta a szót, amikor Jordan kimondta. Egyetlen színtelen, érzelemmentes szót. – Igazságot.

– Ami az igazságot illeti – mondta Dan –, magának halvány fogalma sincs róla.

A Rongyos Ember egy mozdulattal válaszolt. Tenyerét felemelte, mutatóujját rászögezte a mellékútra: *indulás.*

Amikor a busz elindult, a legtöbb telefonember is elindult. Néhányan kiestek a sorból, egymásnak ugrottak, és a külső visszapillantó tükörben Clay látta, hogy mások visszafelé tartanak a mellékúton, az országút irányába.

– Dezertálnak a katonái – mondta.

A Rongyos Ember nem felelt a falka nevében. Szemét, amely hol tompa volt, hol kíváncsi, hol mindkettő, Clayre meresztette, aki szinte érezte, ahogy az a pillantás végigpásztázza a bőre fölött. A Rongyos Ember mocsoktól szürke, kicsavarodott ujjai a piszkos farmer ölében pihentek. Azután elvigyorodott. Talán ennyi válasz is elég volt. Dan végül is igazat mondott. Minden telefonemberre, aki kiesett – Jordan megfogalmazásában feldobta a pacskert –, jutott egy csomó, aki maradt. De Claynek fogalma sem volt róla, hogy *mennyi* lehet az a csomó, amíg fél órával később az erdő szét nem nyílt előttük kétoldalt, és át nem haladtak egy fa

diadalív alatt, amelyen ezt olvashatták: ISTEN HOZTA AZ ÉSZAKI MEGYÉK KIÁLLÍTÁSÁN!

3

– Szent ég! – szólalt meg Dan.

Denise jobban kifejezte Clay érzéseit: fojtottan felsikoltott.

A kis busz első ülésén a Rongyos Ember egy buta gyerek elhülyült rosszindulatával bámulta Clayt, miközben készülne kitépkedni néhány légy szárnyát. *Tetszik?* Mintha ezt mondta volna a vigyora. *Ez mar valami, igaz? Itt az egész banda!* Természetesen egy ilyen vigyor jelenthette ezt is, vagy mást. Akár azt is: *tudom, mi van a zsebedben.*

A diadalíven túl főút húzódott, mellette több ringlispíl állt, amelyeket, állapotukból ítélve, a Lüktetés idején szereltek össze. Clay nem tudta volna megmondani, hány mutatványosbódét állítottak föl, de néhányat elfújt a szél, mint hat-nyolc mérfölddel arrébb az ellenőrző pontnál azt a másikat. Alig féltucatnyi állt még, az oldaluk mintha lélegzett volna az esti szélben. A Csészés Körhintát félig építették föl, ugyanez volt a helyzet a szemközti elvarázsolt kastéllyal (MI EL MERÜNK TÉGED, futott keresztbe egy homlokzatdarabon, amely már állt; csontvázak táncoltak a szavak fölött). Egyedül a főút túloldalán levő óriáskerék és az ejtőernyős ugrótorony látszott teljesen késznek, és mivel nem voltak vidámító villanykörték, félelmesen magasodtak Clay fölé, és nem annyira a szórakozás, mint a kínzás eszközének rémlettek. Am az ejtőernyős állvány legtetején mégiscsak villogott fény: egy apró vörös lámpa, amely bizonyára elemmel működött.

Jóval az állvány mögött vörös díszítésű, fehér épület állt, hosszabb legalább tucatnyi bódénál. A tövében szénát halmoztak fel. Az esti szél amerikai zászlókat lobogtatott, amelyeket úgy háromméterenként döftek bele ebbe a vidékies hőszigetelőbe. A hazafias girlandokkal agyonpántlikázott épületre égszínkék betűkkel ezt mázolták:

ÉSZAKI MEGYÉK KIÁLLÍTÁSA
KASHWAKAMAK HALL

De nem ez vonta magára a figyelmüket. Az ejtőernyős torony és a Kashwakamak Hall között több hektár szabad terület volt. Clay sejtése szerint itt verődhetett össze a tömeg a szarvasmarha-kiállításra, a traktorhúzó versenyekre, a búcsúkoncertekre, és – természetesen – a tűzijátékra, amely nyitotta és zárta a kiállítást. A teret fényszóróállványok és hangszóróoszlopok vették körül. Ez a széles, füves tér tömve volt telefonemberekkel. Szorosan egymás mellett álltak, és mindegyik a közeledő, kis sárga busz felé fordította a fejét.

Abban a pillanatban elszállt Clay minden reménye, hogy itt esetleg megtalálja Johnnyt vagy Sharont. Első gondolata az volt, hogy legalább ötezer ember gyülekezik a fényszóróállványok alatt. Aztán látta, hogy a tömeg kiömlik a fő kiállítóterület melletti füves parkolóba is, és fölfelé kerekítette a számot. Nyolc. Legalább nyolcezer ember.

A Rongyos Ember, aki a newfieldi elemi iskola valamelyik harmadikosának helyén ült, rávigyorgott Clayre. Foga kilátszott az ajka hasadékán. *Tetszik?* Mintha ezt kérdezte volna ez a vigyor, és Claynek ismét emlékeztetnie kellett magát, hogy egy ilyen vigyorból bármi kiolvasható.

– Na és ki játszik ma este? Vince Gill? Vagy bankot robbantottatok, és Alan Jackson jön? – Ez Tom volt. Igyekezett vicces lenni, amiért Clay mélységesen tisztelte, bár a hangja csak rémültre sikeredett.

A Rongyos Ember még mindig Clayt bámulta, és függőleges kis ránc jelent meg a homloka közepén, mintha valamit nem értene.

Clay lassan hajtott a busszal a középső úton az ejtőernyős torony és a mögötte várakozó néma tömeg felé. Újabb hullákat láttak; Claynek azok a bogárkupacok jutottak az eszébe,

amelyeket az ablakpárkányon találunk egy váratlan éjszakai fagy után. Arra összpontosított, hogy ne markolja a volánt. Nem akarta, hogy a Rongyos Ember lássa elfehéredő ujjperceit.

Lassan hajts. Szépen, lazán. Csak téged néz. Ami a mobilt illeti, mi másra gondolhat az ember október elseje óta?

A Rongyos Ember fölemelte a kezét, és egyik kicsavarodott, csúnyán eltorzult ujjával Clayre mutatott.

– No-fo te – mondta Clay, azután a másik hangon.

– *Insanus.*

– Ja, no-fo nekem, no-fo senkinek közülünk, mi gyogyósok vagyunk ezen a buszon – mondta Clay. – De te majd helyrehozod, oké?

A Rongyos Ember csak vigyorgott, mintha azt mondta volna, hogy *oké* bizony… de az a függőleges kis ránc ott maradt. Mintha még mindig zavarba hozná valami. Ami talán Clay Riddell elméjében lopakodik és lapul.

Ahogy közeledtek a főút végéhez, Clay a visszapillantó tükörbe nézett. – Tom, kérdezted, hogy mi az az Északi Vég – mondta.

– Bocsáss meg, Clay, de az érdeklődésem lelohadt – felelte Tom. – Talán a fogadóbizottság létszáma miatt.

– Nem baj, ez érdekes – mondta Clay kissé hevesen.

– Jól van, mi az? – kérdezte Jordan. Isten áldja meg érte. A végsőkig kíváncsi.

– Az Északi Megyék Kiállítása nem volt valami nagy dobás a huszadik században – mondta Clay. – A szokásos gagyi búcsú, kézműipari készítményekkel, termékekkel, állatokkal itt, a Kashwakamak Hall körül… ahova a dolgok jelenlegi állása szerint minket visznek.

A Rongyos Emberre pillantott, de az se meg nem erősítette, se nem tagadta. Csak vigyorgott. A függőleges kis ránc eltűnt a homlokáról.

– Clay, nézz ki – mondta Denise feszült, fegyelmezett hangon.

Kinézett a szélvédőn, és a fékbe taposott. Elődülöngélt a néma tömegből egy idős asszony, akinek mindkét lábán elfertőződött, tépett sebek üszkösödtek. Megkerülte az ejtőernyős tornyot, átgázolt az elvarázsolt kastély előre gyártott elemein, amelyek a fűben hevertek, de a Lüktetés miatt nem építették be őket, azután imbolygó futással indult a busz felé.

Amikor odaért, ízületi gyulladástól elformátlanodott, mocskos kezével lassan ütni kezdte a szélvédőt. Clay nem azt a mohó ürességet látta az arcán, amelyet a telefonemberekhez társított, inkább rémült zavarodottságot. És ez ugyancsak ismerős volt. *Ki vagy te?* – kérdezte Sötét Manó. Sötét Manó, aki nem közvetlenül kapott a Lüktetésből. *Ki vagyok én?*

Kilenc telefonember követte négyszögben az idős asszonyt, akinek kétségbeesett arca alig másfél méternyire volt Clayétől. A szája mozgott, és a férfi két szót hallott egyszerre a fülével és az elméjével: *Vigyetek magatokkal!*

Nem olyan helyre megyünk, hölgyem, ahova te akarnál jutni, felelte gondolatban.

Ekkor a telefonemberek megragadták az asszonyt, és elindultak vele visszafelé a füves téren álló tömegbe. Az asszony kapálózva próbált szabadulni, de ők könyörtelenül vitték. Clay egy villanásra látta a szemét, és arra gondolt, ilyen lehet a tekintete egy olyan asszonynak, aki nagy szerencsével a purgatóriumba jutott. De a pokol sokkal valószínűbb.

A Rongyos Ember tenyérrel fölfelé felemelte a kezét, kinyújtotta a mutatóujját: *Indulj.*

Az idős asszony kísérteties, de látható tenyérnyomot hagyott a szélvédőn. Clay átnézett rajta, és elindította a buszt.

4

– Mindenesetre – folytatta elbeszélését – 1999-ig a Kiállítás nem volt nagy ügy. Ha az

ember a világnak ebben a zugában élt, és kedve támadt körhintázni vagy játszani, akkor elment a Fryeburgi Vásárba. – Hallotta, hogy a hangja úgy szól, mintha magnóról beszélne. A beszéd kedvéért beszélt. Erről eszébe jutottak a bostoni Kacsabusz-túrák vezetői, ahogy mutogatják a látnivalókat. – Akkor, közvetlenül az ezredforduló előtt az Indián Ügyek Hivatala felmérést tartott. Mindenki tudta, hogy a Kiállítás területe szomszédos a Sockabasin rezervátummal; a felmérés kimutatta, hogy a Kashwakamak Hall északi vége a valóságban a rezervátum területére esik. Technikai értelemben az a rész a mikmekek területéhez tartozott. Azok az emberek, akik fenntartották a Kiállítást, nem voltak hülyék, ahogy a mikmek törzsi tanács vezetői sem. Megegyeztek, hogy eltakarítják az északi végben található kis boltokat, és szerencsejáték-automatákat telepítenek a helyükbe. Az Északi Kiállítás hirtelen Maine legnagyobb őszi vásárává lépett elő.

Elérték az ejtőernyős tornyot. Clay balra kanyarodott, és éppen befordult volna a kis busszal a körhinta és a félkész elvarázsolt kastély közé, ám a Rongyos Ember tenyérrel lefelé megütögette a levegőt. Clay fékezett. A Rongyos Ember fölállt és az ajtó felé fordult. Clay meglökte a kart, és a Rongyos Ember leszállt. Azután visszafordult, és széles lendülettel bókolt Claynek.

– Most meg mit csinál? – kérdezte Denise. Onnan, ahol ült, nem láthatta. Egyikük sem láthatta.

– Azt akarja, hogy szálljunk le – mondta Clay. Fölállt. Érezte, hogy Ray mobilja keményen nyomja a combja tövét. Ha farmerjának kék szövetén át lenézett, látta a körvonalait. Lejjebb húzta a pólóját, igyekezett eltakarni. Egy mobil, na és, mindenki arra gondol.

– Mennünk kell? – kérdezte Jordan rémülten. – Nincs sok választásunk – mondta Clay. – Gyerünk, srácok, nézzük meg a vásárt.

5

A Rongyos Ember a néma sokaság felé vezette őket. A tömeg szétnyílt, keskeny folyosót hagyott – egy toroknál nem sokkal szélesebbet – az ejtőernyős toronytól a Kashwakamak Hall kettős ajtajáig. Clay és a többiek elhaladtak a parkoló mellett, amely tele volt teherautókkal (NEW ENGLAND-I SZÓRAKOZTATÓIPARI VÁLL. volt az oldalukra mázolva és mellette a cégjelzés, egy hullámvasút). Azután a tömeg elnyelte őket.

Clay végtelenül hosszúnak találta azt az utat. A szag csaknem elviselhetetlen volt, vad és állatias, még úgy is, hogy a frissítő szellő elvitte a sűrűjét. Tudatában volt, hogy mozog a lába, annak is, hogy ott van előtte a Rongyos Ember vörös csuklyája, de a hall kettős ajtaja a vörös, fehér, kék sallangokkal nem látszott közeledni. Erezte a mocsok, a vér, a vizelet, az ürülék szagát. Érezte az üszkösödő sebek, az égett hús és a szivárgó genny záptojásszagát. Érezte a testekről lerohadó ruhák bűzét. És érzett még valami mást is – valami újat. Roppant könnyű lett volna őrültségnek nevezni.

Azt hiszem, a telepátia szagát érzem. És ha ez igaz, akkor még nem készültünk föl. Túlságosan erősek hozzánk képest. Ez kiégeti az agyat, ahogy a túl sok elektromosság kiégeti az áramkört az autóban, vagy egy…

– Segíts! – kiáltotta mögötte Jordan. – Segíts, Denise elájul!

Megfordult és látta, hogy Denise négykézláb áll. Jordan ugyancsak négykézlábra ereszkedett az asszony mellett, és a nyakába fűzte Denise egyik karját, de nehéz volt neki. Tom és Dan nem voltak olyan közel, hogy segíthessenek. A folyosó, amely a telefonemberek tömegében nyílt, túl keskeny volt. Denise fölemelte a fejét, és a szeme egy pillanatra találkozott Clay ével. Kábult értetlenséggel nézett, a szeme olyan volt, mint a szarvasmarháé a vágóhídon. Híg löttyöt hányt a fűre, fejét ismét lehajtotta. A haja függönyként takarta az arcát.

– Segíts! – kiáltotta ismét Jordan. Sírni kezdett.

Clay visszament, lökdösve a telefonembereket, hogy helyet csináljon magának Denise másik oldalán. – Húzzatok innen! – ordította. – Menjetek az útból, terhes ez az asszony, bolondok, nem látjátok hogy ter…

Először a blúzt ismerte föl. A magas nyakú, fehér selyemblúzt, amelyet Sharon doktorméni-blúzának hívott. Bizonyos értelemben ezt tartotta a felesége legszexisebb ruhadarabjának, részben éppen a magas, szemérmes gallér miatt. Szerette Sharont meztelenül, de még jobban szerette ezen a magas nyakú, fehér selyemblúzon át megszorongatni a mellét. Szerette annyira felizgatni, amíg a mellbimbói majdnem átdöfték a selymet.

Sharon doktorméni-blúza most helyenként fekete volt a mocsoktól, másutt gesztenyebarna a rászáradt vértől. Elszakadt a hóna alatt. *Nem olyan szörnyű,* mint mások, írta Johnny, de nem is festett valami szépen, bizonyosan nem az a Sharon Riddell volt, aki a doktorméni-blúzában és sötétvörös szoknyájában indult az iskolába, miközben elvált férje Bostonba ment egy olyan üzlet miatt, amely véget vet anyagi nehézségeiknek, és bebizonyítja az asszonynak, hogy kárpálását a férje „költséges hobbija” miatt csak a félelem és a rosszhiszeműség gerjesztette (legalábbis ez volt Clay félig-meddig neheztelő álma). Sharon sötétszőke haja fílcesen összetapadt. Arcán több vágás volt, az egyik fülét mintha félig letépték volna; a fül helyén alvadt vértől eldugult lyuk vezetett a koponyájába. Valamit ehetett, valami sötét dolog dudorodott varként annak a szájnak a sarkában, amelyet Clay majdnem tizenöt év majdnem minden napján megcsókolt. Rámeredt a férjére, átnézett rajta, azzal az idióta félmosollyal, amely időnként megjelent a telefonemberek száján.

– *Clay, segíts!* – Jordan már szinte zokogott.

Clay visszazökkent. Sharon nincs itt, ezt tudnia kell. Azóta nincs, hogy megpróbált telefonálni Johnny kis piros telefonján a Lüktetés napján.

– Engedj már, te kurva! – mondta, és félrelökte a nőt, aki valaha a felesége volt. Mielőtt az visszaléphetett volna, Clay már a helyén termett. – Ez a nő terhes, adjatok egy kis helyet. – Lehajolt, Denise másik karát a nyakába vette, és fölemelte az asszonyt.

– Menj tovább – mondta Tom Jordannak. – Engedj oda. Majd én tartom.

Jordan elég magasra emelte Denise karját, hogy Tom a nyaka köré kanyaríthassa. O és Clay ketten vitték az asszonyt a Kashwakamak Hall kettős ajtajáig hátralevő kilencven méteren át. A Rongyos Ember itt várt rájuk. Addigra Denise motyogni kezdett, hogy elengedhetik, tud járni, rendben van, de Tom nem hallgatott rá. Clay sem. Ha elengedi, esetleg hátranéz, megkeresi Sharont. Ezt pedig nem szerette volna.

A Rongyos Ember ismét Clayre vigyorgott, és ez alkalommal mintha több értelme lett volna a vigyor-nak. Mintha egy közös viccen mulatott volna. *Sharon?,* tűnődött Clay. *Sharon lenne a vicc?*

Úgy tűnt, mégsem, mert a Rongyos Ember tett egy gesztust, ami nagyon ismerős volt Claynek a régi világból, ám itt hátborzongatónak tűnt: jobb kezét az arca jobb feléhez nyomta, a hüvelykujja a fülét érte, a kisujja a száját. Mintha telefonált volna.

– No-fo neked – mondta Denise, majd a saját hangján hozzátette. – Ne csináld ezt, gyűlölöm, amikor ezt csinálod!

A Rongyos Ember oda se figyelt. Fölemelt kéz, hüvelykujj a fülnél, kisujj a szájnál, és mereven nézte Clayt. Clay egy pillanatig bizonyosra vette, hogy lenézett az ő zsebére is, amely a mobiltelefont rejtette. Ekkor ismét Denise szólalt meg, megismételve Johnny-Gee régi mondásának borzalmas paródiáját:

– Nincs fo-fo neked. – A Rongyos Ember úgy tett, mintha nevetne, ami az ő romos szájával iszonyú volt. Clay hátát koloncként nyomta a falka tekintete.

Magától kinyílt a Kashwakamak Hall kettős ajtaja, és noha gyenge volt már az épületből kiáradó szagkeverék – fűszerek, lekvár, széna és szarvasmarha, régebbi évek szagkísértete –, mégis enyhítette a falka bűzét. Nem is volt teljesen sötét; az elemmel működő vészvilágítás halvány volt, de még nem hunyt ki teljesen. Clay elég meglepőnek találta ezt a tényt, már

persze ha nem a kedvükért takarékoskodtak, de ezt nem tartotta valószínűnek. A Rongyos Ember nem mondott semmit. Csak mosolygott, és intett, hogy menjenek be.

– A legnagyobb örömmel, te hibbant – mondta Tom. – Denise, biztos, hogy tudsz járni?

– Igen. Csak még el kell intéznem valami apróságot.

– Mély lélegzetet vett, azután a Rongyos Ember arcába köpött. – Nesze! Vidd magaddal a Háhváhdha, te picsafejű!

A Rongyos Ember nem szólt semmit. Csak rávi-gyorgott Clayre. Két haver, aki egy titkos viccen göcög.

6

Senki nem hozott nekik ételt, de bőven volt rágicsa-automata, Dan pedig a jókora épület déli végénél egy takarítószekrényben talált egy feszítővasat. A többiek körülállták, úgy figyelték, ahogy feszegeti a cukorkás-automatát – *Hát persze hogy örültek vagyunk* – gondolta Clay, *Baby Ruth-ot vacsorázunk, reggelire pedig PayDayst fogunk enni* –, amikor megszólalt a zene. És ez alkalommal nem a „Világítsd meg az életemet", vagy a „Sétál a kis elefánt" áradt a hatalmas hangszórókból, amelyek kint körülvették a füves teret. Ez valami lassú, méltóságteljes zene volt, amelyet Clay már hallott sok évvel ezelőtt. Szomorúsággal töltötte el, és karja belső oldalán libabőrös lett a puha bőr.

– Ó, istenem – mondta halkan Dan. – Azt hiszem, ez Albinoni.

– Nem – helyesbített Tom. – Ez Pachelbel. A D-dúr kánon.

– Hát persze – válaszolt Dan némileg zavartan.

– Olyan, mintha… – szólalt meg Denise, azután elhallgatott. A cipőjére nézett.

– Milyen? – nógatta Clay. – Rajta, folytasd. Barátok között vagy.

– Mint az emlékek hangja – mondta az asszony. – Mintha mind itt lenne.

– Igen – bólintott Dan. – Gondolom…

– Hé, srácok! – szólalt meg Jordan. Az egyik kis ablakon bámult kifelé. Az ablakok meglehetősen magasan voltak, de ha lábujjhegyre állt, akkor kilátott. – Gyertek, nézzétek!

Felsorakoztak, és kinéztek a széles térre. Már csaknem teljesen besötétedett. A hangszórók és a fényszórók állványai feketén silbakoltak a halott ég előtt. Mögöttük az ejtőernyős torony állványzata magasodott, egyetlen magányos, pislogó fényével. Előttük, pontosan előttük sokezernyi telefonember térdelt, mint az imádkozó muszlimok, miközben Johann Pachelbel betöltötte a levegőt azzal, ami az emlékezést pótolta számukra. Amikor pedig lefeküdtek, egyszerre tették, hangos, puha cuppanással, szelet kavarva, amely megforgatta a levegőben az üres zacskókat és a laposra nyomott üdítőspoharakat.

– Szundiidő az egész agyament hadseregnek – szólt Clay. – Ha valamit tenni akarunk, akkor ma este kell cselekednünk.

– Cselekedni? Mit tehetünk? – kérdezte Tom. – Kipróbáltam az ajtókat, zárva vannak. Biztos vagyok benne, hogy ez a többire is igaz.

Dan fölemelte a feszítővasat.

– Nem hinném – mondta Clay. – Ez a cucc jól bevált a masináknál, de ne feledd, ez a hely kaszinó volt. – Az épület puhára kárpitozott északi vége felé mutatott, amelyet megtöltöttek a félkarú rablók. Krómozásuk csillogott a vészlámpák halvány fényében. – Azt hiszem, rá fogsz jönni, hogy azok az ajtók ellenállnak a feszítővasnak.

– Az ablakok? – kérdezte Dan, majd közelebbi vizsgálat után válaszolt a saját kérdésére. – Talán Jordan kifér.

– Együnk valamit – mondta Clay. – Azután üljünk le, és csak hallgassunk egy darabig. Abból kevés jutott az utóbbi időben.

– Na és mit csináljunk? – kérdezte Denise.

– Hát, ti, srácok, csináljatok, amit akartok – felelte Clay. – Én már két hete nem rajzoltam, és hiányzik. Azt hiszem, rajzolni fogok.

– Nincs papírod – jegyezte meg Jordan.

Clay elmosolyodott. – Amikor nincs papírom, fejben rajzolok.

Jordan tétován nézett rá, igyekezett kitalálni, vajon a bolondját járatják-e vele. Amikor úgy döntött, hogy nem, megkérdezte. – Az nem olyan jó, mint papíron rajzolni, ugye?

– Bizonyos értelemben jobb. Ahelyett, hogy radíroznék, egyszerűen újragondolom a rajzot.

Hangos csörömpölés hallatszott, a cukorkásautomata ajtaja kinyílt. – Bingó! – kiáltotta Dan, és a feje fölé emelte a feszítő vasat. – Ki meri azt mondani, hogy az egyetemi professzoroknak semmi hasznát nem lehet venni a való világban?

– Oda nézz! – rikkantott Denise mohón, ügyet se vetve Danre. – Egész polc Junior Mints! – Belemarkolt. – Clay! – szólalt meg Tom.

– Hmmm?

– Gondolom, nem láttad a kisfiádat, ugye? Vagy a feleségedet. Sandrát?

– Sharont – helyesbített Clay. – Egyiket sem láttam. – Átlesett Denise széles csípője mellett. – Az ott vajkaramellarúd?

7

Fél óra alatt pukkadásig falták magukat édességgel, és kifosztották az üdítősautomatát. Megpróbálkoztak az összes ajtóval, de valamennyi zárva volt. Dan kísérletezett a feszítővasával, de nem jutott semmire. Tomnak az volt a véleménye, hogy noha az ajtók úgy festenek, mintha fából lennének, nagy valószínűséggel acélból van a belsejük.

– Nyilván riasztóval is össze vannak kötve – mondta Clay. – Ha túl sokat vacakolsz vele, megjelenik a rezervátum rendőrsége, és hűvösre tesz.

Négy társa körben ült a kaszinó puha szőnyegén a félkarú rablók között. Clay a betonra telepedett, hátát a kettős ajtónak vetette, amelyen a Rongyos Ember gúnyos mozdulattal beterelte őket – *Csak önök után, viszlát reggel.*

Clay gondolatai folyvást visszatértek volna a másik gúnyos mozdulathoz – a mímelt telefonáláshoz –, de nem hagyta. Hosszú tapasztalatból tudta, hogy a legjobb megoldás, ha az ilyen gondolatokat a hátsó ajtón engedi vissza. Így hát nekitámasztotta a fejét az acélt rejtő faajtónak, lehunyta a szemét, és maga elé képzelt egy képregényjelenetet. Nem a *Sötét Vándor*-ból – a *Sötét Vándor*-nak annyi, ezt senki sem tudja nála jobban –, hanem egy új képregényből. Nevezzük *Mobil*-nak, amíg jobb cím nem adódik, izgalmas világvégi történet, telefonember-hordák harcolnak a néhány utolsó normival…

Csak ez így nem jó. Jónak *látszik* első ránézésre, ahogy ezek az ajtók is fának tűnnek, holott nem azok. A telefonemberek sorai komolyan megritkulhattak – *így kellett lennie.* Mennyien veszhettek oda a Lüktetést követő erőszakhullámban? A felük? Clay az akkori veszett dühre gondolt. *Talán többen. Talán hatvan vagy akár hetven százalékuk.* Vegyük hozzá a súlyos sebek, a fertőzés, megfázás, a további harcok vagy a puszta ostobaság okozta veszteségeket. És ott voltak természetesen a falkagyilkosok; vajon *ők* mennyit intéztek el? Hány ehhez hasonló, igazán nagy falka maradt valójában?

Úgy vélte, holnap majd megtudják, ha a megmaradtak mind bekapcsolódnak a nagy végezzük-ki-az-őrülteket ünnepségbe. Sokra mennek a tudásukkal!

Nem érdekes. Egyszerűsíts. Ha hátteret is akarsz a képhez, annyira le kell egyszerűsíteni, hogy beleférjen egyetlen kockába. Ez íratlan törvény. A telefonemberek helyzetét két szóban össze lehet foglalni: *súlyos veszteségek.* Úgy látszott, hogy sokan vannak – a fenébe, tengernyien –, de valószínűleg a vándorgalambok is rengetegnek látszottak egészen az utolsó pillanatig. Mert mindvégig akkora felhőkben szálltak, hogy elsötétítették az eget. Csak azt

nem vette észre senki, hogy egyre ritkábban repülnek ezek az óriási madárrajok. Amíg el nem tűntek. Kihaltak. Finito. Viszlát.

Ezenfelül, gondolta, *most itt van nekik a másik probléma; a rossz programozás. Ez a féreg. Ezzel mi van? Mindent összevéve ezeknek a pofáknak, telepátia, levitáció és minden egyéb ellenére, kevesebb a kifutási idejük, mint a dinoszauruszoknak.*

Jó, ennyi elég háttérnek. Na, akkor mi van a képen? Mi van a rohadt képeden, amelyikre összeszeded és lerajzolod őket? Hát, ott van Clay Riddell, aztán Ray Huizenga. Állnak az erdőben. Ray az álla alá nyomja Beth Nickerson 45-ösét, Clay pedig…

Természetesen egy mobiltelefont tart. Azt, amelyet Ray emelt el a gurleyville-i kőbányából.

CLAY (rémülten): **Ray, NE! Ez értelmetlen! Nem emlékszel? Kashwakban a mobilok halott z…**

Nem jó! **DURR!,** fűrészes, sárga nagybetűkkel a kép előterének tócsájában, plusz egy valódi tócsa, mert Arnie Nickerson gondosan ellátta a feleségét azzal a fajta puha végű lőszerrel, amelyet az interneten vásárolt az Amerikai Paranoia szájtjain keresztül, így Ray feje búbja vörös gejzírré válik. A háttérben – ez részletesen kidolgozott árnyalás, amelyről Clay Riddell híressé válhatott volna egy olyan világban, amelyben nincs Lüktetés – egyetlen rémült varjú emelkedik föl egy fenyőágról.

Fene jó kép, gondolta Clay. Véres, persze – sose ment volna át a régi Képregénykánon alatt –, de azonnal lenyűgöz. És noha Clay sose mondta, hogy a konverziós ponton túl nem működnek a mobiltelefonok, mondta volna, ha idejében eszébe jut. Csak hát kifutott az időből. Ray megölte magát, így a Rongyos Ember és telefonemberei nem láthatták a telefont az elméjében, ami roppantul ironikus. A Rongyos Ember tudott a mobiltelefon létezéséről, pedig Ray meghalt, hogy a titkot megvédje. Tudta, hogy ott van Clay zsebében… és nem törődött vele.

Állnak a Kashwakamak Hall ajtajában. A Rongyos Ember ekkor bemutatta azt a kézmozdulatot – hüvelykujj a fülhöz, a többi girbegurba ujj a sebes, borostás archoz, a kisujj a száj elé. Ismét Denise-t használta föl, hogy belője a gólt: *Nincs fo-fo neked.*

Ez igaz. Mert Kashwak=No-Fo.

Ray semmiért halt meg… de akkor ez miért nem dúlta fel?

Clay tisztában volt vele, hogy elszundított, ami gyakran megesett vele, ha fejben rajzolt. Teljesen kikapcsolt. Nem is volt ezzel semmi baj. Mert mindig így érezte magát, mielőtt a kép és a történet eggyé-olvadt – boldog volt, mint azok, akik érzik, hogy mindjárt hazaérnek. Ahol az út véget ér, ott találkoznak, akik szeretik egymást. Semmi oka nem volt, hogy ilyesmit érezzen, de ez nem zavarta.

Ray Huizenga egy haszontalan mobiltelefon miatt halt meg.

Vagy ennél többről van szó? Clay most egy másik képet látott. Ez egy emlékkép volt, a cakkos szegélyéről lehetett látni.

A képben RAY fogja a mocskos mobilt, meg egy papírlapot, egy ráfirkált telefonszámmal. RAY hüvelykujja mindent eltakar, a maine-i irányítószám kivételével.

RAY: **Amikor eljön az idő, hívd föl a cédulán levő számot. Tudni fogod az időt. Remélem, hogy tudni fogod.**

Ray, senkit nem tudok fölhívni mobiltelefonon Kash-wakamakból, mert Kashwak=No-Fo. Csak kérdezd meg Hahvahd elnökét.

Hogy még tovább vigye a labdát a gólvonal felé, újabb emlékkép kép született, ugyanolyan csipkézett szegéllyel. A 160-as országút. A kis sárga iskolai busz eleje, a jármű oldalára a **MAINE-I TANKERÜLET 38 NEWFIELD** szavakat festették. Nem túl messze tőle az úttesten ott a felirat: **KASHWAK=NO-FO.** A részletek kidolgozása ismét szenzációs: üres üdítősdobozok hevernek az árokban, elhajított trikó egy bokron, és a távolban egy sátor csapkod egy fán, hosszú, barna nyelvként. A kisbusz fölött négy szöveges gömb. Nem ezt

mondták (ezt még szundikálás közben is tudta), de nem számít. Most nem a *meseszövés* számít.

Úgy gondolta, majd megtudja, mi számít, ha odaér.

DENISE: Ez az a hely, ahol ők…?

TOM: Pontosan, ahol megcsinálták az áttérést. Beáll az ember a normik sorába, telefonál, és mire elindul a kiállítási nyájhoz, már egy KÖZÜLÜK. Jó buli.

DAN: De miért itt? Miért nem a kiállítás területén?

CLAY: Nem emlékszel? Kashwak=No-Fo. Ott sorakoznak föl, ahol a mobillal való lefedettség széle van. Ezen túl semmi. Nada. Kész. Nulla.

Újabb kép. Közeli a Rongyos Emberről, dögletes nagyságában. Vigyorog csonkult szájával, és egyetlen mozdulattal összegezi a helyzetet. *Raynek volt valami ragyogó ötlete, amely attól függött, hogy fel tudd hívni ezt a mobilszámot. A ragyogó ötlet kiverte a fejéből, hogy itt nincs térerő. Valószínűleg Québecig kéne mennem, hogy ismét térerőt lássak a készüléken. Ez fura, de mi az, ami még ennél is furább? Hogy* átvettem tőle a készüléket. *Micsoda hülye vagyok).*

Akkor hát Ray céltalanul halt meg? Talán, de máris alakult egy újabb kép. Odakint Pachelbel helyét Fauré vette át, őt Vivaldi követte. A zene hangszórókból áradt, nem zenegépekből. Fekete hangszórók a halott ég előtt, a háttérben a félig felépített elvarázsolt kastély és körhinták; az előtérben a felpántlikázott, ócska szénával szigetelt Kashwakamak Hall. És az utolsó simítás, a kifinomult kis részlet, amellyel Clay Riddell már kezdett nevet szerezni…

Kinyitotta a szemét és felült. A többiek még mindig körben kuporogtak a szőnyegen, az épület északi végében. Clay nem tudta, mennyi ideig dőlt az ajtónak, de elég hosszú idő lehetett, mert a feneke elzsibbadt.

Hé, srácok, akarta mondani, de először egy hangot sem tudott kiadni. A szája kiszáradt. A szíve hevesen vert. Megköszörülte a torkát, és ismét próbálkozott. – Hé, srácok! – mondta, ők pedig fölnéztek. Volt valami a hangjában, amitől Jordan feltápászkodott, és Tom sem nagyon maradt le mögötte.

Clay odament hozzájuk, a lába mintha nem is hozzá tartozott volna – az is félálomban volt. Menet közben elővette a zsebéből a mobilt. Azt, amelyért Ray meghalt, mert megfeledkezett Kashwakamak legfontosabb jellemzőjéről: idefönt, az Északi Megyék Kiállításán ezek a holmik nem működnek.

8

– Ha nem működik, akkor mi haszna? – kérdezte Dan. Izgatott lett Clay izgalmától, de gyorsan leeresztett, amikor meglátta, hogy a Clay kezében levő tárgy nem a Minden Börtönt Nyitó Kulcs, csak egy újabb istenverte mobil. Egy mocskos, öreg Motorola, repedezett burokkal. A többiek a félelem és a kíváncsiság keverékével nézték.

– Csak egy kis türelmet kérek – szólt Clay. – Megteszel ennyit?

– Előttünk az éjszaka – mondta Dan. Levette a szemüvegét, és fényesíteni kezdte. – Valahogy ki kell töltenünk.

– Megálltatok a Newfieldi Kereskedelmi Állomásnál, hogy egyetek és igyatok valamit – mondta Clay –, és ráleltetek a kis, sárga iskolabuszra.

– Mintha millió évvel ezelőtt lett volna – felelte Denise. Előretolta az alsó ajkát, és kifújta a homlokába hullott hajszálakat.

– *Ray* találta a kisbuszt – mondta Clay. – Van benne vagy tizenkét ülés…

– Igazából tizenhat – helyesbített Dan. – A kesztyűtartóban levő leírás szerint. Öregem, itt ugyancsak *apró* iskolák lehettek.

– Tizenhat ülés, és hely hátul az iskolatáskáknak, vagy a bőröndöknek, ha kirándulni mentek. Aztán ti elhoztátok. És amikor elértétek a gurleyville-i kőbányát, lefogadom, Ray javasolta, hogy ott álljatok meg.

– Tényleg így volt – mondta Tom. – Azt gondolta, nem ártana egy kis meleg kaja és pihenés. De te honnan tudod ezt, Clay?

– Tudom, mert megrajzoltam – felelte Clay, és ez közel járt az igazsághoz – miközben beszélt, látta is maga előtt. – Dan, te és Denise meg Ray kiirtottatok két falkát. Az elsőt benzinnel, de a másodiknál dinamitot használtatok. Ray tudta, hogyan kell csinálni, mert dolgozott útépítésen.

– Bazmeg – suttogta Tom. – Szerzett dinamitot abban a kőbányában, igaz? Miközben mi aludtunk. Meg is tehette – úgy aludtunk, mint akiket agyonvertek.

– Ray volt az egyetlen, aki ébren maradt – mondta Denise.

Clay folytatta: – Nem tudom, hogy dinamit vagy valami más robbanóanyag, de csaknem biztos vagyok benne, hogy miközben ti aludtatok, ő kerekeken gördülő bombává alakította a buszt.

– Hátul van – szólalt meg Jordan. – A csomagtartó részben.

Clay biccentett.

Jordan keze ökölbe szorult. – Mit gondolsz, mennyi?

– Ezt nem lehet tudni, amíg föl nem robban – mondta Clay.

– Lássuk csak, tudlak-e követni titeket – szólalt meg Tom. Odakint Vivaldi helyét Mozart vette át – a *Kis éji zene.* A telefonemberek határozottan sokat fejlődtek Debby Boone óta. – Elrejtette a bombát a busz hátuljában… azután valahogy átalakított egy mobilt detonátorrá?

Clay helyeselt. – Ezt hiszem. Úgy gondolom, két mobilt talált a kőbánya irodájában. Akár fél tucat is lehetett ott, a személyzet használatára – Isten tudja, milyen olcsó az ilyesmi manapság. Mindenesetre az egyiket rászerelte a robbanóanyagra. A fölkelők ugyanígy robbantják föl Irakban az út menti bombákat.

– És mindezt, miközben mi aludtunk? – kérdezte Denise. – És nem is szólt róla nekünk?

Clay válaszolt. – Nem mondta meg, így nem volt benne a fejetekben.

– És megölte magát, hogy az övében se legyen benne – mondta Dan. Keserű nevetésben tört ki. – Jól van, Ray egy istenverte hős! Csak arról feledkezett meg, hogy a mobiltelefonok nem működnek azon a helyen túl, ahol ezek fölverték az átkozott áttérítő sátraikat! Lefogadom, hogy már ott is alig működtek!

– Így igaz – mosolyodott el Clay. – Ezért hagyta nálam a Rongyos Ember ezt a mobilt. Nem tudta, mit akarok vele – nem vagyok biztos benne, hogy egyáltalán gondolnak-e valamire…

– Olyanformán, mint mi, nem gondolkodnak – mondta Jordan. – És soha nem is fognak.

– …de nem is törődött vele, mert tudta, hogy nem működik. Még a Lüktetést sem tudom fogni vele, mert Kashwak egyenlő a no-fo-val. No-fo nekem.

– Akkor miért a mosoly? – kérdezte Denise.

– Mert én tudok valamit, amit ő nem – felelte Clay. – Valamit, amit *ők* nem. – Jordanhoz fordult. – Tudsz vezetni?

Jordan meglepetten nézett rá. – Hé, tizenkét éves vagyok!

– Sosem vezettél gokartot? Terepjárót? Hómobilt?

– Hát persze…volt egy földes gokartpálya valahol Nashua mellett, és egyszer-kétszer…

– Akkor sikerülni fog. Nem kell messzire menned. Tegyük föl, otthagyták a buszt az ejtőernyős toronynál. Lefogadom, hogy így van. Szerintem már nem tudják, hogyan kell vezetni, éppúgy, ahogy gondolkodni sem tudnak.

– Clay, elment az eszed? – kérdezte Tom.

– Dehogy – válaszolta. – Ők holnap megtarthatják a tömeges falkagyilkos-kivégzést abban a virtuális stadionban, de *mi* nem leszünk benne. Lelépünk innen.

9

A kis ablakok üvege vastag volt, ám Dan feszítővasa megbirkózott velük. Tommal és Clayjel felváltva dolgoztak, amíg minden szilánkot ki nem vertek a keretekből. Akkor Denise levette a szvetterét, és ráterítette a keretre.

– Ez megfelel, Jordan? – kérdezte Tom.

Jordan bólintott. Rémült volt – az ajka fehérre vértelenedett –, de uralkodott magán. Kint a telefonemberek altatódala visszaért Pachelbel *Kánon*-jához, amit Denise az emlékek hangjának nevezett.

– Jól vagyok – mondta Jordan. – És nem lesz semmi bajom. Azt hiszem. Ha egyszer beindulok.

– Tom talán keresztülpréselhetné magát… – szólalt meg Clay.

Jordan válla fölött Tom szemügyre vette a kis ablakot, amely nem volt szélesebb negyven centinél, azután megrázta a fejét.

– Jól vagyok – ismételte Jordan.

– Rendben. Akkor mondd el még egyszer, mi a dolgod.

– Körbemegyek, megnézem a busz hátulját. Ellenőrzöm, hogy ott van-e a robbanóanyag, de nem nyúlok semmihez. Megkeresem a másik mobilt.

– Helyes. Ellenőrizd, hogy be legyen kapcsolva. Ha nincs…

– Tudom, akkor *bekapcsolom.* – Jordan afféle nem-vagyok-én-hülye pillantást vetett Clayre. – Ezután beindítom a motort…

– Csak ne ilyen sebesen…

– Előrehúzom a vezetőülést, hogy elérhessem a pedálokat, és *ezután* indítom a motort.

– *Helyes.*

– Az ejtőernyős torony és az elvarázsolt kastély közé hajtok. Nagyon lassan. Rámehetek az elvarázsolt kastély néhány darabjára, amelyek eltörhetnek – és recseghetnek a kerekek alatt –, de ez nem állíthat meg.

– Folytasd.

– Olyan közel megyek hozzájuk, amennyire csak tudok.

– Igen, nagyon/helyes. Azután visszajössz ehhez az ablakhoz. Akkor a hall közted és a robbanás között lesz.

– Illetve az *általunk remélt* robbanás és közted – helyesbített Dan.

Clay meglett volna e nélkül, de ennyiben hagyta. Lehajolt, megcsókolta Jordan arcát. – Tudod, hogy szeretlek – mondta.

Jordan megölelte, röviden, kétségbeesetten. Aztán Tomot. Aztán Denise-t.

Dan kezet nyújtott, majd azt mondta: – Ó a francba! – és átnyalábolta Jordant. Clay, aki sose volt odáig Dan Hartwickert, határozottan megkedvelte ezért a gesztusért.

10

Clay előrelépett, és fölemelte Jordant. – Emlékezz – mondta –, ez olyan, mint a merülés, csak szénába és nem vízbe. Kezeket föl és előre.

Jordan a feje fölé emelte a kezét, és az üres ablakon kinyújtotta az éjszakába. Arca a dús bozont alatt sápadtabb volt, mint valaha; a kamaszkor első pattanásai úgy égtek rajta, mint az apró tüzek. Meg volt rémülve, és Clay nem hibáztatta érte. Három métert esik, még ha szénába is, és ez valószínűleg nem lesz kellemes. Remélhetőleg Jordan nem felejti el, hogy ki kell nyújtania a kezét és be kell húznia a nyakát; mert semmi hasznuk sem lesz belőle, ha

törött nyakkal fekszik a Kashwakamak Hall mellett.

– Akarod, hogy hármat számoljak, Jordan? – kérdezte.

– Egy fenét! Csak csináld, mert bepisilek!

– Akkor nyújtsd ki a kezed, *indulás!* – kiáltotta Clay, és fölfelé lökte összekulcsolt ujjú két kezét. Jordan keresztülrepült az ablakon és eltűnt. Clay nem hallotta, hogy földet ért-e. A zene túl hangos volt.

A többiek az ablakhoz tódultak, amely pontosan a fejük fölött volt. – Jordan! – szólalt meg Tom. – Jordan, ott vagy?

Egy pillanatig semmi sem történt, Clay már biztos volt benne, hogy Jordan tényleg kitörte a nyakát. Ekkor reszketeg hang szólalt meg: – Itt vagyok, a mindenit, ez fájt. Kiment a könyököm. A bal. Furán áll a karom. Várjatok…

Vártak. Denise megfogta Clay kezét, és szorította.

– Mozog – mondta Jordan. – Asszem, rendben van, de majd meg kell mutatnom az iskolai gyengélkedőben.

Mindnyájan túl hangosan nevettek.

Tom a busz indítókulcsát az ingéből kihúzott kettős cérnára kötötte, azt pedig az övére csomózta. Clay ismét összefonta a két kezét, és Tom föllépett rá. – Leeresztem neked a kulcsot, Jordan. Kész?

– Igen.

Tom megmarkolta az ablak peremét, lenézett, azután leeresztette az övet. – Jól van, megvan – mondta. – Most figyelj rám. Csak annyit kérünk, hogy tedd meg, ha tudod. Ha nem, akkor nincs büntető. Érted?

– Igen.

– Akkor hát indíts. Sicc! – egy pillanatig figyelt, azután azt mondta: – Elindult. Isten segítse, derék gyerek. Tegyél le.

11

Jordan átment az épületnek arra az oldalára, amely az alvó falka felé esett. Clay, Tom, Denise és Dan átvágott a helyiségen. A három férfi megdöntötte a szétvert cukorkásautomatát, és a falnak támasztotta. Clay és Dan, ha ráléptek, könnyedén kiláttak az ablakon, Tomnak ágaskodnia kelleti Clay odavitt egy ládát, hogy Denise is kilásson, közben imádkozott, nehogy az asszony leessen és vajúdni kezdjen.

Látták, hogy Jordan keresztülvág az alvó tömeg szegélyén, egy pillanatra megáll, mintha magával vitatkozna, azután elindul balra. Claynek úgy rémlett, hogy még akkor is látta a mozgását, amikor az értelme azt mondta, hogy Jordannak már el kellett tűnnie, miután megkerülte a hatalmas falkát.

– Mit gondolsz, meddig tart, hogy visszaérjen? – kérdezte Tom.

Clay megrázta a fejét. Nem tudta. Olyan sok változó tényezőtől függött – a falka mérete csak egy volt közülük.

– Mi van, ha már benéztek a busz hátuljába? – kérdezte Denise.

– Mi van, ha *Jordy* benéz a busz hátuljába, és nem talál ott semmit? – kérdezte Dan. Claynek fegyelmeznie kellett magát, nehogy azt mondja Dannek, tartsa meg magának a kishitűségét.

Az idő vánszorgott, centiméterenként vonszolta magát. Az ejtőernyős torony tetején kitartóan villogott a kis vörös fény. Pachelbel helyébe Faúré, Fauré helyébe Vivaldi lépett. Claynek eszébe jutott, hogyan borult ki az alvó kisfiú a bevásárlókocsiból, és a vele levő férfi – valószínűleg nem az apja – leült vele az út mellé, és azt mondta, *Gregory megpuszilja, és minden jobb lesz.* Emlékezett a hátizsákos emberre, aki a „Sétál a kis elefánt”-ot hallgatva azt

mondta: *a Dodge-nak is az volt a legjobb korszaka.* Emlékezett, milyen volt, amikor gyerekkorában a bingósátorban egy férfi a mikrofonhoz lépett, és azt kiabálta, hogy *Ez a napfény vitamini* És előhúzott egy üveg B_{12}-t a szerencsekerékből, amelyben pingponglabdák szökdécseltek. Noha a napfényvitamin már akkor is a D volt.

Az idő most már negyedcentinként vonszolta magát, és Clay kezdte elveszíteni a reményt. Ha hallható a busz motorja, akkor mostanra meg kellett volna hallaniuk.

– Valami félresikerült – mondta halkan Tom.

– Talán nem – felelte Clay. Igyekezett nem elárulni a hangjával, milyen nehéz a szíve.

– Nem, Tommynak igaza van – mondta Denise majdnem sírva. – Én imádom, és tökösebb srác volt, mint Sátán Őlordsága a pokolban töltött első éjszakáján, de ha jönni tudna, mostanra már úton volna.

Dan meglepően derűlátó volt. – Nem tudhatjuk, mibe futott bele. Csak vegyetek egy mély lélegzetet, és próbáljátok megfékezni a képzeleteteket.

Clay megpróbálta, de nem sikerült. A másodpercek most már csak *csöpögtek.* Schubert *Ave Mariá-ja* bömbölt a nagy koncerthangfalakon, és Clay azt gondolta: *A lelkem eladnám valami őszinte rockért – Chuck Berry „Oh, Carol”-jáért. Vagy a U2-tól az „Amikor a szerelem bejön a városba”…*

Odakint nem volt más, csak sötétség, csillagok és egyetlen apró, vörös, elemről működő lámpa.

– Emelj föl oda – mondta Tom, leugorva az automatáról. – Valahogy keresztülszuszakolom magam azon az ablakon, és megnézem, érte tudok-e menni.

– Tom, ha tévedtem volna a buszban levő robbanóanyagot illetően… – kezdte Clay.

– Baszd meg a buszt és a robbanóanyagot! – felelte Tom indulatosan. – Én nem akarok mást, csak megtalálni Jor…

– Hé! – bömbölte Dan, azután: – *Hé, minden rendben! A MINDENIT!* – Öklével a falra csapott az ablak mellett.

Clay megfordult, és fényszórókat pillantott meg a sötétben. Pára emelkedett föl a többhektárnyi rétet eltakaró, ájult álomban fekvő testekből, és a kisbusz fényszórói mintha füst mögül világítottak volna. Felragyogtak, azután elhomályosodtak, ismét felragyogtak, és Clay vakító élességgel látta Jordant, aki a minibusz vezetőülésén ült, és igyekezett kitalálni, melyik kapcsoló mire való.

A fényszórók elindultak előre. A sugarak a magasba emelkedtek.

– Igen, drágám! – lehelte Denise. – Csináld, édesem! – A rekeszen állt, egyik kezével Dánét fogta, a másikkal Clayét. – Gyönyörű vagy, csak így tovább!

A fényszórók arrébb szökkentek. Most a telefonemberek szőnyegével borított tér bal oldalán levő fákat világították meg.

– Mit csinál? – nyögte Tom.

– Ez az a hely, ahol kiugrik az elvarázsolt kastély oldala – mondta Clay. – Minden rendben. – Habozott. – Azt hiszem, minden rendben. – *Ha a lába nem csúszik meg. Ha nem keveri össze a féket és a sebességváltót, és nem vezeti neki a buszt a rohadt elvarázsolt kastély oldalának, és nem ragad bele.*

Vártak. A fényszórók visszalendültek, most a Kashwakamak Hall oldalát világította meg. A fénykévében Clay meglátta, miért maradt el ilyen sokáig Jordan. Egyáltalán nem minden telefonember feküdt le. Többtucatnyi – vélhetően azok, amelyek rosszul voltak beprogramozva – ébren volt és mászkált. Céltalanul ődöngtek a szélrózsa minden irányában, fekete árnyalakok írtak le táguló köröket, botladoztak az alvók között, elestek, fölkeltek, továbbmentek, miközben Schubert *Avé*-ja betöltötte az éjszakát. Egyikük, egy fiatalember, akinek hosszú, vörös vágás húzódott a homlokán, mint egy aggodalmas ránc, elérte a Hallt, és vakon tapogatózott a fal mentén.

– Ennyire messze elég lesz, Jordan – mormolta Clay. A fényszórók közeledtek a

hangszóróállványokhoz a tér túlsó oldalán. – Parkolj le, és húzzál ide.

Jordan mintha meghallotta volna. A fényszórók megálltak. Egy pillanatig csak az éber telefonemberek árnyéka mozgott rendületlenül, és a többiek meleg teste párállott. Azután meghallották – még a zenén át is –, ahogy a busz motorja felbúg, és a fényszórók előreugranak.

– Ne, Jordan, mit csinálsz! – kiáltotta Tom.

Denise összerándult, és leesett volna a ládáról, ha Clay el nem kapja a derekát.

A busz berontott az alvó falkába. *Rá* az alvó falkára. A fényszórók szökdécselni kezdtek, hol rájuk világítottak, máskor felszökkentek, majd ismét vízszintesbe kerültek. A busz balra billent, azután visszatért az egyenesbe, majd jobbra billent. Négy fényszórójával egy pillanatra megvilágította az egyik éjjeli kószálót, aki világosan látszott, mintha fekete papírból vágták volna ki. Clay látta, hogy a telefonember karja a magasba emelkedik, mintha egy sikeres gólt ünnepelne, azután eltűnik a kisbusz rohamozó hűtőrácsa alatt.

Jordan középre vezette a buszt, és, világító reflektorokkal, csöpögő hűtőráccsal megállt. Clay a szeme elé emelte a kezét, hogy ne vakítsa a fény, így láthatott egy sötét kis alakot – a többiektől megkülönböztette fürgesége és céltudatossága –, amint kiszáll a busz oldalajtaján, és a Kashwakamak Hall felé indul. Azután Jordan elesett, és Clay attól tartott, vége. Egy pillanattal később Dan izgatottan felkiáltott: – Ott van, *ott van!* –, és Clay ismét meglátta az apró alakot, tíz méterrel közelebb és jóval inkább balra, mint ahol szem elől veszítette. Bizonyára kúszott egy darabig az alvókon, mielőtt megpróbált fölállni.

Akkor láthatták először tisztán, amikor tizenkét méternyi, az árnyékban megtett út után elkanyarodva visszatért a fényszórók párás kúpjába. Az arcát, azt nem, az ellenfény miatt, csak azt az eszelős kecsességet, amellyel végigfut az alvó telefonembereken. Azok, akik feküdtek, még mindig halottak voltak a világ számára. Akik ébren voltak, de távol Jordantól, mit sem törődtek a gyerekkel. A közelében tartózkodók közül néhányan igyekeztek elkapni. Jordan kettő elől félreszökkent, de egy harmadik, egy nő, megragadta kócos üstökét.

– Ereszted el! – bömbölte Clay. Nem láthatta tisztán, de tébolyult módon biztos volt benne, hogy ez az asszony valaha a felesége volt. – Engedd el!

Az asszony nem engedelmeskedett, ám Jordan megmarkolta a csuklóját, megcsavarta, fél térdre esett és tovaevickélt. Az asszony ismét utánakapott, és épphogy elvétette a gyerek ingének hátulját, azután továbbtámolygott abba az irányba, amerre korábban indult.

Clay látta, hogy számos fertőzött telefonember gyűlik össze a busz körül. A fényszórók láthatóan vonzották őket.

Leszökkent az automatáról (ez alkalommal Dan Hartwick kapta el Denise-t, mielőtt lefordult volna), és megragadta a feszítővasat. Visszaugrott, és betörte annak az ablaknak az üvegét, amelyen át a fiút nézték.

– Jordan! – bőgte. – Kerülj hátra! Kerülj hátra! Jordan fölnézett a zajra, és megbotlott valamiben – egy lábban, karban, talán nyakban. Miközben botladozott, a lélegző sötétből kinyúlt egy kéz, és elkapta a torkát.

– Kérlek Istenem, ne! – suttogta Tom.

Jordan előrelendült, mint egy hátvéd, aki pontot akar szerezni, kirúgott, és a kéz eleresztette. Bukdácsolt tovább. Clay látta a szemét, és azt, hogy a melle hevesen zihál. Amint közelebb ért, azt is hallotta, hogy lihegve kapkodja a levegőt.

Sosem ér ide, gondolta. *Soha. Pedig milyen közel van már, milyen közel.*

De Jordan odaért. Az épület fala mellett téblábolo két telefonember fütyült rá, amikor elfutott mellettük és befordult az épület sarkán. Mind a négyen azonnal leugrottak az automatáról, és keresztülrohantak a szobán, mint a váltófutók. Legelöl Denise a nagy hasával.

– Jordan! – kiáltotta lábujjhegyen szökdécselve. – Jordan, Jordy, itt vagy? Krisztus szerelmére, kölyök, mondd, hogy itt vagy!

– Itt… – hatalmasat lélegzett – …vagyok. – Újabb lihegés. Clay homályosan érzékelte,

hogy Tom nevet, és az ő hátát csapkodja. – Sosem gondoltam volna – *hhhhhhh!* –, hogy embereken ilyen nehéz… futni.

– Mit képzeltél, mi a fenét csinálsz? – üvöltötte Clay. Majd' belepusztult, hogy kaphatja marokra a srácot, először azért, hogy megölelje, aztán jól megrázza, aztán összecsókolja azt az ostoba, hősies képét. Majd' belepusztult, hogy még csak nem is láthatja.

– Azt mondtam, hogy a közelükbe menj, nem azt, hogy hajts közéjük!

– Azt az… – *hhhhhh!* – Igazgatóért tettem. – Jordan hangjában egyszerre hallatszott a légszomj és a dac.

– Megölték az Igazgatót. Ok és a Rongyos Ember. Ok és a hülye Harvardi Elnökük. Azt akartam, hogy megfizessenek ezért. Azt akarom, hogy megfizessen.

– Mi tartott ilyen sokáig? – kérdezte Denise. – Nem győztünk várni!

– Többtucatnyian vannak arrafelé – felelte Jordan. – Talán több százan is. Akárhogy is romlanak… vagy javulnak… vagy egyszerűen változnak… most már igazán gyorsan terjed. Mindenfelé téblábolnak, mint akik eltévedtek. Folyton változtatnom kellett az irányon. A fél főúton végig kellett mennem, hogy eljussak a buszhoz. Azután… – lihegve nevetett – *Nem akart elindulni!* Hinnétek? Elfordítottam a kulcsot, aztán megint és megint, de minden alkalommal csak egy kattanás hallatszott. Majdnem kiborultam, de nem hagytam magam. Mert tudtam, ha azt teszem, csalódást okozok az Igazgatónak.

– Ó, Jordy – suttogta Tom.

– Tudjátok, mi volt a baj? Be kellett csatolnom azt a hülye *biztonsági övet.* Az utasülésen nem muszáj, de a busz nem indul el, csak akkor, ha a vezető becsatolja magát. Mindenesetre sajnálom, hogy olyan sokáig tartott, de most már itt vagyok.

– És talán azt is feltételezhetjük, hogy a csomagtartó nem volt üres? – kérdezte Dan.

– Akkor a szart is feltételezheted. Tele van valamivel, ami leginkább a vörös téglára emlékeztet. Egymásra vannak halmozva. – Jordan mostanra fújta ki magát. – Egy takaró alatt. A tetejükön egy mobil. Ray a téglákat néhány rugalmas gumikötéllel rögzítette, olyannal, amivel ugrálni szoktak. A telefon be van kapcsolva, az a fajta, amelyen port is van, faxolni lehet vele, és a számítógépbe is le lehet vele tölteni adatokat. A töltőkábel eltűnik a téglák között. Nem láttam, de lefogadom, hogy középen ott a detonátor. – Ismét mélyet lélegzett. – És sávok is vannak a telefonon. Három.

Clay bólintott. Igaza volt. Kashwakamakról feltételezték, hogy halott övezet, amint az ember túljut az Északi Megyék Kiállításához vezető bekötőúton. A telefonemberek ennek a gondolatát a normik fejéből vették át, és föl is használták. A Kashwak=No-Fo felirat úgy terjedt, mint a bárányhimlő. De akadt akár egyetlen telefonember is, aki megpróbált mobilhívást kezdeményezni a Kiállítás területéről? Természetesen nem. Miért is próbált volna? Ha az ember telepata, a mobiltelefonra nincs szüksége. És amikor az ember a falka tagja – része az egésznek –, akkor kétszeresen nincs rá szüksége, ha ez egyáltalán lehetséges.

Pedig a mobilok működtek ezen a kis területen, és miért? Mert a vásározók letelepedtek itt, azért – a vásározók egy New England-i Szórakoztatóipari Vállalat nevű cégnek dolgoztak. És a huszonegyedik században a vásározók – akár a rockkoncertek személyzete, a haknik és a filmforgatások – a mobilteletontól függtek, különösen olyan elszigetelt helyen, ahol kevés a tartalék. Na és ahol nem voltak tornyok, hogy továbbítsák az adás-vételt? Nos, megszerezték a szükséges szoftvert, és összeállítottak maguknak egy tornyot. Törvényellenes? Természetesen, de tekintve, hogy Jordan jelentése szerint három sáv volt a telefon leolvasóján, működött a dolog, és mivel a telefon akkumulátorról kapja az energiát, *még mindig* használható. A kiállítás legmagasabb pontjára szerelték föl a kütyüt.

Az ejtőernyős torony tetejére.

Dan ismét átment a termen, fölállt az ételautomatára, és kinézett. – Háromszoros sor veszi körül a buszt – jelentette. – A fényszórók előtt négyszeres. Mintha azt hinnék, hogy valami nagy popsztár bujkál bent. Azokból, akik ott állnak, semmi nem marad. – Clayhez fordult, és a kezében tartott, piszkos Motorola mobil felé intett. – Ha meg akarod próbálni, akkor azt javaslom, most rögtön, mielőtt valamelyikük úgy dönt, hogy megpróbál arrébb menni azzal az átkozott busszal.

– Le kellett volna vennem a gyújtást, de ha megteszem, akkor a fényszórók is kialszanak – mondta Jordan. – Én pedig szerettem volna látni, hova lépek.

– Minden rendben, Jordan – felelte Clay. – Semmi baj nem történt. Mindjárt…

De semmi nem volt abban a zsebében, amelyből a mobiltelefont előhúzta. A papírlap a telefonszámmal eltűnt.

13

Clay és Tom a padlón keresték – *eszeveszetten* keresték a padlón –, Dan gyászosan jelentette az automata tetejéről, hogy az első telefonember éppen most mászott be a buszba, amikor Denise elbődült: – *Elég! POFA BE!*

Mindnyájan abbahagyták, amit csináltak, és rábámultak. Clay szíve a torkában dobogott. Képtelen volt felfogni, hogy ennyire felelőtlen. *Ray ezért halt meg, te hülye seggfej!,* üvöltözte énjének egyik fele a többinek. *Meghalt érte, te pedig elveszítetted!*

Denise lehunyta a szemét, és a kezét összekulcsolta lehajtott fején. Azután nagyon gyorsan kántálni kezdett: – Tóni, Tóni, most légy okos, eltűnt valami, ami nagyon fontos!

– Mi a franc *ez?* – kérdezte döbbenten Dan.

– Ima Szent Antalhoz – mondta nyugodtan az asszony. – Egyházi iskolába jártam.

– Haggyálógva! – Tom szinte nyöszörgött. Denise ügyet se vetett rá, kizárólag Clayre figyelt.

– A padlón nincs, ugye?

– Nem hinném.

– Újabb két alak ment oda a buszhoz – jelentette Dan. – És kigyulladt az index. Így hát egyikük bizonyára ott ül a…

– Légy szíves, fogd be a pofádat, Dan! – mondta Denise. Még mindig Clayt nézte. Még mindig nyugodtan. – És ha a buszban veszítetted el, vagy valahol odakint, akkor az végleg elveszett, mi?

– Igen – felelte komoran a férfi.

– Akkor hát tudjuk, hogy egyik helyen sem lehet.

– Honnan tudjuk?

– Mert Isten nem engedné.

– Azt hiszem… mindjárt szétrobban a fejem – mondta Tom különös, nyugodt hangon.

Az asszony ismét levegőnek vette. – Melyik zsebedet vizsgáltad át?

– *Valamennyit* – kezdte Clay, aztán elhallgatott. Egyfolytában Denise-t nézve átkutatta farmerje jobb zsebébe varrt kis órazsebet. És ott volt a cédula. Nem emlékezett rá, hogy oda tette, mégis ott volt. Kihúzta. A halott ember nehézkes írásával ott volt rajta a szám: 207-919-9811.

– Köszönd meg Szent Antalnak a nevemben – mondta.

– Ha működik – felelte az asszony –, akkor megkérem Szent Antalt, hogy köszönje meg Istennek.

– Deni! – szólalt meg Tom. Az asszony feléje fordult.

– Az én nevemben is köszönd meg.

14

Mind a négyen a kettős ajtónál gyűltek össze, mert arra számítottak, hogy az acélbetétek megvédik őket. Jordan az épület háta mögött kuporodott le a törött ablak alatt, amelyen kijutott.

– Mit csinálunk, ha a robbanás nem üt lyukat ennek a helynek az oldalába? – kérdezte Tom.

– Majd kitalálunk valamit – felelte Clay.

– És ha Ray bombája nem robban föl? – kérdezte Dan.

– Hátrébb mész húsz yardot, és büntetőrúgás következik – felelte Denise. – Rajta, Clay. Ne várd meg a megfelelő háttérzenét.

Clay kinyitotta a telefont. És ránézett a sötét LED leolvasóra. Ekkor jött rá, hogy ezen is meg kellett volna néznie a sávokat, mielőtt Jordant kiküldte. Erre nem gondolt. Egyikük sem. Ostobák. Csaknem akkora ostobaság, mint megfeledkezni arról a papírlapról, amelyet a farmer órazsebébe dugott. Megnyomta az indítógombot. A telefon sípolt. Egy pillanatig nem történt semmi, azután ragyogva és tisztán három sáv jelent meg a leolvasón. Beütötte a számot, majd hüvelykujját könnyedén a HÍVÁS gombra helyezte.

– Jordan, készen állsz ott hátul?

– Igen!

– És ti? – kérdezte.

– Csináld, mielőtt szívrohamot kapok – mondta Tom.

Egy képet, lidércnyomásosan éles képet látott gondolatban: Johnny-Gee ott fekszik, ahol a robbanóanyaggal teli busz áll. Hanyatt fekszik, a szeme nyitva, kezét összekulcsolja a Red Sox-trikón, és hallgatja a zenét, miközben az elméje valamilyen furcsa, új módon átépíti magát.

Félresöpörte a képet.

– Tóni, Tóni, most légy okos – mondta minden ok nélkül, aztán megnyomta a gombot, amely fölhívta a kisbusz hátuljában levő másik telefont.

Annyi ideje maradt, hogy ezt mondja, *Mississippi EGY,* és *Mississippi KETTŐ,* mielőtt a világ a Kashwakamak Hall körül felrobbant. A robbanás éles döreje elnyelte Albinoni *Adagió-ját.* Az épületnek a falka felé néző összes ablaka egyszerre tört be. Ragyogó bíbor fény világított be a lyukakon, azután az épület déli része leszakadt a deszkák, az üveg és a kavargó széna záporában. Az ajtó, amely mögött megbújtak, mintha befelé hajlott volna. Denise védőn karolta át a hasát. Kintről rémisztő fájdalomkiáltás hallatszott. Ez a hang egy pillanatra úgy hasított Clay fejébe, mint a fűrész pengéje. Azután elmúlt. A sikoltozás tovább zúgott a fülében. Ilyen hangot adnak az emberek, amikor a pokolban sülnek.

Valami a tetőre hullott. Elég súlyos volt ahhoz, hogy az egész épület beleremegjen. Clay megrángatta Denise lábát. Az asszony vadul nézett rá, mintha nem lenne biztos benne, hogy ki ez. – *Gyerünk!* – Clay ordított, de alig hallotta a saját hangját. Mintha vattacsomón szivárgott volna át. – *Gyerünk, kifelé!*

Tom fölugrott. Dan is tápászkodni kezdett, félútról visszaesett, újra próbálkozott, másodszorra sikerrel járt. Megragadta Tom kezét. Tom Denise-ét fogta meg. Összekapaszkodva botladoztak a Hall végében tátongó lyuk felé. Ott találták Jordant, aki egy égő szénacsomó mellett állt, és bámulta, mire képes egy mobiltelefon.

Az óriási láb, amely rálépett a Kashwakamak Hall tetejére, az iskolabusz egy jókora darabja volt. A zsindelyek lángoltak. Pontosan előttük, kis kazalnyi égő széna mögött két felfordult ülés égett. Az acélkeretek spagettivé szakadtak. Ruhák repültek az ég felé, mint hatalmas hópelyhek: ingek, sapkák, nadrágok, sortok, egy szuszpenzor, egy izzó melltartó.

Clay látta, hogy a Hall tövében felhalmozott szénaszigetelésből tűzfal lobban; éppen idejében menekültek ki.

Tűzfoltok ütöttek ki ott is, ahol valamikor a koncerteket, szabadtéri táncokat és különböző versenyeket tartották, de a szétrobbanó busz darabjai még ennél is messzebbre repültek. Clay látta, hogy még háromszáz méterre is lángok világítanak a fák ágai között. Tőlük délre tüzet fogott az elvarázsolt kastély, és látott egy égő valamit – emberi torzónak vélte –, amely az ejtőernyős torony fele magasságáig repült.

A falka a halott és haldokló telefonemberek nyers fasírtjává változott. Telepátiájuk megtört (noha különös okkult erejük apró áramlatai időnként megrángatták Clayt, amitől a haja égnek állt, és lúdbőrös lett), de az életben maradottak még tudtak ordítani, és az éjszakát betöltötte sikoltozásuk. Akkor is megtette volna, amit tett, ha el tudja képzelni, milyen rossz lesz – még az első másodpercekben sem próbálta becsapni magát –, de ez minden képzeletet meghaladott.

A tűz fénye éppen elég volt, hogy többet mutasson, mint amennyit látni akartak. A csonkulások, a hiányzó fejek is éppen elég rémesek voltak – nem beszélve a vértócsákról és a letépett végtagokról –, de a szétszóródott ruhák és cipők, amelyekben nem volt senki, valahogy még borzasztóbbnak tűntek, mintha a robbanásnak elég ereje lett volna hozzá, hogy elpárologtassa a falka egy részét. Egy férfi támolygott feléjük, a torkát szorongatva igyekezett elállítani az ujjai között ömlő vért – amely a Hall égő tetejének fényében narancssárgának tűnt –, közben a belei ide-oda lengtek az ágyéka előtt. Még több nedves hurok csúszott ki belőle, míg elment előttük. Szeme tágra nyílt, és nem látott semmit.

Jordan mondott valamit. Clay nem hallotta a sikolyok, a jajongások és a mögöttük egyre hangosabban ropogó tűz miatt, így közelebb hajolt.

– Meg kellett tennünk, ez volt minden, amit tehettünk – mondta Jordan. Egy fejetlen nőt nézett, egy lábatlan férfit, és valamit, ami annyira szétnyílt, hogy vérrel teli kenunak rémlett. Hátrébb két újabb buszülés hevert két égő nőn, akik egymást átkarolva haltak meg. – Meg kellett tennünk, ez volt minden, amit tehettünk.

– Így van, szorítsd az arcodat hozzám, és menjünk – mondta Clay, mire Jordan azonnal az oldalához nyomta az arcát. Kényelmetlen volt így lépkedni, de meg lehetett oldani.

Megkerülték a falka táborhelyét, visszafelé mentek, oda, ami egy főút és egy komplett vidámpark lett volna, ha nem avatkozik közbe a Lüktetés. Ahogy mentek, a Kashwakamak Hall egyre fényesebben égett, egyre élesebben világítva meg a rétet. Sötét árnyak – sokan meztelenül vagy majdnem meztelenül, mert a ruhák lerobbantak róluk – támolyogtak-botladoztak. Claynek fogalma sem volt róla, hányan lehetnek. Az a néhány, aki a kis csapat közelében haladt el, nem mutatott érdeklődést irántuk; vagy tovább igyekeztek a főút felé, vagy bevették magukat a Kiállítástól nyugatra elterülő erdőbe, ahol, gondolta Clay, meg fognak halni a ruhátlanságuk miatt, hacsak nem lesznek képesek helyreállítani valamiféle falkatudatot. De úgy vélte, nem fog sikerülni. Részben a vírus miatt, de főképpen Jordan döntése miatt, aki egyenesen középre hajtott, és így megtalálta a leghatásosabb pontot az öléshez, éppen úgy, mint ők a propánszállító tartálykocsikkal.

Ha tudták volna, hogy egyetlen öregember kinyírásából ez lesz… gondolta Clay, aztán az jutott az eszébe: *De hát honnan is tudhatták volna?*

Elérték a földes parkolót, ahol a vásárosok állították le a teherautóikat, lakókocsijaikat. A föld tele volt kígyózó elektromos kábelekkel, és a lakókocsik közét olyasféle holmik töltötték meg, amelyekre az országúton élő családoknak szüksége lehet: rostélyok, gáztűzhelyek, kerti székek, egy függő ágy, egy kisméretű, centrifugás mosógép, a belőle kiszedett ruhák valószínűleg már két hete lógtak a kötélen.

– Keressük meg valamelyiknek a kulcsát, és húzzunk el innen – mondta Dan. – Ezek megtisztították a bekötőutat, és ha óvatosak vagyunk, addig mehetünk a 160-ason, ameddig csak akarunk. – Észak felé mutatott. – Odafönt csaknem *minden* no-fo.

Clay kiszúrt egy furgont, amelynek hátuljára a LEM FESTŐ ÉS VÍZVEZETÉK-SZERELŐ feliratot festették. Megfogta a kilincsét, az ajtó engedett. A belseje tele volt tejesrekeszekkel, amelynek többségét teletömték vízvezeték-szereléshez való szerszámokkal, ám az egyikben megtalálta, amit keresett: festékszórókat, tele festékkel. Miután meggyőződött róla, hogy tele vagy majdnem tele vannak, négyet magához vett.

– Hát ez mire kell? – kérdezte Töm.

– Majd később elmondom – felelte Clay. – *Kérlek,* menjünk innen! – szólalt meg Denise.

– Nem bírom ezt. A nadrágom átázott a vértől. – Sírni kezdett.

Kimentek a főútra, a Csészés Körhinta és a Csu-Csu-Charlie nevű, félig kész gyermekvasút közé. – Nézzétek! – mondta Tom, és mutatta.

– Ó… Istenem – sóhajtott Dan.

A vonat jegykezelő bódéjának tetején megpörkölt, füstölgő, vörös pulóver cafatai hevertek – olyasféléé, amit csuklyásnak is neveznek. Elején nagy vérfolt terjengett egy lyuk körül, amelyet valószínűleg a busz szétrepülő darabjainak egyike ütött. Mielőtt a vér teljesen elborította volna a mellrészt, Clay még kiolvashatott két betűt, a Rongyos Ember utolsó nevetését: HA.

16

– Nincs senki abban a rongyban, és a lyuk méretéből ítélve nyilván nyitottszív-műtétet hajtottak végre rajta érzéstelenítés nélkül – szólalt meg Denise –, így ha meguntátok a bámulást…

– Van még egy kis parkoló a főút déli végében – mondta Tom. – Ott egész pofás kocsik vannak. Főnöknek valók. Talán szerencsénk lesz.

Szerencséjük volt, de nem a pofás kocsikkal. Egy TYCO VÍZTISZTÍTÓ SZAKÉRTŐ feliratú kisteher parkolt a számos pofás autó mögött, eltorlaszolva az utat. A Tyco sofőrje, valószínűleg ugyanezen okból, benn hagyta a kulcsot a járgányban. Clay elfuvarozta őket a tűztől, vérfürdőtől és sikolyoktól. Lassan, óvatosan vezetett a bekötőúton a kereszteződésig, ahol tábla ábrázolta a boldog családot, amely nem létezik többé (ha egyáltalán létezett valaha). Itt Clay megállt, üresbe tette a sebességváltót.

– Valamelyikőtök vegye át a vezetést – mondta.

– De miért, Clay? – kérdezte Jordan, bár a hangjából Clay érezte, hogy a fiú már tudja a választ.

– Mert én itt kiszállok – felelte.

– Ne!

– De igen. Megyek, megkeresem a fiamat.

– Szinte biztos, hogy meghalt – mondta Tom. – Nem vagyok szívtelen, csak realista.

– Tudom, Tom. Azt is tudom, van rá esély, hogy mégsem halt meg, és ezt te is tudod. Jordan azt mondta, mindenfelé őgyelegnek, mint akik eltévedtek.

– Clay… drágám… – szólalt meg Denise –, még ha él is, esetleg úgy vándorol itt az erdőben, hogy a fél feje lerobbant. Gyűlölök ilyet mondani, de tudod, hogy igaz.

Clay bólintott. – Azt is tudom, hogy már korábban is leléphetett, amikor mi még be voltunk zárva, és elindulhatott a Gurleyville felé vezető úton. Néhányan el is jutottak odáig; láttam őket. Másokat is láttam az úton. Ti is.

– Nem lehet vitatkozni a művészi elmével, ugye? – kérdezte szomorúan Tom.

– Nem – mondta Clay –, de szeretném, ha te és Jordan egy percre leszállnátok velem.

Tom felsóhajtott. – Miért ne? – mondta.

17

Számos eltévelyedettnek és összezavarodottnak tűnő telefonember kullogott el mellettük, miközben ott álltak a kis víztisztító furgon mellett. Clay, Tom és Jordan rájuk sem néztek, és ők hasonlóképpen viszonozták a figyelmet. Az északkeleti látóhatár kivilágosodott, a Kashwakamak Hallról a tűz átterjedt a mögötte elterülő erdőre.

– Ez alkalommal nem lesz nagy búcsúzkodás – mondta Clay, és igyekezett nem észrevenni a könnyeket Jordan szemében. – Arra számítok, hogy még találkozunk. Tessék, Tom. Ezt neked adom. – Átnyújtotta a mobilt, amellyel beindította a robbanást. – Rendszeresen ellenőrizd a vonalakat. Ha útakadályhoz értek, hagyjátok ott a kocsit, menjetek addig, amíg az út ismét szabad nem lesz, azután kerítsetek egy másik autót, azzal folytassátok az utat. Valószínűleg a Rangeley övezetig találkoztok majd adást jelző vonalakkal – ott nyáron csónakáznak, ősszel vadásznak, télen síelnek –, de ezen túl kitisztul a leolvasó, és elvileg a nappal is biztonságos.

– Lefogadnám, hogy már most is az – felelte Jordan a szemét törölgetve.

Clay bólintott. – Igazad lehet. Mindenesetre használjátok a józan ítélőképességeteket. Amikor Rangeleytől úgy száz mérföldd el északra juttok, keressetek egy faházat, kunyhót vagy valamit, töltsétek föl élelmiszerrel, és várjátok be a telet. Ugye tudjátok, mit művel a tél ezekkel a valamikkel?

– Ha a falkák szétesnek, és nem vándorolnak, akkor csaknem az utolsó szálig meg fognak halni – mondta Tom. – Legalábbis a Mason-Dixon-vonaltól északra.

– Igen, én is így vélem. A festékszórókat a kesztyűtartóba raktam. Minden húsz mérföldnél fújjatok egy szép, nagy T-J-D jelzést az útra. Megértettétek?

– T-J-D – mondta Jordan. – Tom, Jordan, Dan és Denise.

– Pontosan. Gondoskodjatok róla, hogy ha elkanyarodtok egy másik útra, akkor a felirat különösen nagy legyen, és egy nyilat is fessetek fölé. Ha földúton mentek, akkor a fákra fessetek, mindig a haladási iránynak megfelelő jobb oldalon. Ezt az oldalt fogom nézni. Megértettétek?

– Mindig jobboldalt – mondta Tom. – Gyere velünk, Clay. Kérlek.

– Nem. Ne nehezítsd meg a dolgomat még ennél is jobban. Valahányszor kiszálltok egy autóból, hagyjátok az út közepén, és fessétek rá, hogy T-J-D. Rendben?

– Rendben – mondta Jordan. – Ajánlom, hogy ránk találj.

– Rátok találok. Egy darabig most veszedelmes lesz a világ, de korántsem annyira, mint eddig volt. Jordan, meg kell kérdeznem tőled valamit.

– Kérdezd.

– Ha megtalálom Johnnyt, és a legrosszabb, ami történt vele, hogy átjutott a térítőponton, akkor mit tehetek érte?

Jordan szája tátva maradt. – Honnan tudhatnám én azt? Jézusom, Clay! De komolyan… *Jézusom).*

– Tudtad, hogy újraprogramozzák magukat – felelte Clay.

– Én csak *találgattam!*

Clay tudta, hogy ennél sokkal többről van szó. *Sokkal* jobbról. Azt is tudta, hogy Jordan kimerült és rémült. Fél térdre ereszkedett a kisfiú előtt, megfogta a kezét. – Ne félj. Annál rosszabb nem történhet vele, mint ami eddig történt. Isten a tudója.

– Clay, én… – Jordan Tomra nézett. – Az emberek nem olyanok, mint a számítógépek, Tom! Mondd meg neki!

– De a számítógépek olyanok, mint az emberek, nem? – felelte Tom. – Mert csak olyasmit építhetünk, amit ismerünk. Tudtál az újraprogramozásról, és tudtál a féregről. Így hát mondd el neki, amit tudsz. Valószínűleg semmiképpen nem találja meg a srácot. De ha igen… – Vállat vont. – Ahogy mondta. Mi rosszabb történhet még vele?

Jordan az ajkát beharapva gondolkodni kezdett. Végtelenül fáradtnak látszott, az inge véres volt.

– Nem jöttök, srácok? – kiáltott Dan.

– Még egy perc – felelte Tom. Azután, sokkal szelídebben: – Nos, Jordan?

Jordan még egy pillanatig hallgatott. Majd Clayre nézett, és azt mondta: – Egy másik mobilra lesz szükséged. És olyan helyre kell vinned, ahol van telefonos lefedettség…

A RENDSZER MENTÉSE

1

Clay a 160-as út közepén állt, ott, ahova egy derült napon a hirdetőtábla árnyéka esett volna, és nézte a hátsó lámpákat, amíg el nem tűntek. Nem szabadulhatott a gondolattól, hogy soha többé nem fogja látni Tomot és Jordant (*hervadó rózsák,* suttogta az elméje), de nem hagyta, hogy ez előérzetté növekedjen. Végtére is már kétszer találkoztak, és nem azt mondják az emberek, hogy a három a bűvös szám?

Nekiment egy arra jövő telefonember, akinek a fél arcára vér alvadt. Az első sebesült menekülő, akit látott, amióta eljöttek az Északi Megyék Kiállításáról. Többet is láthat, ha nem tűnik el az útjukból, így hát elindult a 160-os úton délnek. Valójában semmi oka nem volt azt hinni, hogy a fia dél felé indult, de abban reménykedett, hogy Johnny elméjének – a réginek – némi maradványa üzente neki ezt az irányt. És ezt legalább ő is ismerte.

Alig félmérföldnyire a bekötőúttól újabb telefonemberrel találkozott, ezúttal egy nővel, aki peckesen lépkedett ide-oda az út két széle között, mint egy kapitány a hajója fedélzetén. Olyan szúrósan nézett Clayre, hogy a férfi védekezőn fölemelte a kezét.

De az asszony nem támadott. – Ki es-pap? – kérdezte, és Clay gondolatban egész tisztán hallotta a kérdést. – *Ki esett el? Papa, ki esett el?*

– Nem tudom – felelte, miközben elment mellette. – Nem láttam.

– Hol most? – kérdezte a nő, és még dühödtebben gyalogolt tovább, Clay pedig ezt hallotta gondolatban: *Hol vagyok most?* Meg sem próbált válaszolni, bár a fejében felhangzott Sötét Manó kérdése: *Ki vagy te? Ki vagyok* én?

Gyorsabban lépkedett, de nem volt elég fürge. A járkáló nő utánakiáltott, és ettől a kérdéstől Clayt kilelte a hideg: – *Ki Sö Ma?*

Az elme vérfagyasztó hidegséggel visszhangozta a kérdést: *Ki az a Sötét Manó?*

2

Az első házban, ahova betört, nem talált fegyvert, viszont volt ott egy hosszú rúdlámpa, így rávilágított minden szembetámolygó telefonemberre, akivel találkozott. Mindig ugyanazt a kérdést tette föl, és közben igyekezett az elméjére is kivetíteni, mintha diavetítővel világítana meg egy mozivásznat: *Nem láttál egy fiút?* Nem kapott választ, csupán fakuló gondolattörmelékeket érzékelt.

A második háznál csinos Dodge Ram állt a bekötőúton, de Clay nem merte elvinni. Ha Johnny az úton van, akkor gyalogol. Ha Clay vezet, elnézheti a fiút, még ha lassan megy is. A kamrában talált egy doboz Daisy sonkakonzervet, kinyitotta a rá erősített kulccsal, és a sonkát majszolva folytatta útját. Miután jóllakott, éppen a bozótosba dobta volna a maradékot, amikor észrevette, hogy idősebb telefonember áll egy postaláda mellett, és szomorú, éhes szemmel figyeli. Clay kinyújtotta a dobozt, az öreg pedig elvette. Azután lassan, tagoltan ezt mondta, az elmére is kivetítve a kérdést: – Nem láttál egy fiút?

Az öreg a sonkát rágta. Nyelt. Úgy tűnt, gondolkodik. Azt felelte: – Bár lát.

– Bár lát – ismételte Clay. – Jól van. Köszönöm. – Továbbment.

A harmadik házban, úgy mérfölddel délebbre talált a pincében egy 30-30-ast, és hozzá három doboz lőszert. A konyhai pulton lelt egy töltőre állított mobilt. A töltő nem működött – természetesen –, de amikor a mobil gombját megnyomta, a telefon csipogott, és azonnal életre kelt. Csak egyetlen sáv jelent meg rajta, de ezen Clay nem lepődött meg. A telefonemberek konverziós pontja a hálózat legszélén volt.

Már éppen indult volna az ajtóhoz, egyik kezében a töltött puskával, az elemlámpával a másikban, a mobiltelefonnal az övén, amikor hirtelen legyűrte a fáradtság. Úgy tántorodott meg, mintha kalapáccsal verték volna fejbe. Tovább akart menni, de a józan ész, amit a fáradt elme még össze tudott szedni magában, azt súgta, hogy most aludnia kell, és tényleg, lehet, hogy így helyes. Ha Johnny odakint van, akkor nem kizárt, hogy *ő* is alszik.

– Tedd le a nappali műszakot, Clayton – motyogta. – Szart se találsz az éjszaka közepén az elemlámpával.

Kis ház volt – idősebb házaspár otthona, gondolta, amikor meglátta a nappali képeit, az egyetlen hálószobát és az egyetlen fürdőszobában a vécét körülvevő kapaszkodórudakat. Az ágy szépen meg volt vetve. Lefeküdt, fel se hajtva az ágytakarót, csak a cipőjét vette le. Amint vízszintes helyzetbe került, súlyként nehezedett rá a kimerültség. Nem tudott olyan dolgot elképzelni, amiért képes lenne fölkelni. Valamilyen szag érződött a szobában, egy öregasszony illatszeres zacskója, gondolta. Olyan nagymamás szag. És olyan fáradtnak tűnt, mint amilyennek ő érezte magát. Itt, a csöndben heverve a Kiállítás területén történt mészárlás olyan távolinak és irreálisnak tűnt, mint egy képregény ötlete, amelyet sohasem írt meg. Mivel túlságosan félelmetes. *Maradj a Sötét Vándornál,* mondta volna Sharon – az ő régi, drága Sharon-ja. *Maradj a végítélet cowboyainál.*

Elméje mintha fölemelkedett volna, hogy a teste fölött lebegjen. Visszatért – lustán, sietség nélkül – ahhoz a jelenethez, amikor ott álltak hárman a Tyco Víztisztító furgonja mellett, közvetlenül azelőtt, hogy Tom és Jordan visszaszállt volna a járműbe. Jordan elismételte neki ugyanazt, amit Gaitenben mondott arról, hogy az emberi agy igazából egy bazinagy, öreg merevlemez, és a Lüktetés ezt söpörte tisztára. Jordan azt is mondta, hogy a Lüktetés úgy viselkedett, mint egy EMP, egy elektromágneses pulzáció.

Semmi sem maradt, csak az alapparancs, mondta Jordan. *Az pedig a gyilkolás. De mivel az agy szerves merevlemez, nekilát, hogy ismét felépítse magát. Hogy újraprogramozza magát. Csakhogy volt egy működési hiba a kódoló jelben. Erre nincs bizonyítékom, de fix, hogy a falkába verődés, a telepátia, a levitáció… mindez ennek a gikszernek a következménye. Ez a hiba kezdettől fogva megvolt, így az újraprogramozás része lett. Tudsz követni?*

Clay bólintott. Tom is. A fiú fáradtan és komolyan nézett rájuk véres arcával.

De közben a Lüktetés tovább lüktetett, igaz? Mert valahol van egy elemről működő számítógép, és az tovább futtatja. A program tönkrement, így a hiba tovább változott. Lehet, hogy végül leállhat a jelzés, vagy a program annyira tönkremegy, hogy megszűnik. Addig azonban… lehet, hogy fel tudod használni. Azt mondom, lehet, *érted? Minden attól függ, hogy az agy úgy viselkedik-e, mint a komolyan védett számítógépek, amikor EMP éri őket.*

Tom megkérdezte, hogyan viselkednek. Jordan halványan elmosolyodott.

Mentik a rendszert. Minden adatot. Ha az emberi agy is így viselkedik, és ki tudod törölni a telefonember-programot, akkor a régi program talán újraindul.

– Az emberi programozásra gondolt – dünnyögte Clay a fáradtan édes illatú, sötét hálószobában. – Az emberi programozás el van mentve valahol mélyen. Az egész. – Most már elalszik. Lassan elsodródik.

Álmodni fog, remélhetőleg nem az Északi Megyék Kiállításán történt vérengzésről.

Elalvás előtti utolsó gondolata az volt, hogy talán, hosszú távon a telefonemberek jobbak lettek volna. Igen, erőszakban és borzalomban születtek, de a születés rendszerint nehéz, gyakran erőszakos, és néha szörnyű. Amint falkákba kezdtek gyülekezni, és összeolvadt az elméjük, alábbhagyott az erőszak. Amennyire tudta, valójában nem viseltek háborút a normik ellen, hacsak a kényszerű áttérítést nem tekintjük háborús cselekménynek; a falkáik elpusztítását követő megtorlás borzalmas volt, de tökéletesen érthető. Ha békén hagyják őket, végül jobb őrei lettek volna a földnek, mint az úgynevezett normik. Bizonyosan nem robotoltak volna csak azért, hogy beszerezzenek egy benzinzabáló városi terepjárót, különösen, mivel képesek voltak lebegni (vagy azért, mert meglehetősen primitív fogyasztói

szokásaik voltak). A fenébe, a végére még a zenei ízlésük is javult.

De hát mi választásunk volt?, gondolta Clay. *A túlélés olyan, mint a szerelem. Mindkettő vak.*

Elborította az álom, és tényleg nem a mészárlásról álmodott. A bingósátorban volt, a kikiáltó bejelentette a B_{i2}-t – ez a napfényvitamin! –, és érezte, hogy valaki megrántja a nadrágját. Lenézett az asztal alá. Johnny mosolygott föl rá. És valahol megszólalt a telefon.

3

A düh nem mindenestül lohadt le a menekült telefonemberekben, és észveszejtő tehetségeik sem múltak el teljes mértékben. Másnap déltájt, zord és hideg időben, amely a novemberből adott kóstolót, Clay megállt, hogy megfigyeljen kettőt, akik vadul verekedtek az útpadkánál. Ütötték-karmolták egymást, majd birkózni kezdtek, összecsapták a fejüket, egymás arcát és nyakát harapdálták. Közben lassan fölemelkedtek a földről. Clay tátott szájjal bámulta, ahogy megközelítőleg három méter magasságba emelkednek, de még ott is verekszenek, a lábuk szétválik, majd ismét összeakaszkodik, mintha láthatatlan padlón állnának. Ekkor egyikük, aki vérfoltos, a mellrészén DÍZELOLAJ feliratú trikót viselt, beleharapott az ellenfele orrába. Orrharapott ellökte DÍZELOLAJ-t. Az megtántorodott, azután leesett, mintha követ dobtak volna kútba. Esés közben vér spriccelt sérült orrából. Orrharapott lenézett rá, láthatólag akkor vette észre, hogy emeletnyire lebeg az út fölött, mire ő is lepottyant. *Mint Dumbó, aki elveszítette varázstollát,* gondolta Clay. Orrharapott a térdét markolva feküdt a porban, ajka felhúzódott véres fogáról, és rávicsorgott az elhaladó Clayre.

Mégis ez a kettő jelentette a kivételt. A legtöbb telefonember, akikkel találkozott (egész nap és a rá következő héten egyetlen normit sem látott), valahogy tétovának és bambának tűnt most, hogy nem támogatta őket a falka közös tudata. Claynek többször eszébe jutott valami, amit Jordan mondott, mielőtt visszaszállt a furgonba, hogy elinduljon az északi erdőkbe, ahol nincs mobiltelefonos lefedettség: *Ha a féreg folytatja a mutációt, akkor a legújabb áttértek nem lesznek sem telefonemberek, sem normik.*

Arra gondolt, hogy ez olyasmi lehet, mint ami Sötét Manóval történt, csak kicsit erősebb adagban. *Ki vagy? Ki vagyok* én? Ezt a kérdést látta a szemükben, és gyanította – nem, *tudta* –, hogy ezek azok a kérdések, amelyeket föl akarnak tenni neki, amikor rázúdítják értelmetlen hangjaik áradatát.

Továbbra is kérdezősködött, nem láttak-e egy kisfiút, és közben Johnny képét sugározta, de nem reménykedett benne, hogy értelmes választ kap. Legtöbbször egyáltalán nem válaszoltak. A következő éjszakát egy utánfutóban töltötte Gurleyville-től északra, és másnap reggel kilenc tájban észrevett egy apró alakot, aki a város háztömbnyi üzleti negyedének közepén, a Gurleyville Kávéház előtt üldögélt a járdán.

Ez nem lehet, gondolta, de gyorsabban lépkedett, és amikor kicsit közelebb ért – elég közel, hogy biztosra vehesse, gyereket lát, nem pedig alacsony felnőttet –, futásnak eredt. Új hátizsákja ugrált a hátán. A lába megtalálta azt a helyet, ahol Gurleyville rövid járdája kezdődött, és csattogni kezdett a betonon.

Egy fiú volt.

Egy nagyon sovány kisfiú Red Sox-pólóban, akinek a haja majdnem vállig ért.

– Johnny! – üvöltötte Clay. – Johnny, Johnny-Gee!

A fiú meglepetten fordult a kiabáló felé. Száját bambán tátotta. Semmi sem volt a szemében, csak bizonytalan riadalom. Úgy festett, mint aki mindjárt elszalad, de mielőtt kiadta volna a lábainak a parancsot, Clay fölkapta és összecsókolta üres, maszatos arcát, ernyedt száját.

– Johnny! – mondta. – Johnny, eljöttem érted! Megcsináltam! Érted jöttem! Érted jöttem!

És egyszer csak – talán azért, mert az ember, aki fogta, elkezdte forgatni – a gyerek átkarolta Clay nyakát, és belecsimpaszkodott. Ő is mondott valamit. Clay nem volt hajlandó üres hanghalmaznak minősíteni, éppolyan értelmetlennek, mint mikor a szél átfúj egy elhajított üveg száján. Szó volt. Talán *fáááaaa* lehetett, mintha a fiúcska azt akarná mondani, hogy fáradt.

De lehetett *paaaa,* ahogy tizennyolc hónapos korában nevezte az apját.

Clay ebbe kapaszkodott. Azt akarta hinni, hogy a sápadt, mocskos, sovány gyerek, aki a nyakában lóg, papának szólítja.

4

Milyen kevés elég ahhoz, hogy az ember megkapaszkodjon, gondolta egy héttel később. Egy hang, amely egy szó lehet, egyetlen szó, amely esetleg azt jelenti: *Papa.*

A kisfiú most egy kempingágyon aludt egy hálószobai gardróbban, mert Johnny ott megmaradt, és Clay belefáradt, hogy előhalássza az ágy alól. A gardrób csaknem anyaméhszerű határai láthatólag megnyugtatták a gyereket. Talán ez is része volt az átalakulásnak, amelyen a többiekkel együtt ő is átment. A kashwaki telefonemberek idiótát csináltak a fiából, akinek még a falka vigasztalásából sem jutott.

Odakint a szürke esti égből megindult a havazás. Hideg szél zavarta végig Springvale fénytelen Fő utcáján a hullámzó hófalakat. Kicsit korán volt még a télhez, de ennyire északon ez nem rendkívüli. Ha hálaadás előtt érkezett, az ember morgott, ha mindenszentek előtt, az ember kétszeres hangerővel morgott, aztán valaki emlékeztette rá, hogy Maine-ben lakik, nem Capri szigetén.

Azon tűnődött, vajon hol lehet ma este Tom, Jordan, Dan és Denise. Azon tűnődött, hogy lesz majd Denise-zel, ha eljön az ideje. Valószínűleg a legnagyobb rendben lesz minden – kemény az az asszony, mint a cserzett bőr. Azon tűnődött, hogy Tom és Jordan is olyan gyakran gondol-e rá, mint ő rájuk, és hiányzik-e nekik annyira, ahogy neki hiányoznak – Jordan ünnepélyes tekintete, Tom gunyoros mosolya. Nagyon keveset látott abból a mosolyból; amin keresztülmentek, az egyáltalán nem volt megmosolyogtató.

Azon tűnődött, hogy ez az utolsó hét, amelyet tönkretett fiával töltött, nem életének legmagányosabb hete volt-e. És úgy vélte, hogy a válasz igen.

Lenézett a kezében levő mobiltelefonra. Mindennél jobban szerette volna tudni, használ-e. Megpróbáljon-e még egy hívást? Vonalak voltak a kis ablakon, ha a telefon fel volt töltve, három jó vonal, de a töltés, ezt ő is tudta, nem tart örökké. Nem számíthat arra sem, hogy a Lüktetés örökké tart. Az elemek, amelyek a jelet a műholdakra küldik (ha ez történik, ha még mindig megtörténik), kimerülhetnek. Vagy a Lüktetés változhat meg annyira, hogy a vivő hullámról nem jön le más, mint valami idióta zümmögés, az a fajta fejhangú sivítás, amit akkor hallunk, amikor tévedésből valakinek a faxát hívjuk föl.

Hó. Hó október 21-én. Egyáltalán, október 21-e van? Elvesztette az időérzékét. Abban az egyetlen dologban volt biztos, hogy a telefonemberek meg fognak halni a szabad ég alatt, minden éjszakával többen. Johnny is egy lenne közülük, ha Clay nem kereste és találta volna meg.

A kérdés csak az, hogy tényleg megtalálta-e.

Tényleg megmentette?

Paaaa.

Papa?

Talán.

A srác mindenesetre azóta se mondott semmit, ami akár távolról is szóra emlékeztetett volna. Szívesen sétált Clayjel… de ugyanakkor hajlamos volt magától is elindulni akármelyik

irányba. Ha ezt tette, Claynek ismét meg kellett fognia, ahogy az ember egy totyist kap el, aki neki akar vágni a bevásárlóközpont parkolójának. Valahányszor megtette, Clay kénytelen volt a gyerekkori felhúzható robotjára gondolni, amely mindig talált utat magának egy sarokba, hogy ott haszontalanul meneteljen, amíg az ember ismét a szoba belseje felé nem fordította.

Rövid, heves küzdelmet kellett vívni vele, ha talált egy autót, amelyikben a kulcs is benne volt, de mikor becsatolta a fiúcska övét és rácsukta az ajtót, azután elindult, Johnny ismét megnyugodott, és csaknem olyan lett, mintha hipnotizálták volna. Még azt a gombot is megtalálta, amellyel le lehet ereszteni az ablakot, és hagyta, hadd fújja a szél az arcát. Ilyenkor lehunyta a szemét, és kicsit följebb emelte a fejét. Clay figyelte, ahogy a szél lobogtatja fiának hosszú, mocskos haját, és arra gondolt: *Isten irgalmazzon, olyan, mintha egy kutyával autóznék.*

Ha olyan útakadályhoz értek, amelyet nem tudtak megkerülni, Clay kisegítette Johnnyt a kocsiból, azt látta, hogy a fia bepisilt. *A nyelvtudásával együtt a szobatisztaságát is elveszítette,* gondolta siralmasan. *Krisztus a kereszten!* Következtetése helyesnek bizonyult, de a következmények nem voltak olyan bonyolultak vagy szörnyűk, ahogy tartott tőle. Johnny nem volt többé szobatiszta, de ha az ember megállt, és egy mezőre vezette, akkor tudott pisilni, ha kellett. Ha le kellett kuporodnia, akkor megtette, és álmatagon az égre meredve ürített. Talán az arra repülő madarak útvonalát tanulmányozta. Talán nem.

Nem szobatiszta. Clay nem tehetett róla, de nem tudott nem úgy gondolni rá, mint egy kutyára.

Ám a kutyák nem ébrednek föl minden éjszaka, hogy negyed óráig sikoltozzanak.

5

Azt az első éjjelt egy házban töltötték, nem messze a Newfieldi Kereskedelmi Állomástól, és amikor a sikoltozás elkezdődött, Clay arra gondolt, hogy Johnny meghal. És noha a gyerek elaludt a karjaiban, amikor Clay legközelebb fölébredt, a kisfiú eltűnt. Nem az ágyban volt, hanem alatta. Clay bemászott az ágy alá, a pormacskák fullasztó barlangjába, ahol az ágyrugók alig három centire voltak a fejétől, és átkarolta a sovány testet, amely olyan volt, akár egy vasrúd. A kisfiú sikolya erősebb volt, mint amit egy ilyen apró tüdő elbírhatott, és Clay megértette, hogy a feje felerősíti. Úgy érezte, még az ágyékán is égnek merednek a szőrszálak.

Johnny majdnem negyed óráig sikoltott az ágy alatt, aztán ugyanolyan hirtelen hagyta abba, ahogy elkezdte. A teste elernyedt. Clay a fia oldalához szorította a fejét (a gyerek egyik karja valahogy átfogta az ő nyakát a lehetetlenül szűk helyen), hogy hallja, lélegzik-e.

Kihúzta Johnnyt, aki ernyedt volt, mint egy postazsák, és feltette a poros, piszkos testet az ágyra. Virrasztott mellette csaknem egy órán át, mielőtt hirtelen elaludt. Reggel az ágy ismét üres volt, mert Johnny megint alábújt. Mint egy megvert kutya, a legszűkebb menedéket kereste, ahova befért, ami, úgy tűnt, éppen az ellenkezője a korábbi telefonemberek viselkedésének… de Johnny természetesen nem olyan, mint ők. Johnny új fejlemény, Isten irgalmazzon neki.

6

Most a kényelmes gondnoki házban laktak a springvale-i Favágómúzeum mellett. Ennivaló volt bőven, a kályhát fával fűthette, a kézi szivattyúval mindig hozzájutott friss vízhez. Még egy adszorpciós vécé is akadt (noha Johnny nem használta; ő a hátsó udvarba járt ki). Mindenük megvolt, amihez 1908 táján hozzá lehetett jutni.

Csöndes idők jöttek, leszámítva Johnny éjszakai sikoltozórohamait. Claynek volt ideje gondolkodni. Most, ahogy állt a nappali ablakában, és figyelte az utcán kavargó havat, miközben a fia aludt a gardróbban kialakított búvóhelyen, megértette, hogy a gondolkodás ideje lejárt. Semmi sem fog változni, hacsak ő nem változtat rajta.

Egy másik telefonra van szükséged, mondta Jordan. *Es egy olyan helyre kell vinned, ahol van telefonos lefedettség.*

Volt. Még volt. A telefonon megjelenő sávok jelezték.

Mennyivel lehet rosszabb?, kérdezte Tom. Es vállat vont. Bár ő vonogathatja a vállát. Johnny nem az ő fia. Tomnak most megvan a saját fia.

Minden attól függ, hogy az agy úgy viselkedik-e, mint a komolyan védett, veszélyeztetett számítógépek, amikor elektromágneses pulzáció fenyeget, mondta Jordan. *Mentik a rendszert.*

Mentik a rendszert. A mondatnak volt ereje.

De először ki kell törölnie a telefonemberek programját ahhoz, hogy helyet teremtsen ennek a jobbára elméleti, második újraprogramozásnak, és Jordan ötlete – tudniillik hogy Johnnyt *ismét* ki kéne szolgáltatni a Lüktetésnek, mintha ellentüzet gyújtana – annyira kísértetiesnek és veszedelmesnek tűnt, hiszen Clay nem tudhatta, milyen irányban változott mostanra a Lüktetés… már amennyiben egyáltalán működik az adás, és fut a program…

– Menteni a rendszert – suttogta. Odakint már csaknem kialudt a fény; a kavargó hó kísértetiesebb volt, mint valaha.

A Lüktetés megváltozott, ebben biztos volt. Emlékezett az első telefonemberekre, akikkel éjszaka találkozott a gurleyville-i önkéntes tűzoltók laktanyájánál. Az ócska tartálykocsiért küzdöttek, de ennél többet is tettek; *beszéltek.* Nemcsak zagyva hangok hagyták el a szájukat, amelyeket akár szavaknak is lehetett érteni, hanem beszéltek. Nem sokat, nem ragyogó koktélparticsevely volt ez, de igazi beszéd. *Mennyé. Te mész. Fenébe.* És az örökzöld *Enyémottó.* Az a kettő különbözött az eredeti telefonemberektől – a Rongyos Ember korának embereitől –, és Johnny is különbözött ettől a kettőtől. Hogy miért? Mert a féreg még mindig rágja magát előre, és a Lüktetés-program még mindig változik? Valószínűleg.

A legutolsó, amit Jordan mondott, mielőtt búcsúzóul megcsókolta volna, hogy elinduljon észak felé, ez volt: *Ha beveted az új programot azzal szemben, amelyet Johnny és a többiek kaptak a konverziós ponton, akkor lehet, hogy fölfaljak egymást. Mert a férgek ezt teszik. Esznek.*

Azután ott marad a régi program… ha sikerült lementeni a rendszernek.

Clay dúlt agya egyszer csak Alice-hoz fordult – Alice-hoz, aki elveszítette az anyját, Alice-hoz, aki módot talált rá, hogy bátor legyen, miután a félelmeit átvitte egy babacipőre. Négy órával Gaiten után a 156-os úton Tom felajánlotta a normik egy másik csoportjának, hogy osszák meg velük a piknikezőhelyet az út mentén. *Ezek ők,* mondta az egyik férfi. *Ez a gaiteni bagázs.* Egy másik azt felelte Tomnak, elmehet a pokolba. És ekkor fölugrott Alice. Fölugrott, és azt mondta…

– Azt mondta, mi legalább csináltunk valamit – szólt Clay, a sötétedő utcát nézve. – És megkérdezte őket: „De mi a szart csináltatok itt?”

így hát választ kapott, hála egy halott lánynak. Johnny-Gee állapota nem javult. Claynek két választása maradt: hagyja, hogy maradjon minden úgy, ahogy van, vagy megpróbál a dolgon változtatni, amíg még van rá módja. Ha egyáltalán van még módja rá.

Elemlámpával világítva elindult a hálószobába. A gardrób ajtaja résnyire nyitva volt, láthatta Johnny arcát. Almában, ahogy az arcát a kezére hajtotta, és a haja összekócolódott a homlokán, majdnem olyan volt, mint az a srác, akit Clay megcsókolt, mielőtt elindult volna Bostonba a *Sötét Vándor* mappájával, úgy ezer évvel ezelőtt. Egy kicsit vékonyabb; máskülönben szinte ugyanaz. Most nem látszottak a különbségek, mint éber állapotában. A tátott száj, az üres szem. A roggyant váll, a lógó kezek.

Clay kitárta a gardróbajtót, letérdelt a priccs mellé. Johnny megrezzent, amikor a lámpa

fénye az arcát érte, azután ismét elnyugodott. Clay nem szokott imádkozni, és a legutolsó néhány hét eseményei nem nagyon növelték az istenhitét, ám megtalálta a fiát, ez tény, így hát megeresztett egy imát, akárki hallja is. Kurta volt és lényegretörő: *Tóni, Tóni, most légy okos, eltűnt valami, ami nagyon fontos.*

Kinyitotta a mobilt, megnyomta a gombot. A készülék halkan csipogott. Kigyúlt a leolvasó borostyánszínű fénye. Három vonás. Egy pillanatig habozott, mert ami a hívást illeti, arra egyetlen biztos szám létezett: az, amelyiken a Rongyos Embert és barátait kereste.

Miután beütötte a három számot, kinyújtotta a kezét, és megrázta Johnny vállát. A kisfiú nem akart fölébredni. Nyögött, és igyekezett elhúzódni. Azután megpróbált elfordulni. De Clay egyiket sem hagyta.

– Johnny! Johnny-Gee! Ébredj! – Keményebben rázta, és abba sem hagyta, amíg a kisfiú ki nem nyitotta üres szemét. Gyanakodva, de emberi kíváncsiság nélkül nézett föl rá. Olyasfajta pillantással, amellyel az a kutya néz, akivel rosszul bánnak. Valahányszor Clay ezt látta, a szíve szakadt bele.

Az utolsó esély, gondolta. *Tényleg meg akarod tenni? Az esély egy a tízhez.*

De hát eleve mennyi esélye volt rá, hogy megtalálja Johnnyt? Vagy arra, hogy Johnny otthagyja a kashwakamaki falkát a robbanás előtt? Egy az ezerhez? A tízezerhez? Úgy akar tovább élni, hogy ugyanezt a gyanakvó, ugyanakkor közömbös tekintetet lássa a tizenhárom, tizenöt, huszonegy éves Johnny szemében? Miközben a fia a gardróbban alszik, és a hátsó kertbe jár szarni?

Legalább csináltunk valamit, mondta Alice Maxwell.

A billentyűk fölötti leolvasóra nézett. A 911-es szám olyan fényes és fekete volt, mint a végzet.

Johnny szemhéja ereszkedni kezdett. Clay rögtön megrázta, hogy ébren tartsa. A bal kezével csinálta. Jobb hüvelykujjával közben megnyomta a HÍVÁS gombot. Volt rá ideje, hogy elszámolja: *Mississippi EGY, Mississippi KETTŐ,* mielőtt a telefon pici, fényes ablakában a HÍVÁS szó átváltott KAPCSOLÁS-ra. Amikor ez megtörtént, Clayton Riddell nem hagyott magának több időt a gondolkodásra.

– Hé, Johnny Gee! – mondta. – Fo-fo ne-ked. – És odanyomta a telefont a fia füléhez.

2004. október 30. – 2005. október 17. Center Lovell, Maine

A könyvet Chuck Verrill szerkesztette, és nagyszerű munkát végzett. Kösz, Chuck.

Robin Furth végzett kutatásokat a mobiltelefonokkal kapcsolatban, és számos elmélettel állt elő az emberi lélek gyökereit illetően. Ami jó, az az övé; a hibákat én követtem el. Koszi, Robin.

A feleségem elolvasta a kézirat első változatát, és bátorító dolgokat mondott. Kösz, Tabby.

A bostoniak és New England északi részének lakói tudni fogják, hogy bizonyos szabadságot engedtem meg magamnak a földrajz területén. Mit mondhatok erre? Ez az én területi előjogom (elnézést a gyatra szóviccért).

Legjobb tudomásom szerint a FEMA egy vasat sem kapott arra, hogy tartalék generátorral szerelje fel a mobiltelefonok átjátszótornyait, de hadd jegyezzem meg, hogy számos toronynak *van* saját generátora áramszünet esetére.

S. K.

Stephen King Maine államban él feleségével, Tabitha King regényíróval. Nincs mobiltelefonja.

Európa Könyvkiadó, Budapest
Felelős kiadó Barna Imre igazgató
A tördelés az SZBÉ Bt. munkája
Nyomta a Kinizsi Nyomda Kft.
Felelős vezető Bördős János igazgató
Készült Debrecenben, 2006-ban
Felelős szerkesztő Palkó Katalin
Műszaki szerkesztő Sz. Bodnár Éva
A kötés Odegnál Róbert munkája
Készült 24,57 (A/5) ív terjedelemben
ISBN 963 07 8142 5